Murat Özgen Ayfer

TAPINAKÇILAR

SİYONİSTLER

VE

MASONLAR

Üçüncü Kitap

ÜÇÜNCÜ KİTABIN BÖLÜM BAŞLIKLARI

1. **Karbonariler** 9
2. **Rennes** 21
3. **Saint Sulpice** 33
4. **Asmodeus** 45
5. **Johann Salvator** 61
6. **Altın** 75
7. **Parzival** 83
8. **Gizli Dosyalar** 93
9. **Plantard** 103
10. **Hangisi Doğru?** 115
11. **Yirminci Yüzyılda Masonlar** 123
12. **Masonların Töresi** 133
13. **Loca Toplantıları** 141
14. **Türk Masonlar** 145
15. **Çağdaş Tapınakçılar** 155
16. **Çağdaş Rozkruacılar** 163
17. **Komplocular** 177
18. **Yeni Dünya Düzeni** 187

ÜÇÜNCÜ KİTABIN KAYNAKÇASI

KİTAPLAR

Andrews, Richard - Shellenberger, Paul
Tomb of God
Boston, 1996

Anonim – Birikim (Aylık Sosyalist Kültür Dergisi)
Madalyonun İki Yüzü Anti-semitizm ve Siyonizm
İstanbul, Ekim 2004

Altındal, Aytunç
Gül ve Haç Kardeşliği
İstanbul, 2004

Baigent, Michael - Leigh, Richard - Lincoln, Henry
The Holy Blood and the Holy Grail
London, 1993

Baigent, Michael - Leigh, Richard - Lincoln, Henry
The Messianic Legacy
New York, 1989

Baigent, Michael - Leigh, Richard
The Temple and the Lodge
London, 1990

Durant,Will – Lambelin, Roger
Yahudiliğin Tarihi ve Siyon Liderlerinin Protokolleri
İstanbul, 2004

Erol, Halit
Sion Tarikatı ve Tapınak Şövalyeleri
İstanbul, 2004

Kaya, Yalçın
Hıristiyanlık 2000 Yaşında
İstanbul, 2000

Kitabı-ı Mukaddes, Eski ve Yeni Ahit
İstanbul, 2001

Knight, Christopher – Lomas, Robert
The Hiram Key
Reading, 1997

Knight, Stephen
The Brotherhood – The Secret World of the Freemasons
Worcester, 1984

Patton, Guy – Mackness, Robin
Web of Gold – The Secret Power of a Sacred Treasure
London, 2000

Robinson, John J.
Born in Blood
New York, 1989

Tourniac, Jean
Paradoxes, énigmes et Curisiotes Maçonniques
Paris, 1993

İNTERNET

www3.dcs.hull.ac.uk Master Index to Royal Geneological Data
Aralık, 2004

www.aniwilliams.com 2004 Pilgrimage of Magdalene and the Holy Grail; Mary Magdalena – Mistress of the Grail
Haziran, 2004

www.answerz.org Priory of Sion and Antisemitism; Priory of Sion and Jean Cocteau; Priory of Sion Believers; Priory of Sion Debunked; Priory of Sion Misconceptions; Parchments and Steven Mizrach; Rennes-le-Château Debunked
Mayıs, 2004

www.antiqillum.com Is This the Holy Mountain?; Ormus and the Grail Calice; **T**he Foundation Stone of the Antiquities of the Illuminati; The Johannite Legend of the Templars; The Legacy of the Gift; **The Tomb of God, the Grail Castle, and the German Miners; Timeline of the Authentic Tradition**
Haziran-Ağustos, 2004

www.black-cat.fsbusiness.co.uk Priory of Sion Hoax: An A-Z
Ocak, 2005

www.blackraiser.com The Hidden Origins of Nazism
Ocak, 2005

www.cassiopaea.com The Priory of Sion and Shepherds of Arcadia
Temmuz, 2004

www.cercle.nostra.online.fr Archives sècretes
Ocak, 2005

www.clansinclairusa.org The Orkney Symposium (Sept. 5-7, 1997)
Ekim, 2004

www.clas.ufl.edu/seeker1/fortpages Prieure de Sion
Mayıs, 2004

www.connectotel.com Henri Boudet; Notes of Le Serpent Rouge; Shughborough Hall
Nisan, 2004

www.conspiracyarchive.com Illuminati Conspiracy Archive; New World Order or Occult Secret Destiny
Haziran, 2004

www.crystalinks.com Alchemy - Philosophers Stone; Bilderberg Group; Golden Dawn Society; Isaac Newton; Mary Magdalena; Nicholas Flamel; Paracelsus; Robert Boyle; Roger Bacon ; Rosslyn Chapel; Swastika; Templar Articles; Teutonic Knights; The Baphomet; The Illuminati; Thule Society
Mayıs, 2004

www.dagobertsrevenge.com A History of The Knights Templar and Their Involvement with the Priory of Sion; Baphomet: But You Have Made It A Den Of Thieves; Charles Radclyffe and the Scottish Rite; Cutting of the Orm; Do The Templars Still Exist?; Hidden Secrets of the Blanchefort Tombstone and the Sauniere Parchments; I'm Not Lyin', I'm Sion!; Le Serpent Rouge Reinterpreted; Merovingian Mythos; Monarchy: The Primordial Form of Government; Nicolas Poussin and the "Incontrovertible Proof"; Omega And Genesis: Underground Cities, The Deluge, and the Holy Mountain Hypothesis; Pierre Plantard and the Notarized Documents; Prince Michael; That Which Has Fallen; The Albigensian Crusade; The Catholic Modernist Movement; The Cross of Lorraine: Emblem of the Royal Secret; The Legacy of the Templars; The Merovingian Mythos: It's Symbolic Significance, and its Roots in the Ancient Kingdom of Atlantis; The Missing Link Between Phoenicia and France; The One Dollar Bill; The Prieure de Sion: A Star-Studded Cast of Grand Masters; The Priory of Sion: The Next Generation; The Quest of Lost Estotiland: On the Trail of Templar Mysteries in Nova Scotia And Beyond; The Real Tomb of God; The Sumerian Origins of the Iconography of the Templars, Masons and Merovingians; The Tower of Babel; The Unified Field Theory of Dagobert's Revenge
Mart-Nisan, 2004

www.dreamscape.com Mysteries of Rennes-la Château and the Priuré de Sion
Mayıs, 2004

www.esperazabedandbreakfast.com Guide for The Visitors Rennes-la-Château
Temmuz, 2004

www.fionabroom.com Celtic History, Faeries and Magickal Places
Eylül, 2004

www.freemasonry.bcy.ca/anti-masonry Hoaxes and Frauds; The European Illuminati; The Martinist Orders
Mayıs, 2005

www.jrbooksonline.com Rite of Mizraim
Ağustos, 2005

www.karenlyster.com Bloodline of the Holy Grail
Mayıs, 2004

www.lundyisleofavalon.co.uk The Knights Templar: Legacy; Mysteries; Mystic Connections; Origins; Role; Rule; Secrets; Treasure; Trial
Mayıs, 2004

www.masonicinfo.com The Illuminati; B'nai B'rith
Mayıs, 2005

www.mosaic.lk.net The Ruins of Qumran
Mayıs, 2004

www.mystery.tv The Illuminati; The Priory of Sion
Şubat, 2005

www.nexusmagazine.com The Bilderberg Group; The Hidden History of Jesus and the Holy Grail; Bloodline of the Holy Grail
Mart-Aralık, 2004

www.ordenilluminati.com Orden Illuminati
Mayıs, 2005

www.ordolapsitexillis.org Blood Royale: The Holy Dynasty of the Merovingians; Cross of Lorraine: By This Sign You Shall Conquer; Jean Cocteau: Man of the Century; King Dagobert II: Mascot of OLE; Lapsit Exillis; Priory of Sion and the Knights Templar: The Arcadian Mystique: Rebirth of the Golden Age; The Eternal Symbol of the Holy Grail; The Merovingians: Fruit of the Davidic Vine
Mayıs, 2004

www.ordotempli.org Ancient Templar Rule of Order; Chronicle of the Counts of Anjou; Chronology of Templar Grand Masters; Chronology of the Kings of Jerusalem; Clement V - The Papal Bulls Attacking The Knights Templar; Heraldry of the Knights Templar; History of the Knights Templar; International Knights Templar Association; Knigths Templar Today; Knights Templar Chronology; Knights Templar Dates to Remember; Knights Templar Laws and Punishments; Knights Templar Priory Ancient Treasures; Knights Templar Research Archive; Original Knights Templar Investiture Ceremony Research; Original Templar Hierarchy; Priory of Sion; Research Archive Documents; Rights and Election Procedure of Grand Masters – 1160; Second Crusade; St. Bernard Praises The Ordo Templi; Templar Chronology; The Beauseant; The Knights Templar Order Today; Third Crusade; Torture of the Knights Templar
Haziran, 2004

www.ordotempliorientalis.com Societas OTO
Mayıs, 2005

www.osb.org Charta Caritatis; Saint Bernard of Clairvaux; The Cistercians - An Introductory History
Mayıs, 2004

www.osmth.org A Brief History of the Mediavel Knights Templar; Approach to OSMTH Programmes; History and Goals of the Contemporary Order; Ideals of Knighthood; Structure of the Order; Templar Organisations Around the World
Haziran, 2004

www.pair.com The Merovingian Dynasty; The Rosicrucian Connection
Haziran, 2004

www.petech.ac.za Scientific and Historical Research: The Shroud of Turin
Şubat, 2005

www.pharo.com Caithness; Circuit; Controversies; Earth Energies & Rosslyn Chapel; The Magdalena of the Heretics; History of Rosslyn Chapel; Inside Saunière's Church; Leonardo da Vinci; Magdalena of the Heretics; Merovingian Descent; Modern History; Most Curious French Village; Prince Henry Saint Clair; Related Locations to Rosslyn Chapel; Rosslyn Chapel; Rosslyn Chapel & Rudolf Hess; Rosslyn Chapel, Templars & Freemasons; Rosslyn Today; Stones of Rennes; Templar Survival; The Arrests; The Carvings in Rosslyn Chapel; The Historical Claims; The Holy Land of Scotland; The Mystery of Rosslyn Chapel; The Mystery of the Turin Shroud; The Parchments; The Priory of Sion File; The Priory's Aims; The Quest for Holy Grail; The Sauniere Story; The Secret of the Templars; The St Clairs of Rosslyn; The Templar Survival; True Lies; What Lies Beneath Rosslyn Chapel
Mart, 2004

www.priory-of-sion.com Digs and Discoveries at Rennes-le-Château; Hermetic and Rosicrucian Chronology; Mythologie du Trésor de Rennes; Philippe de Cherisey's Circuit Re-Considered; Pierre Plantard and the Priory of Sion Chronology; Pierre Plantard the "Merovingian"; Pierre Plantard, Judge Thierry Jean-Pierre and the End of the Priory of Sion in 1993; Pierre Plantard's Associations; Pierre Plantard's Judicial Archives and Criminal Convictions; References to the Resurrection Older than the Gospels; Rennes-le-Château and the Bérenger Saunière Affair Chronology; Rosicrucian History; Shughborough and Rennes-la-Château; Shughborough Hall; Some Archives of Priory of Sion Discovered in Barcelona; Source of Saunière's Wealth – The Real Truth; The Arch - Its Symbolism;

www.priory-of-sion.com The Corbu Family; The First Plantard Reference to Rennes-la-Château; The Last Word: The Da Vinci Con; The Message of a Sacred Enigma Being an extract from Jean-Luc Chaumeil's book, The Table of Isis, Part 2, The Templars of the Apocalypse; The Myth of Bérenger Saunière Dying a "Rich Man"; The New Knighthood; The Oration of Chevalier Ramsay; The Original Priory of Sion Documents; The Political and Royalist Sacred Heart of the Abbé Bérenger Saunière; The Real Historic Origin of the Priory of Sion; The Real Truth About Saunière's Last Rites; The Real Truth About the 'Parchments', Nicolas Poussin, Sacred Landscape Geometry and Auguste de Labouisse-Rochefort; The Secret of the Priory of Sion; The Tomb at Les Pontils - The Real Truth; The True Freemasonry; Thomas Wright Chronology; Two Chronologies - Elias Ashmole and Sir Robert Moray; Two Secret Service Reports about the Alpha Galates
Nisan, 2004

www.rennes-discovery.com Abbé Gélis; Berénger Saunière; Blanchefort Headstones; Boudet - La Vraie Langue Celtique; Boudet - Unification Theory, Gélis, etc; Eugene Stublein; Examination of Parchment 1; Origins of the Parchments; Parchment 1 - Codes, Personal Theory 1, Personal Theory 2, Personal Theory 3; Parchment 2 - Introduction to Codes; Saunière's Chasuble; Saunière's Maquette; The House on Rennes-le-Château Hill; The Magdala Tower; Nisan, 2004

www.rennes-la-chateau.com A Strange Text From Father Bigou; Archaeological Research 1956; Berénger Sauniere; Carte de 1893; Characters; Coded Scrolls; Emma Calve, Superieur Inconnu; Excursion to Rennes-le-Chateau, 1905; Family Tree; Father Boudet; Father Gélis; Inside the Church; L'histoire du Presbytère; Magdala Tower; Marie Denarnaud; Noel Corbu's Text; Rennes-le-Château, The Story; Reversed N, Saint Sulpice, Paris; Stars of David; Stenay and the Myth; Story – Second Part; Story – Third Part; Story – Fourth Part; The Cholet Report; The Church; The Grail in the Church of Rennes le Chateau; The Lords of Rennes's Tomb; The Way of the Cross; Villa Bethania
Mart, 2004

www.rpi.edu Order of the Solar Temple; Rise and Fall of the Knights Templar; Templar Lore in Modern Times; The Mysteries of the Knights Templar; Who Were the Knights Templar;
Haziran, 2004

www.shroud.com Book review of "The Turin Shroud: In Whose Image?"; How Leonardo Did **Not** Fake the **Shroud of Turin;** Shrouded in Deceit
Şubat 2005

www.sria.org Authorised Instruction in Rosicrucian Philosophy
Şubat, 2005

www.templarchronicle.homestead.com Introduction to the Antiquities of the Illuminati; The Enduring Enigma Of Rennes-le-Chateau; The Tomb of God, the Grail Castle and the German Miners
Ağustos, 2004

www.templarhistory.com 1 December 1312; A Slaughter of Innocents; Accusations Against The Templars; Ad Providam May 2; Baphomet - Abufhimat Theory, Atbash Cipher Theory, Mystery Solved; Bernard of Clairvaux; Chronology of The Kings of Jerusalem; Considerantes - 6 May 1312; Did The Templars Possess The Holy Grail; Do The Templars Still Exist?; Eliphas Lévi: The Man Behind Baphomet; Garments of the Knights Templar; Hugues de Payens; In Praise of the New Knighthood; Jacques de Molay; King Richard I; Lament for the Templars; Masonic Knights Templarism; Militi Templi Scotia; Nuper In Concilio; Organizational Structure of the Knights Templar; Philip IV; Pope Boniface VIII; Pope Clement V; Pope Urban II; Rosslyn Chapel; Scottish Templars; Shroud of Turin; Templar Gold; Templar Punishment; Templars and the Grail; Templars Secret Island; The Arcana of the Grail Angel; The Baphomet and the Freemasons; The Baphomet Mythos; The Battle of Hattin; The Bearded Head of the Templars; The Cistercians; The Council of Troyes; The Fall of Acre; The Knights Hospitaller; The Relic of the True Cross; The Seal of the Knights Templar; The Sovereign Military Order; The Templar Beauséant; The Templar Grand Masters; The Templar Hierarchy; The Templar Rule Of Order; The Templars & Ark of the Covenant; The Templars And Cyprus; The Templars In Portugal; The Teutonic Knights; Vox In Excelso; Who Were The Knights Templar
Mart, 2004

www.theunjustmedia.com A Masonic Explanation of the Markings on the U.S. One Dollar Bill; European Crusades, Christianisation, and Colonisation; Freemasons in Turkey; From Templars to Freemasonry; Templars, Revolutions, Murders, and the Mafia; The Dark History of the Templars; The Knights Templars; The Myth of the Extermination of the Jews
Haziran, 2004

www.timelessmyths.com Age of Chivalry; Arthurian Legends; Grail Legends - Origin of the Grail; King Arthur; Knights of the Round Table; Merlin; Minor Arthurian Characters; Timeless Myths
Eylül, 2004

www.users.zetnet.co.uk/ahamilton/sinclair Earl Henry Sinclair's Fictitious Trip to America
Ekim, 2004

www.vincentbridges.com Arthur and the Fall of Rome; The Gnostic Science of Alchemy; The High History of the Holy Grail; The Holy Grail: Hermetic Testimony in Stone; The Secrets of Rennes-la-Chateau
Mayıs, 2004

www.watch.pair.com/new-israel Heeding Bible Prophecy
Ağustos, 2005

www.wikipedia.org Anti-semitism; Bernard of Clairvaux; Cistercians: Conspiracy Theory; Emanuel Swedenborg; First Crusade; Fraternal and Service Organisations; Godfrey of Bouillon; Holy Roman Empire; Illuminati; Kingdom of Jerusalem; Knights Hospitaller; Knights Templar; Merovingian; New World Order; Occult; Pope Clement V, Priory of Sion; Rosicrucian; Second Crusade; Secret Society; Solomon's Temple; Thule Society
Şubat, 2005

Bölüm: 1

Karbonariler

Üç kitaptan oluşan bu çalışmanın ikinci kitabının son bölümünde artık 20. yüzyıla gelmiştik ama şimdi yine 18. yüzyıl sonlarına döneceğiz. Bu kez İtalya'dan başlayacağız.

1770'li yıllarda İtalya'nın Napoli kentinde bir gizli örgüt oluşturulmuştu; tam anlamıyla bir gizli örgüt: Karbonariler. [Fransızcada "Charbonniers", İngilizcede "Carbonaris". Sözlük anlamı uyarınca Türkçede "odun kömürü yakanlar" demektir.]

O sıralarda ve ilk kez orada kurulduğu, amaçları, nasıl çalışmalar yaptığı, ancak sınırlı düzeyde öğrenilebilmiştir. Baştan sona politik bir nitelik taşıdığı biliniyor. Amaçları da şöyle belirtiliyor:

"Birçok ayrı krallığın bulunduğu İtalya başta olmak üzere, Avrupa'daki her ülkede ulusallık bilincini geliştirmek, halkların özgürlüklerine sahip çıkmasını sağlamak, toplumları kral ve imparatorların baskısı altından kurtarmak, bunun için her yerde demokratik rejimi yerleştirmek."

Karbonariler hakkında elde edilebilmiş bilgilere göre; başlıca iki kurumdan esinlenmişler: Biri Masonluk, diğeri bu çalışmada daha önce sözü edilmiş olan Fransa'daki "Compagnie de Saint-Sacrement" adlı örgüt.

Masonluktan, kullandıkları simgeleri belirlemek, diğerinden ise genel yapılanma tarzı bakımından yararlanmışlar. Ezoterik kurumlar gibi dereceleri olması ve öğretilerinin kapsamında simgeler kullanmaları ile de Masonluktan esinlenmiş olduklarının kanıtı sayılamazsa da onlardan söz edildiğinde hemen masonlar ile bağlantıları da gündeme giriyor. Bunun, daha sonra görülecek olan ve akla yatkın görünen bir gerekçesi de var.

Bu örgütü kimin kurduğu, kimlerin yönettiği ise bilinmiyor. Adı üstünde, bu bir "gizli örgüt... Tarih içinde, sık sık değindiğimiz Siyon Örgütü gibi birtakım gizli örgütlere ilişkin belgeler sonradan ele geçmiş ve bunlar hakkında sınırlı da olsa bilgi edinilebilmiş. Fakat Karbonariler ile bağlantılı böyle bir belge henüz bulunamamış.

Sadece üyelerinin "ne gibi kişiler" olduğu biliniyor: Toplumun orta tabakasından insanlar. Bürokratlar, köylüler, askerler, birtakım serbest meslek sahipleri... Ünü olmayan hatta toplumda pek tanınmayan ama kendilerince "önemli" sayılan kişiler.

Aralarına aldıkları yeni üyeleri kendilerine özgü bir inisiyasyondan geçirdikleri, dört dereceli bir sistem uyguladıkları biliniyor.

Hepsi bu kadar.

Örgütün her üyesi "kömür", toplantı yeri "kömürcü dükkânı" anlamına gelen bir terimle anılırmış. Ancak dükkânlarının nerede olduğuna ilişkin hiçbir bilgi yok.

Karbonariler hakkında bir diğer bilgi var ki işte o pek ilginç. Şöyle:

Her kömürün yanması, "ısı vermesi" yani örgütün amaçlarına uygun bir işi gerçekleştirmesi gerekirdi. Fakat kendisine umut bağlanarak örgüte alınmış üyelerden kimileri etkin olarak doğru dürüst bir şey yapmıyor, sadece lâf üretiyordu. Örgütün simgesel deyişiyle, sadece duman çıkarıyor, başka bir işe yaramıyorlardı. Böyle üyeler, **"marsık"** olarak anılırdı.

Bu örgütün en önemli niteliği, her bir kömürcü dükkânının sadece merkeze bağlı ve diğerlerinden habersiz olarak çalışması... Böylece örgütün her üyesi sadece kendi dükkânında bulunanları tanıyor. Bu da salt politik nitelik taşıyan bir gizli örgüt için zorunlu sayılmış bir önlem. Herhangi bir dükkân ele verilecek ya da göçertilecek olursa, diğerleri bundan hiç etkilenmiyor. Merkez göçertilecek olsa bile diğerleri varlığını ve çalışmalarını sürdürebiliyor.

* * *

İtalya'daki Karbonarilerin kendi ülkelerini öncelikli tutmuş olmalarına karşın, bu örgütün başta Fransa olmak üzere diğer Avrupa ülkelerinde de etkinlik göstermiş olduğu anlaşılıyor. Büyük Fransız Devrimi'nin oluşumunda payları bulunduğunu düşünmemek hemen hemen olanaksız.

Bu nedenle de o devrimin ileri gelenlerinden kimilerinin hem mason hem Illuminati üyesi olduğu gibi, birer "kömür" olması da beklenir.

Zaten bu nedenle Karbonariler ile masonların sıkı bir iş birliği kurdukları söylenmiştir. Hatta bunun aslında bağımsız bir örgüt olmayıp, Masonluğun yan kollarından biri olduğu da ileri sürülmüştür.

Bir de bunun tam tersini ileri sürenler var. Onlara göre ise Masonluğu aslında Karbonariler kurmuş.

Bu iddianın ise bir ön yargıya dayandığı belli: Masonluğun, dünyanın her yerinde devrimler düzenleyerek, politik rejimleri yıkmak amacını taşıdığına ilişkin suçlama.

Büyük Fransız Devrimi bir yana bırakılırsa, Karbonarilerin 18. yüzyılda neler yapmış, ne gibi işlere bulaşmış olduğu bilinmiyor. Gerçi her nerede amaçlarıyla bağdaşan bir politik eylem görülmüşse, o işin içinde bu örgütün üyelerinin de parmağı olduğu düşünülebilir ama bunun ne derecede doğru olacağını da göz önüne almak gerekir. Karbonariler de birçok bakımdan ama sadece politik alanda olmak üzere masonlar gibi bir "günah keçisi" sayılmış, belki de hiç ilgileri olmayan birçok olay üzerlerine yıkılmıştır.

Fransa'da monarşinin geri getirildiği 1815 yılından sonra, Karbonarilerin tam o sırada Avrupa'da yer yer beliren küçük krallıkları devirmeye uğraştığı, sonradan elde edilmiş olan sınırlı bilgilerden derlenebiliyor. Özellikle küçük küçük krallıklar ile uğraşmış olmaları, herhalde birbirinden bağımsız çalışan kollarının gücünün ancak o kadarına yetmesindendir.

Fransa'da krallık geri gelince, Siyon Örgütü de umutlanıp hemen elini kolunu sıvamış olabilir. Ancak bu noktada dikkatli olmak gerek: Karbonariler ile Siyon Örgütü arasında bağlantı olduğu varsayılamaz. Çünkü Siyon Örgütü monarşiden yanadır, Karbonariler ise her türlü antidemokratik rejime karşı.

* * *

Karbonariler de Siyon Örgütü gibi, gösterdikleri eylemlere doğrudan katılmayıp, başka kurum ve dernekleri kullanmayı öngörmüş... 19. yüzyıl sonlarına doğru Fransa ve Batı Trakya'da adı hayli duyulmuş olan Jön Türkler, bu tür örgütlerin arasında gösteriliyor.

Bunda bir tarih uyumsuzluğu görünüyor ama olsun!... Bir toplumdaki insanların tarihe ilişkin genel bilgi birikimi yetersiz ise bu gibi tutarsız iddialarda bulunanlar da *«Nasıl olsa farkına varmazlar.»* diye düşünerek bu çelişkileri önemsemiyor.

19. yüzyıl sonlarında, başta Selânik olmak üzere Batı Trakya'da etkinlik göstermeye başlayan İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin de Karbonariler ile yakın bağlantısı olduğunu ileri sürenler çıkmıştır. Bu iddia belli ki bir art niyet üzerine kuruludur. Amaç, Karbonarilerin masonlar ile özdeş tutulması üzerine, İttihat ve Terakki Cemiyeti'ni de Karbonarilere bağlamaktır. Masonluğun çok kötü bir şey olduğu zaten bilindiğine göre, İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin de kötülenmesini sağlamak amaçlanmıştır. İttihat ve Terakki Cemiyeti, doğrudan masonların bir ürünü de sayılmıştır ama o ayrı. Fazla mal göz çıkarmaz!

Burada tüm bu kurumların hiçbirinin savunmasını yapmakta değiliz ama İttihat ve Terakki Cemiyeti ile Karbonariler arasında doğrudan bir bağlantı kurmanın tarihsel gerçekler ile çeliştiğini de belirtmeliyiz.

* * *

Karbonarilerin tarihteki örgütsel varlığı, 19. yüzyıl ortasında sona ermiş görülüyor. Elbette sonradan çeşitli ülkelerde aynı amacı benimseyen başka kişi ve gruplar oluşmuştur ama onların Karbonariler olduğunu ileri sürmek ancak komplo teorileri yaratmaya pek meraklı olanların kurgularından biri olur.

Buna benzer bir yanlışlığın, İtalya'daki Karbonariler için de yapılmış olduğu görülüyor.

İtalya'nın ünlü ulusal kahramanı, 19. yüzyılın ikinci yarısında bu ülkenin kendi içindeki birlik ve bütünlüğünün gerçekleşmesini sağlamış olan **Giuseppe Garibaldi**'nin de, hem mason hem bir karbonari olduğu söyleniyor. Mason olduğunu kimse yadsımamış; birçok kaynakta adı tarihteki mason olan ünlüler arasında geçiyor. Karbonariler ile bağlantısı olması ise, kronolojik bakımdan tutmuyor. Ancak bazı çevreler, insan haklarını ve özgürlüğü savunan, ülkesinin bağımsız bütünlüğünü gözeten, bu uğurda çaba harcayan herkesi kötü bir kişi olarak görür. Onları doğrudan yaptıklarıyla değil, başka yakıştırmalarla suçlamaya girişir.

Kimi İtalyanlar Giuseppe Garibaldi'yi göklere çıkarırken, kimileri de hem mason hem karbonari olduğunu belirterek yerden yere vurur. Kuşkusuz, yermelerde Katolik Kilisesi'nin de çok etkisi var.

* * *

Fransa'ya tam anlamıyla monarşiyi yeniden getirmeye girişen **10. Charles**, 1830 yılındaki darbeyle tahttan indirildi. Yerine göstermelik bir kral olarak, Bourbon hanedanından bir soylu olmakla birlikte gençliğinde Büyük Fransız Devrimi'ni desteklemiş olan **Louis Philippe** geçirildi. O da 1848 yılındaki devrimle tahttan indirilip, Fransa'da krallığa son verildi.

İşte, Fransa'da burada sadece pek kısa bir özetini verdiğimiz bu olaylar dizisi, Karbonarilerin tarihte açıkça bilinen en büyük başarısı sayılmaktadır.

Böylece Fransa'daki Karbonariler, amaçlarına ulaştı. Amacı gerçekleşmiş olan bir örgüt ya da kurumun varlığının gerekçesi kalmadığı için, dağıldılar.

Kuşkusuz bu sadece Fransa için geçerliydi. Gerçi o dönemde Fransa, kavuştuğu cumhuriyeti ancak üç yıl yaşatabildi. Genellikle **3. Napoléon** adıyla anılan Louis Bonaparte, Fransa'da krallık yine yıkılınca cumhurbaşkanı oldu ama sonra imparatorluğunu ilan etti.

Karbonariler için çok geç!... Fransa'daki dükkânlar dağılmıştı. 1870 yılında Fransa, Prusya'nın o dönemdeki ünlü şansölyesi Otto von Bismarck tarafından bir diplomatik oyunla savaşa sürüklenmesinin ertesinde, yine cumhuriyete kavuştu ama artık bunda Karbonarilerin de payının olduğu söylenemez.

19. yüzyıl ortasında Avrupa'daki diğer birçok ülkenin politik durumu, Karbonarilerin amaçları bakımından henüz içler acısıydı. Buna karşın, 1850 yılı sonrasında bu gizli örgütün adından söz edilmez oldu.

Kimilerine göre Karbonariler Fransa deneyiminden sonra gelecek için umutlarını yitirip dağıldı.

Kimilerine göre ise aslında varlıklarını koruyorlardı ama gizlilik düzeyi çok yükseltilmişti. Bundan böyle bu örgütün adının bile hiçbir yerde duyulmaması öngörülmüştü.

Komplo senaryolarına meraklı olanlardan kimisinin şöyle bir tezi var:

"Karbonarilerin etkinlikleri, Siyon Örgütü'nün amaçlarıyla çelişiyordu. Üstelik Karbonariler Siyonistlerin kullandığı yöntemi uyguluyordu: Doğrudan bir eylemde bulunmayıp, paravana kullanmak. Prieuré de Sion açısından bu çok tehlikeli olabilirdi. Bu yüzden Siyonistler, ne yapıp edip Karbonarileri ortadan kaldırdı."

Yine Siyon Örgütü... Bu tez doğruysa, Siyon Örgütü'nün tarih boyunca kendi işine gelmeyen daha birçok örgütü ortadan kaldırmış olması gerekir. Böylece, tarihte kurulmuş olup da sonradan bilinmeyen bir nedenle ortalıktan yok olmuş birçok örgütün sonunu Siyon Örgütü'nün getirmiş olduğu gibi bir fantastik kurgu daha oluşturulabilir.

Masonlukta Devrim

Masonluğa karşıt yazarlardan kimileri, hep masonların her zaman ve her yerde devrimleri desteklemek için hatta bunlarda doğrudan pay almak üzere kurulup, bu doğrultuda çalıştığını ileri sürüyor ya!... Bir de kimi masonların, bu kurumun kendi içinde gerçekleştirmiş olduğu bir devrim var. İşte bu devrim de Masonluğa karşıt yazarlar tarafından masonları suçlamak amacıyla kullanılmış ama bu kez bambaşka bir açıdan.

Konuya kimi masonların açısından bakılırsa buna "devrim" değil, çağın gereği olarak **"evrim"** demek daha doğrudur. Masonluk, ancak bundan sonra asıl kimliğini edinebilmiştir.

Kimilerine göre ise bu dehşetli bir yozlaşmadır. Öyle ki bu işi yapanların artık Masonluk ile hiçbir ilgisi kalmamıştır. Masonluğun adı kirletilmiştir.

Biz burada, sadece olan biteni özetleyerek anlatalım, yorumunu siz yapın.

* * *

18. yüzyılın ikinci yarısını bölünmüş olarak geçiren İngiliz Masonluğu kendi içindeki birlik ve bütünlüğü, 1813 yılında İngiltere Birleşik Büyük Locası'nın kuruluşuyla sağlamıştı.

Kimi mason yazarlara göre, dünya yüzündeki Anglosakson Masonluğu işte böylece doğmuş oldu. [**Anglosakson Masonluğu:** İngiltere Birleşik Büyük Locası'nın Masonluktaki **"**ana büyük loca" olduğunu benimseyen mason kuruluşlarının genel adı.]

İngiltere Birleşik Büyük Locası'nın ilk büyük üstadı olan Sussex Dükü Frederick Augustus, 1820 yılında **4. George** adını alarak İngiltere kralı oldu.

Bundan sonra, İngiliz Masonluğu'nun uluslararası politikasında belirgin bir değişim başgösterdi. 4. George, Masonluğu ülkesinin uluslararası boyuttaki ekonomik ve politik çıkarlarının etkili olanaklarından biri olarak değerlendirdi. İngilizlerin ulaşabildiği hemen her yerde, Anglosakson Masonluğunun ilke ve yöntemlerine uygun, doğrudan İngiltere Birleşik Büyük Locası'nın güdümü altında olmak üzere birçok loca ve büyük locanın kurulmasına girişildi. Bunlar, İngiltere'nin ekonomik ve politik amaçlarına uygun çalışmalara yönlendirildi.

İngiltere Birleşik Büyük Locası'nın bu girişimi, İskoçya ve İrlanda başta olmak üzere diğer büyük locaları telaşlandırdı. Onlar da aynısını yapmaya girişti, ama hiçbiri İngiltere Birleşik Büyük Locası kadar güçlü değildi ve o denli etkili olamıyordu. İngiliz diplomasisi, diğerlerinin hepsinden daha başarılıydı. Dolayısıyla, Masonluktan söz edilince, dünyanın her yerinde bunun sadece Anglosakson Masonluğuna uygun tarzda olduğu sanılıyordu. İngiltere Birleşik Büyük Locası, bu bağlamdaki en büyük desteği Amerika Birleşik Devletleri'nden alıyordu.

Fransa'nın en büyük ve en güçlü mason örgütü niteliğini taşıyan Fransa Büyük Doğusu *(Grand Orient de France)*, bu bağlamda kendi tarzını ve anlayışını açıkça ortaya koymaya karar verdi. Gerçi bu örgütün 1773 yılındaki kuruluşuyla birlikte, İngiliz Masonluğuna karşıt ve İskoç Masonluğundan da farklı bir Fransız Masonluğu oluşmuştu ama o tarihte ilkeleri bakımından nasıl bir çelişki sergilediği açıkça belli değildi. Fransa Büyük Doğusu, kendi çatısı altında değişik mason ritlerinde çalışmakta olan locaları barındırıyordu, hepsi o kadar... Belki Fransız Masonluğuna özgü farklı ilkeleri de o tarihlerde ortaya koymaya da girişirdi ama Büyük Fransız Devrimi buna fırsat bırakmamıştı.

Masonlukta yaratılmış devrim de işte bundan yüz yıl kadar sonra, hazırlığı 1849 yılında başlamakla birlikte aslında 1877 yılında oluştu.

* * *

Bu devrimin nasıl bir şey olduğunu anlayabilmek için önce Anglosakson Masonluğunun ilkelerinden bir bölümüne bakmalıyız.

Bunu ikiye ayırabiliriz. Birine "bir masonun niteliği", diğerine de "bir locanın çalışma tarzının kaçınılmaz koşulu" diyebiliriz.

Anglosakson Masonluğunda, bir kişinin mason olabilmesi için, öncelikle "teist nitelikli bir dinin inançlısı olmak" yani "evreni yaratan ve yöneten, kaza ve kadere egemen olan, insanlara buyruklarını peygamberler aracılığıyla ileten bir Tanrı'nın varlığına inanıp ona tapınmak" zorunlu görülür. Masonluktaki en önemli kavramlardan biri olan **"Evrenin Ulu Mimarı"** da bu nitelikteki Tanrı kavramının karşılığı sayılır.

Masonluk bir din olmayıp, çalışmalarındaki simgeleri de öncelikle eski inşaatçılık mesleğinden almış olduğu için, doğrudan "Tanrı" yerine Evrenin Ulu Mimarı diye bir kavram kullanılır.

Gerçi bazı mason kuruluşları "Evrenin Ulu Mimarı = Tanrı" görüşüne karşı çıkar; ritüellerinde bu kavrama yer veriyor olmakla birlikte, bunu ille de Tanrı kavramıyla özdeşleştirmez ama o bir başka konu.

Anglosakson Masonluğunda, bir locanın toplandığı yerde bu kurumun en önemli simgeleri olan "gönye" ve "pergel" ile birlikte "kutsal yasa kitabı"nın açık olarak bulundurulması zorunludur. [Fransızcada "Livre de la Loi Sacrée", İngilizcede "Volume of Sacred Law".]

Gönye ile pergel Kutsal Yasa Kitabı'nın üzerine yerleştirilir.

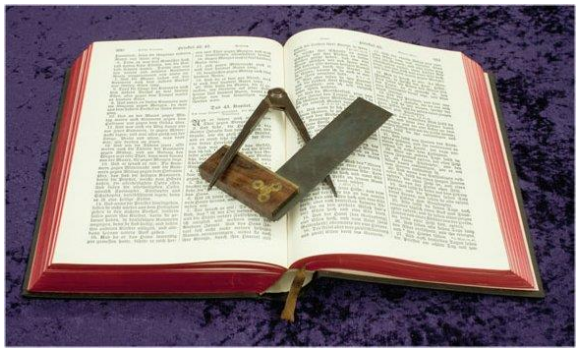

Şimdi buradaki şu **"kutsal yasa kitabı"** kavramıyla ne denilmek istendiğine bakmak gerekiyor.

Bu da Masonlukta kullanılan terimlerden biri... 20. yüzyıl öncesinde bu Tevrat'ı da içermekte olan İncil idi yani Kitab-ı Mukaddes. Fakat Tevrat hariç olmak üzere sadece İncil'in kullanıldığı yerler de vardı. Ancak Müslümanların da Masonluğa alınması söz konusu olunca, gerektiğinde buna Kuran-ı Kerim de katılır oldu. Bu kavramın kapsamına başka din kitaplarının eklenmesi de var ama o daha sonraki bir tarihte yapılmış olan bir değişiklik.

İşte Fransa Büyük Doğusu'nun 19. yüzyılda yaptığı devrimde, gerek mason olacak kişilerin niteliği gerekse locaların çalışma tarzı bakımından yukarıda belirtmiş olduğumuz kuralların tümü alaşağı edildi. Burada bunu o yüzden "Masonlukta devrim" olarak nitelendirdik ama masonlar böyle bir deyişi kabullenmez.

Hele Anglosakson Masonluğuna göre bu tümüyle düzensizlik yani Masonluğun dışına çıkmış olmak demektir.

* * *

Masonluğun 1723 yılında Londra Büyük Locası'nda yürürlüğe konmuş anayasası, Fransa'da da benimsenmişti. Fransa'daki masonlar, İngiltere'de bu anayasa üzerinde sonradan yapılmış olan değişikliklere aldırmamıştı. Yaşanılan dönemin gereklerine uygun olsun ya da olmasın, Fransa'da bu anayasa geçerli olmayı sürdürmüştü.

Fransa Büyük Doğusu, bu anayasanın kendi örgütü içindeki geçerliliğini 1849 yılında kaldırdı ve kendine özgü yeni bir anayasa oluşturdu.

Bu girişimin gerekçesi özetle şöyle ortaya kondu:

"Masonluğun 1723 tarihli anayasasında yer alan ve değişik anlamlara çekilebilecek ya da farklı şekillerde yorumlanabilecek konular, artık açıklığa kavuşturulmalıdır. Uygulanma alanı kalmamış öğeler kaldırılıp, Masonluğun çağdaş gereklere uygun ilkeleri belirlenmelidir."

Bu tutumla yeniden belirlenen anayasanın ilk maddesi şöyle düzenlenmişti:

"Masonluk, töresel eğitim ve dayanışma uygulamasıyla, gerçeklerin araştırılmasını amaçlayan, kesinlikle hümanist, felsefi ve evrimsel bir kurumdur. Maddî ve manevî gelişme, bireysel olgunlaşma ve insanlık toplumu için çalışır. İlkeleri şunlardan oluşur: Karşılıklı tolerans, bireyin hem başkalarına hem de kendisine saygısı ve mutlak bir vicdan özgürlüğü.

Metafizik kavramlar üzerine tüm üyelerinin kendilerine özgü bireysel değer yargıları bulunabileceği nedeniyle, Masonluk her türlü dogmatik benimseyişin tümüyle karşısına çıkar. Bunun için özdeyişi Özgürlük – Eşitlik - Kardeşlik olarak belirlenmiştir."

Burada bir parantez açalım: İşte, Büyük Fransız Devrimi'nin sloganı olan bu özdeyişin, Fransız Masonluğu'nda kullanıldığı, üstelik yasa kapsamına alınmış olduğu görülüyor. Masonluğa ön yargıyla karşıt girişimlerde bulunmuş olanların eline vermek üzere bundan âlâ kanıt mı olur?

Fransa Büyük Doğusu'nun bu yeni anayasayı düzenlemekteki gerekçesine bakılınca, bundan sonraki maddelerinin de gerek İngiliz Masonluğu'nda gerekse 19. yüzyılda onu izleyen Anglosakson Masonluğunda benimsenmiş anayasadan çok farklı olması pek doğal.

Bu değişikliğin tarihi dikkatinizi çekti mi?... Fransa'da ikinci cumhuriyetin ilan edilişinden hemen sonra.

Ancak Fransa Büyük Doğusu, yürürlüğe koyduğu bu anayasa uyarınca yapmak istediği değişiklikleri hemen gerçekleştiremedi çünkü iki yıl sonra ilan edilen imparatorluk, masonları duraksamaya sürükledi. İmparator 3. Napoléon, hem Katolik Kilisesi'ne olabildiğince ödün veriyor hem de masonlara açıkça ters davranıyordu. 1870 yılında artık kalıcı olmak üzere üçüncü cumhuriyet dönemi gelince, masonlar da rahat nefes aldı.

* * *

Fransa Büyük Doğusu'nun anayasası, pratikte de birtakım değişiklikler getirmişti.

Her şeyden önce, Masonluğa alınacak kişilerin nasıl bir dinsel inancı olduğuna hatta bir dinsel inancı olup olmadığına bakılmıyordu. Eğer Masonluğun asal amacı yeryüzündeki tüm insanların ve tüm toplumların barış ve mutluluğunun sağlanması ise kesin bir ayırımsızlık yapılması gerekiyordu.

Bu benimseyiş doğrultusunda, hiçbir dini, dinsel nitelikli hiçbir inancı olmayanların da Masonluğa alınmasına başlandı.

İşte o zaman, Fransız masonlara karşı sesler yükseldi.

Kimileri ateistlerin de mason olabilmesine olanak tanındığı için Masonluğa veryansın ederken, kimileri şöyle bir haykırışa geçti:

«Masonlar ateisttir. Amaçları da dünyaya Ateizmi yerleştirmektir.»

Fransa Büyük Doğusu, 1877 yılında daha da ileri giderek din ile doğrudan bağlantılı ya da herhangi bir şekilde dinsel bir tutumla yorumu yapılabilecek her öğeyi kendine bağlı olan locaların uyguladığı ritüellerden çıkarttırdı. Bu arada güme giden çok önemli iki etken vardı: Biri şu "Evrenin Ulu Mimarı" kavramı, diğeri locaların toplantılarında bulundurulması söz konusu "kutsal yasa kitabı".

Bunun üzerine neler olduğunu kolayca tahmin edebilirsiniz: Fransa Büyük Doğusu, önce Katolik Kilisesi'nin şimşeklerini üzerine çekti. Anglosakson Masonluğunu benimseyen tüm mason örgütlerinin şiddetli protestosu ile karşı karşıya geldi. Öyle ki günümüze gelinceye kadar, Anglosakson Masonluğunda Fransa Büyük Doğusu ile onun paralelinde olan diğer tüm mason örgütleri, bir mason kuruluşu olmamak hatta Masonluğa zarar vermekle suçlandı.

* * *

Fransa Büyük Doğusu'nun bu yaptıklarının Fransa'daki tüm masonlarca uygun bulunup desteklendiği sanılmamalı.

Zaten bu ülkedeki locaların tümü Fransa Büyük Doğusu'na bağlı değildi. Bu değişiklikler üzerine oluşmuş bir muhalefet cephesi de vardı.

Bu durum, 1880 yılında özgün İskoç Masonluğuna eğilimli bir diğer büyük locanın oluşmasına yol açtı. Fransa'daki bu yeni büyük loca, 1894 yılında "Grand Loge de France" *(Fransa Büyük Locası)* adını aldı.

Böylece, nasıl 18. yüzyıl ortalarında İngiliz Masonluğu kendi içinde bir bölünmeye uğramışsa, bunun bir benzeri 19. yüzyılın son çeyreğinde Fransız Masonluğu kapsamında oluştu.

Bu arada Fransız Masonluğu'nda bir başka eğilim daha belirmişti: "Madem Masonluğun temel ilkelerinden biri eşitliktir; bu kavram her alanda, özellikle cinsiyet bakımından da geçerli tutulmalıdır. Dolayısıyla, erkekler gibi kadınlar da mason olabilmelidir."

Tamam... Fransız Masonluğunda benimsenen temel ilkelerden birine göre bu doğruydu ama nasıl sağlanabilirdi ki!

Fransa Büyük Doğusu'nda ilerici geçinen masonlar bunu düşüne dursun, 1882 yılında Masonlukta çok daha gelenekçi bir tutumdan yana olan sonraki Fransa Büyük Locası'nın bir locasında, **Maria Deraismes** adlı bir kadının Masonluğa alınışı ile birlikte, bu konuda da bir devrim gerçekleştirildi.

İşte bu olay, Masonlukta kadınların da kendi başlarına localar kurmasının, ayrıca kadın-erkek ayırımı yapmayan Karma Masonluk olgusunun doğuşunun ilk adımı oldu.

Humanum Genus

19. yüzyılda Katolik Kilisesi, masonların yanı sıra Karbonarilere karşı da cephe aldı.

Bunu pek doğal görmek gerekir. Gerçi Karbonarilerin ritüelik bakımdan nasıl bir çalışma yapıp, nasıl bir öğreti verdiği bilinmiyor. Kilise buna ilişkin doğru ya da yanlış duyumlar almış olabilir. Fakat öğretisi bakımından Katolik dogmalarıyla ters düşmese bile Kilise'nin Karbonarileri de hedeflerinden biri olarak görmesi hiç de beklenmedik bir olgu sayılmaz.

Katolik Kilisesi, hep monarşiden yana olmuştur. Kendi gemisinin yelkenlerini ancak öyle bir rüzgârın dolduracağını öngörmüştür. Özgürlük ve demokrasi yelleri, öteden beri ona pek ters gelmiştir.

19. yüzyılın ikinci yarısında, aforoz edilmeyi ve üzerine şimşekler çekmeyi göze alan yürekli biri Katolik Kilisesi'ni şöyle uyarabilirdi:

«Kendi zümresel çıkarlarınız için çeşitli ülkelerdeki krallıkları korumak uğruna, elinizde tutmakta olduğunuz şu din gücünü kullanarak politikaya bulaşmayı artık terk edip, sadece kendi asal işlevinizi yerine getirmeye baksanız çok iyi olacak. Yoksa varlığınızı bile yitirebilirsiniz.»

Nitekim Giuseppe Garibaldi'nin önderliğinde İtalyan birliği kurulurken, Roma, özellikle bu eylemin dışında tutulmuştu. Bunun nedeni de Fransa imparatorunun papayı desteklemekte oluşuydu.

Giuseppe Garibaldi, Fransa ile olmadık bir çatışmaya girmek istemedi. Bu nedenle Roma'ya dokunmadı. Fakat 1870 yılında Fransa'da imparatorluk ortadan kalkınca, Roma'ya da girerek İtalya'nın birliğini bütünledi. Ancak dine karşı değildi. Katoliklere saygı gösterdi ve Kilise Devleti'nin sadece Vatikan çerçevesinde kalmak üzere bağımsız olarak varlığını sürdürmesine göz yumdu.

Katolik Kilisesi, devlet sahipliği bakımından Vatikan'da sıkışıp kalmakla yetinmek zorunda kalmış olmasına karşın uslanmadı. Kendisini aslında hiç de ilgilendirmeyen konulardan, özellikle Avrupa ülkelerinin iç politikasından elini eteğini çekmedi.

Nitekim 19. yüzyılda papaların gerek Masonluk gerek Karbonariler gerekse Avrupa'daki politik değişimlerle bağlantılı olmak üzere yayımladığı çeşitli bildirgeler var.

* * *

Masonluğun 1751 yılında Papa 14. Benedict tarafından ikinci kez aforoz edilişinden sonra, Katolik Kilisesi, bu gibi konularda tam 70 yıl suskun kaldı. Bu suskunluğu, 1821 yılında Papa 7. Pius bozdu.

Bu, beklenmedik bir tepki değildi. O sıralarda Karbonarilerin etkinliği hızlı bir artış göstermiş olduğu gibi, adları da duyulmuştu. Fakat papanın konuyu ele alış açısı bambaşkaydı. Karbonariler ile Masonluk arasında bağlantı kurduktan sonra, bu kişilerin amacının, dinsel inançlardaki umursamazlığı toplumlarda yaygınlaştırmak, böylece kendi görüşlerine uygun bir din oluşturup, Kilise'nin kutsallığı ve saygınlığı üzerine kuşku kondurmak olduğunu ileri sürdü.

1826 yılında Papa 12. Leo tarafından yayımlanan "Quo Graviora" başlıklı bildirgede de, masonlar ile birlikte Karbonarilere yüklenilmekteydi. Bu bildirgede, biraz da yakınma vardı. Papa, krallar ile prenslerin, kendinden önceki papaların uyarılarına pek aldırış etmediğini, gerektiğince etkili önlemler alınmadığını belirtmişti. Aforoz yinelendi, elbette masonlar ile birlikte Karbonarileri de içermek üzere... Üstelik bu kez papa, yalnızca o sırada varlığını sürdüren bu gibi örgütlerin değil, ileride kurulabilecek tüm benzerlerinin de sonsuza dek aforoz edildiğini bildirdi. Bir de papazların lehine bir duyuru yaparak şöyle dedi:

Bildirgenin Fransızca Çevirisinin Kapağı

«Bu tür kuruluşlara girmiş olan kimselerin, sır saklama üzerine vermiş olduğu yeminler geçersizdir.»

Bunun ne denli olabileceği, papanın bir kişinin yeminini geçerli sayıp sayamayacağı başlı başına bir soru işareti ister. Ancak Papa 12. Leo, bildirgesinin sonunda âdeta bir yumuşama göstererek, aforoz edilmiş gizli örgütlere girmiş olanlara bir pişmanlık olanağı tanımıştı.

Buna göre, kilisede günah çıkararak açıklamada bulunanlar ile bu kuruluşlara ilişkin bilgisi olmakla birlikte, daha önce bildiklerini saklamış ama şimdi bu gibi örgütlerin üyelerinin adlarını verecek olanların bağışlanacağını duyurdu.

Olaya bakın!... Doğru olsun olmasın, bilgi veren bağışlanacak.

* * *

1832 yılında Papa 16 Grégorius, "Mirari Vos" başlıklı bildirgesiyle Masonluk ve benzer örgütlerin Kilise'nin sarsılmaz tanrısal otoritesine saldırıda bulunduklarını belirterek Kilise'yi "dünya işleri" ile uğraşmak zorunda bıraktıklarından yakınmaktaydı.

Bildirgenin Fransızca Çevirisinin Kapağı

Papa, o tarihlerde giderek yaygınlaşan özgürlük akımlarına ve yenilik eylemlerine olanca gücüyle karşı çıkmaktaydı. Ona göre, masonlar Katolik dogmalarına dolaylı olarak bile değil, doğrudan ve açıkça saldırıda bulunmaya başlamıştı; ortaya atmakta oldukları yeni ve korkunç düşünüler, eğitim ve öğretim kurumlarını sarmaktaydı. Bu yüzden hükümdarlıkların otoritesinin sarsılmakta olduğunu, kamu düzeninin yozlaşmaya yüz tuttuğunu ileri sürüyordu.

* * *

Papaların masonlar, Karbonariler, diğer ezoterik örgütler ve ulusal nitelikli girişimlerde bulunanlar ile bağlantılı bildirgeleri, 19. yüzyıl boyunca her biri birkaç yıl aralıkla böyle sürüp gitti.

1878 yılında, **13. Leo** adıyla papa olan Vincenzo Pecci, artık Kilise Devleti yitirilmiş olduğu için çok zor koşullar altında kalmış bir Vatikan devralmıştı. Kendinden önceki papaların birçoğundan farklı, çok geniş kültürlü bir kişiydi. Bir yandan tüm kiliselerde sıkı bir eğitim programını gözetirken, diğer yandan din öncelikli sayılmak koşuluyla, Kilise'nin bilim ile barışmasını öngörüyordu. Bu bakımdan, "reformist bir papa" olarak nitelendirilmiştir.

13. Leo, tam 25 yıl süren papalık dönemi boyunca 117 bildirge yayımladı. Bunlardan dokuzu Masonluk ile ilgilidir. En önemlisi, 1884 yılında **"Humanum Genus"** *(İnsan Türü)* başlığını taşımak üzere yayımlamış olduğu bildirgedir.

O da masonları suçladı. Ancak bunu yaparken önceki papalardan hayli farklı bir taktik kullandı. Öyle ki masonlar gerek bireysel bakımdan kendileri gerekse üyesi oldukları bu kurum hakkında her ne diyorsa, o da onları aynı bakımdan yermekteydi. Masonlar neyi savunuyorsa, onlara karşı çıkıp tezlerini çürütmeye girişiyordu. Masonlar neye karşı çıkıyorsa, Papa ondan yana bir tutum sergiliyordu.

Örneğin masonlar, her ülkede din ile devlet işlerinin mutlaka birbirinden ayrı tutulması gerektiğini ileri sürüyordu. Papa bu tutumu şiddetle eleştiriyor, kendine göre masonların yanılgılarını ortaya seriyordu. O sırada Fransa'da iktidarı ele geçirmiş olan cumhuriyetçilerin de bu bağlamda bazı girişimleri vardı. Papa, Fransa'daki tüm cumhuriyetçileri mason olmak ya da masonların emellerine çanak tutmakla suçladı. (Papa 13. Leo'nun bu konuda nasıl bir girişimde bulunduğuna sonraki bir bölümde değineceğiz.)

Masonlar insanların din ve vicdan özgürlüğünü, yasalar karşısında herkesin eşit olması gerektiğini savundukça, Papa buna şiddetle karşı çıkıyor, böyle bir şeyin niçin olamayacağını ve olmaması gerektiğini anlatıyordu. Papanın görüşü uyarınca; birbirlerinden çok farklı inançları olan kimselerin bir araya gelerek aynı çatı altında toplanması, dinsel inançların öneminin yadsınmasıyla özdeşti.

Nitekim burada bir parantez açarak Osmanlı Devleti'nde masonlar ile ilgili bir duruma değinmekte yarar var...

O sıralarda Sultan 2. Abdülhamit, genel olarak Masonluğa karşı ise de yabancı masonların etkinliklerine göz yumuyordu. Ancak Türklerin mason olmalarına şiddetle karşı çıkıyordu. Bunun göstermelik nedeni de çok ilginç: *«Bir Müslüman, gayrimüslimler ile aynı çatı altına giremez.»*

Papaya dönelim...

Masonlar, Doğalcılık *(*Natüralizm) ve Gerçekçilik (Realizm) akımlarına ne kadar önem verirse, Papa da bunlara o kadar karşı çıkıyor ve şöyle diyordu:

«Böylece insanların "öteki dünya"ya ilişkin umutlarını yok etmeye, onları Tanrı ve maneviyata değil, sadece maddî nitelikli ve sonlu şeylere bağlamaya çalışıyorlar.»

* * *

Bir kez daha Sezar'ın hakkı Sezar'a...

Papa 13. Leo, Masonluğa karşı çıkan ve onlara suçlamalar yönelten bir kişi olarak, o tarihe kadar Masonluğun amaç ve ilkelerini, locaların çalışmalarını en iyi inceleyen, öğrenip anlamaya çalışan papa olmuştu.

Yayımladığı bildirgelerde, bunları eleştirip yanlışlıklarını ortaya sermeye girişmeden önce, birçoğunu uzun uzun anlatmaktaydı.

Elbette onun da yanılgıları ve konuya tek yönlü bir bakışı vardı. En önemli yanılgısı ise Fransız Masonluğunu örnek alması, dünya yüzünde başka türlü bir Masonluk yokmuş gibi davranması, özellikle Anglosakson Masonluğunu göz ardı etmesiydi. Oysa o tarihlerde Masonluktaki farklı anlayışların dünya yüzündeki yaygınlığı bakımından Fransız Masonluğu, tümünün pek küçük bir oranını oluşturuyordu.

Bu noksanlığına ya da yanılgısına karşın, Papa 13. Leo'nun yayımladığı "Humanum Genus" başlıklı bildirgenin kapsamı öyle güçlü, öyle doluydu ki sonradan şöyle etkiler yarattı:

- Sadece Katolikler değil, Protestanlar arasındaki birçok din adamı da papanın anlattıklarını doğru sayıp, masonlara karşı açıkça cephe aldı. Üstelik bu bağlamdaki etkiler sadece Kıta Avrupası'nda değil, İngiltere ve Amerika'da bile görüldü. Anglosakson Masonluğunun özelliklerini bilmeyen din adamları, onu da Fransız Masonluğu gibi sandı.
- Değil Katolik, Hıristiyan bile olmadıkları halde ön yargılar ya da art niyetlerle Masonluğa karşıt girişimlerde bulunmayı kafalarına takmış olanlar, Papa'nın anlattıklarını kendilerine göre uyarlayarak kullandı.
- 20. yüzyılda Komünizm, Faşizm ve Nazizm gibi totaliter rejime geçilen ülkelerde Masonluk yasaklanırken, -aslında o rejimlerde buna hiçbir gerekçe göstermek gerekmemesine karşın- Papa 13. Leo'nun anlattıklarından yararlanıldı. O rejimlerde de Masonluk, özellikle özgürlükçü tutumu nedeniyle dışlandı.

Papa 13. Leo tüm bunları kendinden öyle emin, öyle inanmış bir tarzda yapmıştı ki Fransa'da Leo Taxil takma adını kullanmakta olan bir şarlatanın ağına düşmekten kaçınamadı ve 1895 yılında dünya kamuoyu önünde çok zor bir duruma düştü. (Bu olaydan bu çalışmanın birinci kitabında ***"Güzel Filip"*** başlığını taşıyan bölümde de söz etmiştik.)

Papa bundan bu bozumdan sonra Masonluk ile ilgilenmemeyi yeğledi. Ta ki kimi masonlar, 1902 yılında Masonluğun tarihinde ilk kez olmak üzere uluslararası nitelikli bir mason örgütü kurmak üzere girişime başlayana kadar.

İşte o zaman Papa 13. Leo, "Annum Ingressi" *(Yeni Yıl)* başlığı altında Masonluk ile ilgili son bir bildirge daha yayımlayıp, bu girişimi de kınadı.

Bu girişimin en büyük karşıtının aslında İngiltere Birleşik Büyük Locası olduğunu ya hiç bilmiyordu ya da onun alıp veremeyeceği sadece Fransız Masonluğu ileydi.

* * *

Bu çalışmanın başından beri Tapınakçılar, Siyonistler ve Masonlar ile birlikte onların çevresinde dolaşanlar üzerinde özetle durarak bu aşamaya geldik.

Artık 20. yüzyıla girelim. Günümüze çok daha yakın olaylar ve konular üzerinde duralım.

20. yüzyılda Tapınak Şövalyelerinin yepyeni bir tarzda canlandığını göreceğiz. Masonlukta da öncekilerden farklı oluşumların baş gösterişine tanık olacağız.

Siyonistlerin, şimdi dünya kamuoyunun indinde Siyonizm terimi bambaşka bir anlam kazanır biçime dönüşmüş olsa bile kendi özgün adlarını taşımayı sürdürüp, kendi ülküleri peşinde koşarken bayrak açışlarını izleyeceğiz.

Tüm bunların yanı sıra, nasıl 18. yüzyıldaki aydınlanma eyleminin etkisi ile birçok ezoterik örgüt doğmuşsa, bir benzer olgunun 20. yüzyıldaki politik ve toplumsal yapılanmanın değişimiyle oluştuğuna tanık olacağız.

Fakat onlara gelmeden önce anlatmamız gereken biraz uzunca bir öykü var.

Bu öykü, başlangıcında konumuzla ilgisiz gibi görünüyorsa da sonradan çok önemli bir bağlantı kuruyor. Hatta odak noktalarından birine yerleştiği bile söylenebilir.

Bölüm: 2

Rennes

Fransa'nın güneyinde, Pirene Sıradağları ile Akdeniz kıyısı köşesindeki **Languedoc** adlı bölgeye, bu çalışmanın önceki kitaplarında birkaç kez değinildi.

Öteden beri, Languedoc'taki gömülerden, hazinelerden söz edilip durur. Bu bölgeyi böylesine çekici yapan etkenlerden biri de bu olsa gerektir.

Kimilerine göre, buralarda gerçekten de saklı olan bir hazine vardır ama bu öyle bildiğimiz ya da düşündüğümüz gibi değildir; manevî bir nitelik taşır. Hatta kimileri bunun *"tüm maddî hazinelerden daha önemli bir bilgi"* olduğunu söyler. Fakat maneviyat ile bilgi ne denli önemli olursa olsun, maddî bir değer taşıyan hazine, insanların ilgisini hep daha çok çekmiştir.

Hazinenin yerini belirlemek için, duyumlara dayanarak bir sürü geometrik çizim ve hesap yapılıp açılar ve mesafeler belirlenir. Belli noktalar arasında ilişkiler kurulur. Özellikle 20. yüzyılda, yaşamını buradaki hazineyi bulmaya adayanlar olmuştur.

Birisi çıkar, daha önce yapılmış çizim ve hesapların yanlış olduğunu ileri sürer. Kendine göre doğrusunun nasıl olduğunu anlatıp, gerekçesini gösterir.

Sonra bir başkası da onun yanılgılarını ortaya sererek tezini çürütür.

Bu, yıllardan beri yinelenip gelmiş bir zincirleme varsayımlar dizisidir.

* * *

Şimdi gelin Languedoc'taki belirli bir çevreye odaklanalım. Carcassonne kentinin 40 km kadar güneyindeki Couiza kasabasının yakınlarına...

Buradaki ilgi alanımız tüm çevreyi değil, başta Rennes-le-Château olmak üzere Coustassa, Rennes-les-Bains ve Espéraza adlı köyler ile Le Bézu, Pech Cardou, Serres ve Bugarach tepelerini kapsayacak.

5. yüzyılda Vizigotlar, günümüzdeki Rennes-le-Château köyünü "Rhedae" adıyla merkez edinmiş. Eskiden çok büyük bir kent olan, nüfusunun 30 bine vardığı söylenen Rhedae, 19. yüzyıla gelindiğinde olsa olsa 200 kadar nüfuslu, sapa kaldığı için de pek az kimsenin uğradığı küçük bir köye dönüşmüş.

İnsan hep önceki yapıların üzerine bir yenisini inşa ettiği için, bu köyde o tarihlerden kalma yıkıntılar belli belirsiz.

Ancak burada özetlenerek anlatılacak olanlar 20. yüzyılın ikinci yarısında dünya çapında öyle bir yankı yaptı ki bu köy ile çevresi araştırmacılarla dolup taşmaya başladı; turistlerin de hayli rağbet ettikleri bir yer olup çıktı.

Rennes-le-Château ile bir zamanlar bu köyün rahipliğini yapmış olup âdeta bir efsane kahramanı gibi ün edinen **Bérenger Saunière** hakkında anlatılmış olanlar, romanlara, filmlere, televizyon programlarına konu oldu.

* * *

Bu çevrede, her yılın belirli günlerinde birtakım atmosferik ve astronomik olaylar izlenir. (Böyle olaylar başka ülkelerin belirli bölgelerinde de vardır.)

Bu doğa olaylarını hayli yadırgayanların yanı sıra, bunlara hem hayranlık duyanlar hem çok önemli bulanlar vardır. Yerel halkın çoğunluğu bunları "Tanrı'nın işi" olarak nitelerken, kimileri de gizemci bir eğilimle açıklamaya girişir.

Anlatılanların çoğu, öteden beri dillerde dolaşan söylentiler üzerine kurulu varsayımlardır. Belirgin sayılabilecek tek olgu, coğrafi özellikler ve geometrik ilişkilerdir.

Burada birçok geometrik ilişki vardır ama bunların içinde en ilgi çekmiş ve üzerinde en çok durulmuş olanı şudur: Bu çevredeki tepelerden beşinin doruk noktası, bir eş kenar beşgenin köşelerini oluşturur.

Söz konusu tepelerden birinin belli bir adı yoktur. Üçü Rennes-le-Château, Serres ve Bugarach köylerinin kurulu olduğu tepeler, sonuncusu ise üzerinde Tapınakçı Şövalyelerinin bir kalesinin yıkıntılarının görüldüğü Le Bézu tepesidir.

Bunlar aslında birer doğal tepe değildir. Çok eski çağlarda bu bölgede, beş ayrı ziggurat (basamaklı piramit) yapılmış. Niçin birbirlerine aşağı yukarı eşit uzaklıkta yapılmış oldukları, hele yapanların bu beşgeni nasıl tutturduğu henüz çözümlenememiştir. (Eş kenar beşgen, kağıt üzerine çizimi bile çok zor olan bir geometrik şekildir.) Piramitlerin basamak ve köşeleri zamanla aşınmış, üstlerini toprak kaplamış, geride birer tepe görünümü kalmıştır.

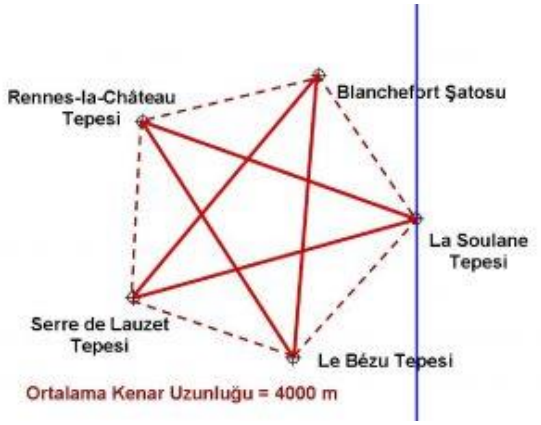

Üstelik burada böyle bir tek değil, birkaç eş kenar beşgen oluşturur tarzda tepeler vardır. Biz sadece birinden söz ettik. Bunun daha ötesi, konuyu bambaşka bir mecraya sürükler.

Kimilerince bu olgu öyle önemli sayılmıştır ki yerel mitolojide burası "yeryüzünün merkezi" olarak nitelenmiştir.

Bu olgu ile bağlantılı bir açıklamada, tarih öncesi çağlardaki varsayımsal Atlantis kıtası gündeme getirilerek, özetle şöyle denir:

"Atlantis, batı yarımkürenin büyük bölümünü kaplamış bir uygarlıktı. Bir doğal afet sonucunda jeolojik bakımdan göçtü. Bu tepeler, özgün biçimiyle birer piramitti. Kozmik etkilerden korunmak için yapılmıştı. Her birinin altına, barınmak amacıyla derin mağaralar oyulmuştu."

Bu çevreyi Atlantis ile bağdaştıranların bir diğer varsayımı da şöyle:

"Atlantis krallarından kimisi denizlerin hâkimi, kimisi karaların hâkimi olarak bilinirdi. Birçoğu, başı boğa, kuyruğu ise balık gibi olan bir tasarımla simgelenmişti. Bu krallar, sonraki kültürlerde birer tanrı olarak nitelendi. Nitekim Merovenjler ile ilgili efsanede değinilen Quinotaur adlı varlık, bu hanedanın kökünün Atlantis krallarına kadar uzandığını vurgular." [Bu çalışmanın birinci kitabında "Merovenjler" başlığı altındaki 5. bölümde bu konu ayrıntılı olarak anlatılmıştı.]

Bu varsayımların gerçek olduğuna inananlar vardır.

Böyle inançlar semavî dinler ile çelişkilidir.

Pozitivist bilimciler de bilimsel yöntemle kanıtlanamayışı nedeniyle bunlara karşıdır.

Vizigot Sütunu

Rennes-le-Château köyünün kilisesi 1059 yılında yapılmış, Vizigotlardan kalma bir tapınak kalıntısının üzerine oturtulmuştu.

1774-1792 yılları arasında bu kilisenin rahipliğini yürütmüş olan **Antoine Bigou**, yakındaki şatoda o sıralarda henüz oturmakta olan Blanchefort ailesinin özel papazlığını da yapardı.

Büyük Fransız Devrimi'nin ertesinde, Katolik rahiplerden birçoğu, soylular ile yakınlığından ötürü başına iş açılabileceğinden korkup, yurt dışına kaçmıştı. Antoine Bigou da onlardan biriydi.

Ondan sonra, Rennes-le-Château'ya gönderilen rahiplerden hiçbiri burada uzun süre kalmadı. Nedeni bilinmez. Köyün rahipsiz kaldığı yıllar bile oldu.

1885 yılında, bu köye Bérenger Saunière adlı 33 yaşında bir rahip atandı.

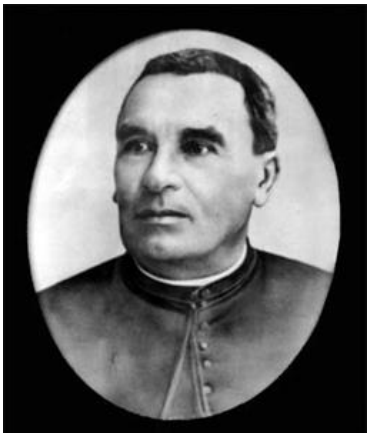

Tam görevine başlayacaktı ki devlete karşı Kralcıların düzenlediği bir eylemi desteklediği için hakkında soruşturma açılması söz konusu oldu. Carcassonne Piskoposu Félix Arsène Billard, onu Narbonne kentinde düzenlenen bir dinî seminere gönderip, bir süre uzaklaştırdı. Ortalık durulduktan sonra geri çağırdı.

Bérenger Saunière sonunda köyüne gittiğinde, rahip lojmanının, epeydir kullanılmadığı için perişan bir halde olduğunu gördü. Kullanılabilecek duruma getirtene kadar, Dénarnaud ailesinin konuğu oldu. Lojmanına geçtikten sonra da ev işlerini görmesi için ailenin genç kızı Marie'yi yanına aldı.

* * *

Böyle küçük köylerde rahibin her gününü doldurabilecek iş yoktur.

Bérenger Saunière genç ve dinamik bir adamdı. Her gün vaktinin bomboş geçmesinden çabuk sıkıldı. Çoktan beri bakımsız kalmış kiliseyi onarmayı düşündü. Carcassonne'daki piskoposluğun onayını aldı hatta bu onarım için bir miktar ödenek bile koparttı. Birkaç işçi tuttu.

Çalışmalar sırasında kilisenin sunak taşının da elden geçirilmesi gerektiği görüldü. Çok yıpranmış olmasının yanı sıra oynaktı.

İşçiler taşı yana doğru itince, altının boş olduğu ortaya çıktı. Sunak taşı, döşeme ile aynı hizada olmayan, eski tapınaktan kalma iki sütun üzerine oturtulmuştu. Oynaklığı bundan ileri geliyordu.

Ancak o sırada beklenmedik bir olay oldu.

Üzerindeki ağır sunak taşının yana itilmesine dayanamayan sütunlardan biri dibinden kırılıverdi.

İşçiler, kırılan sütunu çukurdan çıkardı. Ötekini de çıkarmak istediler ama kıpırdatamadılar bile. Belli ki hayli derine doğru uzanıyordu. Diğeri ise buraya sonradan, bir başka yerden getirilip, öylesine konmuştu.

Bérenger, çıkarılan sütuna şöyle bir göz attı. Yüzyıllar öncesinden kalma olduğu belliydi. Kilisenin yapımından çok daha eski bir tarihten... Vizigotlar dönemindeki eski tapınağın kalıntılarından biri.

Sütunun başlangıçta kırıldığı sanılan alt ucunda, ortasının oyuk olduğunu gördü. İçine ağaç parçaları tıkıştırılmıştı. Herhalde diğeriyle aynı düzeye getirmek için... Ağaçlar zamanla çürüyünce denge yitirilmişti.

Ancak o dolgunun arasında bir başka şey daha vardı. Ağaç parçalarını dışarıya çektiğinde, aralarında reçine ile kaplanmış üç ahşap tüp buldu.

Anlaşılan, birisi buraya bir şey saklamıştı.

İşçilere belli etmeden tüpleri giysisinin altına sokuşturup beline sıkıştırdı. Lojmanına götürdü.

* * *

Ahşap tüplerden, rulo halinde sarılmış dört el yazması çıkmıştı. İki ayrı tüpe konmuş olan belgelerden birinin üzerinde 1244, birinde 1644 yazılıydı. Diğer tüpten çıkan iki parşömen ise 1780 tarihini taşıyordu.

Şimdi bu belgelerin geçmişini şöyle bir özetleyelim... Ancak öncelikle şunu da eklemeliyiz: Bérenger, o sırada bunları bilmiyordu.

1644 yılında, Blanchefort ailesinin babası François-Pierre d'Hautpoul, Espéraza köyündeki notere giderek vasiyetnamesini düzenletmişti. Yanında getirmiş olduğu eski bir belgenin de buna eklenmesini istemişti. [Hautpoul, Blanchefort ailesinin bir diğer adıdır. Aslında Vizigotlar dönemindeki soyadıdır ama ailenin kimi bireyleri daha sonraki tarihlerde de zaman zaman bu eski soyadını kullanmayı yeğlemiştir.]

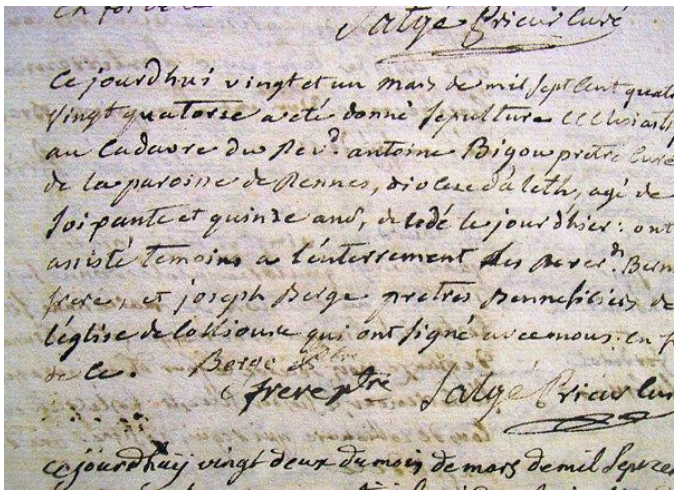

Noter denileni yapmış, sonra tümünü kasasına yerleştirmişti.

François-Pierre d'Hautpoul bir süre sonra öldü. Noter, ailesine iletmesi gereken vasiyetnameyi çıkarmak için kasasını açınca, bulamadı. Yanlışlıkla çıkarılıp bir başka yere konmuş olsa gerekti. Her yeri aradı; yok.

Durumu Blanchefortlara bildirdi. Vasiyet olmayınca, mirasçılar, ailenin gelenek ve görenekleri uyarınca bildiğini yapmak zorunda kaldı.

Aradan 130 yıl kadar bir süre geçti.

1780 yılındaki noter, eski dosyalar arasında bir şey ararken söz konusu vasiyetnameye rastladı.

Bunu öğrenip kendisinden isteyen Blanchefort ailesinin o sıradaki ileri geleni Pierre d'Hautpoul'e «Bunun ortaya çıkarılması hiç akıllıca olmaz.» diyerek, vermekten kaçındı. Fakat her nedense gizlice karısı Marie de Négre d'Ables'e iletti. O da, bunları çok iyi bir yere saklaması için ailenin papazı **Antoine Bigou**'ya emanet etti.

Marie de Négre d'Ables ertesi yıl öldü. Böylece eski vasiyetname ile eklenmiş olan eski belge rahipte kaldı. O sırada hiç kimse vasiyetnamenin bu serüvenini ve sonunda kimin elinde kaldığını bilmiyordu.

Vasiyetnamede aileyi ilgilendiren konular vardı. İlişkiler, malî işler, anılar ve benzeri şeyler... Bir de Blanchefortların arazisinde eskiden bir altın madeni işletilmiş olduğu, henüz açılmamış birtakım damarlar hakkında bilgiler...

Buna eklenmiş olan belge ise bir soy ağacı çizelgesiydi. Katharları ortadan kaldırmak için düzenlenmiş haçlı seferinin sonundaki Montségur kuşatmasının tarihini taşıyordu. Buna göre, ailenin kökeni Vizigotlara kadar uzanıyordu. Merovenjler ile de bağlantılıydı.

Rahip Antoine Bigou, bunların üzerine kendi bilgilerini de katıp iki belge daha düzenledi. Hepsini ahşap tüpler içine yerleştirip sakladı.

Antoine Bigou'nun yazdığı anlaşılan iki parşömende, İncil'den alınma olduğu belli pasajlar vardı. Bérenger bunları okudu okumasına ama çok garip bir tarzda yazılmışlardı. Bir anlaşılamaz anlatım söz konusuydu.

Ne olduğunu sökemedi.

Henri Boudet

Bérenger Saunière, Rennes-le-Château'ya geldiğinde çevreyi dolaşmış, komşu köylere de uğramıştı.

Blanchefort ailesinin artık kullanmadığı şatodan birkaç kilometre ilerideki **Rennes-les-Bains** köyünün rahibi Henri Boudet ile bir araya geldiklerinde, ortak bir tanıdıkları olduğunu keşfetmişlerdi: Coustassa köyünün yaşlı rahibi Antoine Gélis.

Henri Boudet, Bérenger'den yaşça daha büyüktü ve hayli geniş bilgiliydi. Çok iyi Latincenin yanı sıra İngilizce de biliyordu. Bérenger, bir fırsatını bulup, Henri'ye Latincede çözümleyemediği bazı terimlerin ne anlama gelebileceğini sordu.

Bunları sorunca, Henri Bérenger'in bir şey bulduğunu, hatta bulduklarının yüz yıl kadar önce Antoine Bigou tarafından saklanmış belgeler olduğunu hemen kavradı. Çünkü bu konuda bildikleri vardı.

Antoine Bigou, yurt dışına kaçmadan önce *«Ne olur ne olmaz!»* diye düşünüp, Blanchefort ailesiyle bağlantılı tüm bilgilerini, Cauneille adlı genç bir rahibe anlatmıştı. Sıkıca tembih etmişti: «Bunlar kişiden kişiye aktarılarak saklanmalı, ancak çok zorunlu bir durumla karşılaşılırsa açıklanmalı.» Rahip Cauneille ise, yaşlandığında bu sözlü emaneti iki ayrı rahibe birden aktarmıştı. Biri, Rennes-les-Bains köyünün önceki rahibi Jean Vie idi; bir başka yere atanınca, buradaki görevini devrettiği Henri'yi bu konuda bilgilendirmişti.

Fakat Henri açık vermedi. Bilmezden gelerek Bérenger'i sınadı. Ona bu gibi terimleri nereden çıkardığını sordu.

Bérenger lâfı geveleyerek, âdeta kaçamak bir yanıt vermeye kalkışınca, Henri «Bak, dostum... Gel anlaşalım. Birbirimize karşı saklamasız olalım. Eğer sen bana ne bulduğunu açıkça söylersen, ben de sana bildiklerimi anlatırım. Bu ikimiz için de çok daha yararlı olur.» dedi.

Bu deyişi galiba yeterince etkili olamamıştı ki Bérenger hemen açılıp bulduklarını anlatmadı.

Henri de üzerine gitmedi; sabırlı davrandı. Ona biraz ipucu verirse, sonrasının daha kolay gelebileceğini düşündü.

* * *

Henri Boudet, ***"La Vraie Langue Celtique et le Cromlech de Rennes-les-Bains"*** *(Gerçek Kelt Dili ve Rennes-les-Bains'teki Kromlek)* adlı bir kitap yazmıştı. [Kromlek: Çevresinde dikme taşlar olan anıt.]

Bu kitapta hayli garip sözler etmişti. Keltlerin dilinin Anglosakson kökenli olduğu, hatta Tevrat'ta sözü edilen ünlü Babil Kulesi yapılmadan önce dünyadaki tüm insanların İngilizce konuştuğu gibi... [Tevrat'ın "Tekvin" adlı ilk kitabının 11. bölümünde, Tufan'dan sonra insanların Mezopotamya'daki Şinar ovasında Babil yakınlarında bir kule yapmaya giriştiği, bunun üzerine Tanrı'nın kızarak tüm insanların dillerini birbirine karıştırdığı, aralarında konuşarak anlaşamayınca dağılmak zorunda kaldıkları anlatılır.]

Kitabını bastırdıktan sonra, çoğunu bu konuyla ilgilenebileceğini umduğu belli seçkin kişilere göndermiş, *«Bakalım bunları anlayacak bilgili ve akıllı biri çıkacak mı?»* diye düşünerek beklemeye geçmişti.

Kimseden ses seda çıkmamıştı.

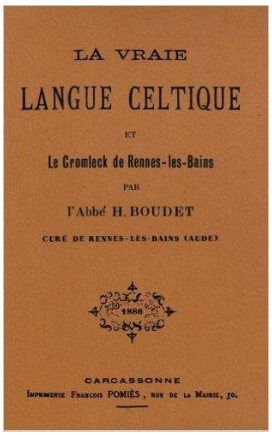
LA VRAIE
LANGUE CELTIQUE
ET
Le Cromleck de Rennes-les-Bains
PAR
l'Abbé H. BOUDET
CURÉ DE RENNES-LES-BAINS (AUDE)
1886
CARCASSONNE
IMPRIMERIE FRANÇOIS POMIÈS, RUE DE LA MAIRIE, 30.

Bu kitaptan Bérenger'e de bir tane verdi. Bunu dikkatle okuyup anlamaya çalışmasını, daha sonra yine görüşmeyi önerdi.

Bérenger Henri'nin kitabını baştan sona okudu. Dil hakkındaki görüşlere aklı yatmadıysa da tanımış olduğu kadarıyla Henri Boudet saçma sapan lâflar edecek biri değildi. Anlattıklarıyla başka bir şey demeye çalışmakta olsa gerekti. Bir de Rennes-les-Bains köyündeki eski kromlek ile bağlantılı olmak üzere birtakım yönler ile mesafeler belirtiyordu. Belli ki asıl mesajın özü oradaydı ama Bérenger'in henüz bu çevre hakkındaki bilgisi, bunları kavramak için yetersizdi.

Çaresiz, Henri'den açıklama istemek zorunda kaldı.

Birkaç gün sonra yine Rennes-les-Bains köyüne gitti. Bu kez Henri'ye daha o bir şey sormadan keşfetmiş olduğu her şeyi açıkladı.

Buna karşılık Henri de ona kitabında dil konusunda anlattıklarının ne işe yaradığını gösterdi. Bir tür şifreleme tekniği kullanmıştı. Önce şifre çözülüp sonra okununca, kitap daha anlamlı oluyordu. Bu çevrede çok eskiden kalma bir hazinenin yerinin nasıl bulunabileceğini gösteriyordu.

Fakat bu kesin değildi. Sadece bir teoriydi. Dediğine göre, aramış ama hiçbir şey bulamamıştı. Çünkü elindeki bilgi yetersizdi. Şayet başkalarının bildikleriyle bütünleştirilirse, belki bir sonuca varılabilirdi. Bu kitabı belli kişilere göndermiş olmasının nedeni de buydu.

Şimdi ise bir umut doğmuştu. Bérenger, Antoine Bigou'nun yazmış olduğu belgeleri bulmuştu. Onlardan yararlanarak bir sonuç elde edebilirlerdi.

Henri'ye göre vasiyetnamede işlerine yarar pek bir şey yoktu. Eskiden bunların ortaya dökülmesi belki sakıncalı olabilirdi ama şimdi bunun üzerinden yüz yıldan çok zaman geçmişti. Gerçi soy ağacı çizelgesi önemli bir belgeydi ama bunun değerlendirilmesi başkalarına düşerdi.

Henri öncelikle Antoine Bigou'nun yazdığı parşömenleri önemsiyordu. Onlara şöyle bir göz atıp, yazılmış olanların İncil'deki hangi pasajlar olduğunu belirtince, Bérenger de hatırlayıp o pasajları mırıltıyla belleğinden söylemeye başladı.

Henri, «O önemli değil.» dedi. «Asıl önemli olan bunun ardında anlatılmış olanlardır. Antoine kardeşimiz burada kötü bir Latince yazar gibi kendine özgü bir şifreleme tekniği kullanmış.» Sonra da şunu ekledi: «Önce bu şifrenin anahtarını bulmamız gerekiyor.»

Kafa kafaya verip hayli uğraştılar... Hiçbir sonuca varamadılar.

Mezar Taşı

Rennes-le-Château köyünün eski rahibi Antoine Bigou, ayrılmadan önce vasiyetnameyi kendisine emanet etmiş olan Marie de Négre d'Ables için bir mezar taşı yapmıştı.

Bu, görünümü bakımından sıradan bir mezar taşı gibiydi ama çok önemli bir mesaj, yeryüzünde hemen herkesin öğrenmeye can attığı büyük bir sır içeriyordu. Henri bunu Rennes-les-Bains köyünün önceki rahibi Jean Vie'den öğrenmişti.

O mezar taşını bulurlarsa belki bir adım daha ileri gidebilirlerdi.

Henri, bu mezar taşını Rennes-les-Bains köyü mezarlığı ile Blanchefort Şatosu çevresinde aramış, bulamamıştı. Antoine Bigou Rennes-le-Château köyünün rahibi olduğuna göre, oraya gömmüş olabilirdi. Henri orada da arama yapmaktan çekinmişti. Önerisi üzerine, Bérenger, kendi köyünün mezarlığında bir araştırma yaptı. Öyle bir mezar taşına rastlayamadı.

Antoine Bigou'dan bu yana gelmiş olan bilgiye göre mutlaka olmalıydı. Marie de Négre d'Ables öldüğünde elbette bir yere gömülmüştü ama nereye?... Henri'den önceki rahip bunun yerini de söylemiş olsaydı ya!... Acaba o da mı bilmiyordu?

Bérenger, yılmadan, bıkmadan, usanmadan mezarlıktaki her bir taşı üst üste birkaç kez gözden geçirdi. Köylülerin dikkatini çekmemek için bu işi genellikle geceleri yapıyordu.

Nafile!... Yoktu.

Blanchefortların şatosunun Coustassa köyüne de yakın oluşunu göz önüne alıp, oradaki mezarlığı da incelemeyi düşündüler.

Bérenger bir gün sırf bunun için kalkıp oraya gitti. Böylece, o köyün her ikisinin de önceden tanıdığı rahibi Antoine Gélis de konuyu öğrenmiş oldu.

Orada da hiçbir şey bulamadı.

Bérenger artık bu araştırmadan yorulmuş, üzerine bıkkınlık çökmüştü. Bu sevdadan cayıp köyündeki olağan işine döneceğini söyleyince, Henri ona hak verdi. «Kim bilir, belki bambaşka bir yerdedir.» diyeceği tuttu.

O anda Bérenger'in kafasında bir şimşek çaktı. «Elbette!» diye haykırdı. «Mezarlıklarda olsaydı zaten çoktan bulmuştuk. Bunu niçin daha önce düşünemedik ki?»

Yine umutlanmıştı.

Bu kez olmadık yerleri dolaşmaya başladı. Hatta mezarın üzerine yıldırım düşmüş, parçalanmış olabileceğini düşünerek, Rennes-le-Château köyü ile Blanchefort Şatosu arasındaki bölgede birçok yerden taş toplamaya, bunları birbiriyle karşılaştırmaya girişti. Ancak bir mezar taşı kalıntısına rastlayamadı.

Köylüler Bérenger'in yaptıklarına hiçbir anlam veremiyordu. Rahip çıldırmış gibiydi. Her gün çevrede dolaşıp duruyor, bir sürü taş toplayıp getiriyor, bunları lojmanın bahçesine diziyordu. Bahçeyi taşla süslemek istiyorsa, bu kadar zahmete ne gerek vardı ki!...

Köylülere göre Bérenger gerçekten çok garip davranıyordu. Geceleri kiliseye gidip uzun süre kaldığını, orada ne olduğu bilinmez birtakım işlerle uğraştığını görenler olmuştu. Elbette kiliseye gidecekti ama niçin gece?... Karanlıkta mezarlığa gidip geldiğini de görenler olmuştu.

Bérenger, kulağına kadar gelen bu dedikodulara aldırış etmeden, köylülerin onu deli sanmasını bile umursamadan, aylarca Rennes-le-Château köyünün çevresindeki her yeri gezdi; her yere baktı. Nerede nasıl bir taş bulunduğunu âdeta ezberledi.

* * *

Bérenger'in çabası boşa çıkmadı.

Sonunda aradığı mezar taşını Couiza yolunun yakınında, yüzüstü devrilmiş, her yanını çalılar sarmış bir halde buldu. Eğer taşın çalıların altından dışarıya doğru uzanır durumda kalmış olan sivri ucu dikkatini çekmeseydi, görmeden geçebilirdi.

Taşı kenarından zorlukla kaldırıp çevirdi. Biraz temizleyince, üzerindeki yazının hâlâ bozulmamış, rahatça seçilebildiğini gördü:

Taşın üzerindeki yazı şöyle:

"BURADA BLANCHEFORT DHAUPOUL HANIMEFENDİSİ SOYLU M ARIE DE NEGRE DARLES YATAR. 17 OCAK 1781'DE ALTMIŞ YEDİ YAŞINDAYKEN ÖLDÜ. HUZUR İÇİNDE DİNLENSİN."

Herhangi bir gariplik görünmüyor, değil mi?... Zaten ilk bakışta olağan dışı bir şey yok. Fakat biraz dikkat edilirse, göze birtakım yanlışlar çarpıyor.

Örneğin, "D'HAUTPOUL" yerine ayraç ve bir harf eksik olmak üzere *"DHAPOUL"*, "MARIE" yerine *"M ARIE"*, "D'ABLES" yerine *"DARLES"* yazılmış. Romen rakamlarıyla verilen ölüm yılındaki (MDCCLXXXI) ikinci "C" yerine *"O"* konmuş. Bazı harfler küçük yazılmış. Satır hizaları kaymış. Noktalamada da yanlışlar var.

Tüm bunlar özensizlik sonucu sanılabilir. Büyük harflerin arasına küçük harfler karıştırılıp, bunların satır hizasından kaymış bulunması da bu taşı işlemiş olan kişinin el acemiliği ya da beceriksizliği olarak düşünülebilir.

Bunun altında, dikdörtgen biçiminde bir başka taş daha vardı. Üstünü toprak kaplamıştı. Mezarın üstüne örtülmüş olan bu taşta da birtakım yazılar vardı ama işte burada ne yazılı olduğu anlaşılabilir gibi değildi. (Nitekim sonradan çekilmiş fotoğrafında da hemen hiçbir şey görülemiyor.)

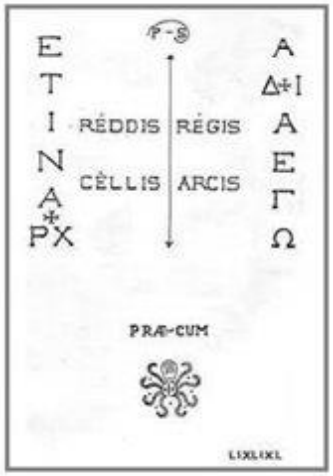

En üstte bir daire gibi çerçeve içine alınmış "P.S" diye bir yazı. Onun altında bir düşey çizgi. Her iki yanında "RÉDDIS", "RÉGIS", CÈLLIS" ve "ARCIS" diye dört sözcük.

Her iki yanda yukarıdan aşağıya Latin ve Grek harfleriyle yapılmış anlamsız bir karışım. Daha altta "PRAE-CUM". Bunun sözlük anlamı "Gelmeye dua et" ama burada bambaşka bir nedenle kullanılmış olabilir. En altta bir örümcek ya da ahtapot gibi duran bir garip figür.

Bir de en alt sağ köşede birtakım harfler. Romen rakamlarıyla yazılmış bir tarih gibi duruyor ama aslında bu bir sayı bile değil, çünkü tutmuyor.

Taşları yüklenip buradan bir başka yere götürmek olanaksızdı. Bunun için bir araba ve en az iki kişi gerekirdi. Bu da çok dikkat çekerdi. Üstelik hayli zamandan beri köylüler Bérenger'i âdeta göz hapsine almış gibiydi. Taşların üzerindeki yazıların bire bir kopyasını çıkarmak en doğrusu olacaktı.

Bir gün evinin işlerini gören Marie Denarnaud ile birlikte oraya gitti. Marie gözcülük ederken, Bérenger de sanki orada oturmuş da İncil okuyormuş gibi taşların üzerindekileri bir kâğıda kopyaladı. Sonra mezarın baş taşını önceki gibi çevirip bıraktılar.

Bérenger ile Henri bundan sonra sık sık bir araya geldi. Uzun uğraşılarla, çeşitli yöntemler deneyerek sonunda şifresini çözmeyi ve yazıların ardındaki gizli mesajı çıkarmayı başardılar.

* * *

Mezar taşının üzerindeki yazının hemen her satırında kasten bir hata yapılmıştı. Önce bunları ayıklamak, sonra da rakamları bir yana ayırıp belli bir sistem izleyerek harflerin yerlerini değiştirmek gerekiyordu.

Buradaki şifrenin nasıl kurulmuş olduğunu anlatmak çok uzun sürer. Sonucuna gelelim...

Çözümleme bittiğinde ortaya çıkan mesaj şuydu:

"Rennes'de altın. Royal Rhedae hisar deposu. Ve Arkadya'da ben."

"Ve Arkadya'da ben"… Latince olarak "Et in Arcadia Ego"… İşte bu çok önemli… (Bu deyişe daha sonra yine geleceğiz.)

Bu, işin yazı bölümü... Bunun yanı sıra rakamlarla, aritmetikte bölme işareti olarak da kullanılabilen "iki nokta üst üste" gibi kasten yanlış yere konulmuş noktalamalarla açılar ve ölçüler verilip, bir yer tarif edilmekteydi.

Tüm bunlar, Henri'nin yıllarca çalışarak yaptığı hesapların hatalı olduğunu gösteriyordu. Kuşkusuz doğrusu buysa!... Üstelik ille de bir hazinenin yerini tarif ediyorsa... Buradaki "altın" sözcüğü de başka bir anlama gelmek üzere kullanılmamışsa...

Kaldı ki mesaj sadece baş taşında değil, mezarın üstüne konulmuş taştaki şifreli yazı ile de bütünlenmekte olabilirdi. Fakat onu çözümleyemediler.

* * *

Henri'ye göre, ulaşmış oldukları bilgi hâlâ yetersizdi. Parşömenlerin şifresi belki de ikinci taşta yazılanlarla çözümlenecekti.

Bunun için Bérenger'in Carcassonne'a gidip piskopostan yardım istemesini önerdi.

Bérenger tereddüt edince, Henri «Çekinecek bir şey yok... Piskopos bizimle aynı kafadadır. Sır saklamasını da bilir. Ben sana anlattıklarımı daha önce onunla da paylaşmıştım. Sen de öyle yaparsan bu bir işe yarayabilir.» diyerek, onu ikna etmeye çalıştı.

Niçin kendisi yapmıyordu da Bérenger'e havale ediyordu sanki?

Bu bağlamda çeşitli yorumlar var ama en akla yatkın geleni şöyle:

"Henri'nin bu tutumu bir din adamının ahlâk anlayışını yansıtır. Taşları ve belgeleri bulmuş olan Bérenger idi. Henri bu konuyu baştan beri biliyordu ama sahiplenemezdi. Bu işe Bérenger başlamıştı; onun yürütüp sonuçlandırması gerekirdi."

Bérenger, Henri'nin bu önerisini uzun uzun düşündü. Sonunda kabul etti. 1891 yılının Şubat ayında bir gün piskoposu görmek üzere Carcassonne'a gitti.

Böylece, farkında bile olmadan bundan sonraki tüm yaşamını değiştirecek olan bir serüvenin ilk adımını atmış oldu.

Félix Arsène Billard

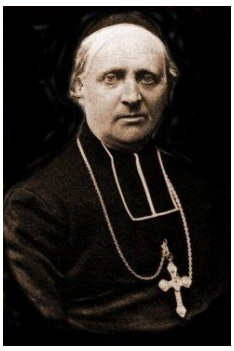

Bérenger'e daha önce de politikaya karışıp da başı derde girdiğinde yardım etmiş olan Carcassonne Piskoposu Félix Arsène Billard, Bérenger'i dikkatle dinledi. Getirdiği parşömenleri gözden geçirdi. «İncil'den alınma ama kötü bir Latince ile yazılmış. Bir başka mesaj içeriyorsa bile ben anlayamadım.» dedi. Taşların üzerindekilere ise hiçbir anlam veremedi.

Bunun üzerine Bérenger, piskoposa Henri Boudet ile birlikte mezarın baş taşı üzerindeki yazıyı nasıl çözümlediklerini ve vardıkları sonucu anlattı.

Piskoposun ağzı açık kaldı. Ancak her ikisini de kutlamaktan başka bir şey yapamadı. Bérenger'e bu işin kendilerinin bilgi birikimiyle olmayacağını, uzmanlık gerektirdiğini, bunun için Paris'e gitmesi gerekeceğini söyledi.

Bérenger anlamlı bir tavırla piskoposun yüzüne baktı.

Piskopos, «Merak etme, yokluğunu birkaç gün idare ederim. Seni izinli sayarım. Yeter ki çok oyalanma. İşini bitirir bitirmez hemen dön.» dedi.

Bérenger Paris'i hiç görmemişti. Gerekirse bu iş için dünyanın öteki ucuna kadar bile giderdi ama Paris'te derdini anlatmak üzere kimi, nasıl bulurdu ki?

Piskopos, Paris'te papaz adaylarının eğitildiği Saint-Sulpice Kilisesi'nin Başrahibi Bieil'i öteden beri tanıyordu. Zaten bu işi ancak o başarırdı. Yardımcı olması ricasıyla ona bir mektup yazarak Bérenger'e verdi.

Bérenger, bir kez daha köye kadar dönüp gelmektense kentte birkaç parça öteberi satın aldı.

Paris'e dosdoğru gidemezdi; Lyon'dan aktarma yapması gerekiyordu.

Ertesi gün piskopos tren istasyonuna kadar gelerek Bérenger'i uğurladı.

Bölüm: 3

Saint Sulpice

(Bundan sonraki anlatımlar biraz Dan Brown'un şu pek popüler olmuş "Da Vinci Şifresi" adlı romanda anlattıklarına benzetilebilir ama o kitap bu çalışmanın kaynaklarından değildir. Burada kendi kaynakçamızdan yararlanarak derlediğimiz anlatıma devam edeceğiz.)

Bérenger Saunière Paris'e inince, sorarak Saint-Sulpice Kilisesi'ni buldu.

Başrahip Bieil onu iyi karşıladı. Önce piskoposun mektubunu okudu; sonra parşömenleri görmek istedi. «Çok kötü bir Latince ile yazılmış ama bu kasıtlı gibi görünüyor; çünkü bak, bir yerdeki yanlışlık bir diğer yerde yapılmamış.» diyerek bunları Bérenger'e de gösterdi. «Bunun bir gizli mesajı varsa önce şifresi çözülmeli. Bu biraz zaman alır. Birkaç gün beklemen gerekebilir.»

Başrahibin dediği Bérenger'in hoşuna gitmedi ama Paris'e kadar gelmişken alabilecekse bir sonuç almalı, eli boş dönmemeliydi.

Parası yetmeyebilirdi. Üstelik nerede yatıp kalkacaktı.

Bu tasasını belirtince, Başrahip Bieil «Yeğenim Emile Hoffet buradaki bir odada yalnız başına kalıyor. Odasında boş bir yatak var.» deyip, bu sorunu çözümleyiverdi.

* * *

Emile Hoffet henüz 20 yaşındaydı. Pek genç olmasına karşın çok bilgili ve geniş kültürlüydü. (Sonraki yıllarda gazetecilik yaptı; Okültizm, Rozkruacılar ve Masonluk hakkında çalışmaları yayımlandı.)

Bérenger, Emile Hoffet ile bir oda paylaşmakla kalmadı; yaş farkına karşın aralarında kısa süre içinde yakın bir dostluk kuruldu.

Emile çok konuşkandı. Bérenger'in daha önce hiç duymadığı, başlangıçta yadırgadığı ama sonra ilgisini çeken şeylerden söz ediyordu. Bérenger, bunları dinledikçe şaşkınlıktan şaşkınlığa düşmekten kendini alamıyordu. Din adamı olmak için aldığı öğrenimin ne kadar kısıtlı tutulmuş olduğunun farkına vardı.

Emile Hoffet ile görüşmelerinin etkisiyle, birkaç gün gibi kısa bir süre içinde düşünce yapısında değişiklikler baş gösterdi. Verdiği kitapları da okudu. Bambaşka bilgiler edindi.

Önünde yepyeni bir ufuk açılıyor gibiydi.

* * *

Bir hafta sonra Başrahip Bieil, Bérenger'i çağırttı. Bu arada Bérenger, Paris'e niçin gelmiş olduğunu âdeta unutmuş, günlerin nasıl geçip gittiğinin farkına bile varmamıştı.

Başrahip, parşömenlerdeki şifreleri kendi başına çözmeyi başaramadığını, uzmanlara danışmak zorunda kaldığını, bunun için uzun sürdüğünü söyledi.

Bérenger'in canı sıkıldı. Bu işe fazla kişi karışmıştı.

Üstelik Başrahip Bieil onu düş kırıklığına uğrattı. Çözümlemeden ne gibi bir sonuç çıktığını açıklamaktan kaçındı. Sadece nasıl bir şifreleme tekniği kullanılmış olduğunu göstermekle yetinip, «Bundan sonrası artık sana düşüyor. Bana daha fazla bir şey sorma.» dedi.

Bérenger, başrahibin tavrının birdenbire değişmiş olduğunu fark etti. Buna pek anlam veremedi ama üzerinde durmadı.

Teşekkür ederek parşömenleri aldı. *"İyi ki ona bir de mezar taşlarından söz etmemişim. Belki birçok kişi onları da öğrenmiş olacaktı. Demek ki bu parşömenler ile mezar taşları bağlantılı değil."* diye düşündü. Hiç olmazsa sırlarının bir bölümü kendisinde kalmıştı.

Şimdi ne yapacaktı?

Başrahibin tarif ettiği şifre tekniğini uygulamaya çalıştı.

Olmuyordu. Kim bilir, belki oluyordu da çıkardığı sonuçtan o bir şey anlamıyordu.

Doğru dürüst bir şey elde edememiş olsa bile Paris'te artık işi bitmişti. Gerçi eli boş dönmeyi kendine yediremiyordu ama çaresiz!...

* * *

Emile Hoffet, Bérenger'e yanında istediği kadar kalabileceğini, her ne sorunu olursa elinden geldiğince yardımcı olmaya çalışacağını söylemişti.

Bérenger, bu genç ve yeni dostuna takıldı. Artık olan olmuş, ok yaydan çıkmıştı. Sırlarını ona da açtı. Üstelik sadece parşömenleri ve dayısından öğrenmiş olduğu şifre çözme tekniğini değil, mezar taşlarını da anlattı.

Emile Hoffet konuyla ilgilendi. «İstersen, bir de birlikte deneyelim.» dedi.

Üst üste iki gün kapandılar. Gece gündüz demeden çalıştılar. Sonunda gerek taşın gerekse parşömenlerdeki mesajların tümünü çözümlediler. Daha doğrusu Emile çözdü; Bérenger ara sıra bir iki lâf ettiyse de aslında onu izledi.

Özellikle üzerindeki yazıların hepsi anlamsız gibi duran mezar taşındaki gizli mesajı çıkarabilmek için, bir sürü matematiksel işlem gerekiyordu. Henri Boudet ile yaptıkları iş ve ulaştıkları sonuç, buradakilerin yanında çocuk oyuncağı gibi kalmıştı. Üstelik bu sonuç, Henri'nin sandığı gibi değildi. Bir bakıma hepsi birbiriyle ilgili olsa da parşömenler ayrıydı, mezar taşları ayrı.

Çalışmaları bitince ortaya öyle bir durum çıktı ki Bérenger ne yapacağını bilemez hale düştü. Bu işi burada bırakıp dönse bir türlü, kurcalamaya devam etmek üzere biraz daha kalsa bir başka türlü...

Carcassonne Piskoposu Bérenger'e, birkaç gün için izin vermişti. Oysa buraya geleli on günü geçmişti. Emile ona «İstersen dön ama sonra nasıl olsa yine gelmen gerekecek. Ben olsam kalır, bu işi bitirirdim.» dedi.

Bérenger *"Ne olursa olsun!"* diye düşünerek, biraz daha kalmaya karar verdi.

Bunun üzerine Emile Hoffet ona, bir Katolik din adamının hiç hoşlanmayacağı bir öneride bulundu. Birtakım ezoterik kurumlar, belki Rozkruacılar hatta Okültistler ile ilişki kurması, elde ettiği bulguları onlara da anlatması gerekebilirdi.

Emile bu öneriyi bir hafta önce yapmış olsaydı, Bérenger buna kesinlikle yanaşmaz hatta belki tepki bile gösterirdi. Protestan mı, sapkın mı, kâfir mi olduğu belirsiz kişilerle görüşmeye razı olmazdı. Fakat şimdi, hayret, hiç de öyle düşünmüyordu.

Artık kendisini bu genç, bilgili ve yetenekli arkadaşının ellerine teslim etmişti. Karar verdi; o ne derse, ne önerirse yapacaktı. Bu işin sonuna ancak böylece varabileceğini anlamıştı.

Emma Calvé

Emile Hoffet, Bérenger'e üzerindeki rahip giysisini çıkarıp sivil giyinmesi gerekeceğini, öylesinin daha uygun olacağını söyledi.

Gidip Bérenger'i baştan tırnağa yepyeni bir giyimle donattılar.

Bunların hepsi çok pahalıydı. Parayı Emile verdi. Bir ara yüzünde apaçık bir soru işareti beliren Bérenger'e, «Dert etme, nasıl olsa ödersin.» dedi. Üstelik bunu öyle güvence verir bir ses tonuyla söylemişti ki... Sonra da onu alıp, özellikle sanatçıların uğrak yeri olan bir kahvehaneye götürdü. Orada onu önce ünlü tiyatro yazarı Maurice Maeterlink ile tanıştırdı. O ise Bérenger'in ünlü soprano Emma Calvé ile tanışmasını sağladı.

* * *

Emma Calvé'nin birçok ezoterik kurumda içli dışlı olduğu kimseler vardı. Bérenger'i kendisi gibi Paris'in sanat çevresinde tanınan kişilerle, birtakım aristokratlarla, ünlü kompozitör Claude Debussy ile bir araya getirdi.

Daha önce Claude Debussy'nin o sıralarda Siyon Örgütü'nün büyük üstadı olduğuna değinilmişti. Bu ayrıntıyı unutmuş olabilirsiniz; hatırlatmış olalım.

Claude Debussy, Bérenger'i çok zengin oldukları açıkça belli birtakım üst düzey kişilerle buluşturdu. Aralarında, Avusturya-Macaristan İmparatorluğu Arşidükü **Johann Salvator von Habsburg-Lorraine** de vardı.

Bundan sonra Bérenger'i oradan oraya götürmeye başladılar. Gittiği her yerde yeni kişilerle tanışıyor, çok itibar görüyordu. Artık kendisini akıntıya bırakmıştı. Olan bitene aldırmıyordu. Emma Calvé hiç yanından ayrılmıyor, her nereye giderse geliyor, hep gözünün içine bakıyordu.

Ne yazık ki Saint Sulpice Kilisesi'ndeki lojmandan, Emile'in yanından ayrılması gerekmişti. Şimdi bu yeni tanıdıkları onu lüks bir otele yerleştirmişti.

* * *

Bir gece geç bir saatte otele döndüğünde, resepsiyondaki görevli ona bir paket bırakılmış olduğunu söyledi.

Odasına götürdüğü paketten külliyetli miktarda para çıktı.

Resepsiyona inip, bunu kimin bıraktığını sordu.

Bilmiyorlardı.

Şu son birkaç gün içinde tanışmış olduğu kişilerden biri olsa gerekti ama acaba hangisi?... Üstelik hangi amaçla, niçin, neyin karşılığı olarak?

Düşünerek bu işin altından çıkamayınca, bunu tanıştığı herkese de teker teker soramayacağına göre, *«Adam sen de!»* deyip geçti.

Böyle düşünmesine kendisi de şaştı kaldı.

Paranın ona keşiflerinin karşılığında verilmiş olduğu belliydi. Demek ki Emile ona borcunu nasıl olsa ödeyeceğini söylerken bildiği bir şey vardı.

Bérenger ertesi gün Emile'e durumu anlattı.

Beriki hiç şaşırmadı. «Dur bakalım dostum, bu sadece bir başlangıç.» dedi. Bérenger için kendi harcamış olduğu parayı aldı. Paketi ona kimin göndermiş olabileceğine ilişkin bir şey demekten kaçındı. Belki biliyordu ama Bérenger onu sıkıntıya sokmamak için üzerine varmadı.

Kimilerinin iddiasına göre; Emma Calvé, Bérenger'e tutulmuştu. Bu nedenle ona hem maddî destek sağladı hem de sonraları çok kez Paris'ten Rennes-le-Château'ya kadar gidip, her keresinde Bérenger'in evinde birkaç gün kaldı.

Okültizme pek düşkündü. Bir Katolik rahibi olan Bérenger'den çok farklı bir dünyası vardı.

Hayli çekici bir kadındı. Kimilerine göre; ikisi arasında birkaç yıl süren bir aşk serüveni yaşandı.

Buna karşılık, kimileri Bérenger ile Emma ile arasındaki ilişkinin sadece dostluk olduğunu, bir Katolik rahibin öyle bir kadınla düşüp kalkamayacağını ileri sürer.

Sanki artık Bérenger'in rahipliği, hatta Katolikliği kalmıştı da!...

* * *

Bérenger, Paris'ten ayrılmadan önce Louvre Müzesi'ne giderek üç tablo satın aldı.

Biri Nicolas Poussin'in **"Les Bergers d'Arcadie"** *(Arkadyalı Çobanlar)* adlı tablosunun reprodüksiyonu idi. [Bu tablo, yakın geçmişimizde, anlatılan konunun hayli popüler oluşu nedeniyle, dünya çapında çok tanındı. Birbirinden biraz farklı iki versiyonu var.]

İkincisi David Teniers adlı ressamın birbirine benzer bir tema üzerine yapmış olduğu **"The Temptation of St. Anthony"** *(Aziz Antuvan'ın Baştan Çıkarıcılığı)* adlı beş tablosundan birinin kopyasıydı.

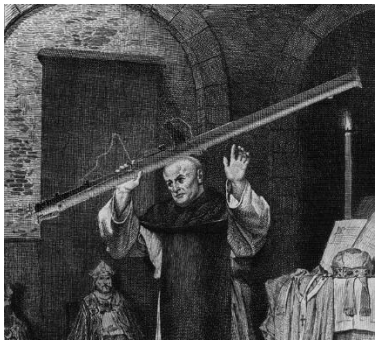

Sonuncusu ise, Fransa Kralı 4. Philippe'in Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nı ortadan kaldırmak amacıyla entrika çevirmeye başladığı sıralarda, üzerinde kurulan baskıya dayanamayarak istifa eden Papa 5. Celestine'in göreve başlayışını betimleyen, çizeri bilinmeyen bir kara kalem çalışmaydı.

Bérenger'in bu üçüncü tabloyu niçin aldığı üzerine bir yorum yapılmamış. Fakat ilginç bağlantılar nedeniyle diğer iki tablo üzerinde duracağız.

Et In Arcadia Ego

Ünlü ressam Nicolas Poussin, uzun süre kaldığı Roma'da, yapıtlarının konusunu öncelikle klasik mitolojiden seçmişti.

1640 yılında yapmış olduğu **"Les Bergers d'Arcadie"** adını verdiği tablosundaki temayı şöyle betimleyebiliriz:

"Üstlerinde Ortaçağ öncesine benzer giysiler olan, taşıdıkları değneklere bakılırsa çoban oldukları anlaşılan, üçü erkek biri kadın dört kişi eski bir mezar taşı önünde toplanmış...

Erkeklerden ikisi, taşın üzerindeki bir yazıyı göstererek, kadının dikkatini çekmeye çalışıyor."

Bu tablodaki mesaja ilişkin bir sürü yorum var.

Kimilerine göre; tablonun arka planında görülen tepe, Rennes-le-Château köyünün olduğu yer. Köye bu yönden bakılınca, mezar taşının **Pech Cardou** adlı dağda olması gerekiyor.

Sanat tarihçilerine göre; Nicolas Poussin Languedoc'a hiç gitmemiş. Orada öyle bir mezar taşı olsa bile onun resmini yapmış olamaz.

Buna karşın, Pech Cardou yakınındaki Arques adlı köy ile dolaylı bir bağlantısının kurulması olasılığı var.

O tarihte, Charles de Lorraine Roma'da sürgündü. Karısı Henrietta-Catherine de Joyeuse, Couiza kasabası çevresinde aileden kalma birçok geniş arazinin sahibiydi. Nicolas Poussin'in bu mezar taşı hakkında o kanaldan bilgi edinmiş olabileceği söylenir.

Taşın üzerinde "Et in Arcadia Ego" yazılı... Latincedeki sözlük anlamı uyarınca "Ve Arkadya'da Ben".

Sözlük anlamı öyle ama bununla ne denmek istenmiş acaba?

1618 yılında, kısaca "Guercino" diye tanınan Giovanni Francesco Barbieri adlı İtalyan ressam da yapmış olduğu tablolardan birine "Et in Arcadia Ego" adını vermişti. Bu tabloda şöyle bir görüntü yansıtmıştı: "Biri erkek biri kadın olmak üzere, çoban kılıklı iki kişi, hüzün içinde üzerinde bir delik görülen bir kurukafaya bakıyor."

«Bunun anlamı ne?» diye sorabilirsiniz.

Bu çalışmanın birinci kitabında Merovenjler'den söz ederken bu aileden olanların hepsinin kafatasında bir delik bulunduğuna değinmiştik. Konu işte oraya bağlanıyor.

* * *

Bérenger'in bulduğu mezar taşındaki gizli mesaj çözümlendiği zaman da aynı söz ortaya çıkmıştı: "Et in Arcadia Ego".

Bunun bir anagram olduğu yani asıl anlamını çıkarmak için harflerin yerlerini değiştirmek gerektiği belirtilir.

Bu yapılınca, ortaya şöyle farklı bir tümce çıktığı eklenir: "I Tego Arcana Dei" yani "Tanrı'nın sırları bende saklıdır."

Rennes-le-Château köyünün eski rahibi Antoine Bigou'nun yaptığı mezar taşı üzerine aynı sözü yazmış olmasını nedeni buydu. Şifresi çözümlenince, "Rennes'de altın" diye bir söz daha elde ediliyor ya!... Burada "altın" olarak nitelenen şey hazine olmayabilir.

Kimilerinin dediği gibi; belki de bu aslında hazineden daha değerli bir şey, belki çok önemli bir bilgidir, "Tanrı'nın sırları" gibi...

* * *

Bir an için Nicolas Poussin'in Roma'da yaşadığı zamana dönelim.

1656 yılında onu birisi ziyaret etmişti. Fransa Kralı 14. Louis'nin şu daha önce sözünü edilmiş olan maliye bakanı Nicolas Fouquet'nin rahip olmayı seçmiş küçük kardeşi Louis... Nicolas Poussin ile görüştükten sonra, ağabeyine bir mektup yazmış, ondan öğrendiklerine ilişkin dikkat çekici sözler etmişti:

"Bu bilgiyi ondan krallar bile alamaz. Ona göre; bunu gelecek yüzyıllar boyunca hiç kimse öğrenemeyecek. Bu bilgi, dünyanın tüm hazinelerine eş değer. Döndüğümde hepsini anlatırım."

Böylece, farkında bile olmadan ağabeyinin yaşamını mahvetmişti.

Kral 14. Louis, çevresinde döndürülmekte olduğunu bildiği entrikalardan ötürü tedirgindi. En ufak bir ihmal, Valois hanedanının Fransa tahtını yitirmesine yol açabilirdi. Bunun için hayli geniş bir istihbarat düzeni kurdurmuştu. Özellikle devlet organlarının ve görevlilerinin gönderdiği ya da onlara gelen her yazı, her belge, her mektup sıkı bir sansürden geçiriliyordu. Louis Fouquet tarafından gönderilmiş mektup da sansüre takıldı.

Nicolas Fouquet, Charles de Lorraine ile ilişkisi olabileceği kuşkusuyla ama bir gerekçe olarak yolsuzluk ettiği ileri sürülerek tutuklanmıştı. Hapse atılmış ve ölene kadar da hiç kimseyle görüştürülmemişti.

Bu anlatıma bakılacak olursa; Nicolas Fouquet, daha önce sözü edildiği gibi Kralın metresine kur yapmış olmasından ötürü hapse atılmış değildi. Belki öyle bir olay da vardı ve o gerekçenin ön plana çıkarılmasıyla Kralın politik endişelerinin örtülü tutulması öngörülmüştü.

Nitekim olaya bu yönden bakılınca, ister istemez Prieuré de Sion ile bağlantı kurulur.

14. Louis ne yapıp etmiş, Nicolas Poussin'in "Les Bergers d'Arcadie" adlı tablosunu ele geçirip, Versailles Sarayı'nda, kendi özel dairesinde saklamıştı.

Nicolas Poussin, bu tablonun özgün bir kopyasını daha yapmak zorunda kalmıştı. Gerçi çoğu empresyonist ressam tablolarını iki kopya olarak yapmıştır ama bu Nicolas Poussin için sadece bu tabloya özgü olmak üzere bir istisnaydı.

Nitekim bu iki tablo arasında belirgin farklar olduğunu görmek için uzman olmak gerekmiyor.

* * *

Konumuzun dışında kalır ama Nicolas Poussin'in bu tablosundan söz edince, İngiltere'nin Staffordshire kentindeki Shugborough Hall denilen yerde, 1750'li yıllarda yapılmış olan ve **"Shepherd's Monument"** *(Çobanların Anıtı)* adı verilmiş bir mimarî yapıtın ortasındaki freske değinmekte yarar var. Bu freskte, Nicolas Poussin'in ünlü tablosunun bir kopyası görülür. Ancak sanki arkasından bakılarak çıkarılmış gibi sağı ve solu simetrik olarak yer değiştirmiştir. Elbette taş üzerine oyularak yapılmış olduğundan, freskteki görüntünün ayrıntıları özgün tablodaki kadar belirgin değildir.

Bu freskin altında şöyle bir yazı vardır:

O.U.O.S.V.A.V.V.
D M

Birçok kimse bunun ne anlama gelebileceği üzerinde hayli kafa yormuş, hiçbir sonuca varamadığını itiraf etmek zorunda kalmıştır. Bu yazının ille de Rennes-le-Château hakkında anlatılan konularla bağlantısı aranmıştır.

Spekülasyonlar... Spekülasyonlar...

Sonunda, Lichfield Kontesi Margaret dayanamamış. Bu ve benzer konular üzerinde çalışmalar yapan, bu bağlamda birçok yayını olan Paul Smith adlı araştırmacı yazara 1987 yılında bir mektup göndermiş. Bu yazının anlamını uzun uzun açıklamış. Asıl konunun özeti şöyle:

"Bu anıt, Amiral George Anson'un karısı Elizabeth'in anısına yapılmıştı. Nicolas Poussin'in tablosunda görünen kadının yerine de Elizabeth konmuştu. Altındaki yazı ise Anna Seward'ın bir şiirinin kapsamında geçen romantik bir pasajın baş harflerinden oluşur. Bu kadar basit."

* * *

David Teniers adlı ressamın yukarıda değinilen tablolarından her biri farklı görüntüler yansıtır ama işlenen tema bakımından hepsinin ortak yanları vardır: Birtakım köylüler ile büyücüler ya da cadılar ve ifritler, mitoloji ve alşimi ile ilgili konular... David Teniers, diğer yapıtlarının çoğunda da buna benzer temalar işlemiştir.

Bérenger'in satın almış olduğu, okült nitelikli bir atmosfer yansıtan tabloyu şöyle betimleyebiliriz:

"Bir mağaranın içinde masa gibi iri bir taşın başına oturmuş, bir kitabı dikkatle incelemekte olan, biri ak sakallı diğeri orta yaşlı, keşiş giyimli iki kişi... Yanı başlarındaki köylü kılıklı insanlar var ama bu ikisine oranla sanki birer cüce gibi duruyorlar... İçlerinden biri, ak sakallının cübbesinin eteğini çekiyor. Çevrelerinde, çeşitli garip ve çirkin yaratıklar uçuşuyor."

Niçin özellikle bu tabloyu seçip aldığı bilinemez. (Belki bir sonraki bölümde anlatılacağı üzere daha sonra yapıp ettiklerine bakılınca bir yorum yapılabilir.)

Parşömenler

Antoine Bigou'nun yazdığı parşömenlerden birinde, Markus İncili'nin ikinci, Luka İncili'nin altıncı ve Matta İncili'nin on ikinci bölümünde geçen bir anlatım aktarılmıştı. Ancak bu yazı kaleme alınırken, kasten birtakım hatalar yapılmış olduğu için okunduğunda iyi anlaşılamıyor, İncil'i iyi bilenler burada kötü bir Latince kullanılmış olduğu izlenimine kapılıyordu.

Oysa yazının anlaşılması değil, şifresinin çözülerek ardında verilen mesajın ortaya çıkarılması gerekiyordu.

Parşömenlerin birindeki yazının orta yerine üç haç yerleştirilmişti. En üstte bir üçgen, bunun üstünde sanki kendi içine bir "I" harfi eklenmiş gibi bir "M" harfi görülüyordu. En alta ise "Redis bles solis saceradotibus" *(Yalnızca inisiye olanlar için)* diye bir söz ile "P" ve "S" harfleri yer almaktaydı.

Buradaki "P" ve "S" harflerinin, Prieuré de Sion anlamına geldiği bellidir. Nitekim satır sonlarındaki harfler birleştirilecek olursa, ortada düşey olarak "SION" yazılmış olduğu da dikkati çeker.

Buradaki şifrenin nasıl çözüldüğünü, mesajın nasıl çıkarıldığını anlatmakla uğraşmayalım... Çözümlemenin sonunda ulaşılan söz şudur:

"Hazine Kral 2. Dagobert ile Siyon'a aittir ve ölü işte orada."

Bu açıklama üzerine yapılmış en çarpıcı spekülasyonlardan birine göre; burada "ölü" olarak sözü edilen kişi İsa'dır.

Zaten 2. Dagobert de İsa ile özdeşleştirilmiştir.

Guercino'nun tablosunda Merovenjler için duyulan hüzün yansıtılmıştır.

Nicolas Poussin'in tablosunda, İsa'nın mezarı gösterilmiştir.

Bunun tam yeri, parşömenin şifreleri çözüldüğünde ortaya çıkan birtakım geometrik hesaplar ile belirleniyor, doğru yapılacak olursa...

* * *

İkinci parşömendeki metin de İncil'den alınmaydı. Bunun şifresini çözebilmek için ise satranç bilmek gerekiyordu. Çünkü buradaki mesaj, parşömenin üzerindeki harflerin satrançtaki bir atın hareketini izleyip seçilmesi, -iki yatay bir düşey ya da iki düşey bir yatay gidilerek- sonra bunların art arda getirilmesiyle çıkıyordu.

Bu işlem yapılınca, belirlenen mesaj şöyle:

"Bayan çobanın çekiciliği yok. Poussin ve Teniers anahtara sahip. Barış 681. Haç ve Tanrı'nın bu atı ile bu bekçi ifritin işini bitirdim. Öğle vaktinde mavi elmalar."

Burada da ne denilmek istendiği pek anlaşılamıyor.

Elbette Nicolas Poussin ile David Teniers'in tablolarından söz edildiği açıkça belli. Nitekim Bérenger'in bu iki tabloyu satın alışının bir gerekçesi var: Anahtarı bulmak.

Bu mesajın kapsamı, ister istemez birtakım sorulara yol açıyor.

İlki, "Barış 681" ne demek?

Bu konuda da yapılmış spekülasyonların haddi hesabı yok. Hiçbirinden mantıklı bir sonuç çıkmıyor; hiçbiri tam ve kesin bir açıklamaya bağlanmıyor.

Belki de burada "barış" anlamına gelen "pax" sözcüğü ile "681" sayısını birbirinden ayrı düşünmek gerek. Hatta belki P, A ve X aslında bir sözcük değil, üç ayrı harf. Bu, mezar taşlarından birinin üzerinde de görülüyor.

İkincisi, işi bitirilen "bekçi ifrit" kim?

Onun adı **Asmodeus**... Gerçi bu mesajda işinin bitmiş olduğu belirtilmiş ama Bérenger Saunière'in onunla işinin daha yeni başladığını göreceğiz.

Ya "öğle vaktindeki mavi elmalar" neyin nesi?

İşte onun açıklaması daha kolay.

Her yıl 17 Ocak gününde, hava açıksa, Rennes-le-Château köyündeki kilisede ilginç bir olay izlenir. Pencerelerden birindeki vitraydan öğle zamanı yansıyan güneş ışığı, sanki bir çift mavi elma figürü gibi kilisenin döşemesi üzerine düşer. Güneşin hareketiyle dolaşır; sonra gidip sunak taşının üzerinde durur. Bir süre sonra ise soluklaşıp yok olur.

Böylece, kilisedeki sunak taşına dikkat çekiliyordu.

Buna göre, sunak taşının bulunduğu yerde birtakım sırlar gizliydi.

İnsan ister istemez soruyor: «Bu konu zaten oraya konmuş olan belgede geçtiğine göre, bundan söz etmenin ne anlamı var?»

Doğru mu yanlış mı olduğu bilinemez ama açıklaması şöyle:

"Antoine Bigou, aslında sunak taşının altına sadece kendisine emanet edilmiş belgeleri yerleştirmek niyetindeydi. Bunların yerini de bu mesajıyla açıklamış olacaktı. Sonra ya bunu unuttu ya da bir başka şey düşünüp kendi düzenlediği belgeleri de aynı yere koydu.

Bérenger bu belgeleri bir rastlantı sonucu bulmasaydı, vasiyetname ile soy ağacı çizelgesine ancak parşömendeki gizli mesajın çözümlenmesinden sonra ulaşılabilecekti. Vasiyetnamede geçen anlatım ile tablolardan elde edilen bilgi birleştirilince, hazinenin yerini bulma olanağı elde edilecekti."

Peki ama hangi hazine?

İşte şimdi durum değişiyor. Bir de şu "Rennes'te altın" sözü var. Artık buradaki hazine, doğrudan altın olmalı; başka bir şey değil.

* * *

Bérenger Saunière, Paris'ten ayrılıp bindiği tren ile Lyon aktarmalı olarak Carcassone yolunu tuttuğunda, artık çok farklı bir adamdı. Bundan böyle rahip falan sayılmazdı. Hem paralı hem önemli bir kişi olup çıkmıştı.

Köye dönmeden önce, elbette Carcassonne Piskoposu'na uğrayarak niçin bu kadar geç kalmış olduğunu anlatmak zorunda kaldı.

Onunla neleri paylaştığı, neleri ise sadece kendine sakladığı bilinmiyor. Fakat Piskopostan herhangi olumsuz bir tepki görmediği, bu kadar oyalanıp geç kalmış olmasından ötürü cezalandırılmadığı kesin. Belki usulen şöyle bir azar işitmiş olabilir ama hepsi o kadar...

Rennes-le-Château'ya döner dönmez ilk işi eline bir taşçı çekici alıp mezar taşının bulunduğu yere gitmek oldu. Taşın üzerindeki yazıları çekiçle bozarak okunamaz hale getirdi.

Sonra da şunu düşündü: Eğer ondan önce bir başkası bu taşları bulmuş ve onun yaptığını yapmış olsaydı, ona hiçbir şey kalmayacaktı.

Taşları bozduğuna göre, o ardından gelecek olanlara ne bıraktı?

Bundan sonra neler yapmış olduğunu da özetle anlatacağız. Ancak onlar olmasa bile, taşların üzerinde ne yazılı olduğunu gösterir kopyalar kalmış.

* * *

20. yüzyılın ikinci yarısında, Rennes-le-Château köyü ve çevresine ilişkin anlatılanlar üzerine burası hayli turist çeken bir bölge olup çıkınca; söz konusu mezar taşları yeni baştan yazılıp, Rennes-le-Château ile Couiza arasındaki yolun yanı başında bir yere kondu. Sanki Bérenger Saunière onları tam orada keşfetmiş, hâlâ aynı yerde duruyormuş gibi...

Merakla Rennes-le-Château'ya gelen turistler, yol üzerinde durup bu taşları inceliyor, fotoğraf çekiyor, elbette hayli gürültü ediyordu. Buraları artık eskisi gibi sessiz sakin değildi.

Göstermelik mezar taşının konmuş olduğu yerin hemen yakınında evi olan bir adam, ikide birde burada duraklayıp dünya kadar patırtı eden turistlerden rahatsız oluyordu. Sonunda sabrı taştı ve sanki başka bir çaresi bulunamazmış gibi, bu taşları dinamitledi.

Artık Rennes-le-Château köyü çok ünlüydü. Gelen giden meraklı turistler, gazeteciler ve araştırmacılarla dolup taşıyordu.

Bir müze kuruldu. Mezar taşları yeniden yapılarak oraya kondu. Orijinalleriymiş gibi...

Bunların kâğıda çıkarılmış kopyaları ile Antoine Bigou tarafından yazılmış olan şu parşömenlere gelince...

İşte onlar yıllarca birtakım kimselerin elinde dolaşmış. Sonunda, Paris'teki Milli Kütüphane'de "Gizli Dosyalar" olarak anılan arşive konmuş.

* * *

Tüm bunların anlatılmasından sonra şöyle diyebilirsiniz:

«Tamam... İlginç bir öykü... Ancak bu ne gösterir? Neye yarar?»

Haklısınız... Ancak henüz ne Rennes-le-Château ne de Bérenger Saunière ile işimiz bitti.

İzleyen bölümde, kitabımızın asal konusuyla yakından bağlantılı olan bu öykünün sonrasını özetlemeye geçeceğiz.

Bölüm: 4

Asmodeus

Bérenger Saunière, Rennes-le-Château'ya döndükten kısa bir süre sonra, onartmış olduğu kilisenin iç dekorasyonunu düzenlemeye girişti. Başka hiçbir kilisede görülmemiş garip resim ve heykeller koyduruyordu.

Rennes-le-Château yakınlarında bir yerde "lânetli" olduğu kabul edilen bir hazinenin gömülü olduğu, öteden beri köylünün dilinden düşmezdi. Bérenger Saunière, birçok garip işinden sonra bir süre için ortalıkta görünmeyip, sonra birdenbire hayli paralı biri olarak dönünce, köylü rahibin o lânetli hazineyi bulmuş olduğunu sandı.

Ardından, kiliseyi dekore ediş tarzına bakınca, şeytanla ilişki kurduğunu düşündüler. Astırdığı ne olduğu anlaşılamaz resimler, yaptırdığı hiçbir yerde görülmemiş heykeller, bunu değilse neyi gösterirdi?... Hele kapının yanına diktirdiği şu nesne, şeytanın ta kendisinin sureti değilse neydi?

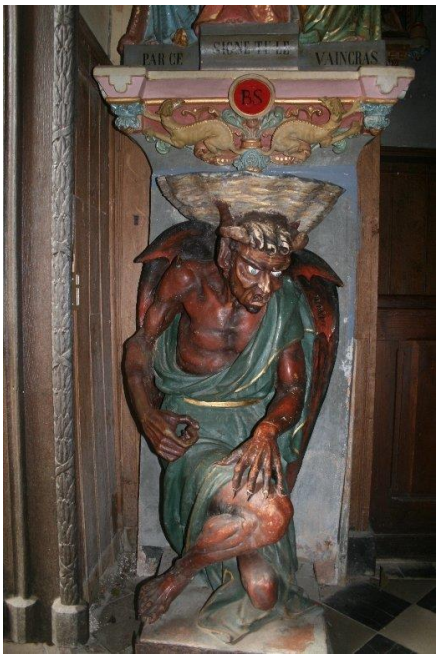

Bunlar yetmezmiş gibi, kilisenin kapısının üzerine, sanki Hıristiyanlığa küfür eder gibi bir söz yazdırmıştı:

"TERRIBILIS EST LOCUS ISTE" *(Burası dehşet bir yer.)*

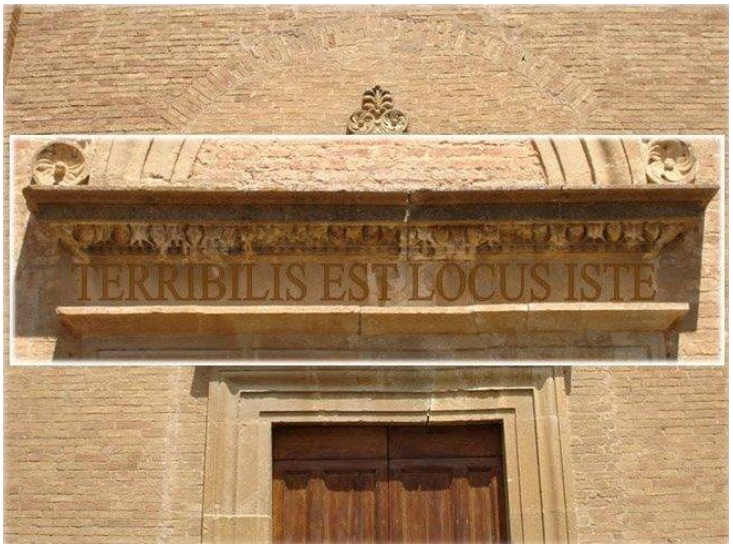

Köylü Latince bilmezdi ama Fransızca okuyup yazan bir kişi, bu sözün kendince anlamını hemen çıkarırdı.

Yanılıyorlardı. Fransızca düşündükleri için, Latincede "dehşet" anlamına gelen "terribilis" sözcüğünü *"korkunç"* sanmış, kötüye yormuşlardı.

* * *

Bérenger'in yaptıklarının ne denli doğru ne denli yanlış olduğu apayrı bir tartışma konusudur. Ne yaptığını ve gerekçesini anlayabilmek için, bunları tek yönlü ve bağnazca bir bakış açısıyla değil, biraz daha geniş bir bilgi desteği ve toleransla incelemek gerekiyor.

Kapının üzerindeki o söz, Tevrat'ın "Tekvin" başlıklı ilk kitabının 28. bölümünden alınmadır. Yakup'un rüyası hakkındaki anlatımda geçer. Bir de devamı vardır: "..... Burası Tanrı'nın evi olmalıdır; cennete açılan kapı olsa gerektir." [Tevrat'ın Türkçe metninde şöyle yazılmış: *"Bu yer ne heybetli! Bu başka bir şey değil, ancak Allah'ın evidir ve bu göklerin kapısıdır."*]

Gerçi o da vardı ama bir başka yere, kilisenin terasının girişindeki kemerin üzerine yazılmıştı. Köylü, bunun kaynağını ve birbirini bütünleyen bir söz olduğunu ne bilsin!

Tevrat'ın aynı bölümünde anlatıldığına göre; Yakup Babil'de iken, bir gece dağda başını bir taşa yaslayıp uyumuş. Meğer o taş cennetten inmeymiş. Rüyasında, yıldızlara doğru uzanan "yedi basamaklı bir merdiven" görmüş. Yatıp uyuduğu o yer dünyanın merkeziymiş.

Bu, cennetten inmiş olduğu söylenen taş ile gökyüzüne uzanan merdiven konusu, İslam inancındaki "Miraç" olayında da geçer.

Bir yanda "cennetten inmiş taş", diğer yanda "dünyanın merkezi", sonra "yedi basamaklı merdiven"...

Bunlar birbirleriyle ilişkilendirilen simgeler.

Yakup'un rüyası Babil'de geçtiği için, "yedi basamaklı merdiven" ziggurat ile de ilişkilendirilir. Çünkü Babil Kulesi de bir ziggurat idi. [Hep merdivenin yedi basamaklı olduğu belirtilir ama bu konudaki tasarımsal resimlerde basamakların sayısı hep çok daha fazla.]

Rennes-le-Château ile birlikte bir eşkenar beşgen oluşturacak şekilde yerleşmiş diğer dört tepenin her birinin çok eskiden yapılmış yedi basamaklı zigguratlar olduğu belirtiliyor. İşte burasının dünyanın merkezi olduğuna inanılması da bundan ileri geliyor.

Demek cennetten inmiş taş da buradaydı. [Latincede "Lapis exillis" olarak anılan bu taş "Kutsal Çanak" ile de özdeşleştirilir. İslâmda Kâbe'deki "Hacer'ül Esved"e de bağlamak olanaklıdır.]

* * *

Bérenger'in, kilisenin dekorasyonu ile vermek istediği mesajlar vardı.

Köylülerin kapının hemen içinde "şeytanın ta kendisi" olarak nitelediği şey, Asmodeus adlı ifritin bir tasarımsal heykelidir. [İfrit, ne zaman ne yapacağı belli olmayan, insanlara çoğu zaman kötülük eden ama kimi zaman da yardımcı olan şeytan uşaklarının genel adıdır.]

Bekçi ifrit... Elbette heykelinin korkunç, hatta iğrenç olarak nitelenebilecek bir görünümü vardı. Tıpkı David Teniers'in tablosundaki yaratıklar gibi... Bir bakıma Tapınak Şövalyeleri konusuyla bağlantılı olan "Bafomet" adlı simgenin Eliphas Lévi tarafından yapılmış tasarımına benzer.

Bérenger, kilisenin iç dekorasyonunda birçok simge kullanmıştı. Bunları anlayıp aralarındaki bağlantıları kurabilmek için hem ilgili konuları hem de simgecilik tekniğini iyi bilmek gerekir. Zaten ona göre; bunları sıradan kişiler değil, anlayabilen anlardı. Anlayabilecek olanlar da elbette nereye ve nasıl bakılacağını bilirdi.

Kimileri, kullandığı yöntemi göz önünde tutarak Bérenger'in mutlaka ezoterik nitelikli bir kurumda inisiyasyondan geçmiş olduğu kanısına varmıştır. Birçok kaynakta, ya Masonluğa ya da Martinizm'e girmiş olduğuna değinilir ama buna ilişkin herhangi bir delil bulunamamıştır.

Bérenger'in Rennes-le-Château kilisesini nasıl dekore ettiğini anlatmakla başa çıkılamaz. Birçok ayrıntıya girip, uzun uzun açıklamalar yapmak gerekir. Sonra da yapılan açıklamaların açıklanması. Aslında buna girişebilirdi ama hem konudan uzaklaşmamak hem de sizi ayrıntılara boğmamak için sadece "özellikle dikkate değer" sayılabilecek birkaç noktaya değinelim.

Döşeme, bir satranç tahtasına benzer biçimde siyah ve beyaz kare taşlardan oluşturulmuştu. Tıpkı Masonlukta, locaların toplandığı yerde simgesel olarak bir benzerinin yapıldığı ya da bir tablo üzerinde gösterildiği gibi...

Masonlar, bu uygulamanın Süleyman Tapınağı'ndan alınma bir simgeleme olduğunu söyler. Bérenger'in ise döşemede böyle bir düzenlemeyi seçmesinin gerekçesi bambaşka olabilir. Bunun, köyün eski rahibi Antoine Bigou'nun düzenlediği belgelerden birinin şifresinin çözümüyle bağlantısı kurulabilir.

Bérenger, kilisedeki simgesel anlatımlarında da aynı şifreyi kullanmıştı. Burasını bir satranç tahtası gibi düşünmüştü. Satranç oyununda atın hareketini izlemek gerekiyordu. Önce ileri doğru iki ve sonra yana bir ya da bunun tersine bir ilerleme...

Böylece bir simgeden diğerine gidiş... Kilisedeki simgeler bu sıraya göre dizilmişti. Süleyman Tapınağı ya da Masonluk ile ilgisi yok.

Üstelik böyle bir döşeme başka kiliselerde de uygulanmıştır.

Buna karşın Bérenger, kilisede Masonlukta hayli sık kullanılan birçok simge ve simgesel deyişe yer vermişti.

Örneğin, bir tablo üzerinde şöyle bir söz görülür:

"Dağılmış taşları yeniden birleştirmek için gönye ve pergel ile çalış."

Gerek "taş", gerek "gönye" gerekse "pergel", Masonlukta çok önemsenip sık sık kullanılan simgelerdir.

Masonluğun asal amblemi, bir gönye ile pergelin simetrik olarak üst üste konuluşundan oluşur. "Gönye ve pergel ile çalışmak" sözü, Masonlukta geçen bir simgesel deyiştir; "Masonluğun gerekleri ve töresine uygun bir tutum edinip uygulamak" ya da buna yakın bir anlama geldiği benimsenir.

Kimileri «Bu sadece Masonluğa özgü bir simge midir?» diye sorar.

Masonlar sanki öyleymiş gibi bir izlenim yaratır ama aslında bu simgesel düzenleme hem Masonluktan çok daha eski hem de yansıttığı töresel kavramlar bakımından başka kurumlardan alınmadır. Doğruluk ya da dürüstlük erdemi ile birlikte mecazî bir anlamda olmak üzere "ölçü"... Birçok meslek ve zanaat kurumunda bu kavramlar gönye ve pergel ile simgelenmiştir.

* * *

Rennes-le-Château köyündeki kilisede günümüzde de olduğunca korunmuş olup, Masonlukta görülenlere benzer birçok simge ve söz vardır ama bunlara bakarak bir bağdaştırma yapmak, bu kilisede doğrudan Masonluktan alınma öğelere yer verildiğini ileri sürmek, hele bunların Bérenger'in mutlaka bu kurum ile bağlantısını gösterdiğini söylemek doğru olmaz. Çünkü;

1. Masonlukta kullanılan simge ve özdeyişler, başka birçok kilisede görülebilir. Bunların Masonluktan alındığını ileri sürmek yanlış olur. Çoğu, Masonluğun ortaya çıkışından çok daha eski kaynaklıdır.
2. Bu simge ve özdeyişlerden birçoğu salt Masonluğa özgü değildir. Başka kurumlarda da rastlanır. O kurumlar da kendi ilke ya da öğretilerine uygun düştüğü için aynı simge ve özdeyişleri benimsemiştir.

Bir diğer örnek olarak, Asmodeus'un heykelinin üzerine yerleştirilmiş olan bir levhadaki söz gösterilebilir.

Orada, -bu kez Fransızca olarak- "Par ce signe tu le vaincras" *(Bu işaretle onu yeneceksin)* yazılıdır. Bunun çok daha popüler olan versiyonu Latincedir: "In hoc signe vinces".

Bu deyiş, genellikle baş harfleri alınarak "I.H.S.V." biçiminde kısaltılır. Bazı mason ritlerinde kullanıldığı görülür. Ancak Masonluğa özgü olduğu söylenemez. Şövalyelik tarikatlarının birçoğunda da kullanılmıştır.

Burada söz konusu olan "işaret" ise, "Labarum" olarak da anılan simgedir. Yunan alfabesindeki "çi" (X) ve "ro" (P) harflerinin üst üste getirilmesiyle oluşturulur. [Bu çalışmanın birinci kitabının ***"Güzel Filip"*** başlıklı bölümünde buna ayrıntılarıyla değinilmişti.]

Rennes-le-Château kilisesindeki simgeler ve simgesel bir nitelik taşıyan anlatımlar çok yönlüdür. Kimisi Alşimi, kimisi Okültizm, kimisi Kabala, kimisi Tapınakçılar ile bağlantılıdır. Siyonistlerin benimseyişlerine de rastlanır.

Anlaşılan Bérenger Saunière, Rennes-le-Château Kilisesi'nde Tapınakçılar, Siyonistler ve Masonlar ile ilgili birçok öğeyi bir arada kullanmış. Böyle bir buluşma, Rosslyn Şapeli'nden başka bir yerde zor bulunur. Ancak Bérenger'in yaptığı her işten ille de böyle bir anlam çıkarmaya kalkışmak da gerekmez.

Carcassonne Piskoposu

1890'lı yılların sonlarına doğru Bérenger Saunière, bol para harcayan, davetler verip konuklar ağırlayan, yüksek sosyeteden olmakla birlikte köyde yaşayan, gösteriş meraklısı bir mirasyedi gibi olmuştu. Rennes-le-Château'ya onu ziyaret etmek için pek çok hatırlı kimse geliyordu.

Köy için de çok şey yapmıştı. Örneğin; Rennes-le-Château ile Couiza arasındaki yolu parke taşıyla kaplattırıp, kış aylarında bile rahat geçit verecek bir hale getirtmişti. Onu çekemeyenlere göre, bu işi sırf onu ziyarete gelenler için yapmıştı. Yoksullara yardım etmekten de geri kalmıyordu ama bu hayır işleriyle kendi ayıbını örtmeye çalıştığını söyleyenler vardı.

Maddi bakımdan bir ara sıkıntıya düştü. Henri Boudet ile bozuşmuşlardı. İşte o sıralarda parasız kalıvermişti. Birkaç yıl küskün kaldılar. Barıştıklarında, yine para edindi. Bu konuda şöyle bir yorum yapılır:

"Demek ki para bir yerden geliyor, ya buna Henri Boudet aracılık ediyor ya ikisine birden ortaklaşa veriliyordu. Bu ikisi darılıp da ortaklık bozulunca, araları yeniden düzelene kadar paranın akışı da durdurulmuştu."

Ancak bu arada Henri'nin yaşamında hiçbir değişiklik olmamıştı. Eğer dendiği gibi "ortaklık" diye bir şey varsa, belki Bérenger'e oranla daha içine kapanık bir adam olup gösterişi pek sevmediği, kim bilir belki de parasını gelecek için sakladığından değişmemişti.

* * *

Kimilerinin ileri sürdüğüne göre; Bérenger, Carcassonne Piskoposu Félix Arsène Billard'a, gelirinden hayli yüklü bir pay veriyordu. Ancak, anlaşıldığı kadarıyla piskopos bu paranın bir bölümünü kiliseye bağışlamıştı.

Piskopos, 1897 yılında bir gün Rennes-le-Château köyüne geldi. Bérenger ile uzun bir görüşme yaptı. Bu görüşmeye o gün Rennes-les-Bains'den gelen Henri Boudet de katıldı. Bundan kısa bir süre sonra da piskopos, Marsilya'da kendi hesabına bir kilise satın aldı.

Aynı üçlü, kilisenin yenileme ve dekorasyonu sona erdiğinde yine toplandı. Piskoposun ikinci ziyareti, kilisenin hizmete açılması için gibi gösterilmişti.

Kısa bir süre sonra, Coustassa köyünün yaşlı rahibi **Antoine Gélis** durup dururken evinde öldürüldü.

SOUVENEZ-VOUS DANS VOS PRIÈRES
de l'âme de
Mre GÉLIS ANTOINE
Curé de Coustaussa de 1857 à 1897
ASSASSINÉ DANS CETTE PAROISSE
VICTIME DE LA HAINE DES MÉCHANTS
DANS LA NUIT DU 31 OCTOBRE
AU 1er NOVEMBRE 1897

Antoine Gélis'in ölüm ilanı

Otopsi raporuna göre; cinayet, gece yarısından az sonra işlenmişti. Oysa rahibin üstünde olağan tören giysisi vardı. Kan içinde kalmıştı. Katilin, onu önce dövdüğü, sonra öldürdüğü belirlendi. Fakat cinayet önceden planlanmışa benzemiyordu. Rahibin orasına burasına evdeki şömine maşasıyla vurulmuş, sonra odun kırmakta kullandığı küçük baltası kafasına indirilmişti.

Rahibin niçin öldürüldüğü tam bir bilmeceydi.

Jandarmaya göre, öldürülmesi parasını almak için olmasa gerekti. Evin birçok köşesinde ayrı ayrı çekmecelere konmuş para bulunmuştu. Başkaları da kolayca bulurdu. Üstelik hırsızlar neden bir rahibin parasını çalmaya kalksın?... Gerçi son zamanlarda rahibin sıkıntıya düşmüş kimselere hatırı sayılır tutarlarda borç verdiği biliniyordu. Demek ki çok parası vardı. Evde bulunmuş kadarını bile kendi geliriyle biriktirmiş olamazdı. Borç verdiği paraları nereden sağlamış olduğunu bilen yoktu. Acaba evdeki paranın büyük bölümü alınmış, birazı da göstermelik olarak bırakılmış olabilir miydi?

İçinde birçok dosya ve belge bulunan bir bavul karmakarışık edilmişti.

Bilindiği kadarıyla Rahip Antoine Gélis hayli düzenli bir adamdı. Buna bakılınca, onu öldüren kişinin para değil, başka bir şey aramış olduğu kanısı doğuyordu. Fakat evde başka yerlerin de karıştırılmış olduğunu gösterir bir emare yoktu. Sadece bavul.

Anlaşılan, katil karıştıracağı yeri de biliyordu. Kim bilir, belki de aradığı şeyin orada olduğunu, ona Antoine Gélis söylemek zorunda kalmıştı.

Qui a tué l'abbé Gélis, et pourquoi ?
78 ANS APRÈS, DEUX AUDOIS S'ATTAQUENT A L'ÉNIGME DU CURÉ DE GOUSTAUSSA

Antoine Gélis'in öldürülmesi olayına ilişkin bir gazete haberi kupürü

Öldürüldükten sonra sırt üstü yere yatırılmıştı. Kolları göğsü üstünde çapraz biçime getirilmiş, takkesi de başına geçirilmişti. Böyle yapılmış olması, aranan şeyin bulunmuş olduğunu mu gösterirdi, yoksa bunun özel bir anlamı mı vardı? Katil, *«İşin bitti. Artık tabuta yatmaya hazırsın.»* mı demek istemişti? Yoksa bu cinayet aslında kazara işlenmişti de, bu katilin kendince özür dilemesi miydi?

Cinayet soruşturması kolay kolay sona ermedi.

Antoine Gélis son zamanlarda kendi içine kapanmış, hiç kimseyi kabul etmez, görüşmez olmuştu. Onu sadece ara sıra ona yiyecek getiren yeğeni görüyordu. Dediğine göre; amcası son zamanlarda âdeta bir paranoyak gibi davranıyordu. Bir şeyden korkuyordu. Kapısını ve pencerelerin panjurlarını sıkıca kapatarak sürgülüyordu. Oysa eskiden kapısı hep açık dururdu.

Bulunan delil niteliğindeki tek nesne, yarısı kullanılmış bir sarma sigara kâğıdı paketiydi.

Antoine Gélis sigara içmediğine göre, dışarıdan gelmişti. Çok kişinin kullandığı sıradan bir markaydı. Onu daha önceden ziyaret etmiş olan birisi de unutmuş olabilirdi.

Paketteki kâğıtlardan birinin üzerinde, adi bir kalemle **"Viva Angelina"** yazılıydı. Bunun rahibin ölümü ile ilgisi olup olmadığı düşünüldü; bir anlam çıkarılamadığı için bir sonuca varılamadı.

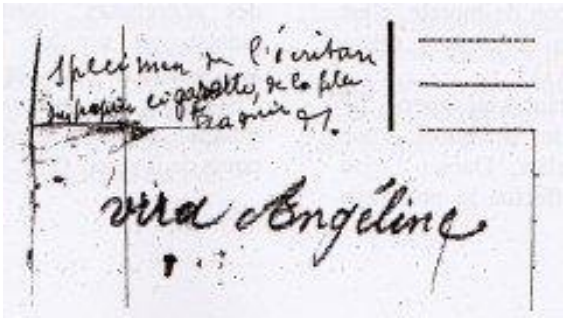

Bu işin içinde bir iş vardı ama ne olduğunu çözebilen çıkmadı.

Coustassa köylüleri, rahibe yazık olduğunu düşündü. Çünkü bu köydeki son günüydü. Ertesi gün emekliye ayrılacak, belki asıl bundan sonra yaşamın tadını çıkarmaya başlayacaktı.

Niçin o tarihte öldürüldüğü de bilmece zincirinin bir başka halkasıydı.

Öldürülüş tarzı, katilin eve rahatça girip onunla görüşmüş, tanıdık biri olduğunu gösteriyordu.

Tanıdık ama kim?

Eldeki deliller, katili belirlemeye yetmedi.

Rahibin yeğeni tutuklandı. Uzunca bir süre tutuklu kaldıktan sonra delil yetersizliğinden ötürü salıverildi.

Jandarma, yapacak başka bir şey bulamadığı için cinayet dosyasını kapatıp, "faili meçhul" suçların rafına kaldırdı.

* * *

Rahip Antoine Gélis cinayete kurban gittikten bir süre sonra, Carcassonne Piskoposu Félix Arsène Billard açığa alındı. Bunun gerekçesi, Marsilya'daki kiliseyi satın alırken elindeki paranın yetmemiş olması, borçlanması, borcunu ödeyebilmek için de olmadık işlere girişmesi, hakkında söylentiler çıkmasıydı.

Görevden alınmasına çok sıkıldığından mı, yoksa bir sağlık sorunu mu bilinmez, felç oldu.

İki yıl kadar yatalak kaldı. 1901 yılında öldü.

Rennes-le-Château ile herhangi bir bakımdan bağlantısı olan her olayın ardında mutlaka bir gerekçe hatta bir entrika arayanlar, piskoposun felç olarak ölümünü *"çok iyi planlanmış bir cinayet"* olarak nitelendirir.

Carcassonne piskoposluğuna atanan Félix Beuvain de Beauséjour, göreve başlar başlamaz, Rennes-le-Château köyünde bazı uyumsuzluklar gördü. Belki de kimileri özellikle dikkatini oraya yöneltmişti.

Dolayısıyla, ilk işlerinden biri, Bérenger'i bir süre için köyden uzak tutmak için bir başka kasabada düzenlenecek bir kongreye katılmasını istemek oldu.

Bérenger, piskoposun niyetinin farkına varmış mıydı bilinemez ama ona yazılı bir yanıt verdi. Köydeki görevinin başında ayrılamayacağını, bu nedenle piskoposun dileğini yerine getiremeyeceğini belirterek, özür diledi.

Yeni piskopos, önceleri Bérenger'in böyle davranışına ses çıkarmadı. Fakat dileklerinden her biri sudan gerekçelerle geri çevrilince, nevri döndü. Hele görüşmek üzere onu Carcassonne'a çağırdığında, Bérenger'in gelmemek için bir başka bahane uydurması üzerine sabır taşı çatladı.

Öfkelendi. Onu hizaya getirmesini bilirdi. Tutumunu sertleştirdi. Artık hiçbir konuda rica etmiyordu. Birbiri ardınca emir yağdırmaya girişti.

İki din adamı arasında sürtüşme başladı.

Hatta buna savaş bile denebilir.

Piskopos ikide birde saldırıyor, Bérenger onun her atağını bir başka manevrayla atlatıyordu. Ne Bérenger Carcassonne'a kadar gidip piskoposla görüşmeye razı oluyor ne de piskopos Rennes-le-Château'ya gitmeyi kendine yedirebiliyordu.

Yazışma ile yürütülen bu uzaktan uzağa didişme yıllarca sürdü.

* * *

Piskopos Félix Beuvain de Beauséjour, bir gün Bérenger'i Carcassonne'da piskoposluğun bulunduğu kilisede yakalayıverdi.

Hiç yüz yüze görüşmemiş olmalarına karşın hemen tanıdı. Belki de kim olduğunu sormuş, Bérenger yalan söyleyemediği için yakayı ele vermişti. Her nasıl olmuşsa...

Bérenger'i çekip, odasına götürdü. Sıkı bir sorguya çekti. Ona niçin böyle aksilik ettiğini değil, özellikle satın almış olduğu mülk, köy ve çevresinde yaptığı işler için harcadığı parayı nereden bulduğunu sordu.

Bérenger şaşırdı. Bir an için şöyle düşündü: *"Acaba bunu görevi gereği neler olup bittiğini anlamak için mi, yoksa pay almak için mi soruyor?"*

Piskopos renk vermiyordu.

Bérenger, asıl niyetini anlayamayınca, kendisine bir tür miras kaldığını, bu parayı istediği gibi harcayabileceğini, aslında varlığının çoğunu kilise ve köy yararına kullandığını söyledi.

Şu son söylediği yalan değildi ama satın aldığı arsalar ve kullanmasa bile yaptırdığı kocaman villa çok dikkati çekmişti.

Yeni piskopos aptal değildi. Bérenger'in yaptığı açıklamanın aslında doğru olmadığını biliyordu. Bu kez görevinin gereği bakımından üzerine gitti. Köyde düzenlemekte olduğu âyinlerin karşılığında para alıp almadığını sordu.

Bérenger buna diplomatik bir yanıt verdi. Ne *«Evet!»* dedi ne *«Hayır!»*. Bu konunun büyütülmesine hiç de gerek olmadığını, üstelik "din hizmeti" niteliği taşıdığını, âyinlerin de yöntemine tam uygun olarak gerçekleştirildiğini, yanlış bir şey yapılmadığını söyledi.

Piskopos kızıp sesini yükselttikçe Bérenger'in sakin davranıp sanki ortada hiçbir sorun yokmuş gibi davranması, hele bir de âdeta alaycı bir tavırla onu Rennes-le-Château'ya davet etmesi katlanılır gibi değildi.

Ancak piskopos, her ne olursa olsun pes etmeyecekti. Bérenger'in canına okumaya kararlıydı. Kim bilir, belki çok içerlemişti; belki bu tutumunun asıl nedeni, âmirinin talimatını yerine getirmesi gereken bir memurun takındığı bu kendini beğenmiş tavırdı.

Bérenger'in foyasını meydana çıkarabilecek bir şeyi sormak, aklına bile gelmemişti. Ona o gün Carcassonne'da ne aradığını, niçin geldiğini sormadı. Ara sıra sivil giyinerek Lyon'a gidip geldiğini, her keresinde orada birkaç gün kaldığını hatta bu nedenle orada bir ev bile tutmuş olduğunu, Carcassonne'dan bunun için transit geçtiğini bilmiyordu. O gün, her nedense Bérenger'in rahip cüppesini giyip, piskoposluğun bulunduğu kiliseye uğrayacağı tutmuştu. Bir rastlantı... Bunun sonucunda beklenmedik bir aksilik!

Bu açıklama yapılınca, şöyle bir soruyu sormak kaçınılmaz olur: «Bérenger Lyon'a niçin gidip geliyordu?»

Kimilerine göre Martinistlerin orada çalışan bir kolunun toplantılarına katılmak için. Fakat bu sadece bir söylenti... Bir de sonradan belgelenmiş bir olgu var: Lyon'daki banka hesabından para çekmek için.

Piskoposun o gün için, şimdilik, böyle ayaküstü, Bérenger'e yapabileceği bir şey yoktu. Sadece bundan böyle köyde para karşılığında âyin düzenlemeye hemen son vermesini emretti.

Bérenger ona *«Fakat bunun için para yatırmış olup, sıra bekleyenler var.»* demedi. Diyemezdi. Razı olmak zorundaydı.

Bérenger'in yaptırıp "Villa Béthanie" adını koymuş olduğu köşk

Şimdi elbette şu da sorulacak: «Bu "para karşılığında ayin düzenleme" konusu nedir?»

İşte bu çok ilginç bir olay... Şöyle özetleyebiliriz:

Bérenger, gerek Fransa'da gerekse diğer bazı ülkelerde, gazetelere arada sırada çıkmak üzere ilan vermişti. Rennes-le-Château'da düzenlenen âyinlerde ölüler anılmakta, ruhlarına dua edilmekteydi. İsteyen bundan yararlanabilirdi. Bunun için, her kişi ve her bir dua için 1 Frank ödemek, anılacak olan kişilerin adlarını mektupla bildirmek, parayı banka havalesiyle göndermek yetiyordu.

Bérenger'e sayısız mektup gelmiş, banka hesabına çok para gönderilmişti. Ödenecek para, hemen hiç kimse için önemli bir tutar olmadığından, bu olanak herkese çok çekici gelmişti. Düşünsenize... Kilisede tek bir mum yakacak olsanız bile daha çok bağış verirsiniz.

Bérenger önceleri başvuruları ajandasına yazıyor, düzenlenecek ayinler için bir plan ve program yapıyordu. Sonraları bununla başa çıkamaz hale geldi.

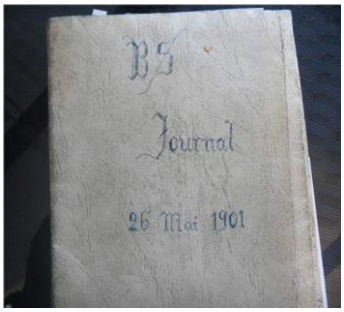

Bérenger Saunière'in günlüğü

Kimilerine göre; Bérenger Paris'te cebine konmuş olandan başka hiç kimseden para almamıştı. Zenginliğini bu ilginç işleme borçluydu. Jean-Jacques Bedu adlı yazar, ***"Autopsie d'un Mythe"*** *(Bir Mitin Otopsisi)* adı altında 1990 yılında yayımlanan kitabında, Bérenger Saunière'in yapmış olduğu bu işi "özgün bir sanayi" olarak nitelendirdikten sonra şöyle bir söz etmiş:

"Bu işe bir kez başlandıktan sonra reklam yapmaya bile gerek kalmaz. Sonrası otomatiğe bağlanmış gibi gelir."

Kimilerine göre de, bu işle toplanan para her ne kadar *"damlaya damlaya göl olur"* deyişindeki gibi hayli yüksek bir tutara varmış olsa da Bérenger'in Rennes-le-Château köyünde yapmış olduğu o işlere yetmezdi. Düşünün ki günümüzün karşılığına dönüştürüldüğünde, yaklaşık olarak 4 milyon Amerikan Doları gibi bir tutardan söz ediliyor.

Bu paranın bir başka kaynağı vardı.

O kaynak da bellidir.

Ancak izninizle ondan daha sonra, sırası geldiğinde söz edelim.

* * *

Bérenger, piskoposun sorgulamasını savuşturduktan sonra Henri Boudet ile görüşmek üzere Rennes-les-Bains'e gitti ve olup bitenleri anlattı.

Henri buna çok kızmış olsa gerek ki bu görüşme, yıllardan beri aralarından su sızmayan iki rahibin o gün bozuşmasıyla sonuçlandı.

Henri'ye göre, her zaman yaptığı gibi Carcassonne tren istasyonundan sivil giyimli olarak ve hiç kimseye de görünmeden geçip gitseydi ya!... Kiliseye uğramak nereden çıkmıştı? Durup dururken yakalanmıştı.

Henri, *«Ben artık bu işin içinde yokum.»* demeye getirmişti. Kısa bir süre sonra da para çeşmesi akmaz oldu.

Mahkeme

Carcassonne Piskoposu Félix Beuvain de Beauséjour, sonunda bir yönetici olarak görevinin gereğini yaptı.

Önce Bérenger'e onu bir başka köye atadığını bildirdi.

Bérenger, bu durumda rahiplikten istifa etmek zorunda kalacağını belirten bir yanıt verdi.

Piskopos da ona istifasını kabul etmek için Rennes-le-Château köyünden hemen ayrılmasını şart koştu.

Beriki buna gülüp geçti; yanıt bile vermedi.

Piskopos, Rennes-le-Château köyüne bir başka rahip atayıp, bu sorunu bitirmek istedi.

Ancak Carcassonne Piskoposluğu'nda görevli diğer papazlar, bunun başta yapılmış olması gerektiğini, iş bu raddeye geldikten sonra yöntem bakımından yanlış olacağını, ortaya çok daha karmaşık bir durum çıkabileceğini belirtti. Piskoposa, öyle yapacağına kilise mahkemesine başvurup, Bérenger hakkında soruşturma açılmasını istemesini önerdiler.

Piskopos durakladı. Öyle ya, iş bu aşamaya gelinceye kadar beklememiş olmalıydı. Şimdi kendisi de görevinin gereğini zamanında yapmamış duruma düşüyordu.

Bérenger hakkında suç duyurusunda bulundu. Piskoposluğun bilgisi ve onayı dışında köyde âyinler düzenlediğini, bunun için para topladığını hatta bu işi ticarete dönüştürdüğünü, üstelik hiç söz dinlemediğini, verilen talimata uymayarak kendi bildiğini okuduğunu belirtti.

Bérenger ise hayli zamandır yürütmekte olduğu o özel âyinleri zaten durdurmuş, gönderilmiş paraları iade edemeyeceği için de kendince güç durumda kalmıştı.

Açılan soruşturma uyarınca çağrıldığı duruşmaya gitmedi. Suçlamalara karşı yazılı bir savunma sunmakla yetindi.

Bu sözüm ona savunmada anlattığı şeyler, yıllardan beri köyde ne gibi güzel işler yapmış olduğuydu. Anlatıyor da anlatıyordu.

Savunmanın en ilginç yanı da her şeyi Carcassonne Piskoposu'nun bilgisi dahilinde yapmış olduğunu ileri sürmesiydi.

İster istemez «Hangi piskopos?» diye sormak gerekiyor.

Bunu belirtmemişti ki!... Elbette yıllar önce ölmüş olandan söz ediyordu.

* * *

Mahkemenin bir sonraki aşamasında, köyde harcadığı paraları nereden bulmuş olduğuna ilişkin ayrıntılı bilgi ve hesap vermesi istendi.

Bérenger, buna da bir yazılı yanıt gönderdi. Bu işe Carcassonne Piskoposluğu'nun vermiş olduğu ödenek ile başladığını, bu arada Chambord kontesinin köyde yapmayı öngördüğü yararlı işleri her nasılsa öğrenip yeterli tutarda para gönderdiğini, başka bağışlar da yapıldığını belirtti. Özel işlerine gelince; yıllarca biriktirdiği maaşlarından, ailesinden aldığı destekten söz etti.

Bunları anlatırken, yeni piskoposun kendisini suçlar gibi bir tavır takınıp, anlattıklarına birazcık olsun inanmadığından yakınıyordu. Kiliseye yapılmış bağışların sadece kilise için harcandığını, kendi hesabına yapmış olduğu işler için ise borçlandığını ileri sürdü. Topladığı paraların bir hesabını bile verdi.

Mahkemenin görüşü uyarınca bu hesap, yaptığı işler göz önünde tutulunca harcamış olması gereken tutarın olsa olsa dörtte birini gösteriyordu.

* * *

Kilise mahkemesinde Bérenger'in davasının görüşülmesi yıllarca sürdü. Bunun uzamasında Bérenger'in duruşmalara gitmeyişinin de etkisi vardı.

Sonunda mahkeme kararını verdi: Bérenger, geçici bir süre için rahiplikten alındı. Şayet gelip de mahkemenin öteden beri kendisinden istediği belgeleri getirir, suçsuz olduğunu kanıtlarsa görevine dönebilecekti.

Kilise mahkemesinin kararını alan Bérenger, bunu hiç beklemiyormuş gibi, Vatikan'a bir itiraz dilekçesi yazdı. Hatta bunun için tuttuğu avukatı yetkili kişilerle gerektiğince görüşmesi için Roma'ya yolladı.

Hiçbir değişiklik olmadı. Vatikan, ne mahkemenin kararını onayladığını ne de Bérenger'in itirazını kabul ettiğini bildirdi.

Sadece bir söylenti sayılsa bile Vatikan'ın Bérenger hakkındaki tutumuna ilişkin ileri sürülmüş bir iddiaya daha değinmemiz gerekir. Özeti şöyle:

"Bérenger'in Roma'ya bir avukat göndermesi boşuna değildi. Bunun bir nedeni vardı. Vatikan, bu işlerin başından beri Bérenger'in keşiflerini, neler yaptığını, bunlardan ne gibi sonuçlar elde ettiğini biliyordu. Katolik Kilisesi açısından bu çok tehlikeli bir konuydu. Kurcalanmasına son verilmeliydi. Çok uzun zamandan beri küllenmiş olan bir ateşin yeniden alevlendirilmesi, hiç işine gelmezdi.

Vatikan, daha önce Fransa'daki kralcı akımdan yana çıkarak göstermiş olduğu yararlı çalışmalarını göz önünde tutarak, Bérenger'e "hizmet primi" adı altında bir miktar para göndermişti. Bérenger de bu parayı kabul etmiş ama kendisine iletilen tembihe aldırmamıştı. Şımarmış, bambaşka işlere girişmişti. Durdurulması gerekirdi. Bunun için, yeni piskoposa özel talimat verilmişti.

Ancak yeni piskopos, ya acemi olduğu ya da Vatikan'a karşı kendisini göstermek istediği için, aldığı talimatı yerine getirirken hem çok sert hem yanlış bir tutum takınmıştı. Bérenger'i usulca yola getirmek yerine, çıkışarak karşısına almıştı. Üstelik bir de mahkemeye başvurmuştu.

Bérenger piskoposa öyle kızmıştı ki gönderdiği avukat aracılığıyla sözlü olarak Vatikan'ı tehdit etti. Şantaj yaptı. Rahipliği sürdürmekte gözü olmasa bile görevden alınışını bir onur sorunu haline getirdi. Bu yargı kararının kaldırılması sağlanmazsa, bildiği her şeyi kamuoyuna açıklayacağını bildirdi.

Bérenger aslında blöf yapıyordu ama Vatikan bunu göze alamadı. Kurmuş olduğu karanlık ilişkilerden yararlanıp olmadık işler edebilirdi. O zaman Katolik Kilisesi çok daha zor bir durumda kalırdı.

Artık can sıkıcı olmaya başlamış bir çılgınla didişmektense, zararı yok, küçük bir köyde rahiplik etmeyi sürdürsündü. Carcassonne piskoposu da varsın buna göz yumuversindi."

Sonunda Vatikan, kilise mahkemesinin kararında yöntem bakımından bir yanlışlık yapılmış olduğu gerekçesiyle Bérenger'in göreve iade edilmesini uygun buldu.

Ancak bunu Carcassonne piskoposuna bildirmekte çok gecikti. Bu kez de Piskopos Félix Beuvain de Beauséjour, Vatikan'ın bu talimatını göz ardı etti. Zaten mahkeme kararına dayanarak Rennes-le-Château köyüne bir başka rahip atamıştı bile.

* * *

Rennes-le-Château'ya atanan yeni rahip **Henri Marty**, köye gelir gelmez piskoposun kendisine verdiği emir uyarınca Bérenger'den lojmanı boşaltmasını istedi.

Sanki lojmandan çıkarılmak Bérenger'in umurundaydı! Orada elbette yeni rahip kalacaktı.

Fakat ayrılırken, kendinden hiç de beklenmeyecek bir iş yaptı.

Lojmanın her bir yanını kırıp döktü; âdeta harabeye çevirdi.

Kimileri Bérenger'in yeni rahibe karşı bir art niyeti olmadığını, lojmanda birçok gizli bölme yaptırmış olduğunu, bunlar anlaşılmasın, ortaya çıkmasın diye evin orasını burasını yıkıp darmadağın ettiğini ileri sürer.

Nitekim Bérenger'in rahip lojmanında bazı gizli bölmeler yaptırmış olduğu bilinir. Bunun kanıtı bile vardır ama anlatması uzun sürer. Geçelim...

Yeni rahip Henri Marty, Bérenger'in kiliseye girmesini de yasakladı.

İşte bu hiç olmayacak bir işti... Rahipliğine son verilmiş olsa bile Hıristiyan değil mi?... Hatta Hıristiyan olmasa bile ne çıkar?... İsteyen herkes kiliseye alınmaz mı?... Yasaklamıştı işte! Vur denilince öldürmenin tipik bir örneği.

Henri Marty'nin Bérenger ile herhangi bir zoru olamazdı. Tanışmıyorlardı. Herhalde bu da Carcassonne piskoposunun emriydi.

Bérenger aldırmadı. Piskopos ile dalaşmayı sürdürmeyi gereksiz gördü.

Köyün yeni rahibine de boş verdi. Onun için "rahiplik" artık çok geride kalmıştı. "Vatikan tarzı Hıristiyanlık" bile umurunda değildi.

O kendi kilisesini yapmış, anlayabilecek olanlara vermek istediği mesajını oraya yerleştirmişti. Bundan böyle oraya hiç gitmese de olurdu.

Magdala Kulesi

Bérenger'in köyde yapmayı tasarladığı birçok yatırım vardı ama daha önce hayli savurgan davrandığı için parası bitmişti.

Bu durum, Henri Boudet ile dargın oldukları döneme denk düşer.

Kredi almak için bankaya başvurdu. Banka, ipotek istedi.

Daha önce yaptırmış olduğu villanın tapusunu Marie Dénarnaud adına çıkartmıştı.

Villa ipotek edildi. Kredi alındı ama bankanın bunun karşılığında verdiği para Bérenger'in yapmak istediği işlere yetmedi.

Bilinmeyen birtakım başka kaynaklardan da borç aldı.

İlk işlerinden biri, köyün dışına, ovaya bakan yamacın başına minyatür bir şato görünümünde bir bina inşa ettirmek oldu. Bu, sadece dış görünümü bakımından değil, estetik ayrıntıları, kullanım tarzı ve işlevleri bakımından da pek ilginç bir binadır.

Buna **"Tour Magdala"** *(Magdala Kulesi)* adını koydu. Kütüphanesi ile koleksiyonlarını oraya taşıdı. Hatırlı konuklarını orada ağırlamaya başladı. [Magdala, Magdalena'nın Kudüs'ün kuzeyindeki "Galile" adlı bölgede yer alan köyünün adıdır. 2. Dagobert'in oğlu 4. Sigebert'in karısının adı da Magdala idi.]

Bu mini şato, günümüzde Rennes-le-Château köyünün âdeta bir simgesi gibidir.

Bérenger'in aldığı borçları nasıl ödemeyi düşündüğü bilinemez ama şansının yaver gitmiş olduğu söylenebilir. O sıralarda Henri Boudet ile yeniden görüşüp barıştılar. Bunun üzerine neredeyse beş yıldır kurumuş olan para çeşmesi yine akmaya başladı.

* * *

Henri Boudet, 1914 yılında emekli oldu. Güneyde, Axat adlı bir köyde yaşayan ailesinin yanına gitti. Ertesi yıl öldü.

Ancak bu kez çeşmenin suyu durmadı. Kesinti, Henri ile küs oldukları döneme özgü kalmıştı. Tefecilerden aldığı borcu hemen kapattı. Marie adına bankadan alınmış kredinin ödemeleri ise zaten uzun vadeliydi.

17 Ocak

Bérenger'in Rennes-la Château köyü ile ilgili olmak üzere çok daha büyük çaplı projeleri vardı. Birini başlatmak üzere 1917 yılının ilk günlerinde bir müteahhit ile kontrat imzaladı. Ancak işe başlandığını bile göremedi.

17 Ocak 1917 günü, Bérenger'e kim oldukları bilinmeyen iki konuk geldi. Hatırlı kişiler olsa gerek… Bérenger onları Tour Magdala'da ağırladı.

Konuklar yeni gitmişti ki birdenbire fenalaştı. Mini şatonun bahçesindeki merdivenlerin üzerine yığılıp kaldı. Onu Marie bularak eve taşıttı.

Kalp krizi geçirdiği söylendi ama belki de başka bir şeydi.

Yatağa düştü. Konuşabiliyordu ama ağzına lokma koyamıyordu. Pek bitkin bir haldeydi. Zorlukla nefes alıyordu. Marie Dénarnaud ona birkaç kaşık çorba içirene kadar akla karayı seçiyordu.

Ölecek gibiydi. Marie, *"Ne olur ne olmaz!... Son görevleri yerine getirmek üzere bir papaz çağırmakta yarar var."* diye düşündü.

Köyün rahibi Henri Marty'nin bu işe yanaşmayacağını biliyordu. O kabul etse bile, Bérenger *"Carcassonne Piskoposunun adamı"* diye onu istemezdi. Hatta kendisine sorulsa, belki hiçbir papazı istemezdi.

Espéraza köyünün rahibi Rivière'i çağırttı. Bérenger onu tanır, severdi. İtiraz etmezdi.

Rahip Rivière, Bérenger'in yanına girip uzunca bir süre onunla yalnız kaldı. İçeriden ses seda çıkmıyordu.

Derken, kapı birdenbire ardına kadar açıldı.

Rahip Rivière, gözleri oyuklarından fırlamış bir biçimde dışarı fırladı.

Hiçbir şey söylemeden, telaşla çekip gitti.

Bu rahibin daha sonra dilinin tutulduğu, bu yüzden görevinden ayrılmak zorunda kaldığı söylendi. Herkes onu öteden beri kanlı canlı, güler yüzlü bir adam olarak tanırdı. Bundan böyle ise, "asık suratlı bir meymenetsiz" oluşunu şaşkınlıkla izlediler.

Ne olmuştu ki acaba?... Bérenger ona olmayacak bir şey mi söylemişti?

İkisi arasında ne geçmiş olduğu bilinemez. Bu konuda, birçok olayı birbirine bağlayarak ne olabileceği üzerine yorum yapanlar var. Denilenlerden birinin özeti şöyle:

"Bérenger, aralarında çıkmış bir anlaşmazlık çözümlenemediği ya da bir talimata uymaya yanaşmadığı için, Coustassa köyünün rahibi Antoine Gélis'i tartaklamış, dövmüş, sonra da öldürmüştü. Gerek Félix Arsène Billard, gerekse Henri Boudet için de ölüm fermanı çıkmıştı. Son yıllarda Rennes-le-Château ile ilgili konulara ilişkin şöyle ya da böyle bilgisi olan herkes birbiri ardınca ortadan kaldırılıyordu. Sonunda sıra Bérenger'e gelmişti.

Bérenger, ölüm döşeğindeyken rahibe ya bunları ya da buna benzer şeyleri bir çırpıda anlatıvermiş, onu şoka sokmuştu."

Olabilir... Hatta kim bilir, belki dahası da var. Ancak "Bu konularda bilgisi olan herkesin ortadan kaldırıldığı" düşünüsü yanlış. Çünkü en bilgili kişilerden biri Marie Dénarnaud idi. Tüm bu olaylardan sonra yıllarca yaşadı.

* * *

Bérenger Saunière birkaç gün sonra öldü.

Bir köy rahibi için hiç de olmayacak boyutta, görkemli bir cenaze töreni düzenlendi. Töreni Paris'ten gelen papazlar yönetti. Törene, birçok sanatçı ve ünlü Fransız soylularının yanı sıra, Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun önceki arşidükü Johann Salvator von Habsburg-Lorraine de katılmıştı.

Bérenger Saunière'in mezarı (güncel görünüm)

Gösterişli bir tabut yaptırılmıştı. Siparişin Marie Dénarnaud tarafından verilmiş olabileceği düşünülür. Nitekim sonradan tabutun bedelini o ödedi.

Fakat tabutla ilgili olmak üzere de çözülememiş bir bilmece vardır: Ölmek üzere olan biri için ne zaman tabut sipariş edilir?... Diyelim ki yatağa düştüğü ve nasıl olsa öleceği anlaşıldığında... Oysa sipariş altı ay önce verilmişti.

Acaba Bérenger'in çok daha önceki bir tarihte ölmesi planlanmıştı da, olmamış ya da plan mı değiştirilmişti?... Değiştirilmiş plan uyarınca 17 Ocak günü ölmesi mi tasarlanmıştı?

Öyleyse, yine olmamış, tutturulamamış, tam tarihine oturtulamamıştı.

Aslında belki de olmuştu da, hemen, o anda ölüvermesi sağlanamamıştı.

Hautpoul Markizi Marie de Négre d'Ables de 17 Ocak'ta ölmüştü.

Bu işin de içinde bir başka iş, bir başka hesap var gibi görünüyor.

İlle de "17 Ocak" günü üzerinde durulacaksa, tamam... Şu öğle vaktinde kilisede mavi elmaların göründüğü gün... Ancak kimileri tabutun siparişiyle ilgili olarak bu konuda şöyle bir düzeltme yapıyor: "Marie, o sırada elinde hazır para olmadığı için tabutun bedelini ancak altı ay sonra ödeyebilmişti. Dolayısıyla, tabutun altı ay önce sipariş edilmesi değil, sadece bedelinin sonra ödenmesi söz konusudur."

* * *

17 Ocak, aynı zamanda, Saint-Sulpice Festivali'nin yapıldığı gündür. Bu şenlik ise, ta Merovenjler döneminden kalma, dinsel oluşundan çok geleneksel bir kutlamadır. Her yıl 17 Ocak günü, şimdi Rennes-le-Château adı taşıyan Rhedae kentinde ilginç bir gök görüntüsü olayı yaşandığı için.

Tüm bunlarda olağanüstü hiçbir şey yok. 17 Ocak günü, yeryüzünün o boylamı ile o enlemi (yaklaşık 2º doğu boylam, 43º kuzey enlem) üzerinde bir astronomik olay gerçekleşir. Şu öğle vaktindeki mavi elmalar olayı da bunun rastlantısal yansımalarından biridir. Dünyanın çeşitli yerlerinde, bunun gibi ama başka tarihlerde birçok doğa olayı izlenir.

Bu tarihi ille de "olağanüstü" kılmak için aşırı çaba gösterenler çıkmış. Hatta bambaşka yerlerde, bambaşka kişilerin hep aynı gün önemli bir olay ile karşı karşıya geldiği bile anlatılıyor. Önce 17 Ocak tarihi seçilip, sonra «Acaba bu tarihte ne gibi olaylar görülmüş?» diye özellikle araştırılarak...

Üstelik Marie de Négre d'Ables'in 17 Ocak günü öldüğünü kim söylüyor?

Rennes-le-Château'nun eski rahibi Antoine Bigou.

Niçin?

Bilinemez ama yorum yapılabilir: "Ölüm tarihini şu mavi elmalar olayı ile özellikle bağdaştırabilmek, mesajını verebilmek için." denilebilir.

Bérenger Saunière kalp krizi geçirdiği gün ölebilirdi... Bu bir rastlantı mı?

Hayır!... O gün kriz geçirmesinin nedeni, kendisini ziyarete gelenler ile yapmış olduğu görüşmede konuşulanlar olabilir. Kim oldukları bilinmiyor. İki yabancı... Köye o gün gelmelerinin gerekçesi, hazır oraya kadar gitmişken şu "mavi elmalar" olayını da görmek istemeleri olabilir. Hem iş (!) görüşmek hem olayı bir kez de kendi gözleriyle izlemek.

Rennes-le-Château köyünde 17 Ocak günü ile bağlantılı olmak üzere öyle büyütülecek, birtakım olağanüstü bağlantılar aranacak bir şey yok. Gizemci bir tutumla yorumlar yapılırsa, o başka...

Fakat bir roman yazarının ya da bir televizyon programı yapımcısının tüm bunlardan hayli geniş bir senaryo çıkarabileceğinden de kuşku duyulamaz.

Nitekim öyle oldu. Dünya kamuoyunun ilgisi çekildi.

* * *

Bérenger Saunière ve Rennes-le-Château ile işimiz henüz sona ermedi.

Buraya kadar anlatılmış olanların sonrası da var.

Bir de madalyonun diğer yüzü.

Bölüm: 5

Johann Salvator

Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun arşidükü Johann Salvator von Habsburg-Lorraine, İmparator Franz-Josef'in ikinci kuşak kuzeniydi.

Diğer soylulardan hayli farklı bir kişiliği vardı. Ezoterik nitelikli birçok kurumun üyesiydi. Bunlardan bazıları, gerek Tapınak Şövalyelerinin gerekse özgün Rozkruacıların mirasına sahip olduğunu ileri sürenlerdi.

Johann Salvator, 1889 yılında imparator ile aralarında çıkan bir uyuşmazlık nedeniyle unvanlarını bırakarak Viyana'yı terk etti. Sırra kadem bastı. Çok sonra bir ara Arjantin'de görüldü. 1910 ya da 1911'de ölmüş olduğu duyuldu.

Oysa 1917'de Bérenger Saunière'in cenaze törenine katılmış olduğuna göre, ölmemiş ama ortalıkta görünmediği için öldüğü sanılmıştı.

Bu cenaze törenine katılan kişinin ona çok benzediği ya da bir başkasının cenazeye onun adını kullanarak katılmış olabileceği de söylenir.

Ancak bu iddia hiç akla yatkın düşmüyor. Çünkü Bérenger Saunière'in yardımcısı Marie Dénarnaud, Johann Salvator'u çok iyi tanıyordu. Yıllar önce Bérenger'in konuğu olarak birkaç kez Rennes-le- Château'ya gelmiş, günlerce rahip lojmanında yatıp kalkmıştı.

İşin asıl dikkat çekici yanı şudur: Johann Salvator, tam Bérenger zengin oluverdiği sıralarda ortalıktan yok olmuş, rahibin ölümüyle birlikte yine ortaya çıkmıştı. Cenaze töreninden sonra ise onu bir daha gören olmadı.

Çok daha sonraki tarihlerde, Lyon bankalarında yapılan resmî araştırmalar sonucunda, bir zamanlar Bérenger Saunière adına açılmış bir hesaba, Johann Salvator'un hesabından hayli yüksek tutarlarda para aktarıldığı belirlendi. Ancak bu para transferleri 1910 yılında sona ermişti.

Bir nokta daha: Bérenger Saunière ile Henri Boudet, Johann Salvator'un ölmüş olduğu söylenen tarihten kısa bir süre önce bozuşmuş, Bérenger'e gelen paranın akışı da tam o sıralarda durmuştu. Belki de aslında Bérenger Carcassonne'da piskoposa yakalanmış olduğu için değil, paranın akışı durunca araları açılmıştı.

* * *

Şayet Bérenger'i başından beri hep beslemiş olan kişi Johann Salvator idiyse, bir yorum niteliği taşımak üzere akla şöyle bir olasılık geliyor:

"Johann Salvator, Arjantin'de görüldükten bir süre sonra başına bir olay gelmişti. Serüvene atılmayı severdi. Yelkenlisiyle hayli uzun yolculuklara çıkardı. Antarktika'ya kadar uzanmaya heveslenmişti. Bir kaza geçirmiş olabilirdi. Uzun zaman ondan haber alan çıkmamıştı. Öldüğü sanılmıştı. Bérenger'e bu yüzden birkaç yıl para gönderemedi. Kurtulduktan sonra yine para göndermeye başladı ama bu kez banka havalesi ile değil, başkaları aracılığıyla elden nakit olarak iletilmesini sağladı."

Habsburg-Lorraine ailesinden bir soylunun Bérenger Saunière'i niçin böyle cömertçe beslemiş olduğunu kestirmek pek zor bir iş değildir.

Keşifleri çok değerliydi; ödüllendirilmeyi hak etmişti. Fakat yetmezdi. Araştırmalarına devam etmeliydi. Daha işe yarar bilgiler bulmalıydı. Bunun için desteklenmeli, teşvik edilmeliydi.

«Ne aramakta olabilirler?»

Elbette önce akla şu "hazine" gelir. Ancak asıl aradıkları başka bir şey de olabilir.

Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nu yine eski görkemine kavuşturacak, belki de Kutsal Roma İmparatorluğu'nun yeniden canlanmasını, Avrupa'nın tek egemen gücü olmasını sağlayacak bir bulgu…

Bérenger'in hesabına geçirilen paranın hayli yüksek olarak nitelenişi, bir köy kilisesi rahibinin olağan gelirine göre yapılan bir değerlendirmedir. Oysa Habsburg-Lorraine hanedanı için böyle önemli bir amaçla harcanmış olan o para, hiç de önemli bir tutar sayılmazdı.

* * *

Kimileri, Bérenger'in Rennes-le-Château ya da yakınlarında bir yerde gömülü olduğu söylenen hazineyi bulduğunu benimser.

Zaten köylü de öyle sanıyordu.

Ancak edinmiş olduğu varlık ve kendi çapına göre savurgan sayılabilecek bir tavırla harcadığı paranın hesaplanmış tutarı, -günümüzün değerlemesiyle yaklaşık 4 milyon Amerikan Doları- sözü edilen varsayımsal hazinenin olası değerinin yanında devede kulak kalsa gerektir.

Üstelik Bérenger harcamalarını hep nakit olarak yapmış. Bir hazine bulmuş olsa, bunun kapsamındakileri paraya çevirmesi gerekirdi. Bu işi Lyon'da yapmış olsa bile gizli tutulamazdı; mutlaka hemen duyulurdu.

Şöyle bir olasılık üzerinde duruluyor:

"Bérenger hazineyi buldu bulmasına ama ona doğrudan sahip çıkmadı.

Henri Boudet, her zaman olduğu gibi bu bağlamda da ona akıl hocalığı yaptı. «Bunu sana yar etmezler.» dedi. O da dokunmadı. Ortalığı velveleye de vermedi. Sakin davrandı.

Hazineyi alınca, bundan kendisine iyi bir pay verecek güvenilir birini aradı. Siyon Örgütü'ne ulaştı. Büyük Üstat Claude Debussy, haberi Johann Salvator'a iletti. O da apar topar Paris'e geldi. Bérenger ile görüşüp pazarlığı kesti.

Bundan sonra Johann Salvator birkaç kez Rennes-le-Château'ya gidip geldi. Kimseye belli etmeden, hazineyi partiler halinde bir başka yere taşıdı. Kim bilir belki bunun için başkalarını da kullandı. Karşılığında da Bérenger'e hatırı sayılır bir komisyon ödedi."

Hatta buna, yine yorum niteliğinde şöyle bir açıklama daha katılıyor:

"Bérenger Paris'teyken şifreler çözülmüşse de bu çözüm hazinenin yerini bulmaya yetmiyordu. Johann Salvator, Bérenger ve Henri ile bunun için uzun uzun çalıştı. Bérenger'in lojmanında yapılan toplantılarda onlara hizmet eden Marie, görüşmelerine de katılıyordu. Hazinenin yeri, Marie'nin çocukluğundan kalma duyumları sayesinde belirlendi."

Marie Dernarnaud gençliğinde ailesiyle birlikte

Elbette bu da bir varsayım... Bir başka olasılık... Sözü edilen hazinenin mutlaka bulunmuş olduğu görüşüyle, nasıl bulunmuş olabileceğini öykülüyor.

«Tüm bunlar doğruysa, Johann Salvator götürdüğü hazineyi ne yaptı?» diye sormak gerekir.

İşte bu bilinemez.

Habsburg-Lorraine ailesinden hiç kimse, yüzyıllarca dilden düşmemiş olan bu hazineye artık kendilerinin sahip olduğuna ilişkin herhangi bir açıklama yapmadı. Ancak böyle bir açıklama yapılmış olmasa da gerçekse diğer ülkelerin gizli istihbarat örgütleri, tüm olan biteni öğrendi.

Herkes bu hazineye sahip olmak, en azından paylaşmak isterdi. Johann Salvator, daha İmparator Franz-Josef ile kavga edip ortalıktan kaybolmadan önce hazineyi Viyana'ya taşımış, Habsburg-Lorraine ailesi de bunun üstüne oturmuş olabilirdi.

Böyle bir olasılık, Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun parçalanıp ortadan kaldırılması için yeterli nedendi. Bunun için de Habsburg-Lorraine hanedanının tarihteki varlığına son verilmeliydi.

İmparator Franz-Josef'in tek oğlu Rudolf daha önce ölmüş olduğundan, veliaht prens olan yeğeni Franz Ferdinand, bir suikasta kurban gidiverdi.

Birinci Dünya Savaşı patladı.

Hani bazı tarih kitaplarında Birinci Dünya Savaşı'nın Veliaht Prens Franz Ferdinand'ın öldürülmesi nedeniyle çıkmış olduğu söylenir ya… Kimi tarihçiler de bunun yeterli gerekçe olmadığını ileri sürüp karşı çıkar ya… İşte size gerekçe!

Doğru olup olmadığı bilinmez. Doğruysa bile kanıtlanamaz.

«Bu çok fantastik bir senaryo sayılmaz mı?» diyebilirsiniz.

Evet, öyle!... Ancak bir doğruluk payı olabilir. Gerçi tarihçiler çok başka türlü yazmıştır ama yazmış olduklarının tümünün doğru olmadığı sonradan ortaya çıkıyor. Bir dünya savaşının asıl gerekçesinin bu olması, hiç kimsenin işine gelmez. Ancak gerek tarih yazmanlarının tarihsel bilgilerin temeli olacak belgeleri kaleme alırken gerekse bilim adamlarının "tarih" denilen o geçmişe ilişkin bilgi birikimini derlerken, bunları egemen güçlerin öngörmüş olduğu kapsamda düzenlemek zorunda kaldıklarını görüyoruz. Kimileri Birinci Dünya Savaşı'nın çıkma gerekçesini uluslararası politik nedenlere, kimileri ekonomik gerekçelere bağlar. Çünkü öyle olması istenir. Bu senaryo basit bile olsa her ikisi de var.

«Unvanlarından çoktan feragat etmiş olan Johann Salvator'a bundan ne kaldı?»

Birinci Dünya Savaşı'ndan önce ölmüş olduğuna dair bilgi yanlışsa, Rennes-le-Château köyüne son bir kez daha gidip, tüm bu olayların doğuşunda etkin rol almış köy rahibine şükran borcunu da ödemek üzere cenaze töreninde gerektiğince saygı duruşunda bulunmak.

Ardından yine kayıplara karıştı.

Chambord Kontesi

Bérenger Saunière, Rennes-le-Château'daki kiliseyi onarmaya başladığı sırada, Chambord Kontesi Marie-Thérèse, ona "armağan" adı altında bir miktar para göndermişti. Nitekim Bérenger de böyle bir para almış olduğunu, bunu kilisenin restorasyonunda kullandığını belirtmişti. Buna dair ucu ucuna gelen bir hesap bile göstermişti.

Ancak şunu sormak gerek: «Chambord Kontesi Marie-Thérèse kimdir?... Rennes-le-Château ya da Bérenger Saunière ile ne ilgisi vardı da ona para gönderdi?... Hem buna niçin "armağan" demiş?»

Kimilerine göre bu iki konuyu yani Chambord kontesinin Bérenger'e gönderdiği para ile sonradan Johann Salvator'un onu zengin edişini birbirine karıştırmamak gerekir. Şayet Bérenger'in serüveni bir operaya benzetilirse, Chambord kontesinin bu yapıttaki yeri perde açılmadan önce çalınan uvertür sayılır.

Fakat bu konu, o kadar basit de olmamalı.

Bir başka açıdan bakalım.

Bérenger daha Rennes-le-Château köyüne atanmadan önce Roma Katolik Kilisesi, Fransa'daki iç politikanın gelişiminden hayli kaygı duymaya başlamıştı. Giderek güçlenen Cumhuriyetçiler, Fransa'nın "laik" olduğunu ileri sürerek, ülkedeki devlet işleriyle din işlerini birbirinden ayırmak istiyordu.

Papa 13. Leo, ***"Nobilissima Gallorum Gens"*** *(Galya Toplumunun Soyluluğu)* adlı bildirgesinde, Fransa'daki bu sorun üzerinde durmuş, kardinal ve piskoposları Katolik inancının korunması için çalışma yapmaya çağırmıştı.

Fransa'da Papa'nın dediğini yapan Katolik din adamları arasında kimisinin aşırıya kaçtığı görülmüştü. Hayli ateşli bir mizacı olan Bérenger Saunière de bunlardan biriydi. Nitekim Rennes-le-Château'ya atandığı sıralarda, yakında yapılacak seçimlerde Kralcılara oy verilmesini öğütleyen, propaganda gibi konuşmalar yapmıştı.

Bunun üzerine Carcassonne valisi piskoposu resmen uyarmış, benzer davranışlar sergilemiş diğer üç rahip ile birlikte Bérenger Saunière'in de açığa alınmasını istemişti.

Piskopos Félix Arsène Billard da Kralcılardan yanaydı. Fakat bir din adamı olduğu kadar deneyimli bir bürokrattı. Politik davranmasını bilirdi. Bu nedenle Bérenger'i birkaç ay için Narbonne'daki eğitim merkezine göndermişti.

Seçimde Cumhuriyetçiler, Kralcılara fark attı.

Kralcılar kazanmış olsaydı, ardından Fransa'da demokrasi yıkılıp yeniden monarşiye dönülmesi sağlansaydı; tahta çıkabilecek ilk aday Chambord Kontu Henri de Bourbon olacaktı.

Fakat bu zaten gerçekleşemeyecekti çünkü aynı yıl öldü. Dul kalan Chambord kontesi, oğullarından birinin Fransa kralı olmasını sağlamanın peşinde koşuyordu.

İşte bir tek bu olgu bile Chambord kontesinin Bérenger'i ödüllendirmesine, ona bir armağan vermesine yeterdi.

* * *

Cumhuriyetçilerin yeni hükümeti, parlamentoda elde ettiği çoğunluk oyuna dayanarak ve elbette Papanın tutumunu göz ardı ederek, 1886 yılında çıkardığı bir yasa ile eski kral ailelerinin ileri gelenlerini yurt dışına sürmeye girişti. Böylece, Fransa'daki tutucuların büyük çoğunluğunu karşısına almış oldu.

İktidarın bu eğiliminden kendi hesaplarına hoşnut olan din çevreleri de vardı: Calvinist Protestanlar... 16. yüzyılın ilk yarısında İngiltere'de kurulmuş olan Anglikan Kilisesi gibi, bu ülkede de Roma Katolik Kilisesi'ne karşıt bir Fransız Kilisesi'nin doğabileceğini umuyorlardı.

Ancak Cumhuriyetçilerin o tarakta bezi yoktu. Dinsel çevrelerin, -hangisi olursa olsun- ülke yönetiminden elini eteğini çekmesini istiyorlardı. Eğer Fransa laiklik iddiasında ise gerçekten öyle olmalıydı. Bu bakımdan hükümet Katolik ya da Protestan ayırımı yapmıyor, hepsini aynı kefeye koyuyordu.

Bundan ötürü seçimde kendisini desteklemiş olan Protestan dindarların da tepkisiyle karşılaştı. Biraz duraklamak, hatta ağırdan alıp geri adım bile atmak zorunda kaldı.

Bu durumdan yararlanan Carcassonne Piskoposu da Bérenger'i çağırıp, Rennes-le-Château'daki görevine geri gönderdi.

* * *

Olaylara salt Fransa'nın iç politikası gözlüğüyle bakılırsa öyle görünüyor ama göz ardı edilemeyecek bir gerçek daha var:

Chambord Kontesi Marie-Thérèse, önceki Avusturya-Macaristan İmparatoru 2. Leopold'un öz kızı yani Johann Salvator'un kardeşiydi.

Kimilerine göre; Bérenger'e gönderdiği paranın Fransa'nın iç politikasıyla bağlantılı birtakım tasarımlarıyla ilgisi yoktu. Bu para, Johann Salvator adına yapılmış bir "ön ödeme" gibiydi. Bérenger'in paraya alıştırılması, bundan hoşlanırsa gelecekte kullanılması amaçlanıyordu. Köyde yapmış olduğu keşif yani Antoine Bigou'nun yazmış olduğu parşömenleri bulduğu, daha anında Paris'te birilerince duyulmuş, öğrenilmişti.

«Peki ama bu nasıl olabilir?»

Açıklaması şöyle:

"Henri Boudet ikili oynuyordu. Yazdığı kitabı göndermiş olduğu seçkin kişiler arasında Chambord Kontu Henri de Bourbon da vardı.

Bu kitap, Kontesin daha çok ilgisini çekmişti. Kitabı Johann Salvator da okumuş, şifresini keşfetmiş, Bérenger'den önce Henri ile temas bile kurmuştu. Bir sonuç alınamamıştı çünkü eldeki bilgi yetersizdi. Ancak Bérenger Antoine Bigou'nun yazdığı parşömenleri bulunca, ortaya önemli bir gelişme çıkmıştı. Henri, hemen Johann Salvator'a haber uçurmuştu."

Olayların Chambord Kontesi'yle bağlantısının bu tarzda yorumlanmasının, doğru ya da yanlış olmasının pek önemi yok. Asıl önemli olan ondan sonrası.

* * *

Şimdi, daha önce anlatmış olduklarımıza bir başka yönden bakacağız...

Bunlar, ***"Rennes"*** başlığı altındaki bölümde anlattıklarımızla çelişkili gibi görünebilir. Fakat tümü birden göz önünde tutulup, aralarındaki bağlantılar kurulduğunda hepsinin doğru olabileceği de düşünülebilir. Şu koşulla ki Henri Boudet, daha Bérenger'i Carcassonne Piskoposu'na gitmesi için ikna etmeye çalışırken, onun oradan Paris'e yollanacağını biliyordu. Tüm bunlar, inceden inceye düşünülüp tasarlanmıştı. Bérenger'in Paris'te bir süre oyalanması, bu arada Emile Hoffet ile arkadaşlık etmesi için bir ortam yaratılması, Emma Calvé aracılığıyla Claude Debussy ile tanışması, sonunda Johann Salvator ile bir araya gelmesi...

Bunların hepsi planlanmıştı. Bir satranç oynanıyordu. Bérenger Saunière, hep önü açılarak ileri sürülen piyondu. Arka planda başka güçler vardı.

Bu bakış açısından, "madalyonun öteki yüzü" gibi uzun uzun anlatılanları, ayrıntılarını ayıklayıp şöyle özetleyebiliriz:

Johann Salvator, elde edilmiş olan bilgileri yalnız başına kullanamazdı. Parşömenlerin kopyası çıkarıldı. Şifrenin çözülmesinin bir hafta kadar sürmüş gibi gösterilmesinin asıl nedeni buydu.

O iş çoktan bitirilmişti ama Bérenger bunu bilmiyordu; bilmemesi gerekliydi. Hatta Bérenger Paris'te gezdirilirken, Emile Hoffet bir fırsatını bulup Bérenger'e belli etmeden mezar taşlarındaki yazıların kopyalarını da çıkarmıştı.

Bérenger Rennes-le-Château'ya dönerken, Johann Salvator Viyana'ya gitti.

Konuyu önce Veliaht Prens Rudolf'a açtı. Rudolf bu konuyla ilgilendi ama babasına da bilgi verilmesi gerektiğini söyledi.

Johann Salvator buna karşıydı. İmparator bu işi kendi pençesinin altına alıp tek başına sahip çıkmaya kalkışırdı. O da bu tasasını ortaya koydu ama Rudolf diretip güvence verince razı oldu.

Tek bir şart ileri sürdü: İkisi arasında bir düzenek kurulacak, bir parola belirlenecekti. Başlangıçta belgeler kesinlikle ortaya çıkarılmayacak, sadece sözünün edilmesiyle yetinilecekti. Tümü küçük bir kasaya konup, yalnızca ikisinin bildiği, hiç kimsenin aklına bile gelmeyecek birine emanet edilecekti. Emanetçi de kasada ne olduğunu bilmeyecekti. İşler beklendiği gibi gitmez, ikisinden birinin başına bir iş gelecek olursa, diğeri belgeleri emanetçiden alıp işin bundan sonrasını yürütecekti.

Rudolf bu öneriyi kabul etti.

İş kasanın kime emanet edileceğine karar vermeye gelince, Rudolf bunun için kuzeni Kontes Marie Larisch'i önerdi. Rudolf'u daha 17 yaşındaki sevgilisi Marie Vetsera ile o tanıştırmıştı. Böyle gizemli oyunları da pek severdi.

Kullanacakları parolayı da şöyle saptadılar: RIOU yani "Rhedae Imperare Orbi Universo" *(Evrensel İmparatorluğun Merkezi Rhedae).*

Tüm bunları düzenledikten sonra konuyu İmparator'a aktardılar.

Daha ilk konuşmada aralarında anlaşmazlık çıktı. İmparator heveslenmişti heveslenmesine ama Johann Salvator'un devre dışı kalmasını istiyordu.

Rudolf babasını bu tutumundan caydırmak için uğraştı. Johann Salvator bu işin içinde olmazsa, sonunu getiremeyeceklerini söyledi ama ikna edemedi. İmparatorun asıl kaygısı, bu sayede Johann Salvator'un öne geçip, kendisinden sonra imparatorluğa oynamasıydı. Zaten Rudolf'un dillere düşmüş olan evlilik dışı ilişkisi nedeniyle herkes gelecekte ötekinin imparator olacağını söyleyip durmuyor muydu?

Rudolf da işte buna aldırış etmiyordu. Belçika asıllı karısı Stephanie ile zorla evlendirilmişti. Bir kızları olmasına karşın, onu hiç sevememişti. Şimdi kendisine bir gerçek sevgili bulmuştu ve onu bırakmaya hiç niyetli değildi. Bu durum, gelecekte imparator olmasını engellese bile...

Tartışmalar sonuç vermez bir şekilde sürüp giderken, Prens Rudolf, bir av partisinde kazara babasını vuruverdi. Az kalsın öldürüyordu. Bir kastı olup olmadığı bilinemez ama İmparator Franz-Josef bu olaya çok sinirlendi. Oğlunu saraydan resmen kovdu.

Birkaç ay sonra, Prens Rudolf, Mayerling'deki av konağında sevgilisiyle birlikte ölü bulundu. Birbirlerini vurmuş oldukları ileri sürüldü.

Yapılan açıklamaya göre; imparator oğlunu saraydan kovunca, iki sevgili çareyi bir arada intihar etmekte bulmuştu.

Böyle bir açıklama dar bir çevrede yapılmış olmasına karşın, skandalın çok büyümemesi için hemen örtbas edildi.

Ancak uluslararası politika kulisinde, her ikisini birden imparatorun öldürttüğü söyleniyordu.

Johann Salvator'un korktuğu başına gelmişti.

Rudolf'un cenaze töreninde, birisi Kontes Marie Larisch'in kulağına eğilip parolayı fısıldadı. Kontes dönüp gözüyle anlamış olduğunu işaret edince, adam ona «Asıl yetkili kişi ben değilim. Ben sadece bir aracıyım. İlgili kişi sizi bu gece evinizde ziyaret edecek.» dedi ve kayboldu.

O gece Johann Salvator, Marie Larisch'in evine gitti. Emaneti teslim alır almaz Paris'in yolunu tuttu. Madem İmparator Franz-Josef böyle ters bir tavır takınmış hatta oğlunu bile bir kapris uğruna feda etmişti, yine canlandırılması söz konusu olabilecek Kutsal Roma İmparatorluğu'nun başında yer almayı hak etmiyordu. Ondan başka hak sahipleri de vardı. Aranırsa bulunurdu.

Sonra bir kez daha Viyana'ya döndü ama sadece malını mülkünü elden çıkarıp, öteberisini toplamak için...

* * *

Bu anlatım da aslında dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyor. Kimilerine göre çok daha mantıklı bile görünüyor.

Bu senaryoda da Henri Boudet, Félix Arsène Billard ve Emile Hoffet önemli roller üstleniyor ama her biri biraz farklı bir konumda. Bérenger Saunière, gerek Siyon Örgütü'nün Büyük Üstadı Claude Debussy gerekse Johann Salvator ile buluşuyor, ilişkiler kuruyor. Elbette Emma Calvé gibi süslü figüranlar da var.

Buna göre ne Rennes-le-Château'da bulunmuş olduğu varsayılan hazine ne de ilgili belgeler Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun eline geçmişti. Kutsal Roma İmparatorluğu'nun yeniden canlandırılmasını amaçlayan Siyon Örgütü'ne teslim edilmişti.

Fakat o sırada bunu hiç kimse bilmiyordu. Olaylar yanlış yorumlanıp, boşu boşuna kaygılananlar olduğu için, kabak Prens Rudolf'un ölümünden sonra veliaht durumuna geçen Prens Franz Ferdinand'ın başında patladı.

Sonrasını herkes biliyor. Farklı bir şey yok.

* * *

Bérenger Saunière hakkındaki iddialardan birine daha değinmeliyiz.

Dendiğine göre Bérenger, **"Hiéron du Val d'Or"** *(Altın Vadisinin Kutsal Yeri)* adını taşıyan bu örgüte alınmıştı.

Rozkruacılarla bağlantısı olan bu örgüt, Masonluğa da benziyordu ama başka türlü bir şeydi. Bir "ezoterik araştırma merkezi" gibi çalışıyor, Emile Hoffet gibi genç ve yetenekli araştırmacıları kullanıyordu. Sonradan anlaşıldığına göre aslında bu kuruluş, Siyon Örgütü'nün o tarihlerdeki paravanalardan biriydi.

Bunun doğru olup olmadığı kanıtlanamamıştır. Bérenger'in de böyle bir örgüte girmiş olup olmamasının aslında pek önemi yoktur.

Marie Dénarnaud

Bérenger Saunière, varını yoğunu, sağlığında yanında çalışıp ev işlerini yürüten sırdaşına bırakmıştı. Villasının tapusunu bile doğrudan onun üzerine çıkarttırmıştı. Köylüler ona "Rahibin Madonnası" adını takmıştı. Bérenger öldükten çok sonra bile kendi aralarında onu öyle anmayı sürdürdüler.

Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra kentlerde hayli değişiklik baş gösterdi ama kırsal kesimde her şey önceki gibiydi.

Pek kısa bir süre sonra patlayan İkinci Dünya Savaşı'nın öncekine oranla farklı oluşu ise birtakım sorunlar yarattı. Naziler, Languedoc'un her yanını delik deşik ederek şu hazineyi aradı.

İkinci Dünya Savaşı'nın ertesinde doğan yüksek enflasyon ortamında para hızla değer yitirdi. Fransa hükümeti piyasaya yeni banknotlar sürdü. Öncekileri yenileriyle değiştirecek olanlardan, bu paranın kaynağını belgelemeyi zorunlu tuttu. Böylece kara paranın aklanmasını engelledi.

Kimi görgü tanıklarının belirttiğine göre; 1946 yılında Marie, villanın arka bahçesinde kümelerce eski banknotu yakarak imha etti.

Artık zengin değildi. Sadece bir villası vardı. Onu da yaşam boyu iyi bir düzeyde geçiminin sağlanması karşılığında sattı. 1953 yılına kadar hayli rahat yaşadı. 85 yaşında öldü.

* * *

Villayı hiç para ödemeden, Marie'ye yaşam boyu bakmayı kabul ederek kâğıt üzerinde satın alan **Noël Corbu**, bir hafta sonu rastlantısal olarak ailesiyle Rennes-le-Château köyüne gelmiş, çok beğenmiş, burada yerleşmeye karar vermişti. Bir yabancı olarak, köylünün pek ilgilenmediği, hatta görünce yolunu değiştirdiği Marie'ye çok iyi davranınca, böyle bir anlaşmanın yolu açılmıştı.

Marie Dénarnaud, Noël Corbu'ya, ölmeden önce mutlaka bir sır vereceğini söylemişti. Bu sır onu hem zengin edecek hem de ona olağanüstü bir güç kazandıracaktı. Yaşlanmıştı ama sağlığı yerindeydi. Corbu ailesi ona çok iyi bakıyor, vereceği sır her neyse sabırla bekliyordu. Belki de hazinenin yerini söyleyecekti.

Bérenger Saunière'in "lânetli hazine"yi bulmuş olduğuna ilişkin söylentinin hiç ardı arkası kesilmemişti ki.

Fakat Marie beklenmedik bir anda felç oluverdi.

Noël Corbu, onu biraz olsun iyileştirmek, doğru dürüst konuşamasa bile her ne diyecekse yazarak, hiç olmazsa işaretle anlatabilmesi için çok çaba gösterdiğini ama hiçbir şey elde edemediğini anlatıp dururdu.

Dediğine göre, bir süre yatalak yaşayan Marie, verdiği sözü yerine getiremeden ölmüştü.

Birçokları, Noël Corbu'nun palavra attığını ileri sürmüştür.

Diyelim ki öyle değildir. Diyelim ki Marie'nin ona çok önemli bir sır vereceğini söylemiş olduğu doğrudur.

Bu sır ne olabilir?... Hazinenin yeri mi?

Noël Corbu öyle sanıyordu ama Marie'nin ona bir diyeceği varsa, belki bu bambaşka bir şey, belki de sadece bir bilgiydi. Çünkü bir de ona çok güç kazandıracağını söylemişti.

Kimilerine göre bu sır, İsa'nın mezarının yeriydi.

Noël Corbu detektörle altın araması yaparken

Hıristiyan olmayanlar için böyle bir bilgi, -doğru olsa bile- hiç de önemli sayılmayabilir.

Fakat doğruysa, Hıristiyan dünyasını allak bullak eder.

Çünkü Hıristiyanlığın temel inançlarından biri uyarınca böyle bir şey olamaz; yoktur. İsa'nın bedeni çarmıhta kalmış, ruhu cennete yükselmiştir. Böyle bir şey düşünülemez bile...

Hele Katolik Kilisesi'ne göre böyle bir olasılığı aklına getiren sapkındır hatta kâfirdir.

Kim bilir, belki de Bérenger Saunière, ölüm döşeğindeyken kendisini dinlemeye gelen papaza bunu söylemiş, kanıtını da göstermişti. Espéraza köyünün rahibi Rivière, bundan ötürü de çöküntüye uğramış olabilir.

Bu bağlamda anlatılanların baştan sona uydurma olduğunu ileri süren hatta ateşli bir tutumla tümünü yalanlamaya çalışanlar, anlatılanlarda çelişkiler ve tutarsızlıklar gösterip çürütmeye girişenler çıkmıştır.

Bunların tümünün uydurma ya da düzmece olduğunu belirtmek suretiyle karşı çıkanlara pek bir şey denemez. Çünkü böyle bir masala inanmayanlardan değil, yüzyıllar boyunca büyük kitlelerin inanıp "kesin gerçek" olarak benimsediği bir olguya karşı, ortaya inanılması pek zor bir varsayım koyanlardan, bunların kanıtlarını göstermesi istenmeli.

Buna karşın Hıristiyanların, özellikle Vatikan'ın üzerinde hassasiyetle durduğu dogmanın çökertilmesi için yapılan çalışmalar da son bulmuyor.

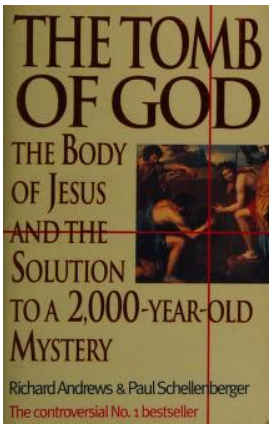
THE TOMB OF GOD
THE BODY OF JESUS AND THE SOLUTION TO A 2,000-YEAR-OLD MYSTERY
Richard Andrews & Paul Schellenberger
The controversial No. 1 bestseller

1996'da Richard Andrews ile Paul Schellenberger ***"The Tomb of God"*** *(Tanrı'nın Mezar Taşı)* adlı bir kitap yayımladılar. İsa'nın mezarının bulunmuş olduğunu ileri sürdüler. Ancak bu yazarların iddiası başkalarından farklıydı... İsa'nın Kudüs'te öldüğünü, orada gömüldüğünü belirterek şunu eklemişlerdi:

"Tapınak Şövalyeleri, Kudüs'te aslında İsa'nın mezarını arıyordu. Sonunda buldular. Cesedinin artıklarını toplayıp Avrupa'ya getirdiler. Özenle bir yere sakladılar.

Kudüs'teki asıl keşifleri ve Avrupa'ya geldiklerinde geniş çapta itibar görmüş olmalarının nedeni budur."

Noël Corbu

Kimileri, Rennes-le-Château ile Bérenger Saunière hakkında anlatılanları pek önemser; bunların "katışıksız gerçek" olduğuna inanır.

Kimilerine göre ise bunların tümü hayal ürünüdür. Birisi bir "roman" yazmış, okuyanlar da bundan çok hoşlanmış, romantizme kapılarak inanmıştır. İnanmak istemişlerdir, tıpkı bir çocuğun dinlediği masala inanması, hayal dünyasında onunla yaşaması gibi.

Gerçi ne köy, ne orada somut olarak görülen öğeler ne de Bérenger Saunière ile diğer kişilerin adları uydurulmuştur. Hatta birtakım olaylar bile gerçeklerden alınmadır.

Bunların tümü, belli veriler üzerine kurulu bir "tarihsel roman" gibidir.

Bu kitapta yer verilmiş olduğu gibi tüm bu anlatılanların uydurmaca olduğunu belirtenler, genel olarak şu görüştedir:

"Uydurulmuş olanlar, olaylar değil, bunların ayrıntılarıdır. Çevre halkının öteden beri dilinden düşürmemiş olduğu lânetli hazine diye bir şeyin varlığıdır. Üstelik Bérenger Saunière'in bunu bulmuş olduğudur. Bir de bu işin içine İsa'nın mezarının yerine ilişkin olmayacak bir konunun katılması ile iş iyice çığırından çıkarılmıştır. Bu olayların Merovenjler ile, çeşitli kurumlarla, özellikle Tapınakçılar, Rozkruacılar ve Masonlar, hatta Prieuré de Sion ile bağlantısı diye bir şey yoktur. Bunlar sadece birer kurgudur."

Bu anlatımların gerçek olmadığını ileri sürenler, ortaya birtakım sorular atar, tartışmayı polemiğe sürükler. Bérenger Saunière ve Marie Dénarnaud, hatta Henri Boudet hakkında anlatılanların kanıtını, belgesini sorarlar.

Böyle sorulara kesin yanıt verilemeyip, belge gösterilemeyip, bu bilgilerin sadece anlatımlara dayanarak toplandığı belirtilince şöyle derler:

«O zaman tüm bunlar sadece söylentidir. Varsayımdır. Gerçek değildir.»

Diyelim ki bu karşı çıkış haklıdır ve asıl doğru olan da odur.

O zaman da bir başka soru gündeme gelir:

«Böyle bir öykü niçin uydurulmuştur? Bu kimin işine yarayabilir?»

Bunun için ille birtakım gizli ya da ezoterik örgütlerle, politik kurumlarla bağlantılar kurmaya çalışmanın gereği yoktur. Rennes-le-Château'da 1950'li yıllarda neler olduğuna şöyle bir bakarsak anlarız.

* * *

Marie Dénarnaud öldükten sonra, Noël Corbu mesken olarak villanın üst katına çekilip, alt katta **"Hôtel Restaurant la Tour"** adlı bir restoran açtı.

Önceleri gelen giden azdı. İşler iyi gitmiyordu. Ancak Bérenger Saunière hakkındaki öykü, müşterilerin ilgisini çekmek bakımından yararlı olabilirdi.

Bunun mutlaka böyle olduğunu ileri sürenler vardır. Hatta bu bağlamda, şöyle bir delil gösterilir:

"Noël Corbu, 1943 yılında bir polisiye macera romanı yazmıştı. Roman piyasada hayli tutulmuş, iyi para kazandırmıştı.

Rennes-le-Château ile ilgili olmak üzere anlatılanlar, o romandaki üslup ile bire bir örtüşüyor. Nitekim Marie Dénarnaud ile nasıl tanıştığını bir anlatışı vardır ki bu bile başlı başına bir romantik öykü gibidir.

Özellikle Marie'nin ona çok önemli bir sır vereceğini söylediğine ilişkin bölüm ile bunun sonrası, Noël Corbu'nun kurgusudur. Farkında bile olmadan, tümüyle kendi kafasından yarattığı bir öykü ile hemen tüm dünyanın ilgisini çekmeyi sağlamıştır."

Elbette bu savın dayandırıldığı bir gerekçe var. O da şöyle:

Noël Corbu, restoranına gelen müşterilerine, Rennes-le-Château ile yıllar önceki rahip Bérenger Saunière hakkında kendi kafasından uydurduğu bir öykü anlatmaya başlamıştı. Yemek yanında ilgi çekici bir atraksiyon... Öyle güzel anlatıyordu ki müşteriler ilgiyle dinliyor, çok beğeniyor, tanıdıklarına Rennes-le-Château'ya gitmelerini öneriyorlardı.

* * *

1956 yılının ocak ayında, hep bir arada dolaşarak dergileri için konu ve haber toplayan birkaç gazetecinin, hazır Couiza çevresine gelmişken bir de Rennes-le-Château köyüne kadar uzanacağı tutmuştu. Öğle yemeği için "Hôtel Restaurant la Tour"a girdiler.

Noël Corbu, tüm müşterileri gibi onlara da öyküsünü anlattı.

Muhabirlerinden biri, bu öykünün mesleğinde işe yarayacağını düşündü. Kiliseyi de gezip ilginç dekorasyonu görünce, konuyu gazetecilere özgü tarzda allayıp pullayarak bir haber dizisi yaptı.

Dizi çok ilgi çekti. Gazetenin tirajı birdenbire arttı.

Diğer gazeteciler bunu izlemekle yetinemezdi. Rennes-le-Château, bir anda bu konudan kendilerine de bir pay çıkarmak isteyenlerin akınına uğradı. Hele işin içine bir de hazine konusu girince, ilgi çevresi hızla genişledi. Başka ülkelerdeki birçok gazete ve dergi de kendi yayınlarında bu konuya geniş yer verip, muhabirlerini Rennes-le-Château'ya göndermeye başladı.

Noël Corbu'nun tasarımı tutmuştu. Artık restoran oldukça iyi çalışıyor, hemen her gün müşterilerle dolup taşıyordu.

Gelenlerin çoğu ya gazeteci ya da televizyoncuydu. Noël Corbu ile özel röportaj yapmak istiyorlardı.

Noël Corbu, bir yandan restoranı yönetirken diğer yandan da öyküsünü anlattığı için, aşırı boyutlara varan bu dileklere başa çıkamaz hale geldi. Önceleri amatörce zevkle anlattığı öyküyü bu kez profesyonelce yinelemekten bıktı. Oturup baştan sona yazdı. İsteyenlere dinletmek üzere banda aldı.

* * *

Tam o sıralarda, artık gizli kalmaktan caymış olan Siyon Örgütü de yeni tarz yapılanmasını oturtmaya çalışıyordu. Bundan böyle benimsediği tutum, amaçlarını gerçekleştirebilmek için son iki yüzyılda benimsenmiş olduğu üzere sanatçıları kullanarak halkı etkilemek yerine, açıkça "dünya kamuoyunun öncelikli ilgi odağı olmak" biçiminde belirlenmişti.

Siyonistler bu olaydan da yararlanmayı öngörerek, Rennes-le-Château ve Bérenger Saunière hakkında anlatılanları sahiplendi.

Her şeyden önce, Noël Corbu'nun anlattıklarından yararlanılarak birtakım düzmece belgeler oluşturuldu. Bunların "Gizli Dosyalar" adı altında Paris'te Milli Kütüphane'nin arşivine yerleştirilmesi sağlandı.

Sonra da keşfedilmeleri için araştırmacılara ipucu verildi, yol gösterildi.

Böylece, dünya çapında basın ve medyanın olağanüstü boyuttaki ilgisi bu kez Siyon Örgütü üzerine kaydırıldı.

Siyon Örgütü'nün Noël Corbu ile ilişki kurmuş olduğu belgelenmiş bir gerçektir. Nitekim o sıralarda örgütün sekreterliğini yürütmekte olup daha sonraki yıllarda başına geçecek olan Pierre Plantard ile Noël Corbu arasındaki birçok yazışma hatta Rennes-le-Château'da Tour Magdala'nın önünde yan yana çektirmiş oldukları bir fotoğraf bile vardır.

Marie Dénarnaud, ölmeden önce Noël Corbu'ya her ne diyecek idiyse demek olanağını bulamamıştı ama Bérenger Saunière'den kalma birtakım belgeler oradaydı.

Her nasıl olduysa, bunların peşine düşen çıkmadı. Belki de önemsenmedi.

Zaten Noël Corbu da bunları iyice incelemiş, içlerinde işine yarayacak bir şey bulamamıştı.

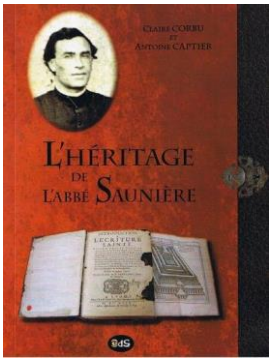

1988 yılında Noël Corbu'nun kızı Claire ile kocası Antoine Captier, bu belgeleri değerlendirerek ***"L'Héritage de l'Abbé Saunière"*** *(Rahip Saunière'in Mirası)* adlı bir kitap yazıp yayımladı.

Bu kitapta, rahibin sağlığında yaptıklarını, köy ve çevresi için öngörüp de ömrü yetmediği için bitiremediği projeleri anlattılar.

Özellikle dikkate değer bir şey yok.

Claire ve Antoine Captier, Rennes-le-Château köyünde 1989 yılında kurulan müzeyi profesyonelce yönetmeye giriştiler.

Müzenin satış reyonunda, kendi kitaplarını başköşeye yerleştirmişlerdi. Köy ve çevresi için âdeta bir turistik tanıtım rehberi gibi bir şey... Ancak kapsamını öyle değil de romantik tarzda düşünmekten hoşlananlar için tüm bu gizemli konuları ortaya seren bir kaynakça. (!)

Hemen her zaman, hemen her yerde öyle olmaz mı?

Serüvenleri anlatan kitabın satışından elde edilen gelirler çalışarak sağlanandan daha çok oldu.

Reklamlardan gelenler daha da çok.

Bölüm: 6

Altın

Doğrudan Rennes-le-Château'da olmasa bile yakınlarında bir yerde bir hazine bulunduğuna ilişkin bir başka varsayım daha vardır.

Ancak bu varsayımsal hazinenin ne İsrailliler, ne Kral Süleyman ne de Katharlar ile bağlantısı kurulur.

Bu konu Tapınak Şövalyeleri ile bağlantılıdır ama bambaşka bir biçimde...

Zaten bu hazinenin neyi kapsadığı da açıkça belirtilir: Saf külçe altın.

Bunun daha önce anlatılmış olanlar ile de bir bağlantısı vardır: François-Pierre d'Hautpoul'ün 1644 yılında düzenlediği, noterin yitirdiği, 1780 yılında bir başka noterin bulup Marie Négre d'Ables'e ilettiği, sonra da Antoine Bigou tarafından Rennes-le-Château'daki kilisenin sunağının altındaki sütunun içine gizlenmiş vasiyetname.

Bu varsayımın öyküsünü de şöyle bir özetleyelim:

Hautpaul ailesinin arazisinde bir altın madeni damarı vardı. Bunun yeri "Rhedae yakınında" diye belirtilirdi.

Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın 1153-1170 tarihleri arasındaki büyük üstadı **Bertrand de Blanchefort**, arazisindeki madenin değerlendirilmesi için, tarikatın örgütsel yapısında önemli birtakım düzenlemeler yaptı. [Bertrand de Blancefort'un, büyük üstatlığı sırasında tarikatın kurallarında hayli değişiklik yapılmış olduğu bilinmektedir.]

Özellikle bu bölgede geçerli olacak esaslı bir hiyerarşi kurdu. Almanya'nın kuzeyinden, Prusya'dan madenciler getirtti. Onları, tarikatın yapılanmasının paralelinde çok sıkı kurallara, âdeta bir askerî disipline bağlayarak örgütledi.

Madencilerin uymak zorunda olduğu en önemli kurallardan biri, kapalı bir topluluk biçiminde çalışmaları, çevre ile hiçbir ilişki kurmamalarıydı. Altının çıkarılması için kurulan şantiyeye yetkililerden başka hiç kimsenin girmemesi için de önlemler alınmıştı.

Prusyalı madenciler burada yıllarca çalıştı. Altının hemen tümünü çıkardılar. Hepsi eritilip işlendi; külçeler halinde döküldü. Tüm bunlar tam bir gizlilik içinde yürütüldü.

Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın büyük üstadı bile bireysel mal varlığı edinemeyeceğinden, tarikat büyük bir maddi varlık daha edinmiş oldu. Böylece gerek ekonomik gerekse politik bakımdan üstün bir güç elde etti.

Bu olgu, bir bakıma dünya yüzünde Kapitalizm'in ilk örneği sayılır. Bu terimin, ekonomik bir kavram olarak ortaya çıkışından yüzyıllar önce...

* * *

Bu olayın doğruluğunu desteklemekle birlikte konuyu bambaşka bir açıdan ele alanlar da vardır. Onların savı da şöyledir:

"Ortada altın madeni diye bir şey yoktur. Gerçi jeologlar bu bölgede eskiden bir miktar altın bulunabileceğini söyler ama aslında sadece yer yer pirit* damarları vardır. Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın kanatları altında orada yapılmış olan iş, mevcut bir altın madenini kazmak değil, bilgili alşimistlerin yönetiminde çok miktarda külçe altın oluşturulmasıdır. Tapınak Şövalyelerinin Kudüs'te arayıp bulmuş oldukları şey de tarih öncesi çağlardaki alşimistlerin başka madenleri altına dönüştürme yöntemiydi." [***Pirit:** Doğada bir mineral olarak bulunan demir sülfür. Görünümü bakımından altına çok benzediği için "aptalların altını" olarak da anılır.]

Filistin'de, Ölü Deniz'in kuzeyindeki Kumran'da 1950'li yıllarda yapılmış olan arkeolojik çalışmalar sırasında keşfedilmiş olan yazıtların bazılarında, o çevrede büyük tutarda külçe altın bulunduğuna ilişkin anlatımlar var. Oysa Filistin'de altın madeni yok. Demek ki altın, oraya bir başka yerden getirilmiş.

Alşimistlere göre ise getirilmiş değil, orada başka madenlerden üretilmiş.

O zaman sorulur: «Bertrand de Blanchefort'un oraya Prusyalı madenciler getirterek, onları tarikatın yönetimi altında örgütlemiş olduğuna ilişkin anlatım bir uydurmaca mı oluyor?»

Hayır!... Doğru. Ancak bir anlatıma göre, onlara yaptırmış olduğu iş maden aramak değildi. Daha sonra gerekecek olursa kullanılmak üzere yeraltında derin tüneller açtırıp sığınaklar kurmaktı. Madencilerin bu işi inşaatçılardan daha iyi yapacağı öngörülmüştü. Açılan tünel ve sığınakların yerlerinin bilinmemesi için de sıkı önlemler alınmıştı.

* * *

Bu konu Tapınak Şövalyeleri ile bağlantılı olduğundan, Masonlukta çeşitli ritlerin oluştuğu 18. yüzyılda, masonlarca da bazı mason ritlerinin kapsamına alındı.

Örneğin, Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin 21. derecesinde, doğrudan bu konuya değinilir. Bir alegori niteliğiyle anlatılan öyküdeki madencilerin getirilmiş olduğu yer nedeniyle, bu dereceye "Prusya Şövalyesi" denmiştir.

Hani Fransa Kralı 4. Philippe Tapınak Şövalyelerini tutuklamaya başladığı sırada kimilerinin kaçıp Provénce'deki mağaralarda saklanmış olduğuna ilişkin bir söylenti var ya... Bu doğruysa, kim bilir, belki de saklanmış oldukları yer Languedoc'taki bu gizli sığınaklardı.

Hazine Avcıları

Bérenger Saunière hakkında Noël Corbu kaynaklı olmak üzere anlatılanlar arasında "en inanılmaz" olarak görülen bölüm, yüzyıllar boyunca dillerde dolaşmış olan hazineyi bulmuş olduğuydu.

Birçokları böyle bir hazinenin varlığına inanıyordu. Bir farkla ki onlara göre; ortaya konan bilgiler varlığından kuşku duyulamaz bu hazinenin bulunmuş olduğunu değil, hâlâ bulunmayı beklediğini gösteriyordu. Buralarda bir hazine gömülü olduğunu Nostradamus bile söylemişti.

1940'lı yıllarda Naziler de buralarda hazineyi çok aramış, bulamamışlardı. Bunun nedeni ise yerini doğru dürüst bilmemeleri, şuna buna sorup, yerel halka işkence ederek bilmedikleri bir şeyi zorla söyletmeye çalışıp, gelişigüzel kazılar yapmış olmalarıydı.

1950'li yıllarda, kendi yöntemlerinin çok daha doğru olduğunu ileri süren, mutlaka bir sonuç alacağına kesinlikle güvenen birçok hazine avcısı, yıllarca Rennes-le-Château köyü ile çevresinde dolaşıp durdu.

Marie de Négre d'Ables adına Antoine Bigou tarafından düzenlenmiş olan mezar taşının üzerindeki gizli mesaj belirlenince ortaya çıkan "Royal Rhedae hisar deposu" sözü üzerine, Vizigotlar döneminden kalma eski kale duvarlarını yer yer yıktılar. Çevrede başka her nerede eski bir duvarın temel yıkıntısını buldularsa, hemen çevresini kazdılar.

Mezarlara girdiler. Tüneller açtılar. Kayaları söktüler.

Her yeri deştiler. Köşe bucağı didik didik aradılar.

Hiçbir şey bulamadılar.

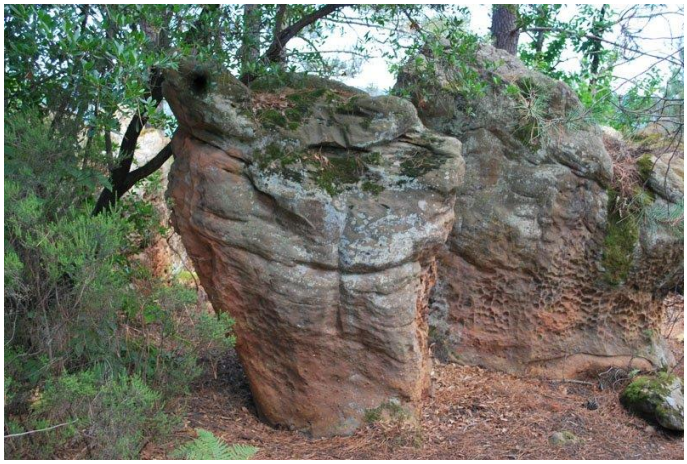

Buna karşın gazetelerde, yürütülmekte olan araştırmalara ilişkin umut verici haberler çıkıyordu. Filmler çekiliyor, radyo ve televizyon yayınları yapılıyordu. Hazine avcıları, artık işin sonuna yaklaşmış olduklarını, dünyanın yüzyıllar öncesinden kalma en büyük hazinesinin bulunmasının "an meselesi" olduğunu söyleyip duruyordu.

1958 yılında Robert Charroux adlı biri, ne denli doğru olduğu belirsiz birtakım verilere dayanarak hesaplar yapılıp, hazinenin bulunabileceği düşünülen yerleri kazmakla bir sonuç alınamayacağını ileri sürdü. «Daha iyisi her yeri aramaktır.» deyip, bir metal detektörü ile Rennes-le-Château ve çevresini adım adım dolaştı. Onun da ulaştığı sonuç sıfır.

Bu konuda ciddi çalışmalar yapmak üzere bir bilimsel araştırma ekibi kuruldu. Prof. Jacques Cholet önderliğinde oluşturulan bu ekip, önce teorik incelemeler yaptı. Mevcut bilgi ve bulguları baştan sona, titizlikle elden geçirip karşılaştırdı. Masa başı çalışmalarını bitirince, bir plan ve program hazırladı. 1960 yılında Rennes-le-Château'ya giderek kazılara başladı.

Tüm uğraşılara karşın hazine falan bulunamadı. Kilisenin döşemesinin altında çok eskiden kalma dar bir dehliz olduğu keşfedildi ama doğru dürüst hiçbir yere varmıyordu. Sadece toprak altında yüzyıllar önce oyularak yapıldığı anlaşılan, yer yer göçmüş ve içine toprak dolmuş, çok sayıda hücre görüldü. Erişilebilenlerin hepsi, hazine bakımından bomboştu.

Arkeologlara göre bu bulgunun olağanüstü hiçbir yanı yok. Languedoc'ta birçok yerde buna benzer ve çok eski tarihlerden kalma tüneller ve yeraltı sığınakları var. Bunların geçmişi, tarih öncesi çağlara uzanıyor. Bazısında Bronz Çağına ait çanak çömlek gibi birtakım kalıntılara bile rastlanabiliyor. Vizigotlar döneminden kalma eski tapınağı da unutmayalım.

Bu araştırmalardan biri de 2003 yılında Bérenger Saunière'in hazineyi bulmuş ve saklamış olduğu varsayımına dayanarak, "Tour Magdala" adını verdiği mini şatonun dibinde yapıldı. Gene hiçbir sonuç elde edilemedi.

* * *

Tüm bu kazı ve araştırmalar sadece birtakım söylentilere, bu konuda yazılıp çizilenlere, eskiden kalma olduğu söylenerek ortaya konulmuş belgelere dayanarak yapılmış değildi. Umutlara yol açan olaylar da vardı.

Örneğin; 1830 yılında bir köylü, 20 kilo ağırlığında bir külçe altın bulmuş, zengin olmuştu. 1860 yılında bir çoban, Le Bézu tepesinin yakınındaki Saint-Juste-et-le-Bézu adlı köyün yakınlarında, kaya içine gömülmüş altın paralar ele geçirmişti. Bunları kente götürdüğünde, kuyumcular antika Arap parası olduğunu söylemişti. O da bunları satınca, bir çiftlik sahibi olup çıkmıştı.

Şöyle düşünülüyordu:

«Demek ki buralarda saklı başka şeyler de olabilir. Bérenger Saunière, hazineyi olmasa bile paraya dönüştürülebilecek bir şey bulmuş olabilir.»

Böylece, başka varsayımlar da kuruluyordu. Bunların tümüne karşı çıkanlar ise şöyle bir görüş ileri sürdü:

«Bunların hepsi Bérenger'in arayıp bulduğu söylenen mezar taşları ile bunların üzerindeki varsayımsal şifreli yazıların yorumuna dayanıyor. O çevre araştırıldığında, böyle bir mezar bulunamadı. Bérenger Saunière arayıp bulsun diye sahte bir mezar ve sahte mezar taşları yapılmış olduğu bile uydurma. Ortada sadece bir düzmece öykü var. Onda da bu ayrıntının düşünülmesi unutulmamış. Bunların üzerinde şifreli yazılar olduğu, Bérenger Saunière'in bunları kazıyıp sildiği, elde belge olarak sadece çıkardığı kopyaların kaldığı baştan sona hayal ürünü.»

* * *

Hazineyi bulmak için yapılan araştırmaların hiçbirinden dişe dokunur bir sonuç çıkmayınca, Noël Corbu da Marie Dénarnaud'un sağlığında kendisine söyleyeceğini belirttiğinde ısrar ettiği o "sır" ile bağlantılı umudunu kesti. 1964 yılında villayı sattı. Dört yıl sonra geçirdiği bir trafik kazasında öldü.

Keşke birkaç yıl daha dayanabilmiş olsaydı.

Çünkü başa çıkamaz duruma düştüğünü söylediği gazeteci ve araştırmacıların ona sağlığında gösterdiği ilgi, daha sonra ortaya çıkan durumla karşılaştırılırsa "hiç" sayılırdı.

Rennes-le-Château, 1970'li yıllarda ünlü oldu; sadece basın ve medyacılar ile değil, meraklı turistlerle dolup taşmaya başladı.

Günümüzde bile öyle...

* * *

Basit olaylara birtakım olmayacak yorumlar karıştırılıp bunların "gerçek" diye gösterilmesine çalışıldığını ileri sürenlere göre; Bérenger Saunière boyundan büyük işlere giriştiğinde, önceki piskopos Félix Arsène Billard, politik eğilimi nedeniyle buna göz yummuştu. Fakat ölüp de yeni piskopos buna son verince, Bérenger hiç olmazsa başlatmış olduğu işleri bitirebilmek için kredi kullanmak zorunda kalmıştı. Nitekim "Crédit Foncier de France" adlı finans kurumunun, villayı ipotek alarak Marie Dénarnaud adına kredi açmış olduğu belgelenmiştir.

Ancak o paranın Berenger'e yetmediği, tefecilerden de para aldığı ortaya çıkmaktadır. Anlaşılan borçlarını ödeyemeden ölmüştür. Bankadan alınan krediyi faiziyle birlikte ödemek de kâğıt üzerinde asıl borçlu durumda görünen Marie Dénarnaud'a kalmıştır.

«Madem öyledir, niçin sonradan birtakım alacaklılar belirip ilgililerden paralarını istememiş?»

Kimden isteyebilirlerdi ki?... Devletten mi?... Piskoposluktan mı?... Yoksa can yoldaşı olduğu için, Marie'den mi?... Üstelik kim bir rahibe borç verdikten sonra ödenmemiş alacağının peşine düşer? Kim tefecilik yaptığını söyler?

Diyelim ki alacaklılardan biri bunu yaptı... Ona şu kadar borç vermiş olduğunu nasıl kanıtlar?... Elinde bir senet ya da herhangi bir belge var mı?... Bir rahibe borç para verilirken karşılığında belge istenir mi?

Buna karşın, bilinen bir başka şey daha var: Bérenger öldükten sonra, Marie Dénarnaud sadece bankadan alınan krediyi ödemekle kalmadı. Kendi üzerine satın alınmış diğer bazı mülkü de "yok pahasına" denilebilecek ucuz bir fiyatla elden çıkardı. Kimilerine göre ancak böylece Bérenger'in borçlarını kapatmıştı.

Bir de şu soru akılları kurcalıyor: «Marie, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ister istemez yığınla banknot yakmamış mıydı?»

Villanın bahçesinde çuvallar dolusu kâğıt yaktığı söyleniyor. Bunların enflasyon nedeniyle değerini yitirmiş banknotlar olduğunu ileri süren Marie değil, başkaları. Sonradan Marie, Bérenger'in binlerce mektup biriktirdiğini, kendisinin bunları yıllarca sakladığını, bir gün sıkılıp yaktığını söylemiş.

Politika Bağlantısı

Bérenger Saunière'in ya da Johann Salvator'un Carcassonne Piskoposu Félix Arsène Billard'a rüşvet vermiş olduğuna dair anlatılanların da "boş bir iddia" olduğu hatta böylece adının kötüye çıkarıldığı da ileri sürülür.

Dendiğine göre; Félix Arsène Billard, 1891 yılında bir mirasa kondu. Bu ona Cumhuriyetçilerin karşıtı olup, Kralcıları desteklemesinden ötürü vasiyet edilmişti.(!) Chambord Kontesi'nin Bérenger'e para gönderişi gibi...

Ancak Félix Arsène Billard'ın da piskopos oluşuna karşın ne denli "tam bir Katolik" olduğu tartışmalıdır. Öyle olsaydı, kendine özgü farklı düşünceleri bulunmasaydı, Bérenger'in yaptığı kilise dekorasyonunu yadırgaması hatta karşı çıkması gerekirdi. Oysa kiliseyi vaftiz ederek açmıştı. Elbette bu törende köylünün gözünü boyamak için Katolik ritüeline uyulmuştu.

O törene piskoposun Marsilya'da satın almış bulunduğu kilisenin başına getirdiği rahip R. P. Mercier de katılmıştı. Bu kişinin Saint Lazarus Tarikatı'nın etkin üyelerinden biri olduğu biliniyor. (St. Lazarus Tarikatı'nın ne olduğunu anımsayalım: 1737 yılında Paris Büyük Locası'nda verdiği söylev ile ortalığı birbirine katan Andrew Michael Ramsay'ın da üyesi olduğu, o sıralarda François Fénelon'un önderlik ettiği tarikat.)

Bérenger, her ikisinin anısına bir kalvarya yaptırıp kilisenin bahçesine diktirmişti. Üzerine, bir "çarmıha gerili İsa heykeli" koydurmuştu. [Kalvarya: Herhangi bir yapıtın gerçekleşmesinde katkısı olan bir kişinin anısını yaşatmak için dikilen bir tür anıt.]

Ancak bu çarmıh, öyle her yerde görülenlerden değildi. Tam ortasına, "ışık saçan yürek" biçiminde bir figür yerleştirilmişti. Bu figür, öteden beri Fransa'da Katolik karşıtı devrimciler tarafından bir amblem olarak kullanılmaktaydı.

Benzer bir haç, kilisenin içinde de vardır. Kimileri bunu "Rozkruacıların gül-haçı" olarak nitelendirip, Bérenger'in Rozkrua Tarikatı ile de bağlantısı bulunduğunu göstermeye çalışmıştır.

Boşuna!

* * *

19. yüzyıl sonu ve 20. yüzyıl başında, Fransa'da Cumhuriyetçiler, üst üste yapılan iki seçimden daha başarıyla çıktı. Parlamentodaki koltuklarının sayısı %70 dolayından aşağı düşmüyordu. Buna güvenerek, 1905 yılında devlet ile din işlerini birbirinden kesinlikle ayırdılar.

Vatikan, buna karşı çok sert bir tepki gösterdi... Papa 9. Pius, üst üste yayımladığı iki bildirgeyle Fransız hükümetini resmen protesto etti. Belki de bunun etkisiyle Cumhuriyetçilerin 1906 yılı seçimlerinde aldığı oy sayısı bir miktar azaldı ama bundan sonra uzun süre Fransa'nın iç politika sahnesinde pek bir değişiklik olmadı. Vatikan bar bar bağırmayı sürdürdü ama boşuna.

Birinci Dünya Savaşı sırasında, Bérenger'in Rennes-le-Château'daki mini şatosunda ağırladığı kişilerin gündeme getirdiği başlıca konu iç politikaydı. Hazır çıkmış olan savaştan yararlanarak, Cumhuriyetçilerin iktidardan nasıl düşürülebileceği tasarlanıyordu.

Kimine göre, zaten Vatikan'ın Bérenger'e sonradan destek verişinin nedeni buydu. Sanki Fransa'daki muhafazakâr muhalefet cephesinin bir kolu gibi Rennes-le-Château'da yapılan toplantıları Vatikan da dolaylı olarak izliyordu. Bundan ötürü yeni Carcassonne piskoposundan Bérenger'in görevine iade edilmesini istemişti.

Bérenger bir piyondu. Satranç tahtasının üzerinde unutulmuş, kenarda bırakılmış gibi duruyor, zamanı geldiğinde ileri sürülüyordu.

* * *

Rennes-le-Château köyü ve çevresinde yalnızca yaklaşık yüz yıl gibi yakın bir geçmişte değil, tarih boyunca ilginç birtakım olaylar yaşandığı yadsınamaz.

Yüzyıllar boyunca burada geçen her olayın ardında bir iş var.

Fakat bunlara ilişkin kimilerinin "pek romantik" olarak niteleyip karşı çıktığı anlatımların ille de gerçek olmayıp, en azından kuşkuyla karşılanmasını haklı görmemek olanaksız.

Romantik anlatımlara karşı çıkanlar, bunların hepsini baştan sona uydurma, özellikle Prieuré de Sion yandaşlarının bir düzmecesi olarak nitelendiriyor. İşin içine karışan iç politikayla bağlantılı girişimleri bunlarla bağdaştırıyor.

Çünkü Siyonistler de Fransa'da Cumhuriyetçilere karşıydı. Zaten her nerede olursa olsun cumhuriyet ya da demokrasi gibi rejimlere karşıydılar.

Ancak yukarıdaki gibi anlatımları "pek romantik" bularak bunların birer kurgudan başka bir şey olamayacağını ileri sürenlere şu sorulabilir:

Ya doğruysa!

Bölüm: 7

Parzival

19. yüzyılın ünlü kompozitörlerinden Richard Wagner, yıllardan beri üzerinde çalıştığı Parzival* adlı operasını 1882 yılında bitirdi. [*Türkçe fonetik uyarınca "Parsifal" diye okunur. Bazı dillerde "Parceval" biçiminde yazıldığı da görülebilir.]

Operanın esin kaynağı, Bavyeralı ozan **Wolfram von Eschenbach**'ın aynı adı taşıyan destanıydı. Eschenbach, 25 bin dizeden oluşan bu destanı yazmaya 1196 yılında başlamış, 1216'da bitirebilmişti.

Yapıtın bir bölümü Rennes-le-Château'da geçer. Wagner, kendi deyişiyle "gerçeğe daha uygun olabilmesi bakımından" önce o çevreyi gezip incelemişti.

Richard Wagner, bu yapıtta Tapınakçıların tarih boyunca çok sözü edilmiş olan hazinesinin Rennes-le-Château yakınlarında bir yerde gömülü olduğuna ilişkin sezdirmelerde bulunmuştu.

Bérenger Saunière'in keşfi, 1950'li yıllarda ortaya kondu. Richard Wagner'in yapıtı ise daha önce yazılmış ve hayli yankılanmıştı.

Nitekim 1940'lı yıllarda bu yapıtın Almanya'da yeniden sahneye konup oynanmasından bir süre sonra Naziler, Rennes-le-Château ve çevresinde yoğun kazılar yaptı.

* * *

«Nazilerin Rennes-le-Château ve çevresinde aradığı acaba hazine mi, yoksa başka bir şey miydi?... Bu, yüzyıllar boyunca hakkında birçok romantik öykü anlatılıp efsaneler yaratılmış, 12. yüzyılda Tapınak Şövalyelerinin eline geçmiş olduğu söylenen **Kutsal Çanak** olamaz mı?»

Zaten Richard Wagner de operasında hazineden çok onun üzerinde durmuştu.

Sadece hazine bile olsa, bunun ne gibi nesnelerden oluştuğu hep bir soru işaretinin altında kaldı. Hiç kimse buna kesin bir yanıt veremedi. «*Öyle de olabilir, şöyle de... Hatta belki hiçbiri değil de bir başka türlü.»* deniyordu.

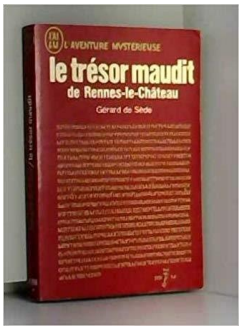

Rennes-le-Château'daki hazine konusu, 1960'lı yıllarda, Fransız yazar Gérard Sède'in ***"Le Trésor Maudit de Rennes"*** *(Rennes'in Lanetli Hazinesi)* adını taşıyan yapıtıyla yeniden canlandı.

Bu yapıtta sözü edilen hazine, ancak Katharların hazinesi olabilirdi. Yoksa niçin "lânetli" sıfatıyla nitelensin?... Gérard Sède yapıtına bu adı Katolik Kilisesi'nin Katharları lânetlemiş olduğunu düşünerek koymuş olsa gerek. Bu varsayımsal hazine, erişemediği ciğere pis diyen kedi gibi çevrelerinde olanı elde edemeyen halk arasında lânetli olarak nitelenmişti.

* * *

Rennes-le-Château 1956 yılında basın ve yayın organlarının çok ilgisini çekince, orada hemen kazılar yapılmasına başlanmıştı.

Bu iş ile uğraşan ekiplerden biri, Bérenger Saunière'in söz konusu hazineyi bulup kendisine daha yakın bir yere gömmüş olabileceğini düşünerek, köyde yaptırdığı villanın bahçesini kazmaya girişti.

Hazine yerine, toprağa doğrudan gömülmüş üç ceset bulundu.

Yapılan incelemede, her üçünün de bundan 10-15 yıl kadar önce vurularak öldürülmüş olduğu belirlendi. Kimlikleri saptanamadı.

Bu kişilerin, bir zamanlar buraları hallaç pamuğuna çevirmiş olan Naziler tarafından öldürülüp alelacele gömülmüş olabileceği düşünüldü.

Nitekim Klaus Barbie yönetimindeki Gestapo birliği, 1942-1944 yılları arasında Lyon'da dehşetli bir katliam yapmış, herhangi bir ezoterik örgütün üyesi olduğu saptanan kişileri, aynı zamanda Yahudi olabilecekleri kuşkusuyla sorgusuz sualsiz öldürmüştü. Ondan birkaç yıl önce de Otto Rahn yönetiminde Fransa'nın güneyinde araştırmalara girişen Nazilerin misyonuna, ***"Kreuzzug gegen den Gral"*** *(Çanak için haçlı seferi)* denmişti.

Bu cesetlerin niçin bir başka yere değil de Bérenger Saunière'in yaptırmış olduğu villanın bahçesine gömülmüş olduğu bir bilmece olarak kaldı. Bunu hiç kimse çözemedi. Belki de sadece bir rastlantıydı. Elbette bu konu üzerinde de yapılmış çeşitli spekülasyonlar var.

* * *

Wolfram von Eschenbach'ın ünlü destanı ile Richard Wagner'in operasının kahramanı olan Parzival, bir **dul kadının oğlu** olarak niteleniyordu. Arimateali Yusuf'un soyundan gelme olduğu belirtilmişti.

"Dul kadının oğlu" deyişinin anlamını bilenler, buradaki benzeştirmeyi hemen fark eder.

Bu terim Masonlukta pek sık kullanılır. Bazı ritüellerde Kudüs'teki varsayımsal Süleyman Mabedi'nin başmimarı olarak nitelenen Hiram Abif adlı bilgili ve yetenekli mimarın, bir dul kadının oğlu olduğu özenle vurgulanır. Aynı kavram, Tevrat'ta Süleyman Mabedi'nin yapımının anlatıldığı "1. Krallar" adlı kitabın gerek 7. bölümünde gerekse "2. Tarihler" adlı kitabın 2. bölümünde de görülür.

Ancak mason ritüellerinde anlatılan öykü Tevrat'ta geçmez. Tevrat'a göre Hiram Abif, becerikli bir tunç dökme ustasıdır; mimar falan değildir. Masonlukta Süleyman Mabedi'nden çok üzerinde durulan konu, Hiram Abif'in kimliği değil kişilik yapısıdır.

Nitekim "dul kadının oğlu" sözü, Masonluğun öğretisinde önemli bir simgesel terim olarak kullanılır.

Tarih boyunca babası ölmüş, yetim kalmış olan kişilerden hep sitayişle, övgüyle söz edilmiştir. Bunun açıkça ortaya konmamış olan bir nedeni vardır: Bu kişiler, ataerkil aile düzeni ortamında babaları olmadan da üstün düzeyde bir kimlik edinmiştir. Kişinin yetim olduğundan değil anasının dul olduğundan söz edilişi, o kişinin değil anasının yüceltilişidir. Bu, toplum içinde kadının öneminin ve bir çocuğun kişiliğinin oluşumundaki etkisi ile değerinin vurgulanışıdır.

* * *

Şimdi soralım: «Hıristiyanlıktaki ilk "dul kadın" kimdir?»

Elbette İsa'nın ölümü üzerine dul kalmış olan **Magdalena**.

Sonraki soru: «İlk "dul kadının oğlu" kimdir?»

Elbette Magdalena'nın ilk oğlu İsa Yustus. İkincisi de Yusuf.

Katolik Kilisesi istediği kadar veryansın etsin hatta isterse kıyameti koparsın, Hıristiyan toplumunda İsa'nın iki oğlu olduğu ve Magdalena'nın onları yalnız başına yetiştirdiği üzerinde duran bir kesim de var.

Kilise bu tarz düşünceye "sapkınlık" dese de Magdalena'nın öne çıkarılışı sapkınlıktan falan değil geleneksel "dul kadın" kavramından doğmuştur.

Bir Tiziano Vecellio yapıtı

Zaten Yahudilerin eski bir geleneği uyarınca soylu bir ailenin erkek çocuğu altı yaşına gelinceye kadar babasını görmez ve annesi ile yaşardı. Psikologlar insanın kişiliğinin yedi yaşına kadar oluştuğunu söyler. Demek ki o toplumda çocuğun kişiliğinin oluşumunda anasının etkisi büyüktü.

* * *

Parzival'e dönelim...

Bu bir yaşam öyküsüdür. Aslında çok uzundur ve Parzival'in serüvenlerini, birçok aşamadan geçerek olgunlaşmasını, sonra da doğanın, insanın ve yaşamın özünü kavrayışını öyküler.

Başlangıcı şöyle özetlenebilir:

*"Dul anasının yanından ayrılan Parzival, şövalye olmak amacıyla yollara düşmüştü. Bir gün tanıştığı **Balıkçı Kral**, onu şatosunda konuk etti.*

O gece, bir hizmetçi kız ona Kutsal Çanağı getirdi. Parzival'in kıza «Bununla kime hizmet edilir?» diye sorması gerekirdi. Fakat Parzival bunu bilmediği için sormadı. Alıp yanı başına koydu.

Böylece Kutsal Çanak onu ne yapacağını, nasıl kullanacağını bilmeyen birinin eline geçti.

Parzival ertesi sabah uyandığında, şatonun bomboş olduğunu gördü. Ne bir eşya ne herhangi bir kişi vardı. Sadece "Kutsal Çanak".

Onu yanına alarak şatodan çıkıp yoluna devam etti.

Çok sonraları, kendisine bu değerli nesneyi bir anı olarak bırakıp kayıplara karışan Balıkçı Kral'ın öz amcası olduğunu öğrendi.

Demek ki Parzival'in soyu Balıkçı Kral'ın soyundan gelmeydi ve ona verilen Kutsal Çanak da kutsal soyunun simgesiydi."

Parzival'in özgün yazarı Wolfram von Eschenbach'a göre, Kutsal Çanak kimin elindeyse kral odur. Hatta bir ülke herhangi bir nedenle kralsız kalacak olursa; ülke halkının yapması gereken ilk iş Kutsal Çanağa sahip olan kişiyi arayıp bulmaktır.

Burada sözü edilen kral, elbette alışagelmiş olduğumuz sözlük anlamında değil, Merovenjler döneminde olduğu gibi kutsal kimliği olan bir manevî lider olarak düşünülmektedir.

Zaten İsa da Romalı komutanın buyruğuyla çarmıha gerilmeden önce bu anlamda Yahudilerin kralı olduğunu benimsemiştir.

Öyküde anlatıldığına göre Parzival bunları bilmiyordu. Aslında o kraldı ama hiç kimse ondan krallık etmesini istemediği için bunun farkında değildi.

Efsaneler

Wolfram von Eschenbach'ın destanının yanı sıra tarihte bu konuyla bağlantılı olarak anlatılmış birçok romantik öykü vardır.

Bunlardan bazısı 1180'li yıllarda Chrétien de Troyes adlı bir tarihçi şair tarafından kaleme alınmıştır. Bu çalışmanın birinci kitabındaki ***"Kral Arthur"*** başlıklı bölümde, Britonların bu efsanesel kralıyla da yakından ilgilenip kahramanlıklarını uzun uzun anlatmış olduğu belirtilmişti. Wolfram von Eschenbach, ondan esinlenmiş olabilir.

Chrétien de Troyes

Bu öykülerde anlatılanlar, Katolik Kilisesi'nin dogmalarıyla çelişkiliydi. Nitekim okunması da anlatılması da kopyalanması da yasaklanmıştı.

1183 yılında, Chrétien de Troyes öldüğü gün Fransa'nın Troyes kentinde büyük bir yangın çıktı. Çok sayıda ev içindeki her şey ile birlikte kül oldu.

«Acaba arada bir ilgi var mı?... Yazdıklarının ortadan kaldırılabilmesi amacıyla bir kundaklama yapılmış olabilir mi?»

Bu sorunun yanıtı bilinemez. Çaresiz "rastlantı" olduğunun söylenmesiyle yetinilir.

* * *

Katolik Kilisesi her ne derse desin, her ne yaparsa yapsın, 13. yüzyıl başlarında bu öykülerin birçok değişik türü yine anlatılır olmuştu.

Bu anlatımların yoğunluk kazandığı dönemin Siyonistlerden kopmuş olan Tapınak Şövalyelerinin giderek güç kazandığı, bir de Avrupa'da Katolik Kilisesi'nin "sapkınlığın daniskası" olarak nitelediği Kathar inancının da yaygınlaşmaya başladığı yıllar ile örtüştüğü dikkati çeker.

Bir şey daha dikkati çeker: Kutsal Çanak, bu öykülerin hepsinde, şu ya da bu şekilde gündeme getirilmiştir.

Sonra bir şey daha dikkati çeker: Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın ortadan kaldırılışıyla birlikte bu öykülerin de ardı arkası kesilivermiştir.

Lohengrin

Kutsal Çanak hakkında bilinenlerin çoğu, özellikle Fransa'nın kuzeydoğusundaki Lorraine ile çevresinde 12. yüzyılda halkın dilinde dolaşmış romantik öykülerden çıkmadır.

Bunlara göre Kudüs'ün ele geçirilmesinin başkahramanı sayılan Godfrey de Bouillon, Parzival'in oğlu **Kuğu Şövalyesi Lohengrin**'in soyundan gelmedir.

Richard Wagner'in 1850 yılında yani Parzival'den epeyce önce yazmış olduğu "Lohengrin" adlı bir diğer operada bir başka efsanesel öykü anlatılır. Bunu da şöyle özetleyebiliriz:

"Lohengrin bir gün Montségur'daki şatosundayken bir çan sesi duyar. Bu çan sesinin arasında, soylu bir aileden gelme birisinin sıkıntı içinde olup, acil yardım istediğine dair bir haber verilmektedir.

Yardım çağrısında bulunan kişi bir hanımdır. Birisi onu göle atıp boğarak öldürmek istemektedir." (Bazı kaynaklarda, -aslında coğrafya bakımından yeri hiç tutmasa bile- bu hanımın Bouillon düşesi olduğu belirtilir. Bu da olayı Godfrey de Bouillon'un soyuna bağlar.)

"Lohengrin hemen bir kayığa atlayarak kadının yardımına koşar. Kuğuların çektiği bu kayıkla kadını boğmak isteyen kişiye ulaşır. Saldırganı göle atarak kadını kurtarır.

Bir Wily Pogany yapıtı

Lohengrin, daha sonra, kurtarmış olduğu bu kadınla evlenir. Ancak bu evliliğin bir koşulu vardır. Karısı Lohengrin'e atalarının kim olduğuna ilişkin hiçbir şey sormayacaktır.

Lohengrin'in karısı sonradan kocasına vermiş olduğu sözü çiğner ve sorulmaması gerekeni sorar. Bunun üzerine Lohengrin onu terk edip gitmek zorunda kalır. Çünkü soyunun başka kişilerce bilinmemesi gereklidir, bunu öğrenecek olan kişi çok sevdiği karısı bile olsa...

Fakat giderken, oğlunu da arkasında bırakır." [Bir başka kaynakta yapılmış olan bir yoruma göre; Lohengrin'in oğlu, Godfrey de Bouillon'un büyükbabasıdır.]

Bu öyküde değinilen Montségur'un, Katharları yok etmek için 13. yüzyıl başlarında düzenlenmiş olan haçlı seferinin 1244 yılındaki kıyımla sona erdiği yer olduğunu hatırlayalım.

Mitoloji

Kutsal Çanak hakkındaki romantik öykülerin temelinde Pagan inançlarına ilişkin ezgiler görülür. Yıl içindeki mevsim değişmelerine, dolayısıyla "yılın ölümü ve yeniden doğuşu" düşüncesine özenle ağırlık verilmiştir. Doğanın özellikleri dinsel inanç ile bağlantılı olarak açıklanmıştır. Belirgin astronomik olayların oluştuğu tarihler, kutlama yapılan ve şenlik düzenlenen günlerdir.

Bu öyküler Batı Avrupa'da birdenbire, kendi başına ortaya çıkmamıştır. Tarihte gömülü çok daha eski kaynakları vardır.

Oralara uzanınca, bunların köklerinin Anadolu ve Ortadoğu'nun mitolojik öykülerinde olduğu görülür. Adonis, Attis, Eleusis, Dionysos, hatta İran'daki Mitra ve Eski Mısır'daki Osiris mitleri gibi...

Bu tür mitlerin, çok daha sonraki tarihlerde ortaya çıkan Masonluğun bazı ritüellerinde de önemsendiği görülüyor. Hepsinde "kötüler" tarafından öldürülen bir "iyi", sonra da onun "iyiler" tarafından yaşama döndürülmesine ilişkin bir anlatım vardır.

Masonların ritüellerine göre Süleyman Mabedi'nin başmimarı olarak nitelenen Hiram Abif de kötü işçiler tarafından öldürülür; daha sonra iyi işçiler onu yaşama döndürür.

Ön yargı ile Masonluğa karşı olup kötülemeye çalışanlar, bu öyküyü örnek olarak gösterip, masonların cinayet işlemek üzere hazırlandığını ileri sürmüştür. İster inanın ister inanmayın!... Hem sonrasında bir de Hiram Abif'in katilinin öldürülmesi olayı var.

Kimileri de bu "yaşama döndürme olayı"nı diline dolayarak masonları saçma sapan şeylerle uğraştıkları için alaya alır.

Oysa bu konuyu yaşanmış bir olay olarak görmemek gerekir.

Ezoterik kurumlarda, inisiyasyondan geçmemiş olan bir kimse "ölü" sayılır. İnisiyasyonu ile asıl yaşama başlar.

Bu bir simgesel dil anlatımıdır. Anlamak için her şeye bir simge olarak bakmak gerekmektedir.

Nitekim İncil'de İsa'nın ölmüş olan Lazarus'u mezardan kaldırıp yeniden yaşama kavuşturması anlatılır. Bu olay, sanki İsa bir mucize yaratmış gibi gösterilir ama bu işin aslı Nazarenlerin yöntemleri uyarınca bir inisiyasyon işlemi yapılmış olmasıdır.

Filozof Taşı

Daha önce belirtilmiş olduğu üzere; Kutsal Çanak kavramı aslında bir simge olarak **"kutsal kan bağı"** konusuyla özdeşleşir.

Buna karşın kutsal kan bağından hiç söz edilmeksizin bu simgenin başka kavramları nitelemek üzere de kullanılmış olduğu görülür. Simge aynıdır ama anlamlandırılması ya da yorumu farklıdır.

Bunun gerekçesi de bu simgenin nitelediği kavramı sadece belli bir soya özgü olmaktan kurtarıp, insanlığın tümüne mâl etmektir.

Dolayısıyla bir simge olarak Kutsal Çanak salt "kutsallık" yakıştırılmış bir kâse olarak kalmamıştır. Birçok ruhsal dönüşümleri, doğaüstü işleri sağlamaya yarayan bir gereç olarak nitelenmiştir. *"Alâaddin'in Sihirli Lambası"* gibi bir şey haline dönüştürülmüştür; üstelik kullanımı sınırsız...

Parzival'in özgün yazarı Wolfram von Eschenbach, dizelerinde, bunun aslında bir çanak ya da benzeri bir kap değil bir taş olduğunu belirtmiştir. Kimi yerde buna **"Cennet taşı"** ya da **"Cennetten inmiş taş"** da denir.

Yakup'un Babil'de gece başını dayayıp uyumuş olduğu söylenen taş.

Süleyman Mabedi'ni inşa edenlerin, duvarları örerken kullanacakları taşları işlemek üzere seçmeleri sırasında bir türlü beğenmeyip ellerinden attıkları, sonra kubbeyi bağlamak üzere uygun bir taş aradıklarında gene onu bulup bu kez tıpatıp yerine oturttukları **"kilit taşı"**; sonradan mabedin yıkılması sırasında kubbenin tepesinden düşüp toprağa gömülen, böylelikle yitirilen taş...

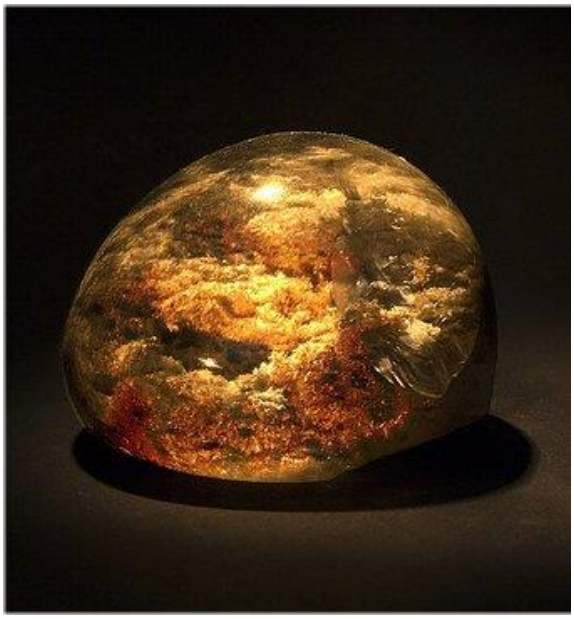

İşte Kutsal Çanak, tüm bu varsayımsal taşlarla da özdeşleştirilmiştir.

Kuşkusuz böyle olunca Kutsal Çanak sadece Hıristiyanlığa özgü kalamaz. Başka dinler ve inançlar da bundan payını alır.

Nitekim bu kavram İslâm dinine de girer ve aynı taş, Kâbe ile özdeşleşir. Ona "Hacer-el Esved" de eklenir.

Muhammed'in Miraç olayı ile Yakup'un düşü arasında olağanüstü bir yakınlık, bir benzeşme vardır.

* * *

Bu varsayımsal taş alşimistlerin Filozof Taşı ile de bir tutulmuştur.

Bu taş hep birilerince bir rastlantı sonucu bulunur. Sonra yitirilir. Sonra da birileri hep onu aramaya girişir.

Ne bu arayış sona erer ne de yitirilmiş taş ile ilgili yeni efsaneler.

Kimilerine göre; bu taş herhangi bir nesneyi yoktan var edebilir. Her kim ona sahipse, "ölümsüzlük" elde eder.

Bu taş hastaları iyileştirir. Öylesine ki ölmek üzere olan bir kişi, bu taşı sadece bir kez görse en az bir hafta daha yaşar. Sağlıklı birisi görürse bundan sonraki birkaç yıl boyunca tüm işleri ve ilişkileri hep yolunda gider.

Denir...

* * *

Gelelim Nazilere...

Tarihte yapıp etmiş olduklarına bakarak Nazileri hep çok sert karakterli kişiler olarak düşünürüz. İlginçtir ki Nazilerden birçoğu şu "Kutsal Çanak" olarak anılan nesnenin sahiden var olduğuna, bu konuda anlatılmış öykülerin hiç olmazsa bir bölümünün doğruluğuna inanmıştır.

Zaten asıl sorun tüm bu efsanesel öykülerin gerçek olup olmadığı değildir. Birçok insanın bunlara inanmış, sonra bu inanışların tarihsel olayları etkilemiş hatta tarihin akışına yön vermiş olmasındadır.

İnsanlık ve uygarlık tarihi hep böyle inançların, saplantıların, hırsların, umutların çevresinde dönmüştür.

Naziler Languedoc dolaylarında bu "şey"i ararken hem o çevreye zarar vermiş hem de halka eziyet etmiştir. Şayet Rennes-le-Château'da bir rastlantı sonucu bulunmuş olan üç ceset Nazilerin kurbanıysa, belki de bunun gibi daha birçok gömülüvermiş ama bulunmamış ölü vardır.

* * *

Gelelim Nazilerin en büyük düşman saydığı masonlara...

Masonlar çalışmalarında hep simgesel olarak bir taşı yontup işlemekte olduklarını söyler; gerçek yaşamda öyle yapmakta olmasalar bile, öyle yapılması gerektiğini...

Bu simge yaklaşık olarak "küp" biçiminde ama her yüzü eğri büğrü bir taştır. Masonlar buna "hamtaş" adını verir, yeni bir masonun simgesi olarak benimser. «Bir mason, aslında kendisinden başka bir şey olmayan bu taşı işleyerek, onu bir "küptaş" biçimine getirmelidir.» derler. Bu değerlendirmeye göre "küptaş", yetkinliğin simgesi oluyor.

Hamtaş

Küptaş

Masonlukta "taş" konusuyla bağlantılı sözler bitmez tükenmez gibidir. Bir mason, bu anlatımla daha Masonluğa ilk adamını atmaya hazırlandığı sırada karşılaşır. Her masonun bir locaya alındığı inisiyasyon töreni öncesinde, kendisine bir levha üzerine yazılı şöyle yedi harf gösterilir: VITRIOL.

O anda adaya bu söz ya da yedi harften oluşan bu kısaltma üzerinde hiçbir açıklama yapılmaz. Her mason, önceden bir başka kaynaktan yararlanıp öğrenmemişse bunun ne anlama geldiğine ilişkin bilgiyi daha sonra edinir. Gerçi bu bilinmeyen bir şey değildir; anlamını öğrenmek için mason olmak gerekmez. Nitekim Masonluktaki ritüellerde bu bağlamda belirgin bir açıklama yapılmaz; «Her mason, bilgiyi kendi çaba ve uğraşılarıyla edinmeli, gerçeği kendisi bulmalıdır.» denir.

«Bu yaklaşım sahiden işe yarar mı?»

Bunu masonlara tek tek sormalı. Kuşkusuz farklı yanıtlar verenler çıkar.

Daha önce hiç karşılaşmayan, işin içinde çıkamayan, kendi başına bir araştırma yapmayan ya da buna olanağı bulanmayan elbette «Bu sözcük ya da kısaltma ne anlama geliyor?» diye sorar.

Belki siz de kolaya kaçıp sorabilirsiniz.

Zahmet ettirmeyelim.

Bunun açılımı Latince **"Visita Interiore Terrae Rectificando Invenies Occultum Lapidem"** biçiminde verilir. Türkçedeki karşılığı şöyle: *"*Yerin içini ziyaret et, orada düzeltilecek olan gizemli taşı bulacaksın".

Bu deyiş, Alşimistlerin düşünce tarzını yansıtır.

Alşimistlere göre "gizemli taş", doğanın gizemi ya da tözüdür. "Filozof Taşı" ile özdeştir. Ona erişebilmek için yerkürenin içine inmek ve oradaki ateşe ulaşmak kadar zor hatta olanaksız gibi görülen bir işe girişip başarabilmek için yılmadan çalışmak gerekir.

Kimi masonlar bu deyişi Alşimistlerin tarzından olabildiğince uzak durup, simgesel bir anlam taşıdığını belirterek yorumlar.

Bu simgesel anlam vermede "gizemli taş" bir bakışta hemen görülemeyen, bilimsellikle ve akıl yoluyla sürdürülecek bir çaba ile ulaşılabilecek "gerçek" kavramını temsil eder.

Beri yanda Masonluğu dinsel nitelikli bir kurum olarak gören masonlar da vardır.

Onlara göre ise yerin içinin ziyaret edilmesi "bedensel ölümün kavranması ve bunun bilincine varılması" anlamına gelir. Bundan çıkarılması gereken sonuç da şudur: "Madde dünya yüzünde kalır; beden toprağa döner; ruh sonsuza kadar yaşar."

Fakat burada sadece bir taşın bulunmasına değil, onun düzeltilmesine ya da yenilenmesine, rektifiye edilmesine değinilmektedir.

Dolayısıyla bir simge olarak ortaya konulan bu taşın kesin ve değişmez değil, aksine değişebilir ve gelişebilir bir nitelik taşıdığı anlaşılıyor.

VITRIOL teriminin başka alanlarda da kullanıldığını görebilirsiniz. Bu bağlamda şu çizim pek popülerdir:

Bu okült nitelikli çizim üzerinde yapılabilecek yorumlar ise çok daha karmaşıktır.

Konuyu basite indirgeyerek **"taş"** kavramının insanı simgelediği benimsenirse, bu deyişteki gizemli taş, **"insanın öz benliği"** gibi bir anlama gelmiş oluyor.

Bu deyiş üzerinde çok daha ayrıntılı açıklamalar yapılabilir. Bol yorum ve spekülasyon… Ancak bu hayli derin bir felsefeye girmeyi gerektirir; dolayısıyla bu çalışmanın amacının çok dışına çıkar.

* * *

Şu işe bakın!... Rennes-le-Château kilisesindeki bir dövizde simge niteliği taşımak üzere yer alan "taş" kavramının Masonluk ile de bağlantısını kurarken nerelere geldik.

İyisi mi, bu noktada duralım ve bu kitabın ***"Rennes"*** başlığı altındaki ikinci bölümünde Rahip Bérenger Saunière'in kilisenin sunak taşı altında bulmuş olduğu belgeler ile bağlantılı olayların sonrasına geçelim.

Nitekim sonrasının öncesinden çok daha önemli olduğu bile söylenebilir.

Bölüm: 8

Gizli Dosyalar

Bu çalışmanın birçok bölümünde Paris'teki Milli Kütüphane'de "Dossiers Secrets" *(Gizli Dosyalar)* adı altında arşivlenmiş olan birtakım belgelerden söz edildi. Rennes-le-Château köyünün ünlü rahibi Bérenger Saunière'in, kilisenin eski sunak taşının altında keşfetmiş olduğu belgelerin de elden ele dolaştıktan sonra oraya ulaştığından söz edildi. Hıristiyanlara Birinci Haçlı Seferi ile bir zafer kazandırmış olarak nitelenen Godfrey de Bouillon'un adını da içeren soy ağacı çizelgelerinin de bu dosyalarda yer aldığı belirtildi.

1960'lı yıllarda keşfedilmiş olan bu dosyaların kapsamında daha birçok şey var. Örneğin, Prieuré de Sion adlı organizasyonun büyük üstatlarının tümünün adı da sırayla bu belgelerden birinde yer alıyor.

Şimdi sıra, bunların kapsamında daha başka neler olduğuna bakmaya geldi.

* * *

Kısa bir girişle başlayalım.

Yukarıda, sözü edilen dosyaların 1960'lı yıllarda *"keşfedildiğini"* belirttik.

Bu deyişin ne denli doğru olduğu kuşkulu.

Kimilerine göre ortada bir keşif falan yok. Bu dosyalar kütüphaneye sanki bir rastlantı sonucu bulunmuş gibi ortaya çıkarılması, bulanların keşfettiğini sanması amacıyla özellikle konmuş. Sonra da bu keşfin yapılabilmesi için araştırmacı yazarlara yol gösterilmiş.

Bu dosyalar baştan sona incelenmiş, kapsamlarına birçok kitapta ve çeşitli yayın organlarında uzun uzadıya yer verilmiş olduğuna göre artık gizlilikleri kalmamış durumda. "Gizli Dosyalar" sadece bu belgelerin toplu adı.

Buna karşın, Paris'teki Milli Kütüphane'ye gider de oradaki görevlilerden incelemek üzere bunları isterseniz size çıkarmayabilirler. Kütüphanede böyle bir şey bulunmadığını bile söyleyebilirler. Adı üstünde: "Gizli Dosyalar".

Fakat böyle bir zahmete değmez. Çünkü birçok yazar, neleri kapsadıklarını uzun uzun anlatmış. Bunların üzerinde "akademik" olarak nitelenebilecek tartışmalar bile yapılmış. Bu konuyla bağlantılı sayısız başvuru kaynağı var.

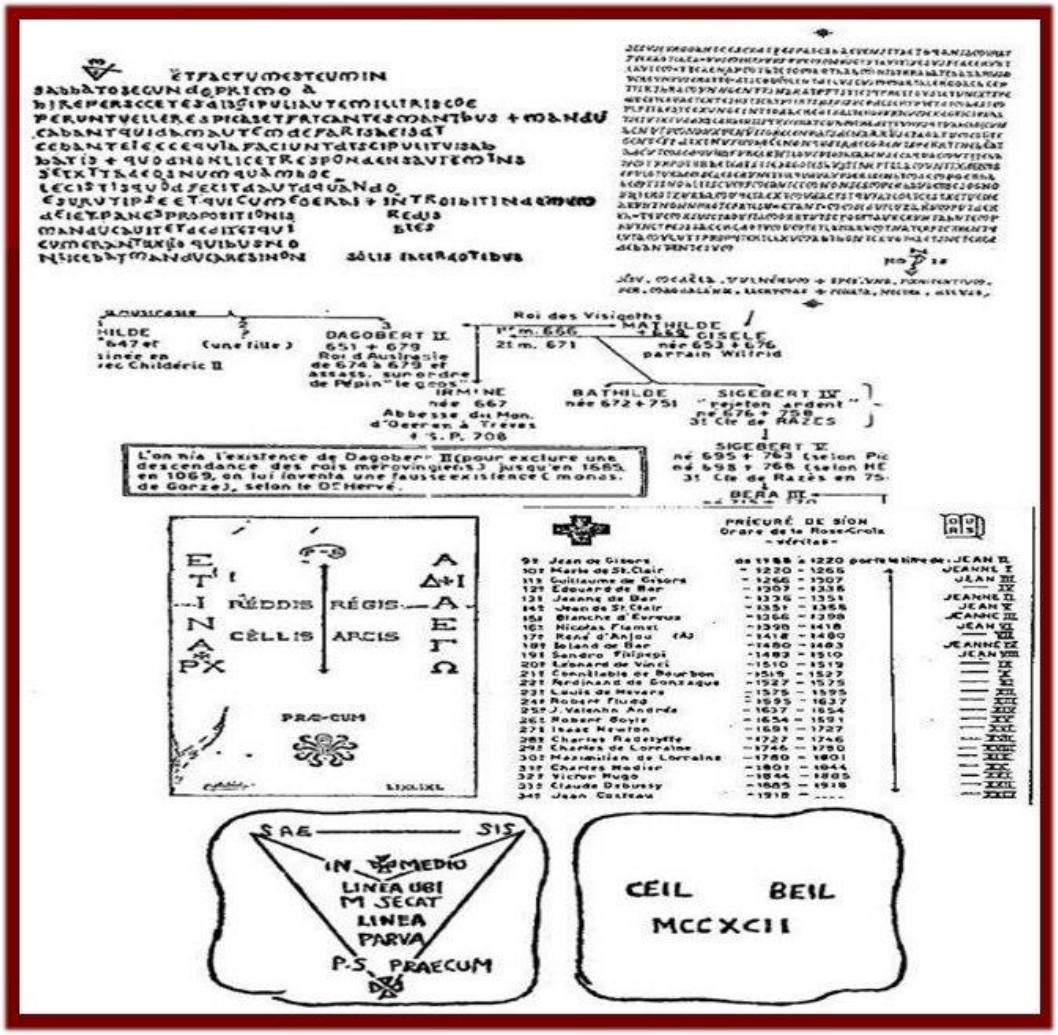

Araştırmacı yazarlar, bu konu hakkında şöyle bir görüşte birleşiyor:

"Özgün olarak bu dosyaların kapsamında, birtakım başka belgelerin daha bulunması gerekir. Var olanlar dikkatle incelendiğinde, bir eksiklik fark edilir. Bazılarının yer yer tahrif edilmiş, bazı sayfaların çıkarılmış olduğunu gösterir belirtiler göze çarpıyor."

Eğer araştırmacıların savı doğruysa bu dosyalarda yer alan belgelerdeki bilgiler ne kesin ne de tümüyle güvenilir.

Ancak öyle olsa bile, kapsamlarına değinmenin sakıncası yok. Hatta anlatmak zorunda sayılırız çünkü bunlar bu kitabın asal konusuyla doğrudan bağlantılı şeyler.

Bununla birlikte, daha önce belki birkaç kez belirtilmiş olmasına karşın şunu da bir daha vurgulamalıyız:

Bu çalışma, içerdiklerinin "baştan sona doğru" olduğu iddiasında değildir. Çok sayıda ve çeşitli türde kaynaktan yararlanılarak edinilmiş bir bilgi birikimi üzerine, bu aşamaya kadar anlatılmış ve bundan sonra da anlatılacak olanlar, eksik ya da yer yer yanlış olabilir. Kaldı ki birçok konunun ayrıntısına girilmeyip, en önemli noktalara değinilmekte, âdeta bir özet çıkarılmaktadır. Daha kolay anlaşılabilmesi için anlatımların kapsamının olabildiğince basite indirgenmesi öngörülmüştür. Tümünün ayrıntılarına girilecek olsaydı, bu çalışmanın hacmini birkaç kez katlamak gerekirdi.

Bu kısa girişten sonra, konuyu biraz daha ayrıntılı olarak inceleyelim.

Ayrıntılı diyorsak, en önemli noktalarını ele alıp özetleyerek...

Henri Lobineau

Gizli dosyalardan birinin başlığı şöyledir: ***"Les Descendants Mérovingiens ou l'Enigme du Razès Wisigoth"*** *(Merovenjlerin Soyundan Gelenler ya da Vizigot Razés Bilmecesi)*.

Bu belgenin özgün kapsamını Madeleine Blancasall'ın Almanca olarak yazdığı, Vincent Celse-Nazaire tarafından Fransızcaya çevrildiği, İsviçre'nin en büyük mason örgütü **Alpina Büyük Locası** tarafından bastırıldığı yazılıdır.

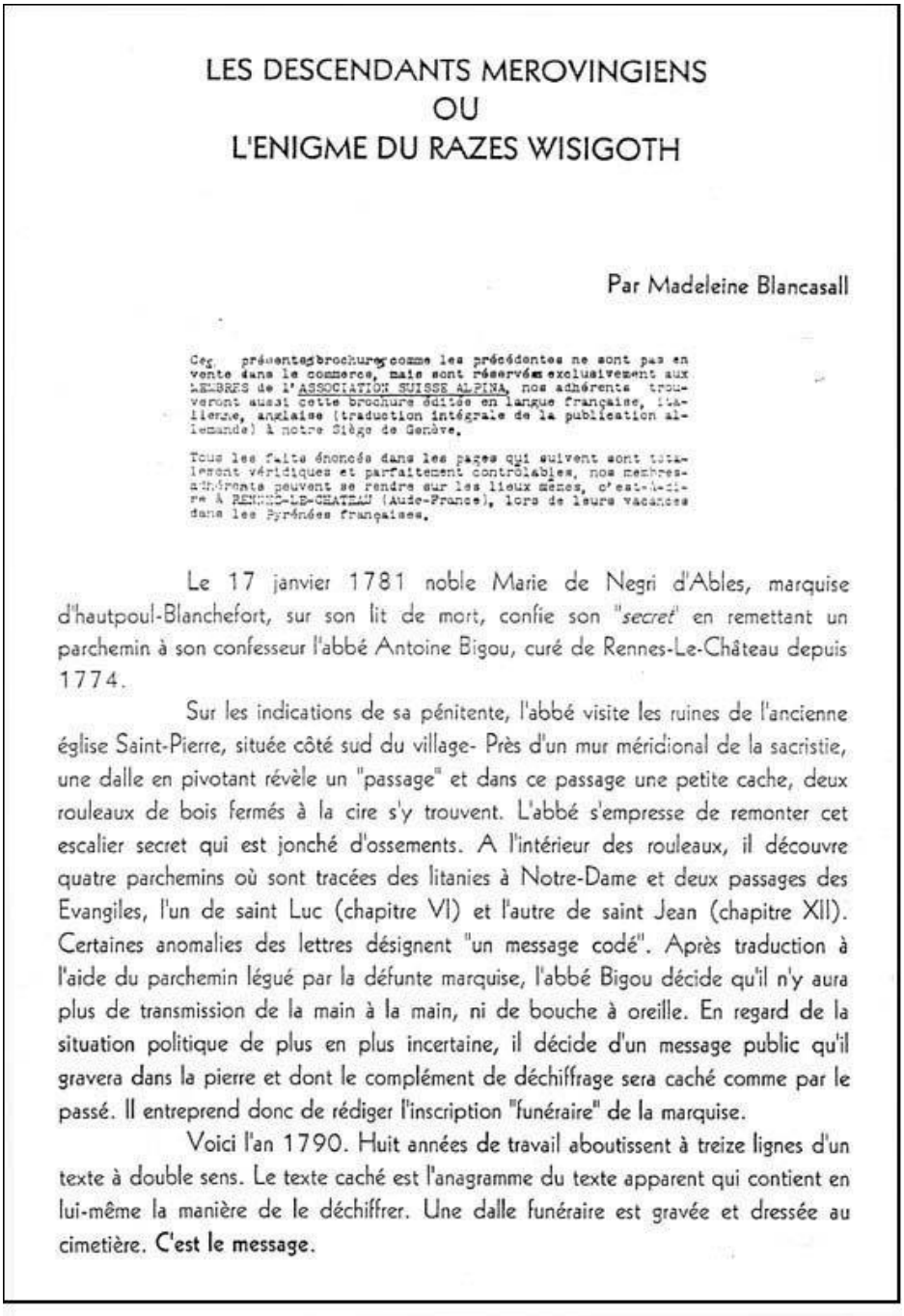

LES DESCENDANTS MEROVINGIENS
OU
L'ENIGME DU RAZES WISIGOTH

Par Madeleine Blancasall

Ces présentes brochures comme les précédentes ne sont pas en vente dans le commerce, mais sont réservées exclusivement aux MEMBRES de l'ASSOCIATION SUISSE ALPINA, nos adhérents trouveront aussi cette brochure éditée en langue française, italienne, anglaise (traduction intégrale de la publication allemande) à notre Siège de Genève.

Tous les faits énoncés dans les pages qui suivent sont totalement véridiques et parfaitement contrôlables, nos membres-adhérents peuvent se rendre sur les lieux mêmes, c'est-à-dire à RENNES-LE-CHATEAU (Aude-France), lors de leurs vacances dans les Pyrénées françaises.

Le 17 janvier 1781 noble Marie de Negri d'Ables, marquise d'hautpoul-Blanchefort, sur son lit de mort, confie son "*secret*" en remettant un parchemin à son confesseur l'abbé Antoine Bigou, curé de Rennes-Le-Château depuis 1774.

Sur les indications de sa pénitente, l'abbé visite les ruines de l'ancienne église Saint-Pierre, située côté sud du village- Près d'un mur méridional de la sacristie, une dalle en pivotant révèle un "passage" et dans ce passage une petite cache, deux rouleaux de bois fermés à la cire s'y trouvent. L'abbé s'empresse de remonter cet escalier secret qui est jonché d'ossements. A l'intérieur des rouleaux, il découvre quatre parchemins où sont tracées des litanies à Notre-Dame et deux passages des Evangiles, l'un de saint Luc (chapitre VI) et l'autre de saint Jean (chapitre XII). Certaines anomalies des lettres désignent "un message codé". Après traduction à l'aide du parchemin légué par la défunte marquise, l'abbé Bigou décide qu'il n'y aura plus de transmission de la main à la main, ni de bouche à oreille. En regard de la situation politique de plus en plus incertaine, il décide d'un message public qu'il gravera dans la pierre et dont le complément de déchiffrage sera caché comme par le passé. Il entreprend donc de rédiger l'inscription "funéraire" de la marquise.

Voici l'an 1790. Huit années de travail aboutissent à treize lignes d'un texte à double sens. Le texte caché est l'anagramme du texte apparent qui contient en lui-même la manière de le déchiffrer. Une dalle funéraire est gravée et dressée au cimetière. C'est le message.

Bu belgede Merovenj hanedanının Tevrat'ta belirtilen ailelerden gelişi, bu soyun günümüzde Fransa'daki **Plantard** ailesine kadar uzanışı anlatılmaktadır.

Hani bu çalışmanın başlarında eskice bir daktilo ile yazılmış, bağlantıları yer yer el ile konmuş bir soy ağacı çiziminden bir bölümün kopyasını vermiştik ya... İşte onun tamamı bu dosyadan çıkmadır. Bu çizelgenin **Henri Lobineau** adlı birisi tarafından düzenlendiği ileri sürülmüştür.

Bu olay ortaya çıkıp da dünya kamuoyunda yankılanınca, İsviçre'deki Alpina Büyük Locası, konuyla hiçbir ilgisi olmadığını açıklamıştır.

«Acaba o mason örgütünün üst düzeyinde bulunan kişilerden kimileri, tıpkı Siyon Protokolleri olayında olduğu gibi bu işin içine bulaşmış olamaz mı?»

Kim bilir!... Belki.

Bir mason örgütünün üst düzey yönetiminde yer alan kimi masonların arada sırada böyle işlere giriştiği, bundan ötürü üyesi oldukları mason örgütünü zor durumda bıraktığı hatta o örgütün başına iş açtığı bile oluyor.

Masonluk, bu bakımdan hiçbir yerde gerektiğince kurumsallaşamamış.

Her örgütün elbette yetkili organları, uyulması gereken yazılı kuralları var ama o organlardan birinde yer alan bir mason olmadık işlere kalkışabiliyor.

Sonra diğerleri onun ardında bıraktığı pisliği temizlemek zorunda kalıyor.

* * *

1966 yılında ortaya çıkan ***"Un Trésor Mérovingien à Rennes-le-Château"*** *(Rennes-le-Château'da Bir Merovenj Hazinesi)* başlıklı belgenin de önceki gibi Alpina Büyük Locası'nın yayını olduğu ileri sürülmüştür.

Bu yazıda bu kitabın birçok bölümünde sözünü etmiş olduğumuz şu ünlü hazine anlatılıyor.

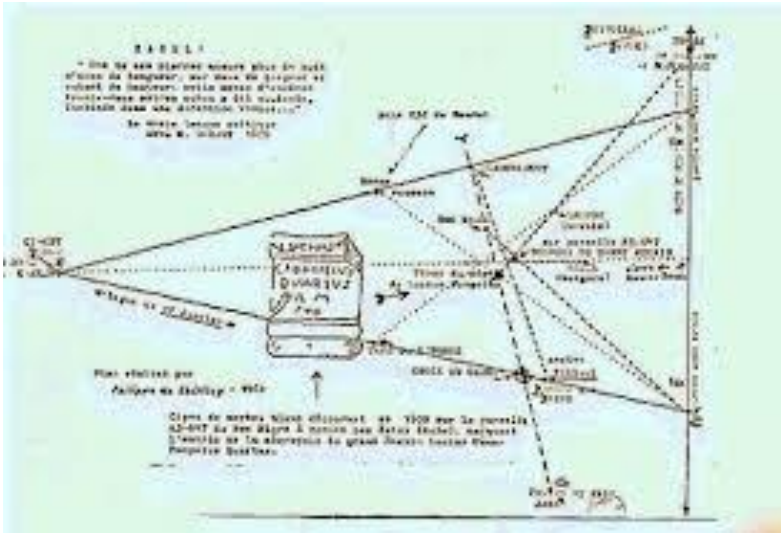

İsviçre'nin Alpina Büyük Locası bu belge hakkında da ilgisinin olmadığına ilişkin bir açıklama yapmış mı, yoksa bu söylentiyi artık göz ardı mı etmiş, bilmiyoruz. Bir tepki göstermişse araştırılıp bulunabilir ama o kadar da önemli değil. Hani *"Ateş olmayan yerden duman çıkmaz."* denir ya... Birisi durup dururken niçin bu yazının Alpina Büyük Locası'nın yayını olduğunu söylesin?... Bunda bir art niyet aramak da gerekmez. Böyle bir yazının kapsamı o büyük locaya bir suçlama getirmez ki...

Belki şu olabilir: Çoğu mason örgütü gibi, Alpina Büyük Locası'nın da bir yayın organı var: Yılda on kez çıkarılan "ALPINA" adlı bir dergi… Belki de bu yazı o dergide yayımlanmış makalelerden biriydi. Zaten mason örgütleri, kimi zaman ve yerde, yayın organlarında yer almış olan birtakım yazılardan ötürü de suçlanmıştır. Sırf bu söylentinin doğru olup olmadığını ortaya çıkarabilmek amacıyla o büyük locanın sözünü ettiğimiz yayın organının bundan çok yıllar öncesine ilişkin eski nüshalarını araştırmadık doğrusu.

* * *

1966 yılında, öncekinden bir ay kadar sonra ortaya çıkan bir diğer belge "***Pierres Gravées du Languedoc***" *(Languedoc'taki Mezar Taşları)* başlığını taşıyor. Avusturyalı tarihçi Eugene Stüblein tarafından 1884 yılında kaleme alınmış olan bir kitaptan alıntı olduğu belirtilmiş.

Oysa bilindiği kadarıyla adı verilen tarihçinin böyle bir yapıtı yok.

Bu belgede bir başka bilgi daha veriliyor: Daha önceki belgelerde adı "Henri Lobineau" olarak geçen kişinin, aslında İsviçreli tarihçi **Leo Schidlof** olduğu, ona bir takma ad uydurulduğu yazılı.

Bu dosyayı keşfedenler, denilenin doğru olup olmadığını araştırmak üzere Leo Schidlof'u bulup, kendisiyle görüşmek istemişti.

Heyhat!... Geç kalmışlardı. Leo Schidlof önceki yıl ölmüştü.

Leo Schidlof'un Merovenjlerden bu yana Batı Avrupa'daki olaylarla ilgili olup, henüz yazmadığı ve başka tarihçilerce de pek bilinmeyen çok geniş çapta bilgi birikimi olduğu söyleniyordu. Oysa bu bağlamda ortaya koymuş olduğu pek bir şey de yoktu.

Dolayısıyla şöyle bir yorum yapıldı:

"Ya aslında Leo Schidlof'un böyle olağanüstü bir bilgisi yoktu; bu sadece bir söylentiydi ya da bunlar onunla birlikte mezara gitti."

Belki bir gün, beklenmedik bir yerde, bu kez gerçekten rastlantısal olarak birtakım belgeler bulunur. Kim bilir, belki bir başka yerdeki genel ya da özel kütüphanelerin birinde Paris'teki "Gizli Dosyalar" gibi henüz keşfedilememiş ya da kimilerinin henüz ortaya çıkarmadığı birtakım başka belgeler de vardır.

Nitekim 1977 yılında başlığı ***"Le Cercle d'Ulysse"*** *(Ulis Çemberi)* olan bir başka belgeden daha söz edildi.

LE CERCLE D'ULYSSE

par Jean DELAUDE

047

En 1972, lors de mes vacances dans le Languedoc, le hasard m'a fait assister à une conférence d'archéologie. Ma stupéfaction fut grande d'entendre la déclaration du conservateur de la bibliothèque de Carcassonne, Mr. René DESCADEILLAS: "...nous considérons Gérard de SEDE comme un conteur débridé, doublé d'un fumiste, son ignorance est proverbiale pour tout le monde, et nous n'avons que faire de ce genre de mêtèques du nord pour nous donner des leçons...". Quelques temps après le 16 Octobre 1972 au poste de Radio-Genève, un autre son de cloche attire mon attention, c'est un certain Mathieu PAOLI qui affirme: "Sur son livre « Rennes et ses derniers Seigneurs », René DESCADEILLAS touche seulement 35% des droits d'auteur, les autres 65% reviennent au même personnage qui a propulsé Gérard de SEDE pour son ouvrage « L'or de Rennes », lui aussi touche les ... 35% pour prêter son nom"
A son tour Gérard de SEDE écrit dans: Le vrai dossier de l'Enigme de Rennes, "...les cris de M. DESCADEILLAS ressemblent à ceux du voleur qui crie au voleur! Car c'est ce monsieur qui, lorsqu'il le juge utile, travestit sans vergogne la vérité: il trempe les dates, déforme les textes, affirme sans preuves, fait silence sur les faits qui le gênent et va jusqu'a nier à présent ce qu'il affirmait hier encore..."
Si l'on compare le nouvel ouvrage de René DESCADEILLAS: "Mythologie du trésor de Rennes" avec son livre "Rennes et ses derniers Seigneurs", le style est différent, le TEXTE N'EST PAS DU MEME AUTEUR. Remarque identique entre "L'Or de Rennes" et la "Race fabuleuse" de prétendu auteur Gérard de SEDE. Aucun doute, ces gens sont manipulés, toute une documentation a été mise entre leurs mains. L'affaire de RENNES-LE-CHATEAU semble une énorme mystification politico-religieuse et il n'est aisé de savoir discerner entre l'historique et le canular.

İddiaya göre Bérenger Saunière'in yeğeni, doğrudan amcasının yazmış olduğu bu belgeyi İngiltere'de Roland Stanmore ve Thomas Frazer adlı kişilere satmıştı. Onlar da bunu bir banka kasasına yerleştirmişti.

Bu duyumu alan araştırmacılar hiç durur mu?... Hemen o bankanın adını da öğrenip peşine düştüler.

Elbette banka bu konuda hiçbir sır verecek değildi ama umutsuz da olsa bir kez denediler.

Hiçbir şey elde edemediler.

Günümüze dek bu konuda değişen bir şey olmadı.

Dolayısıyla böyle bir belgenin sahiden de var olup olmadığı kesin bir şekilde bilinmiyor.

Diyelim ki vardır ve bir gün bulundu.

O zamanki durum da bugünkünden pek farklı olmayacak.

Yine akademik tartışmalar yapılacak.

Yine kimileri belgenin kapsamının doğruluğunu ileri sürerken kimileri de baştan sona uydurma olduğunu söyleyecek.

Kaligrafi uzmanlarına başvurulacak. Bérenger Saunière'in el yazısı ile karşılaştırmalar yapılacak.

Sonunda da büyük olasılıkla *«Olabilir de, olmayabilir de.»* denecek.

Dolayısıyla, -kapsamında her ne yazılı olursa olsun- kesinlikle güvenilir bir nitelik taşımayacak.

* * *

Gizli dosyaların bir bölümünde, Siyon Örgütü ile bağlantılı bilgiler ile Bérenger Saunière'in Rennes-le-Château köyünün kilisesinde bulduğu el yazmaları, köyün önceki rahibi Antoine Bigou tarafından yapılmış olan mezar taşının üzerinde yazılı olanlar, bununla bağlantılı diğer bilgiler yer alıyor.

Bu belgelerin Paris'teki Milli Kütüphane'ye gelinceye kadar elden ele dolaştığından söz etmiştik ya...

Şöyle bir yorum yapılıyor:

"Bérenger Saunière bunları Johann Salvator von Habsburg'a, o da işi bittikten sonra Prieuré de Sion'un Büyük Üstadı Claude Debussy'ye vermişti.

Aradan elli yıl kadar bir süre geçti. Claude Debussy'den sonra Prieuré de Sion'un büyük üstadı olan Jean Cocteau, bu örgüte bambaşka bir çehre edindirmek istedi. Bunlara inceleyip, ortaya derli toplu bir sonuç koyması için tarihçi Leo Schidlof'u görevlendirdi."

Bu bir olasılıktır.

Fakat belgelerin geçirdiği serüven başka türlü de olabilir.

Bu arada bir rastlantıdan daha söz edelim:

Claude Debussy'nin büyük üstat olduğu dönem, Bérenger Saunière'in Rennes-le-Château'da geçirdiği yıllar ile (1885-1918) hemen hemen örtüşüyor.

Şimdi birisi çıkıp, bu kronolojik rastlantı üzerine de spekülasyon kurabilir. Belki yapan olmuştur bile. (Bu çalışmanın kaynak araştırması sırasında böyle bir şey ile karşılaşılmadı.)

Böylece, Claude Debussy'den sonra Siyon Örgütü'nün büyük üstatlığına gelen kişinin **Jean Cocteau** olduğunu da öğrenmiş oluyoruz. [Ondan daha sonraki bir bölümde ayrıca söz edeceğiz.]

Kuşku Yaratan Bulgular

1976 yılında Paris'teki Milli Kütüphane'de bir diğer belge daha bulundu.

Bu bir çalışmaydı. ***"Le Serpent Rouge"*** *(Kızıl Yılan)* başlığını taşıyordu. Bu çalışmayı yapanların, Pierre Feugere, Gaston de Koker ve Louis Saint-Maxent adlı üç kişi olduğu belirtilmişti. (Aynı başlık altında ve bu konuyu işleyen, üç kişinin birlikte yazdığı bir kitap daha var. Ancak o başka bir kitap.)

Bu çalışma, toplam 13 kıtadan oluşan bir şiir gibidir. Bunlardan on ikisi Zodyaktaki bildiğimiz burçların adlarını taşır. Sonuncusuna, on üçüncü burç olarak benimsenen **"Ophiuchus"** *(yılanın sahibi)* adı verilmiştir.

Rennes-le-Château köyündeki kilisenin dekorasyonunda kullanılmış olan simgelerin anlamlarını veren bu çalışmada simgeler arasındaki bağlantılar da açıklanır. Böylece, Bérenger Saunière'in kiliseyi niçin o şekilde dekore etmiş olduğuna da bir açıklama, daha doğrusu yorum getirilir.

Bu açıklama ve yorumlarda Alşimistlere özgü bir yaklaşım görülür. Nitekim Alşimistler çalışmalarında "kızıl yılan" terimini de kullanır. Bakırı altına dönüştürme işleminde bir katalizör olarak kullanıldığı söylenen kırmızı kükürt aracılığıyla gerçekleştirilen kimyasal oluşumu niteler. Bu işin bir zincirleme reaksiyon olduğu söylenir. [**Katalizör:** Bir kimyasal işlemde, doğrudan reaksiyona girmeyen ama reaksiyonun oluşumuna yardım eden bir madde.]

Burada kızıl yılan bir simgedir. İsa'dan günümüze dek süregeldiği kabul edilen kutsal kan bağını vurgular yani Kutsal Çanak kavramıyla özdeşleşir.

* * *

Tam bu belge keşfedilmişti ki üzerinde bu çalışmayı ortaklaşa yaptıkları yazılı o üç kişinin, hep birden asılmak suretiyle ölü bulunduğu haberi alındı. Polis bu kişilerin Satanist olduğunu, kendilerini astıklarını açıkladı. Ölen kişilerin her birinin ailesi, oğullarının adı belirtilen diğer iki kişiyle hiçbir ilgisi olmadığını ileri sürdü.

Hiçbirinin diğer ikisiyle ilgisi yok idiyse nasıl olmuştu da bunların üçü birden hemen aynı anda kendini asmıştı?... Nasıl olmuştu da üçünün adı aynı belgenin üzerinde buluşmuştu?... Bu belgeye sahte bir yazar adı konması gerekmişse bir teki yetmez miydi?

Bu olaya ilişkin resmî soruşturma dosyası alelacele kapatıldı. İşte bu durum, bu işin ardında bir iş olduğuna ilişkin kuşkuyu artırır.

Ancak tüm bunlar, bu belgedeki çalışmanın gerçekten o kişilerce yapılmış olup olmadığına ilişkin bilgi vermez. Adı belirtilen üç kişinin ölmeden önceki kimlikleri incelendiğinde, bunun pek olamayacağı, böyle bir çalışma yapacak nitelikte kişiler olmadıkları anlaşılır. Birisi üçünün birden adını kullanmış.

Kimilerine göre bu çalışmadaki üslup, 1956 yılında Prieuré de Sion'a bambaşka bir kurumsal kimlik edindirmeye girişmiş olduğu belirtilen Jean Cocteau'nun tarzı ile tıpatıp örtüşür. İşte bu olmayacak şey değil.

* * *

Araştırmacılar ayrıntılı bilgi edinmek istediğinde, "Gizli Dosyalar" olarak nitelenen belgelerin hemen hepsinde aynı durum ile karşılaşmıştır.

Herhangi bir belgeyi yazmış ya da düzenlemiş olduğu belirtilen kişinin adı ya uydurulmuş ya da ödünç alınmış gibidir. İlgili belge ortaya çıkar çıkmaz, ya aslında öyle bir kişinin hiç olmadığı ya da kısa bir süre önce ölmüş olduğu görülmüştür. Sanki şöyle deniyor:

«Belgeyi al ve kullan... Yazarını arama.»

Bu olay sadece dosyalarda adı geçen kişilerle de sınırlı değil.

Neden sonra bu dosyaları Paris'teki Milli Kütüphane'ye **Fakhur el Islam** adında bir kuryenin topluca getirip kütüphane ilgililerine teslim etmiş olduğu öğrenildi.

Hemen bu adamın nerede bulunabileceğini araştırmaya girişenler, onun da 1967 yılında Paris'in güneydoğusundaki Melun adlı bir kasabanın hemen dışında, demiryolu üzerinde ölü bulunmuş olduğunu öğrendi. Bu konuda da polisin yaptığı araştırmadan hiçbir sonuç çıkmadı. Nedeni anlaşılamayan ve faili meçhul cinayetlere biri daha eklendi.

Polisiye macera romanı yazacak olanlar için pek çekici bir tema.

Konu yalnızca kişi adlarıyla da kalmaz. Bu dosyalardaki belgelerden bazılarının kapsamında konuyla ilgili olmak üzere birtakım adresler verilmiştir. Bunlar araştırıldığında, ya böyle bir adresin hiçbir yerde olmadığı, bütünüyle uydurulduğu ya da konuyla uzaktan yakından ilgisinin bulunmadığı görülür.

Ondan sonra gelin de bu belgelerde yazılı olanlara güvenin!

* * *

Kütüphanedeki "Gizli Dosyalar", kütüphane kuralı uyarınca "salt okunur" nitelikliydi yani bunların kütüphaneden çıkarılması yasaktı. Sadece kütüphane görevlisinin gözü önünde, orada okunup incelenebilirdi. Araştırmacı yazarların bunların üzerindeki incelemelerini bir gün içinde yapıp bitirmeleri olanaksızdı. Bu nedenle kütüphaneye birkaç kez gidip, orada çalışmaları gerekiyordu.

İçlerinden kimisinin karşılaştığı ilginç bir olay var:

Bu gidiş gelişlerinde, daha önce orada görmüş oldukları bazı dosya ve belgelerin şimdi yerinde olmadığını fark edince şaşkınlık içinde kalmışlar.

Haydi diyelim ki bu olabilir... O araştırmacılardan sonra bir başkası geliyor ve belki kütüphanecilere belli etmeden, belki gözlerinin önünde dosyalardaki bazı belgeleri alıp gidiyor. Açıkçası aşırıyorlar.

Fakat daha garip olanı da var: Bir önceki aşamada gözden geçirmiş olup, daha sonra bulamamış oldukları bir dosya ya da belge, bir sonraki aşamada durup dururken yeniden ortaya çıkmış.

Hayretler içinde kalmışlar.

Baktıklarında, bu kez içindeki bilgilerin yer yer değişikliğe uğramış olduğunu görmüşler. Üstelik bu birkaç kez yinelenmiş.

Paris'teki Milli Kütüphane'nin kuralları, bu bakımdan çok sıkıdır. Bunun nasıl olduğunu anlamak olanaksız.

Demek ki birileri kütüphaneciler ile iş birliği etmiş. İkide bir bu dosyalara el atıyor, karıştırıyor, kapsamlarını değiştiriyormuş.

Dolayısıyla, elde edilen hangi bilginin doğru, hangisinin yanlış, hangisinin saptırılmış, hangisinin düzmece olduğunu anlamanın da olanağı yok.

Bu işlere adı karışan bir kişi aranıyor. Bu arayışın sonunda ya öyle bir kişinin olmadığı anlaşılıyor ya da öldüğü öğreniliyor.

Konuyla bir bağlantısı bulunduğundan ötürü mü öldürülmüş, yoksa zaten ölmüş olan kişilerin adı seçilerek mi kullanılmış, o da belli değil.

Hiçbir şey tam olarak belli değil... Hiçbir şey kesin ve güvenilir değil.

Her şey bir bilmece gibi... Ara sıra bu bilmecenin bazı halkaları çözülüyor; sonra o çözülmüş halkalar ortaya bir başka bilmece daha çıkarıyor.

Arapsaçına dönmüş bir olay ve belgeler zinciri...

Tam polisiye macera romanı gibi.

İşte bu durum "Gizli Dosyalar" adıyla anılan bu belgelerin içindekilerin tümünün doğruluğunun kuşkuyla karşılanmasını gerektirir.

Fakat tüm bu olgulara, üstelik olup bitenlerin baştan beri bilinip açıklanmış olmasına karşın, bu belgeler dünya çapında hayli sansasyon yarattı.

Kapsamlarının doğruluğu kuşkulu olsa bile göz ardı edilmeleri olanaksız.

Kim bilir, belki de bu belgeleri araştırmacılara keşfettirmiş olanların asıl amacı bir sansasyon yaratarak dünya kamuoyunun ilgisini çekmekti.

Rennes'in Altını

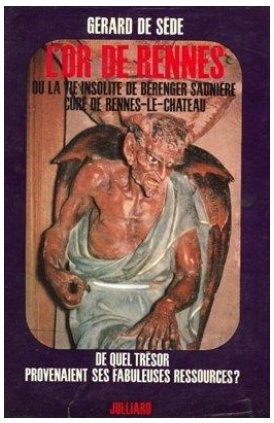

1967 yılında, Fransız yazar Gérard de Sède, yapıtlarına bir yenisini ekledi: ***"L'or de Rennes"*** *(Rennes'in Altını)*. Bu kitabı hazırlarken, kaynakça şu mahut gizli dosyalarda yer alan belgeleri kullanmıştı.

Kitabın kapağına konulan ifriti tanıdınız, değil mi?

Kitap çok tutuldu. Uzun süre kitapçıların "çok satan" raflarından inmedi. Üst üste birkaç kez basıldı.

Aynı sıralarda Milli Kütüphane'de bir başka dosya daha bulundu.

Bu dosya, öncekiler gibi belli bir konu üzerinde odaklanmamıştı. Üstelik gelişigüzel şeylerle doldurulmuştu; gazetelerden kesilmiş birtakım kupürler, mektuplar, soy ağacı çizimleri, çeşitli çalışmaların fotokopileri gibi... Şunu bunu içeren bir tür koleksiyon.

Bu koleksiyon **Pierre Plantard de Saint-Clair** adlı kişiye aitti.

Bu yeni dosya, yukarıda değinilmiş olan bir konuyu yine gündeme getiriyordu: "Henri Lobineau diye birisi yoktur. Bu, uydurulmuş bir takma addır; Paris'te Saint-Sulpice Kilisesi'nin de bulunduğu mahallede Rue Lobineau adlı bir sokağın adından esinlenilerek konmuştur."

«Ayrıntıları bir yana dursun, bunu öğrenmiştik. Yine gündeme getirilmesinin ne gereği var?»

Gereği, bu bilgi değil... Bu bilgiyi kimin getirmiş olduğu... Pierre Plantard adlı kişiye ait belgelerin arasından çıkması.

«Ne olmuş öyleyse?... Bu neyi değiştirir?»

Değiştirdiği bir şey yok ama değiştirdiği bir durum var.

O kişinin adının özellikle gündeme getirilmesini, kamuoyunun onunla daha yakından ilgilenmesini sağlar.

* * *

1996 yılında, İngiliz BBC televizyonu, Rennes-le-Château köyü hakkında bir program yaptı.

Bu konuda ortaya konmuş olan bilgi ve bulguların tümü, saçma sapan ve uyduruk olarak nitelendirildi.

Ortaya konulan görüş, özetle şöyleydi:

"Bérenger Saunière tarafından bulunmuş olduğu ileri sürülen, sonra da Paris'teki Milli Kütüphane'ye yerleştirilmiş belgeler sahtedir. Bunlar, Philippe de Chérisey adlı biri tarafından düzenlenmiştir."

Bu programda anlatıldığına göre yazar Gérard de Sède, başından beri bu belgelerin sahte olduğunu biliyordu. Sırf para kazanabilmek amacıyla kitabında bunları gerçek gibi yansıtmıştı. Bu konuyla bağlantılı gerçekleri ortaya çıkarabilmek için uzun süre yılmadan didinen araştırmacı yazarların, boşuna zaman ve emek harcamış oldukları ileri sürüldü.

İzlemek isterseniz, adresi şöyle: https://www.youtube.com/watch?v=LD8d8q9HTrc

BBC televizyonunun yayınında belirtilenler doğru olabilir.

Ancak bunun değiştiremeyeceği bir gerçek var:

Rennes-le-Château köyünde insanı şaşkınlıktan şaşkınlığa sürükleyen ve hiç de olağan sayılamayacak birtakım olaylar yaşanmıştır.

Bu olayların uzantısında, gerek uluslararası politika gerekse Tapınakçılar, Siyonistler ve Masonlar ile birtakım bağlantılar vardır.

* * *

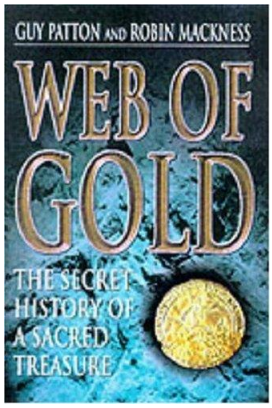

2000 yılında, Guy Patton ve Robin Mackness adlı iki yazar, ***"Web of Gold – The Secret Power of a Sacred Treasure"*** *(Altın Ağı – Bir Kutsal Hazinenin Gizli Gücü)* adlı bir kitap yayımladılar.

Bu kitapta, Rennes-le-Château ile bağlantılı bilmece gibi konularda Nazilerin de parmağı olduğunu ileri sürdüler. (Milli Kütüphane'de bulunmuş belgelerde parmağı olduğu anlaşılan Pierre Plantard, bir zamanlar etkin bir Nazi yandaşıydı.) Prieuré de Sion hakkındaki her şeyi Pierre Plantard'ın uydurduğunu, bunların tümünün, ayrıntıları inceden inceye düşünülerek ayarlanmış bir *"düzmece öyküler dizisi"* olduğu ileri sürdüler.

Martha Neyman adlı araştırmacı yazar ise ***"The Horse of God"*** *(Tanrı'nın Atı)* adlı çalışmasını, 2001 yılında bir kitap olarak değil de CD biçiminde piyasaya sürdü. Rennes-le-Château köyündeki varsayımsal hazinenin, parasal karşılığı olan bir şey değil, İsraillilerin Ahit Sandığı olduğunu iddia etti. Ancak bu iddia Bérenger Saunière'in durup dururken niçin zengin bir adam olup çıktığını açıklayamıyordu. Bunu yanıtlayamayınca, beklediği ilgiyi göremedi.

* * *

Tüm bu olayların ardında elbette bir gerçek var ve günümüzde hâlâ bilinmezliğini koruyor.

Belki hep öyle kalacak.

Ancak, Pierre Plantard, yazar Gérard de Sède ile şimdiye dek adı tek bir kez geçmiş olan Philippe de Chérisey arasında bir ilişki var.

Birtakım soruların yanıtlarını bulmak için ona da bakmak gerekli.

Bölüm: 9

Plantard

1918 yılında Prieuré de Sion'un başına geçen **Jean Cocteau**, 20. yüzyılın tanınmış Fransız sanatçılarından biriydi. Çok yönlü bir kişiydi; hem ressam ve dekoratör hem şair ve yazar... Yapıtları Gerçeküstücülük (Sürrealizm) akımının tipik örneklerinden sayılır.

Jean Cocteau bir Protestan iken 1925 yılında mezhebini değiştirip Katolik oldu. Onu yakından tanıyanlar buna çok şaşırdı. Katolikliği sadece görünüşte benimsemiş olduğu söylendi. Çünkü dünya görüşü buna hiç uymazdı. Üstelik Hıristiyanlık, hele İsa ile bağlantılı çalışmalarına bir de Katolik Kilisesi'nin dogmaları açısından bakılırsa, kolayca bir sapkın olarak nitelendirilebilirdi.

Papalık öteden beri Prieuré de Sion'un hedeflerinden olduğuna göre hiçbir Siyonistin Katolik olmaması beklenir ama bu uğurda tarihte kardinal olanların bile bulunduğunu unutmayalım.

Herhalde onun da bir düşündüğü, bir tasarımı vardı.

1940'lı yıllarda sıkı bir Nazi yandaşı olduğu gayet iyi bilinir ama politika sahnelerinde görünmedi.

Buna karşılık Almanların İkinci Dünya Savaşı'ndan yenilgiyle çıkacağı anlaşılınca, Fransız direnişçileri savunan ateşli bir yurtsever oluverdi. Nitekim bu yüzden sonradan bir onur nişanı bile almıştır.

Okültizm, astroloji ve alşimiye düşkün olduğu, günümüzde "alternatif tıp" olarak anılan alanda birtakım çalışmalar yaptığı bilinir. Bunları yapıtlarından izlemek olanaklıdır. Birtakım insanüstü yetenekleri bulunduğu hatta dünya ötesi varlıklarla ilişki kurmayı başardığı da söylenmiştir.

* * *

Jean Cocteau, 1956 tarihli bir belgede **"23. Jean"** olarak anılıyor.

1958 yılında Papa 12. Pius öldüğünde, yerine seçilen Angelo Roncalli de aynı adı aldı: 23. Jean.

Kimilerine göre papanın bu adı alması yanlış bir işti çünkü 1415 yılında Kardinal Baldassare Cossa kendisini bu ad altında papa olarak ilan etmişti. Vatikan ise onun Katolik Kilisesi'nin yönetiminde anarşik bir olay yarattığı gerekçesiyle papalığını benimsemez; dolayısıyla yeni papanın bu adı almasında bir sakınca yoktur.

Jean Cocteau'nun niçin bu adla anıldığını bu çalışmanın ikinci kitabının ***"Siyonistler"*** başlığını taşıyan bölümünde anlatılmış olanlardan biliyoruz; örgütün erkek büyük üstatlarının sıralaması uyarınca 23'üncü Jean.

Bu konuyu bir komplo olarak yorumlayanlar da oldu. Onlara göre yeni papa ile Jean Cocteau arasında gizli bir ilişki vardı. Hatta Papanın bu adı Jean Cocteau onu büyüleyip öyle istediği için aldığı bile söylenmiştir.

Papa 23. Jean, Katolik Kilisesi'ni elinden geldiğince çağdaşlaştırmaya girişti. Yüzyıllarca korunmuş, mantığa aykırı dogmalardan birçoğunu kaldırdı. Tevrat ve İncil'in bilimsel gerçeklere ters düşen yorumlarına karşı çıktı. Bu kitaplardaki çoğu sözün simgesel anlamları olduğunu belirterek, çağın bilgi ve gerekleriyle olabildiğince uyumlu açıklamalar getirmeye çalıştı. 12. Leo'nun Masonluk üzerine kondurduğu en dehşetli aforozu göz ardı ederek, *«Katolik inancında olan bir kimse isterse Masonluğa girebilir.»* bile dedi.

Papanın bu sözü üzerine, masonik çevrede *«Acaba aforoz kalkıyor mu?»* diye bir umut doğdu. Fakat Papa o kadar da ileri gitmedi. Ancak bir başka bakımdan neredeyse tüm kardinalleri çıldırtacaktı; 1960 tarihli bir bildirgesinde Hz. İsa'dan "insan" olarak söz etti.

İşte Papanın bu gibi girişimleri, kimilerince Jean Cocteau'nun artık onu iyice pençesine almış olduğunun göstergeleri sayılmıştır.

Komplo teorileri üretmeye meraklı olan çok... Jean Cocteau ile Papanın ilişkisi bakımından ileri sürülen bu iddia doğru olsaydı, Prieuré de Sion'un tarih boyunca peşinde koşmuş olduğu amaçlardan biri gerçekleşme yoluna girmiş sayılabilirdi. Jean Cocteau'nun Papaya çok yakın olması, arada sırada onunla görüşmesi de beklenirdi. Fakat bambaşka işler yaptı. Yaptıkları da düzenlediği komplonun gereği ya da bir parçası sayılırsa, diyecek yok!

* * *

1950'li yıllarda Prieuré de Sion "gizli" olmaktan çıkıp, "ezoterik" nitelikli bir tarikata dönüştü.

9 dereceli bir sistem kuruldu. Bunlardan ilk ikisine topluca **"13 Rozkrua Kemeri"**, sonrakilere ise **"9 Tapınak Komandörlüğü"** denmişti. Her derecede bulunacak olan üyelerin sayısı da sınırlandırılmıştı. Bu sınırlandırma ise gelişigüzel değildi; bir "sayısal simgecilik" uygulamasına dayanıyordu.

Prieure de Sion'un bu yeni biçimini Masonluğa benzetenler var.

Tüm ezoterik örgütler, dışarıdan bakıldığında birçok bakımdan benzerlik gösterir. Aralarında en çok Masonluğun adı duyulmuş olduğu için, her örgütün Masonluktan esinlendiğini ya da onu taklit ettiğini söylemek yanılgıdır. [Daha sonraki bir bölümde, çağımızdaki bazı örgütlerden söz edecek, Masonluk ile benzerliği ya da ilişkisi olanların birkaçını göreceğiz.]

Yenilenen Prieuré de Sion'nda kullanılan tüm unvanlar Masonluktan çok Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nı andırıyordu. Ancak bu arada "büyük üstat" unvanı kaldırılıp, yerine **"nautonnier"** *(gemici ya da dümenci)* getirilmişti.

Bu değişiklik, kurumun öğretisinde denizcilik ile bağlantılı simgelere yer verildiğini göstermez. Neyin vurgulanmak istendiğini anlamak için ise ritüellerini baştan sona incelemeye gerek yoktur; **Balıkçı Kral**!

Jean Cocteau tarafından yenilenen Prieuré de Sion için oluşturulan öğreti, öncelikle antik mitler, dolayısıyla ölüm ve yeniden doğuş felsefesi, bunun üzerine sayı simgeciliği, Filozof Taşı ve Kutsal Çanak gibi kavramlar üzerine oturtulmuştu. Öğreti kapsamı bakımından öyleydi ama Prieuré de Sion başka ezoterik kurumlardan hayli farklı, sürrealist bir tutum benimsenmişti.

Tam Jean Cocteau'nun tarzı.

Sion Derneği

1956 yılında, Fransa'nın İsviçre sınırına pek sınırına pek yakın bir yerde olan St. Julien-en-Genevois kentinde, ilgili devlet organına bir dilekçe verildi.

Bu kente bağlı Annemasse adlı kasabada, amacı sosyal nitelikli çalışmalar yapmak olan bir dernek kurulduğu belirtilerek, bunun tescili istendi. Dilekçeyi, dernek başkanı André Bonhomme, başkan yardımcısı Jean Delaval, genel sekreter Pierre Plantard ve sayman Armand Defago imzalamıştı. Derneğin yasal adresi olarak da Pierre Plantard'ın kasabadaki evi gösterilmişti.

Derneğin adı "Prieuré de Sion" olarak belirtilmişti.

Bu dilekçenin ekinde sunulan tüzükte, toplam üye sayısının o sırada 1093 olup, en çok 9842'ye çıkabileceği yazılıydı.

Tüzüğün en önemli sayılabilecek maddesi ise şöyle diyordu:

"Yahudiler ve Masonlar dernek üyesi olamaz."

Derneğin bir de yayın organı vardı: CIRCUIT adlı, daktiloyla yazılmış, elle teksir edilip zımbalanmış birkaç sayfadan oluşan pek basit bir bülten... [CIRCUIT bir kısaltmadır. Açılımı şöyledir: Chevalerie d'Institution et Règles Catholiques d'Union Indépendante et Traditionaliste *(Bağımsız ve Gelenekçi Birliğin Katolik Kuralları ile Kurumunun Şövalyeliği)*.]

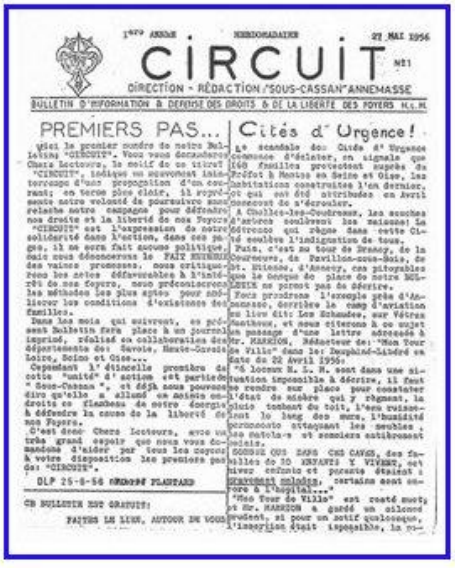

CIRCUIT

DIRECTION - RÉDACTION /"SOUS-CASSAN" ANNEMASSE

BULLETIN D'INFORMATION & DEFENSE DES DROITS & DE LA LIBERTÉ DES FOYERS H.L.M.

PREMIERS PAS...

Cités d' Urgence !

Fransa'nın Türkiye'deki "Resmî Gazete"nin karşılığı olan yayınında bu derneğin tescili ilan edildikten sonra, bültenin birkaç sayısı üst üste çıkarıldı. Burada küçültülmüş bir görselini verdiysek de konumuz bakımından kapsamında kayda değer bir şey yok.

* * *

Prieuré de Sion adı altında bir dernek kurulmuştu kurulmasına ama daha bir yıla varmadan hiçbir yerde sesi sedası çıkmaz oluverdi. Galiba üyeler arasında bir uyuşmazlık doğmuş, tüm yöneticileri derneği terk edip gitmişti.

Derneğin kurulurken sözü edilmiş diğer üyelerine ilişkin hiçbir bilgi yok. Jean Cocteau'nun bu dernekle ilişkisi olup olmadığı da belli değil.

Buna karşın dernek tüzel bakımdan ortadan kalkmamıştı. Nitekim 1960 yılında **Pierre Plantard**, derneğin yayın organı olan bültenin 9. sayısını çıkarıp, içeriğinde uzun uzun kendisinden söz etti. Derneği tek başına sahiplenmiş gibiydi. Sonraki olaylara bakılınca, aslında derneğin hiçbir zaman belirtildiği kadar çok sayıda üyesi olmadığı izlenimi doğuyor.

1960'lı yıllarda Pierre Plantard, "Prieuré de Sion" adını öyle işlere bulaştırdı ki aradan yıllar geçtikten sonra hâlâ bu derneğin resmen üyesi olduğunun farkına varan kurucu başkan André Bonhomme, noter aracılığıyla istifa ettiğini bildirmek gereğini bile duydu.

Korkmuştu. Niçin korktuğu da açıkça ortada... Olayların bir bölümü ***"Gizli Dosyalar"*** başlığını taşıyan bölümde anlatılmıştı. Dahası da var.

Basın ve medya ikide birde bu konuyu gündeme getiriyordu.

André Bonhomme basın ve medyadan kaçıyordu ama sonunda yakalandı. 1996 yılında kendisiyle röportaj yapan BBC muhabirlerine şöyle dedi:

«Prieuré de Sion artık yoktur. Biz, o derneği kurarken hiçbir politik amaç gütmüyorduk. Dört arkadaş eğlenmek için bir araya gelmiştik. Derneğin adını yakındaki bir dağdan aldık. Sonra ben ayrıldım. Pierre Plantard'ı 20 yıldan beri hiç görmedim. Onun çok geniş bir hayal gücü vardı. Galiba olmayacak şeyler yarattı. İnsanların niçin hiçbir şeyden büyük bir olay çıkarmaya çalıştığını anlayamıyorum.»

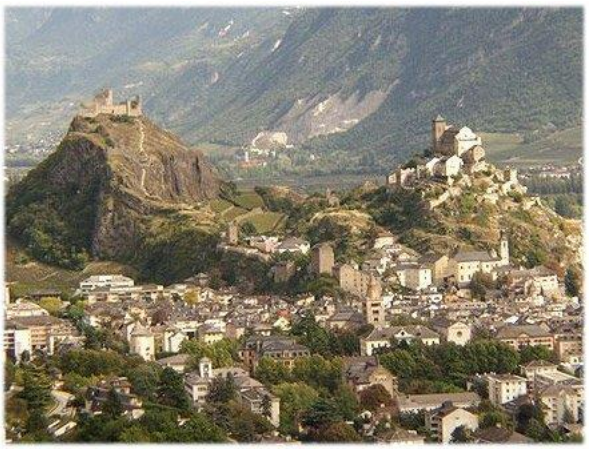

İsviçre'nin batısında, Fransa sınırına yakın bir noktadaki "Sion" adlı tepe

André Bonhomme, basına yaptığı açıklamayı, 1994 yılında Jean-Luc Chaumeil tarafından yayımlanmış bir kitaptan şöyle bir alıntıyla bitirdi:

«Prieuré de Sion 1956 yılında kuruldu. Bu oluşumun önceki üyeleriyle görüşmeyi başardık. Onlara Rennes-le-Château'dan söz ettiğimizde, hep bir ağızdan kahkahalarla güldüler. Önceki başkanlarına göre o sıralarda bu kurum bir tür izci kulübüydü; başka hiçbir şey değil.»

Bu deyişte değinilen şu "izci kulübü" terimi de hayli ilginç doğrusu... Böyle bir yakıştırma yapmış olan kişi, Prieuré de Sion'un 20. yüzyılın ikinci yarısında benimsediği ambleme mi takıldı acaba?

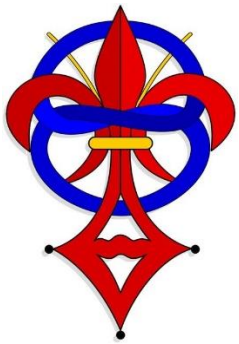

Burada sözünü ettiğimiz amblem görülüyor. Üst ortada bir gemici dümeni üstüne yaslanmış gibi duran figür, -tıpatıp aynısı olmasa bile- uluslararası boyutta izci örgütlerinin amblemini andırıyor.

Fakat buna bakıp Prieuré de Sion'un izcilikle de bağlantısını kurmaya kalkışırsak hem yanlış hem çok abartılı bir iş yapmış oluruz.

Günümüzde bu tezi tutan, Prieuré de Sion ile ilgili çapraşık konuların aslında hiç anlatıldığı gibi olmayıp, bu kadar basit olduğunu savunanlar var.

Onlara göre tarih boyunca Prieuré de Sion diye bir şey hiç var olmamıştı. Bunun, baştan sona Pierre Plantard'ın uydurduğu bir fantezi olduğunu ileri sürüyor, şunu da ekliyorlar:

«Eğer Prieuré de Sion diye bir örgütün eskiden var olması gerçekten söz konusu ise Pierre Plantard bunun adını kullanarak köklü ve esrarengiz bir tarihçe yaratmaya girişmiştir.»

Çok sayıda kaynaktan yararlanarak oluşturulmuş bu çalışmadaki tüm anlatımlara karşın, böyle bir iddiayı ön yargılı ya da saçma sapan bir şey olarak nitelendirmek zor...

Bu çalışmanın ikinci kitabındaki ***"Büyük Loca"*** başlıklı bölümünde, 18. yüzyılda Stuartistler ile iş birliği eden Rozkruacıların kurduğu derneğe Masonluk adını verdikten sonra, nasıl eski inşaatçılık mesleğinin âdeta mirasına konup, oluşturdukları bu yeni kurumun köklü bir tarihsel geçmişi varmış gibi bir izlenim yarattıkları anlatılmıştı. Elbette o apayrı bir konu ama toplumlarda buna benzer bir tarzda uyduruk bir tarihçe yaratma olayları çok görülür.

Şayet bu iddia doğruysa 20. yüzyılın ikinci yarısında Fransa'da etkinlikler göstermiş olan Prieuré de Sion adlı dernek ile bu çalışmada sık sık sözünü ettiğimiz ve şu aşamaya kadar anlattıklarımızın yarısından çoğunu doldurmuş olan Prieuré de Sion'un (Siyon Örgütü'nün) hiçbir ilgisi yok demektir.

Paris'teki Milli Kütüphane'de güya keşfedilmiş olan "Gizli Dosyalar" kapsamındaki belgelerin doğruluğuna ilişkin bir türlü giderilemeyen kuşkular bu iddiaya destek veriyor.

Anlaşılan birileri oldukça büyük bir oyun oynamaya girişmiş. Şarlatanlık ederek dünya kamuoyunun ilgisini üzerine çekmeyi başarmışlar. Kim bilir, belki asıl niyetleri zaten buydu: İlgi odağı olmak... Günümüzde, sosyal medyada "fenomen" diye adlandırılan kişiler gibi…

* * *

Öyle gibi görünse de bir kere başlamışken olayların sonrasını da anlatmak zorundayız.

Bundan ötürü bu konuyu romanlarından bazılarının ana teması olarak alıp işleyen Dan Brown da hayli eleştiriye uğradı. Oysa Dan Brown bir roman yazarıdır; kitaplarında gerçek olayları anlatmak zorunda değildir. Dilediğince kurgulayabilir. Anlattıklarının şurasında ya burasında gerçeğe aykırılıklar ve mantıksızlıklar bulunduğuna ilişkin suçlamalar açıkça ona haksızlık etmektir. Belki de yazdıklarının araştırmalara ve belgelere dayandığını ileri sürmeseydi böyle haksız eleştirilere uğramazdı.

Bizim de bu çalışmada anlattıklarımızın tümü araştırmaya ve incelemeye dayanıyor ama bunlardan hiçbirinin kesinlikle doğru olduğunu ileri sürmüyoruz. Neler derleyip toparlayabilmişsek, özetleyerek aktarmakla yetiniyoruz. İşin içine arada sırada kattığımız kurgular, sadece sizin tarihlerden ve kişi adlarından sıkılacağınızı hatta yorulacağınızı düşünerek, biraz ferahlamanızı sağlamak amacını taşıyor.

Şimdi konumuza dönelim...

* * *

Jean Cocteau 1963 yılında öldü. Yukarıda sözünü ettiğimiz şu dernek ile hiçbir ilgisi yokmuş gibi görünüyor. En azından ilgisinin bulunduğunu gösterir hiçbir delil görünmüyor.

Bazı kaynaklara göre Jean Cocteau ölünce örgütün başına 20. yüzyılın dinî kitap yazarlarından François Ducaud-Bourget geçmişti. Hakkında çıkarılmış olan söylentiler üzerine 1980 yılında bir açıklama yaptı. Bu örgüt ile hiçbir ilgisi olmadığını bildirdi.

Kimileri o dönemin Katolik sağcılarından Marcel Lefebvre'in adını verir. Bu ikinci kişiden çıkmış olumlu ya da olumsuz bir ses yok.

Bazı kaynaklarda ise şöyle deniyor:

"Jean Cocteau, sağlında yerine kimin geçeceğini belirlememişti. Öldüğü zaman, Pierre Plantard, Amerikalı banker Gaylord Freeman ve Antonio Merzagora adlı İtalyan üçlü bir yönetim oluşturdu."

Banker Gaylord Freeman, böyle bir örgüt ile hiçbir bağlantısı olmadığını ileri sürdü.

Antonio Merzagora'nın ise kim olduğu hatta böyle bir kişinin gerçekten de var olup olmadığı bile bilinmiyor.

Demek ki 1963 yılından sonra Prieuré de Sion'un başına kimin geçmiş olduğu belirsiz.

Ancak bu belirsizliğe karşın, yukarıdaki tüm anlatılanlar Pierre Plantard'ın çevresinde dolaşıyor. Konuya her ne açıdan bakılırsa bakılsın hep bu işin içinde, en ön planda yer tutuyor.

Alpha Galatès

Pierre Plantard, soyunun Merovenjlere kadar uzandığını, elinde bunu kanıtlayan belgeler olduğunu ileri sürmüştü.

Kimine göre sözünü ettiği o belgeler düzmecedir; üstelik köklü bir aileden geldiğini göstermek için bir de **"Saint-Clair"** soyadını kullanmıştır.

Kimine göre ise durum bunun tümüyle tersine... Asıl adı Pierre de Saint-Clair olmakla birlikte kendisine "Plantard" diye bir soyadı almıştır. Bunun nedeni, Merovenjlerden birçoğunun **"Plant-ard"** diye bir takma adla anılmış olmasıdır. Dolayısıyla adı yer yer "Pierre Plantard de Saint-Clair" olarak da geçer.

Prieuré de Sion'un yüzyıllardan beri süregelmiş savı uyarınca, kendisini aynı zamanda Fransa kralı olarak gördüğünden, bir de "Pierre de France" diye bir ad bile kullanmıştır.

Peki ama kimdir bu adam?... Gelmişi geçmişi nedir?

İkinci Dünya Savaşı öncesinde Fransa'da solcular iktidardaydı. Fransa'nın ilk sosyalist başbakanı Léon Blum Yahudi asıllıydı.

O sırada henüz 17 yaşında olmasına karşın aşırı sağcı bir tutum edinen Pierre Plantard, Fransa'yı kurtarmak için bir şeyler yapması gerektiğine karar vermişti. 1937 yılında hem Antisemitist hem Masonluğa karşıt bir politik örgüt kurmaya girişti. Buna **"Union de France"** *(Fransa Birliği)* adını taktı.

Gençlik ateşiyle kalkıştığı bu ilk atılımdan sonra, 1941 yılında **"Rénovation Nationale Française"** *(Fransız Ulusal Yenilenmesi)* adlı bir örgüt kurdu.

Fransa, Alman işgali altına girmiş durumdaydı ve yetkililer elbette böyle bir örgütün kurulmasını hiç de hoş karşılamadı. Pierre Plantard, aldırış etmeyip kurduğu örgütü etkinliğe sokmaya kalkışınca tutuklandı ve dört ay hapis yattı.

1944 yılındaki üçüncü girişiminde ise önceki deneyiminden aldığı dersle önlemli davrandı. Bu kez "Alpha Galatès" *(İlk Keltler)* adlı bir dernek kurdu ve ilgili devlet organına gerektiğince başvurup, tescil ettirdi. Tüzüğüne bakılırsa bu derneğin amacı, Alman işgali sırasında ailesi varını yoğunu yitirmiş olduğu için şimdi zor duruma düşmüş gençlere yeni olanaklar sağlamaktı. Bir de yayın organı vardı: Özellikle Yahudilere ve Masonluğa karşıt yazıların yer aldığı **"Vaincre"** adlı bir dergi.

2 - 1re Année — MENSUEL — 21 Octobre 1942

VAINCRE

POUR UNE JEUNE CHEVALERIE

DIRECTION-RÉDACTION, 10, Rue Leboutteux, PARIS (XVII)

PATRIE

Patriotisme et Internationalisme

par le Docteur Camille SAVOIRE

FORCE...

par

Pierre de FRANCE

LA CROIX DU SUD

LA DIFFUSION PUBLIQUE DE CET ... EST RIGOUREUSEMENT INTERDITE

7 Juin 1941

Tüzüğünde her ne yazılmış olursa olsun, Alpha Galatès adlı derneğin asıl amacı, merkezi Fransa olmak üzere bir tür "Avrupa Birliği" kurulmasını sağlamaktı. Ancak bu tasarımsal birlik, günümüzdeki gibi demokratik ülkelerin üye olduğu, ekonomik ilişkilerin öncelik taşıdığı bir ortaklık değil tümüyle politik, rejimi de monarşi üzerine kurulu bir bütünleşmeydi...

Avrupa'nın bir kral egemenliğinde tek bayrak altında toplanması...

Bir diğer deyişle Kutsal Roma İmparatorluğu'na yeniden can verilmesi.

Adı bile konmuştu: **"Avrupa Birleşik Devletleri"**.

Bayrağının nasıl olacağı bile tasarlanmıştı.

Bu bayrağın ayrıntıları, Vaincre adlı dergide 1946 yılında yayımlanmış bir kara kalem çizimde gösterildi.

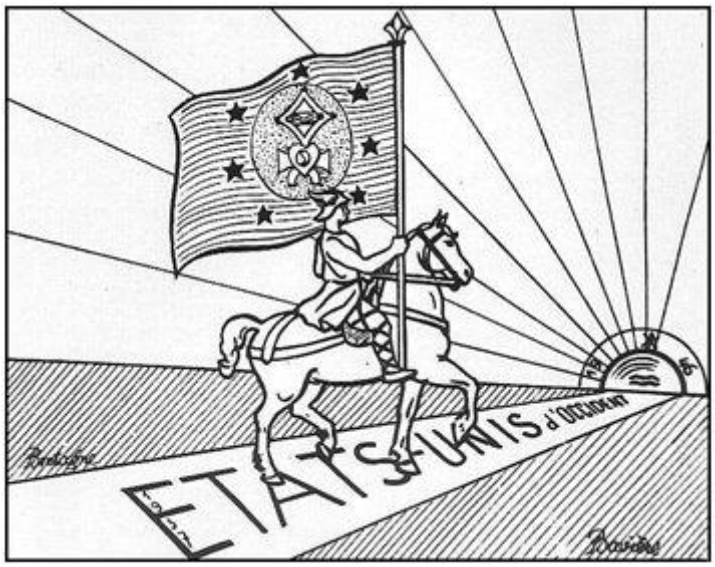

Bu resimdeki bayrakta görülen yedi yıldız, Avrupa Birliği'nin özgün bayrağındaki gibi yedi ülkeyi temsil ediyor.

Hangi ülkelerin tasarlanmış olduğunu söyleyebilmek zor; bu konuda bir açıklama yapılmamış.

Bayrağın ortasındaki figürler ile Prieuré de Sion'un ambleminde yer alanlar arasındaki benzerlik de dikkat çekici...

Atın yürüdüğü yol üzerinde "Etats-Unis d'Occident" *(Batının Birleşmiş Devletleri)* yazılı. Baştaki E harfinin içinde 1937 tarihi var; Pierre Plantard'ın girişimlerine başladığı tarih... Ufuktaki ışık kaynağında 1946 tarihi görülüyor.

At ile bağlantılı olmak üzere de dergide şöyle bir söz geçiyor:

"Bu haç ve Tanrı'nın atıyla, öğle vaktinde İblis'i yok ederim."

Buna pek benzeyen bir söze daha önce de değinilmişti. Rennes-le-Château köyünün rahibi Bérenger Saunière'in bulmuş olduğu mezar taşlarından birinin üzerindeki yazının şifresi çözülünce ortaya çıkan mesaj...

* * *

Vaincre adlı derginin aynı sıralarda yayımlanmış sayılarından birinde şöyle bir tez ileri sürüldü:

"Aslında bir Alman Yahudisi olan Adam Weishaupt, Wilhelmsbad'da 1782 yılında düzenlenen bir mason kongresinde, Masonluğa akılcılık ilkelerini soktu. Bu girişim Fransa'yı da etkiledi ve Fransa'daki mason örgütünün gelenekçilikten uzaklaşıp yozlaşmasına yol açtı. Mareşal Pétain, Fransa'da Masonluğu ortadan kaldırmak üzere 1940 yılında başlattığı girişiminde çok haklıydı." [**Mareşal Pétain:** İkinci Dünya Savaşı sırasında Fransa'da Nazi yanlısı Vichy eylemini yaratanların başında yer alan ünlü asker ve politikacı.]

Bu pek basit bir düşünce gibi görünüyorsa da bunun ardında Fransa'daki Masonluğun gelişimi ve güçlenmesiyle bağlantılı kaygılar yatıyordu. Asıl hedef Masonluktu ama bu Antisemitizm ile de birleştirilmişti.

Söylenenlerin kapsamında birtakım yanlışlar olduğu görülüyor. Ancak Pierre Plantard'a göre ne önemi vardı ki!... İşin içine gerçek dışı iddialar katılmış olması bir şey değiştirmez; etkilenmesi öngörülen kimseler nasıl olsa bu konuda doğru dürüst bilgi sahibi değildir!

Nitekim 1880'li yıllarda Joseph Alexandre St. Yves d'Alveydre adlı biri, Fransa halkına daha üstün düzeyde töresel değerler kazandırabilmek üzere "sinarşi" dediği bir yöntem önermişti. Buna göre nasıl Ortaçağda Tapınak Şövalyeleri Avrupa toplumunun bir değişim göstermesinde etkili olmuşsa, aynı yöntem bugün de kullanılabilirdi. Bu amaçla, bir inisiyasyon uygulamasından geçirilecek olan seçilmiş kişilerin toplumun değişik katmanlarındaki halkı etkilemesi gerekliydi. Etkilenenler kendi çevrelerindeki diğer kişileri etkiler, böylece olumlu bir sosyal düzenin kurulması yolunda ileri adımlar atılırdı. Bavyera'daki Illuminati adlı örgütte öngörülmüş yöntemin benzeri... [Illuminati, bu çalışmanın ikinci kitabının 12. bölümünde anlatılmıştı.]

Bu tasarım Fransa'da bir şekilde yürürlüğe konmuş olsa gerekti ki 20. yüzyıl başlarında hâlâ krallıktan yana olanlar bu bakımdan korkuya kapılmıştı. Toplum içinde ezoterik kurumların üyeleri giderek artıyordu. Hele 1920'li yıllarda ülke genelinde mason olan kişiler hayli çoğalmıştı.

* * *

«Neden genel olarak ezoterik örgütler ve topluca hepsinin üyesi olanlar değil de, özel olarak Masonluk ile masonlar hedef alınıyordu?»

Çünkü 1877 yılından İkinci Dünya Savaşı'na kadar geçen yaklaşık yarım yüzyıl boyunca Fransız hükümetlerinde hep çok sayıda mason yer almıştı. Fransa'yı masonların yönettiğine inananlar vardı.

Masonluğa karşıtlığı olmayanlar şimdi şunu sorabilir: «Bunun ne zararı olabilir ki?»

Masonların tutumundan, olası işlerinden çekinilir hatta korkulur. Devlet içinde devlet yarattıkları gibi bir paranoya bile oluşur.

Aslında bunun masonlara zararı dokunur. Çünkü iyi, doğru ve yararlı işler yapıldığı sürece belki sorun çıkmaz ama yanlış işler yapılır ve zararlı sonuçlar doğarsa, bunun faturası masonlara hatta kurumsal olarak Masonluğun tümüne çıkarılır.

Nitekim 1917 yılında Rusya'daki ilk devrimden sonra, başbakanlığa gelen Alexander Feodorovich Kerensky, tümüyle masonlardan oluşan bir hükümet kurmuştu. Ülkeyi masonların kurtaracağına inanıyordu. Üstelik bunu ilan da etmişti. Fakat işler hiç de iyi gitmedi. Bu yüzden, Ekim ayındaki Bolşevik devriminden sonra, Rusya'da Masonluk tümüyle yasa dışı ilan edildi.

İkinci Dünya Savaşı'nın kapıda olduğu sıralarda artık Komünizmin beşiği sayılan Sovyetler Birliği'nde Masonluk kesinlikle yasak hatta en kötü şey sayılırken, Fransa'da masonların halka solcu eğilimler aşıladığı söyleniyordu.

Komünizmin egemen olduğu diğer ülkelerde de Masonluğa göz açtırılmıyordu ama Fransa'da bunun tersi yaşanıyordu. Bu durumdan Fransa'nın günümüzde bile en büyük mason örgütü olan **Grand Orient de France** *(Fransa Büyük Doğusu)* sorumlu tutuluyordu. Diğer mason örgütlerinin tutumu ise ya bilinmiyor ya da bilerek ve önemsiz bulunarak göz ardı ediliyordu.

Böyle düşünenler, aslında pek de haksız sayılmazdı.

Fransa Büyük Doğusu sadece Masonluk ile ilgilenmekle kalmıyordu ki... Doğrudan ve açıkça iç politikaya bulaşan, solcu bir tutum benimsemişti.

Bunun üzerine birtakım sağcı örgütler, masonlar gibi etkili olabilmek için kendilerini mason localarıyla doğrudan bağlantılı gibi göstermeye girişmişti. Antisemitizmin Avrupa'da giderek yaygınlaştığı bu dönemde aşırı sağcılar, masonlar ile Yahudileri aynı kefeye koymakla kalmadı; kendi örgütlerini Fransa Büyük Doğusu'na karşıt bir başka tür Masonluk izlenimi vermek üzere **"Grand Occident"** *(Büyük Batı)* olarak anmaya bile giriştiler.

Fransa'da sanki bir iç savaş vardı.

Aslına bakarsanız vardı da...

Günümüzde bile sona ermemiş olan bir gizli savaş: Solcular ile sağcılardan çok, Cumhuriyetçiler ile Kralcıların savaşı.

Paul Dominique Philippoteaux yapıtı

* * *

İkinci Dünya Savaşı sırasında Naziler, Almanya'da olduğu gibi işgal etmiş oldukları ülkelerde de sadece mason örgütlerinin değil, ezoterik nitelikli tüm kurumların liderlerini birer ikişer tutuklayıp toplama kamplarına gönderdi. Örgütlerin belgelerine ve mallarına el kondu. Fransa'daki Nazi yanlısı Vichy hükümeti de Gestapo'ya elinden geldiğince yardım etti.

İşte bu ortamda Pierre Plantard'ın başında olduğu Alpha Galatès adlı örgüt, bir başka amaç ve eğilim ile olsa bile Vichy hükümetinden yana çıktı.

Savaştan sonra ise işin rengi değişti; Pierre Plantard'ın tutumu da...

1950'li yıllarda, Pierre Plantard'ın yaptığı işler ikide birde tutuklanıp sorgulanmasına yol açıyordu. Paris polisindeki dosyası hayli kabarmıştı. Fakat çok sonraları Pierre Plantard, 1946 yılında kendisine François Ducaud-Bourget tarafından Prieuré de Sion'ne katılmak üzere davet iletildiğini, bu nedenle Alpha Galatès ile ilişkisini kestiğini ileri sürdü.

İlişkisini kestiği doğru olabilir ama gerekçesinin bu olup olmadığı kuşku ile karşılanır. Kim bilir, belki de kendisine bir başka oyuncak bulmuştu. Nitekim savaş ertesinde Fransa'da kurulmuş olan sivil savunma komitelerinde görev aldığı biliniyor.

Polisteki dosyasında görülen bir diğer olay, 1953 yılında dolandırıcılık suçu ile tutuklanıp 6 ay hapis yatmış oluşudur. Bu konu Sion Derneği'nin kuruluşuna ilişkin resmî belgelerde de yazılıdır.

Pierre Plantard, Prieuré de Sion'un resmen bir dernek olarak kuruluşunun gerekçesini ise kendince şöyle açıkladı:

«1956 yılında Jean Cocteau Prieuré de Sion'a yeni bir biçim verirken, üyeler arasında bir anlaşmazlık başgösterdi. Bu soruna, aynı zamanda Malta Şövalyeleri Tarikatı'nın da üyesi olan Amerikan yandaşları yol açtı.

Örgütün korunması gerekiyordu. Bunun için önce bazı belgelerin Paris'teki Milli Kütüphane'ye yerleştirilmesi uygun bulundu. Ardından, devletin yetkili organlarına gerektiğince başvurulup, Fransa'da resmen tescil edilmiş, ulusal nitelikli bir dernek olması sağlandı. Böylece, gelecekte örgütün Amerikalıların eline geçmesi önlenmiş oldu.»

Her Şey Neden Açıkta?

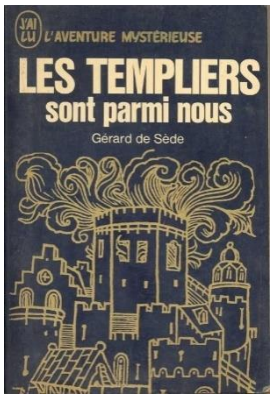

Yazar Gérard de Sède, 1962 yılında ***"Les Templiers sont parmi nous"*** *(Tapınakçılar Aramızda)* adlı bir kitap yayımladı.

Bu kitapta Tapınak Şövalyeleri hakkında birçok şey anlattı. Bu arada Normandiya'daki Gisors'da bir yeraltı kilisesi yaparak hazinelerini oraya gömdüklerinden de söz etti.

Bunu ciddiye alanlar oldu. Gisors'da kazılar yapıldı.

Hiçbir şey bulunamadı.

Prieuré de Sion hemen bundan kendi hesabına bir pay çıkardı.

Gisors'da elbette hazine falan bulunamazdı. Hazine vardı ama Gérard de Sède bu bilgiyi her kimden almışsa, yanıltılmıştı. Orada değil, bambaşka bir yerdeydi. Nerede olduğunu ise sadece kendileri biliyordu.

Artık resmî bir dernek niteliği taşıyan Prieuré de Sion böyle bir açıklama yapınca ilgileri üzerine toplayıverdi.

Basın ve yayın organları derneğin ileri gelenleriyle görüşmek için birbirleriyle yarışır oldu. Yüzlerce kişi bu derneğe üye olabilmek için başvuruda bulundu.

İstenilen de buydu... Prieuré de Sion birdenbire popüler oluverdi.

Ancak önceleri kendilerini naza çektiler. Basın ve yayın organlarının ilgisi uyandırılmıştı. Nasıl olsa peşlerinden koşacaklardı. Zaman kazanmalı, onların her istediğini vermekten kaçınmalı, ne anlatacaklarını ve nasıl anlatacaklarını çok iyi ayarlamalıydılar.

Böylece Sion Derneği bir süre için basın ve yayın organlarını, araştırıcı yazar ve muhabirleri oyaladı. Bu politikayı elbette Pierre Plantard yürütüyordu.

* * *

Prieuré de Sion ile ilgili birtakım bilgiler durup dururken basın ve yayın organları ile araştırıcıların gözleri önüne serilivermiş gibidir. Sanki bunların dünya kamuoyuna duyurulması özellikle istenmiştir.

Nitekim Pierre Plantard, kendisiyle görüşenlere anlatmak istediği her şeyi baştan sona anlatmamış ama bulabilmeleri bakımından onlara bazı ipuçları vermekten de geri kalmamıştı.

«Acaba neden?»

Nedenini kendisine sormak gerekirdi.

Nitekim soranlar oldu da... Fakat doğru dürüst bir yanıt alamadılar.

Bu durumda insanın yorum yapmaktan başka çıkar yolu kalmıyor.

Şöyle bir yorum yapılabilir:

"Prieuré de Sion, amaçlarına ulaşabilmek için tarih boyunca hep entrika çevirmişti. Çoğu zaman bunun için başka örgütlerden yararlanmıştı. Amacına ulaşamadı ama umudunu da yitirmedi.

1960'lı yıllarda yine bir entrika çevirmeye girişti. Ancak bu kez bir başka türlü...

Niyeti, dikkatleri üzerine çekmekti. İnsanlığın kendisine gereksinmesi olduğunun anlaşılmasını, kendinde olan çok değerli bir "şey" için isteklerini belirtmek üzere başvurulmasını, ricada bulunulmasını hatta belki yalvarıp yakarılmasını bekliyordu."

* * *

Sion Derneği, araştırmacılara, gazetecilere, medyacılara kendisi hakkında merak ettikleri birtakım bilgiler veriyordu.

Ancak bunu yaparken öyle bir tutum takınıyordu ki bu bilgileri edinenler, sadece alabildikleriyle yetinmek zorunda kalıyor, merakları daha da kamçılanıyordu.

Nitekim 1979 yılında Pierre Plantard, 70 yılında İsraillilerin başkaldırması üzerine Romalılar tarafından tarumar edilmiş olan Kudüs Tapınağı hazinesinin Languedoc'a, Rennes-le-Château yakınlarında bir yere taşınmış olduğunu ve şimdi kendi ellerinde tutulduğunu söyledi. Üstelik bunun "zamanı geldiğinde" (!) İsrail'e verileceğini de ekledi.

Böyle bir şey doğruysa, hele bir de Siyonistler bunun doğru olduğunu lâfta bırakmayıp bir de somut olarak gösterebilirse, uluslararası boyutta gerek dinsel gerekse ekonomik ve politik çevreler olağanüstü bir şoka uğrar.

Ötesi, bir de İsa'nın gerildiği çarmıhta ölmediği, canlı olarak indirildiği, sonra çoluk çocuğa karıştığı, çocuklarının da nesiller yetiştirdiği kanıtlanacak olursa, Hıristiyan dünyasında neredeyse iki bin yıldan bu yana korunmuş olan temel inanç öğelerinin tümü göçer.

Böyle bir olay, -gerçekse- Yahudilik ile Hıristiyanlık arasındaki farkları birdenbire ortadan kaldırıverir. Hıristiyanlar âdeta boşluğa düşmüş gibi olur. Yahudi olamayacaklarına göre başta Müslümanlık olmak üzere başka bir dine yönelmek zorunda kalabilirler.

* * *

Siyonistler bu iddialarını tarihte hiçbir zaman açıkça ortaya koymamıştı. Bunun nedeni kendilerine inananların pek az olacağı, çoğunluğun bunlara kuşkuyla bakacağı değildi. Sert tepkiler görürlerdi.

Günümüzde ise, insanların savlarını ortaya koymakta geçmişe oranla çok daha geniş çapta özgürlüğünün bulunuşu, böyle bir işin yapılabilmesine elverir. Elbette günümüzde de böyle bir sav hemen kabul ediliverecek değildir; buna büyük ölçüde kuşkuyla bakılacak, tepki de gösterilecektir. Fakat Siyonistler açısından daha kötüsü umursamazlıkla karşılanmasıdır.

Günümüzde insanların büyük çoğunluğu, böyle bir şeye pek ilgi duymaz. İlgilenenlerin çoğu da bunu komik ya da saçma sapan bulur. Birçokları, bir macera romanı gibi anlatılacak olursa daha çok ilgi gösterir. Dan Brown'un ***"Da Vinci Şifresi"*** gibi kitaplarının ve benzerlerinin birçok dile çevrilerek milyonlarca basılıp satılması da bundan ileri gelmektedir.

Pierre Plantard elbette bunları çok iyi biliyordu.

Bu nedenle iddialarına ilişkin olmak üzere kamuoyu oluşturmaya çalışırken, ortaya çıkmamayı yeğliyor, başkalarının -özellikle basın ve yayın organlarının- Prieuré de Sion'a ilişkin bilgileri başka kaynaklardan öğrenerek merak edip araştırmasını, bulgularını da sanki kendi gösterdikleri çabayla keşfetmiş gibi dünya kamuoyunun gözleri önüne sermesini bekliyordu.

İlginç bir oyun!... Hayli zekice bir manevra!... Üstelik sonunda başarıya ulaşmış bir taktik!...

Bu yüzden kendisini doğrudan ortaya atmamıştı. Önce belgelerin bulunup, kendisine daha sonra sıra gelinmesini öngörmüştü.

«Peki sonra ne oldu?»

Onu izleyecek bölümde göreceğiz.

Bölüm: 10

Hangisi Doğru?

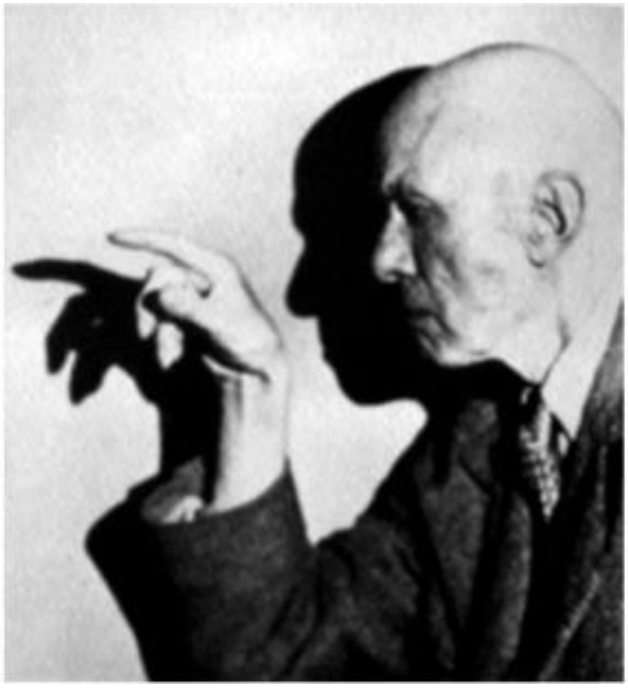

Bu çalışmanın kimi önceki bölümlerinde şunlardan söz etmiştik:

1885 yılında Rennes-le-Château köyüne atanmış olan genç rahip Bérenger Saunière birtakım belgeler bulmuştu. Bunun sayesinde hayli varlık edinmişti. Söz konusu belgeler, -büyük olasılıkla elde ele dolaştıktan sonra- Paris'teki Milli Kütüphane'de "Gizli Dosyalar" adı verilmiş olan bir arşivde 1964 yılında keşfedildi.

Güya keşfedildi çünkü oraya, araştırıcılar tarafından bulunarak kamuoyuna aktarılması ve böylece bir sansasyon yaratılması amacıyla, Pierre Plantard tarafından yerleştirilmişti.

Böylece Pierre Plantard, dünyanın gündemine oturmayı başardı hatta bir ara dünya kamuoyunun odak noktası bile oldu.

Sonraki yıllarda ise bu belgelerin gerçek dışı olduğu, Pierre Plantard'ın yakın dostlarından aktör **Philippe de Chérisey** tarafından düzenlendiği, bunlara birer eski belge süsü verilerek ortaya çıkarıldığı iddiası ile karşılaşıldı.

Pierre Plantard ile Philippe de Chérisey bunu yalanladılar.

Sonra her ikisi de ayrı ayrı olmak üzere önceki savunmalarını yalanladı.

Böylece, gerek Rennes-le-Château köyündeki olaylara ilişkin öykülerin, gerek "Gizli Dosyalar" kapsamında bulunmuş belgelerin gerekse Prieuré de Sion hakkında anlatılanların ne denli gerçek olduğu bilmeceye dönüştü.

Ayrıntılarına bakılınca bunlardan hangisinin gerçek, hangisinin uydurma olduğu öyle çapraşık bir hale geldi ki kimse bu işin içinden çıkamaz oldu.

* * *

Pierre Plantard, Rennes-le-Château hakkında bir kitap yazmaya girişmişti. Başvurduğu kimselerden hiçbiri bunu basmaya yanaşmamıştı.

Ya doğru dürüst yazamamıştı ya da kapsamı yeterince ilgi görmüyordu.

Bir gün **Gérard de Sède** ile tanıştı.

Ona notlarını gösterdiğinde Gérard *«Bu iş böyle olmaz. Bana kaynak belgelerin birer kopyasını verirseniz, onların üzerinde çalışır, bir kitap hazırlayabilirim.»* dedi. Philippe de Chérisey, Pierre Plantard'ın isteği üzerine elindeki belgelerden bazılarının kopyasını çıkarıp ona verdi.

Gérard de Sède bu belgeleri kullanıp, daha önce değinilmiş olan ***"L'Or de Rennes"*** adlı kitabı yazdı. Bu kitap 1967 yılında yayımladı. Önceki bölümde belirtmiş olduğumuz üzere bu kitap çok tuttu. Gérard de Sède bundan hayli para kazandı.

Bunun üzerine Philippe de Chérisey, kitabın satış gelirinden pay istedi. Gérard de Sède ise bu yapıtın baştan sona kendi emeğinin ürünü olduğunu ileri sürerek, paylaşma isteğini geri çevirdi.

İlk notları hazırlayan Pierre Plantard ile belgelerin sahibi olduğunu ileri süren Philippe de Chérisey, Gérard de Sède ile mahkemelik oldu. Onu güç duruma sokmak istediler. Kitapta sözü edilen belgelerin tümünün sahte olup Philippe de Chérisey tarafından düzenlendiğini belirterek, bunu kanıtlamaya giriştiler.

Hatta bu amaçla Philippe de Chérisey, uzun bir açıklama yazdı ve sahte parşömenleri nasıl imal etmiş olduğunu anlattı.

Şöyle bir söz vardır: *"Şecaat arz ederken merd-i kıpti sirkatin söyler." (Çingenenin merdi, kendini överken suçlarını anlatır.)*

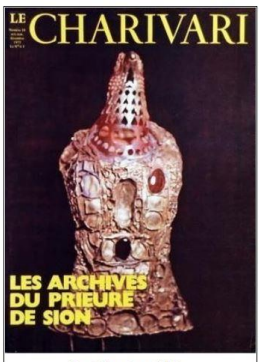

Le Charivari 18
October-December, 1973
Les Archives du Prieuré de Sion

İşte bu olay da öyle!

1973 yılında **Jean-Luc de Chaumeil** adlı bir gazeteci, önce Pierre Plantard sonra Philippe de Chérisey ile röportaj yaptı.

Onlardan dinlediğini, **"Charivari"** adlı bir dergide herhangi bir yerini kesmeden ve kendi kafasından da ekleme yapmadan, olduğu gibi yayımladı. Böylece güvenlerini kazandı.

Pierre Plantard ile Philippe de Chérisey, istediklerini yapacak bir yazar bulmuş olmanın sevinciyle, ellerindeki belgeleri ve Prieuré de Sion hakkındaki doğru bilgilerin (!) tümünü, Jean-Luc de Chaumeil'e verdiler.

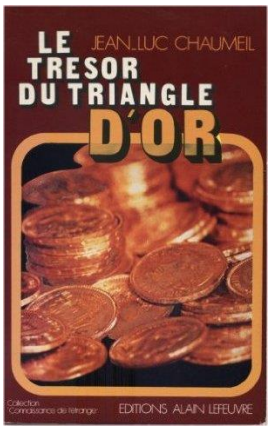

O da bunları kullanarak, 1979 yılında ***"Trésor du Triangle d'Or"*** *(Altın Üçgenin Hazinesi)* adlı bir kitap yayımladı.

Bu kitapta, "Gizli Dosyalar" kapsamındaki belgelerin nasıl üretilmiş olduğunu, bunların içerdiği şifrelerin hazırlanma yöntemini tüm ayrıntılarıyla anlattı.

Böylece Prieuré de Sion hakkında yayımlanmış önceki bilgilerin birçoğunun doğruluğuna kuşku ile bakılması sağlandı.

Gérard de Sède yalan söylemiş duruma düştü.

Pierre Plantard ile Philippe de Chérisey, açtıkları davada bir şey elde edememiş ama hiç olmazsa ondan öç almayı başarmışlardı.

* * *

Yeni yazar Jean-Luc de Chaumeil, Pierre Plantard ile bir röportaj daha yaparak yayımladı.

Jean-Luc Chaumeil Pierre Plantard

Pierre Plantard'ın bu kez anlattıklarının bir bölümü hayli dikkat çekiciydi. Özeti şöyle:

«Prieuré de Sion'nün öncelikli amacı, tarihteki Merovenjlerin yenilenmesi falan değil Avrupa Birleşik Devletleri'nin oluşturulmasıdır. Böylece Avrupa ülkelerinin hem ABD karşısında ekonomik bağımsızlığı sağlanmış olacak hem de Sovyetler Birliği'ne karşı bir güç birliği oluşturulacaktır.»

Sırf bu sözlere bakarak, Avrupa Birliği'nin kurulması tasarımını tarihte ilk kez Pierre Plantard'ın düşündüğünü söyleyenler bile çıkmıştır.

Bu röportajında Pierre Plantard, bir de yüzyıllardan beri herkesin ilgisini çekmiş olan hazinenin yerini de söyledi. Dediğine göre hazine Languedoc'ta Blanchefort Şatosu ile Péch Cardou arasındaki **"Roco Negro"** adlı tepenin yakınlarında bir yere saklanmış.

Araştırmacılar, artık Pierre Plantard her ne diyecek olursa olsun bunun mutlaka kuşkuyla karşılanması gerektiğini öğrenmişti.

Buna karşın, sözü edilen çevrede bir inceleme yaptılar.

Ortaya şöyle bir durum çıktı: Pierre Plantard, 1969 ile 1972 yılları arasında bu çevrede birçok yer satın almıştı ve özel mülk statüsünde olan bu yerlere hiç kimsenin girmesine izin verilmiyordu.

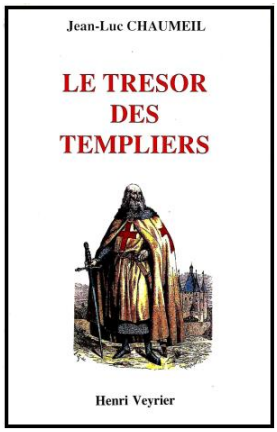

1984 yılında yazar Jean-Luc de Chaumeil, önceki kitabının kapsamını biraz genişletip biraz da değiştirerek, **"Le Trésor des Templiers"** *(Tapınakçıların Hazinesi)* başlığı altında yeniden yayımladı. Ancak bu kez Pierre de Plantard'ın tüm kirli çamaşırlarını da ortaya döktü.

Neden öyle yaptığı bilinmiyor. Belki daha iyi kazanç getireceği için belki şu Roco Negro çevresindeki varsayımsal hazine konusunda Pierre Plantard ile aralarında bir uzlaşmazlık çıkmış olmasından ötürü...

Bu olay üzerine Pierre Plantard, Sion Derneği'nden istifa etti. Sonra da basına bir demeç verdi ve bu kez Jean-Luc de Chaumeil'in elindeki belgelerin sahte olduğunu, Languedoc'ta belli yerde bir hazine bulunduğuna ilişkin her şeyi kendisinin uydurduğunu söyledi.

Bunu fırsat bilen Gérard de Sède, hemen kalemine sarıldı.

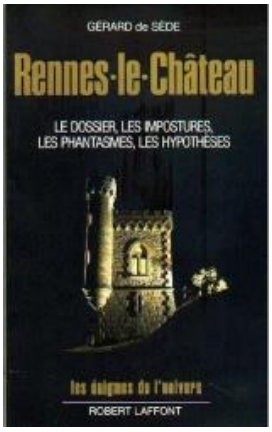

"Rennes-le-Château, Le Dossier, Les Impostures, Les Phantasmes, Les Hypothèses" *(Rennes-la-Château, Dosya, Sahtekârlar, Fanteziler, Varsayımlar)* adı altında bir kitap daha yayımladı.

Bu kitapta, elde etmiş olduğu bilgileri şundan ya da bundan almadığını, Bérenger Saunière'in Paris'te dostluk etmiş olduğu Emile Hoffet'in günlüklerinden çıkarmış olduğunu ileri sürdü. Bir bakıma, *«Pierre Plantard, bunların tümünü kendi kafasından uydurduğunu bildirirken yalan söylüyor. Benim elimde sağlam ve güvenilir belgeler var.»* demeye getirdi.

Bambaşka Büyük Üstatlar

Pierre Plantard istifa edince, derneğin başkanlığını Philippe de Chérisey üstlendi. 1989 yılında ise yine geri dönen Pierre Plantard...

O tarihte yapılan açıklamaya bakılırsa Philippe de Chérisey başkanlıkta sadece bir yıl kalmış, sonra Roger-Patrice Pelat başa geçmiş, ancak onun ani ölümü üzerine Pierre Plantard'dan derneğe dönerek başkanlığı üstlenmesi rica edilmişti.

Anlaşılan, böylece yeni bir yalanlar evresi daha başlamıştı.

Bu kez Prieuré de Sion hakkında o tarihe kadar yayımlanmış her şeyin ya yanlış ya da hayal ürünü olduğu ileri sürüldü.

Ortaya yepyeni, bambaşka bir tez atıldı.

Buna göre Prieuré de Sion ilk kez oluşturulurken **Godfrey de Bouillon**'un adı sadece bir esinlenme kaynağı olarak alınmıştı. Dendiğine göre bu örgüt aslında 11. yüzyılda değil, 17. yüzyılın sonlarına doğru kurulmuştu. Şöyle:

*"Prieuré de Sion'un, **Compagnie de Saint-Sacrement** ile bağlantısı vardı ama asıl kökeni 17 Ocak 1681 tarihinde Rennes-le-Château köyünde kurulmuş olan **Enfants de Saint Vincent** (Aziz Vensan'ın Çocukları) adlı tarikat idi."*

Yine Rennes-le-Château... Üstelik yine 17 Ocak!

*"Bu tarikatı Jean-Timoléon Negri d'Ables kurdu. François d'Hautpoul ile Jean de Nègre ona katıldı. Üyeleri arasında Blaise d'Hautpoul, 1743 yılında **André-Hercule de Fleury** sayılabilir."*

Bu çalışmanın ikinci kitabının ***"Ramsay"*** başlığını taşıyan bölümünde sözünü etmiş olduğumuz Kardinal Fleury'nin de bu tarikatın üyesi olarak gösterilmesi pek ilginç... Hiç olmayacak bir şey gibi görünüyor ama denilen böyle.

Özete devam edelim...

"Bu örgütün Tapınakçılar ile hiçbir ilgisi yoktu. Zaten kurulduğu tarihte Tapınakçılar çoktan yeryüzünden kalkmıştı.

Büyük Fransız Devrimi sırasında örgütün belgeleri, daha güvenli olacağı görüşüyle Maximilien de Lorraine'e teslim edildi.

Sonradan bir bölümü Victor Hugo'ya iletildi. Diğerleri ise Habsburg ailesinin elinde kaldı.

Habsburglar, Fransa'daki belgeleri de ele geçirmek için 1890 ile 1914 yılları arasında Bérenger Saunière ve Henri Boudet ile yakın ilişki kurdu. Çünkü önceden kalmış diğer belgeler, Angélique Lenoir aracılığıyla rahiplere emanet edilmişti. Angélique Lenoir ise 1781 yılında Jean-Marie-Alexandre d'Hautpoul ile evlenmişti.

1799 yılında Elizabeth de Rennes, Hautpoul ailesinden herkesi önemli bir toplantıya çağırdı. Rennes-les-Bains köyünde yapılan bu toplantıdan sonra, örgütün belgelerinin ne olduğu bilinmezliğe gömüldü."

Bir an için duralım...

Burada farklı kişi adları geçmekle birlikte, sonunda Rennes-le-Château ve Bérenger Saunière hakkında anlatılan ilk öyküye dönülüyor.

Ancak belgelerin bilinmez kalmış olduğuna ilişkin bir fark var.

Belgelerin nasıl elde edildiği ise şöyle açıklandı:

*"Tüm bu olup bitenleri, aynı çevrede Château de Lys adlı yerde yaşayan, Philippe de Chérisey'in büyük dayısı **Monsieur de Saint-Hillier** yakından izliyordu. Belgeler onun eline geçmişti.*

1939 yılında bu belgeler Nazilerden kaçırılıp Barselona'ya götürüldü. Özel bir kasaya saklandı. Sonra Philippe de Chérisey, bunları alıp geri getirdi."

Haydi bakalım...

İsterseniz daha önce anlatılmış olanların hepsini bir yana bırakıp, buna inanın.

Bütün bunların arasında, üzerinde durulmamış olmakla birlikte tek bir doğru bilgi var: Pierre Plantard ile Philippe de Chérisey bir ara Rennes-le- Château köyüne gederek orada bir süre kalmış, birtakım araştırmalar yapmışlardı.

* * *

Bu açıklama ile birlikte örgütün kuruluşundan sonra büyük üstadı olan kişilerin yeni bir listesi verildi. Şöyle başlıyor:

1681-1703: Jean Timoléon Negri d'Ables

1703-1726: François d'Hautpoul

1726-1766: André Hercule de Rosset

Bu çalışmanın ikinci kitabında örgütün tarihteki büyük üstatlarının adları konunun akışına bağlı olarak belirtilmişti. Yukarıdaki 1681-1766 yılları arasında Prieuré de Sion'un büyük üstatlığını yürütmüş olanlar, Robert Fludd – Johann Valentin Andreä – Robert Boyle – Sir Isaac Newton – Charles Radclyffe – Charles de Lorraine biçiminde sıralanmıştı. Bu yeni listede onların yerine farklı üç kişi konmuş. Sonrasında ise daha önce adlarını belirtmiş olduğumuz kişilere dönülüyor. Uyumsuzluk sadece bu dönemde görülüyor.

«Acaba özellikle bu kişilerin adlarının değiştirilip, yerlerine başka adlar getirilmiş olmasının bir özel nedeni olabilir mi?»

Bu konuda kesin bir şey söylenemez ama şöyle bir yorum yapılabilir:

Daha önce adları verilen altı kişiden ilk dördü hem birer bilim adamı hem Rozkrua Tarikatı üyesi... Rozkruacılar, daha sonra Masonluğun doğuşunda önemli rol oynadı. Beşincisi zaten bir Stuartist mason politikacı, sonuncusu ise Töton Tarikatı'nın büyük üstadı...

1960'lı yıllardan önce bu kişilerin Prieuré de Sion'un büyük üstatlığını yapmış oldukları bilinmiyordu. Zaten yüzyıllar boyunca böyle bir gizli organizasyonun varlığı, çeşitli politik oyunlarda parmağının bulunduğu da bilinmiyordu. Tüm bunlar Paris'teki Milli Kütüphane'de "Gizli Dosyalar" olarak anılan arşiv keşfedilince öğrenildi. Onları oraya koydurtan Pierre Plantard. Üstelik bulunmaları için araştırıcılara yol göstermiş olan da o!

Bu durumda, 1960'lı yıllardaki ve 25 yıl sonraki tutumu arasında bir çelişki görülüyor.

Bunun nedenine ilişkin üç seçenek düşünülebilir:

1. Dosyaları oraya yerleştirirken bunun farkında değildi;
2. Farkındaydı ama bu bağlamda bir değişiklik yapamazdı ya da o tarihte bu konuyu pek önemsememişti;
3. Sonradan, Prieuré de Sion'nün kendi yön verdiği yeni tutumu uyarınca bunu sakıncalı buldu ve değiştirmeye girişti.

Hangisi doğru?...

Önceki mi, sonraki mi?...

Yoksa hiçbiri mi?

Bu şarlatanın sözlerinin hiçbirine inanılamaz ki!

* * *

Bu son listede sıra Jean Cocteau'ya geldiğinde, ondan da "büyük üstat" olarak söz edilmişti. "Nautonnier" unvanı hiç kullanılmamıştı.

Zaten Jean Cocteau öldükten sonra, sağlığında kurmuş olduğu o ezoterik çalışma sisteminin de işleyip işlemediği belli değil. Galiba o da kurucusu ile birlikte tarihe gömüldü.

Pierre Plantard, kendisini Prieuré de Sion'a François Ducaud-Bourget adlı bir din adamının davet ettiğini, Jean Cocteau ölünce de büyük üstatlığa onun geçmiş olduğunu belirtmişti. Bu sözünden ötürü sert bir tepkiyle karşılaşmıştı.

Şimdi bu listede artık onun adı yok. 1963 yılı sonrasında büyük üstat olduğu söylenen kişilerin adları şöyle sıralanıyor:

1963-1969: François Balphagon

1969-1981: John Drick

1981-1984: Pierre Plantard de Saint-Clair

1984-1985: Philippe de Chérisey

1985-1989: Roger-Patrice Pelat

1989- …… Pierre Plantard de Saint-Clair

Bundan anlaşıldığına göre, artık büyük üstatlık yaşam boyu sürmüyordu. Zaten seçim yapıldığı da belirtilmişti. Tüm bu bilgiler, "Vaincre" adlı derginin 1989 yılı Haziran sayısında yayımlandı.

Pelat Davası

1980'li yılların sonuna doğru, Fransa'da devletin güvenliği ile bağlantılı büyük bir skandal doğdu. Buna, Cumhurbaşkanı François Mitterrand'ın yakın dostlarından Roger-Patrice Pelat'ın da adı karıştı.

Açılan kamu davasının ilk duruşmalarının akışı sırasında kendisini temize çıkaramayacağını anlayan Roger-Patrice Pelat, 1989 yılında intihar etti.

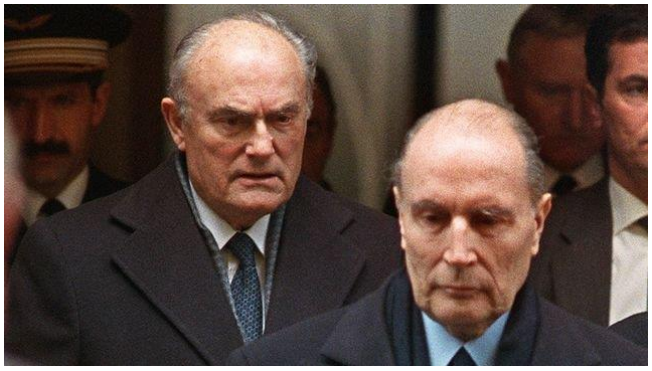

Pelat (solda) davaya girerken...

Prieuré de Sion'nün büyük üstadı olduğuna ilişkin açıklama ise, ölümünden bir ay kadar sonra yapıldı.

Roger-Patrice Pelat ölmüştü ama kamu davası henüz sona ermemişti.

Ortaya böyle beklenmedik bir bilgi çıkınca, davayı yürütmekte olan yargıç, Pierre Plantard'ı sıkı bir sorguya çekti. Evi didik didik arandı. Prieuré de Sion ile bağlantılı birçok belge bulundu. Dava ile ilgisi olmasa bile bu belgeler de incelemeye alındı.

Bunlardan birinde, Pierre Plantard'ın "asıl Fransa kralı"(!) olduğu belirtilmekteydi. Pierre Plantard, bunun anlamını yargıca uzun uzun açıklamak zorunda kaldı.

Sonunda yargıç, Pierre Plantard'ın dava ile ilgisi bulunmadığına, "zararsız bir çılgın" olduğuna karar verdi. Hakkında çok önemli bir kamu davası açılmış olan bir kişinin adını kullanmış olduğu için onu hapse attırmadı ama böyle tehlikeli oyunlar oynadığı için ciddi bir uyarı ile cezalandırdı.

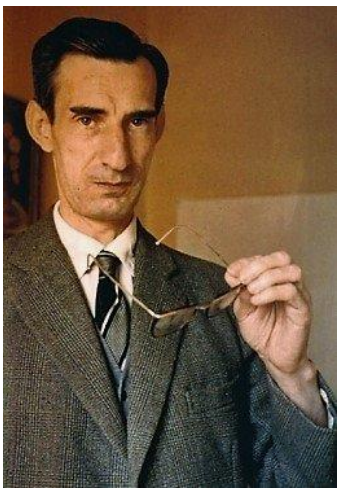

Pierre Plantard Siyon Derneği'nden yine istifa etmek zorunda kaldı. Yerine oğlu Thomas Plantard geçti.

* * *

Pierre Plantard'ı salıveren yargıç, elindeki dava ile doğrudan ilgili olmasa bile bu konuyu hayli ciddiye alıp, derin bir araştırma yaptırdı.

Jean-Luc Chaumeil'in elinde bulunan belgeler de mahkemede delil olarak nitelenip, uzmanlara inceletildi.

Bu incelemeden hiç de beklenmedik bir sonuç çıktı.

Milli Kütüphane'de "Gizli Dosyalar" adı altında arşivlenmiş belgelerden çoğunun sahte olmadığı anlaşıldı.

Demek ki asıl yalan olan Pierre Plantard'ın yalanlamalarıydı.

Birbiri ardınca söylediği yalanlar, önceki yalanını bir başka yalanla kapatıp değiştirmeye kalkışması, bu olayı karmakarışık bir bilmece biçimine sokmuştu.

Bu konuda günümüzde bile yorum yapılması sürüyor.

Anlatılmış olanlardan hangisinin ya da tümünün olmasa bile ne kadarının gerçek olduğunu söylemek, günümüzde bile zor...

* * *

Pierre Plantard'ın oğlu Thomas Plantard'ın daha sonra ne yaptığı, Prieuré de Sion'un başına kimlerin geçtiği bilinmiyor.

Pablo Norberto adlı bir İspanyol hukukçudan söz edenler var.

Kimileri de örgüt merkezinin şimdi Brüksel'de olduğunu söylüyor.

İngiltere'deki bir banka kasasında birtakım önemli belgeler saklanmakta olduğuna ilişkin söylenti bir yana dursun, Prieuré de Sion'u sahiplenmeye hevesli olanlar günümüzde bile henüz sona ermedi.

Bir diğer deyişle Prieuré de Sion'u varlığı devam ediyor.

Nasıl olduğunu bu kitabın sonunda göreceğiz.

Bölüm: 11

20. Yüzyılda Masonlar

İnsanlar, her yeni yüzyıla iyi dilek ve umutlarla girer. Önceki yüzyılın acılarının, çekilmiş sıkıntıların, yaşanmış felaketlerin o yüzyıl ile birlikte artık sona ermiş olması dileğinde bulunulur. Herkes, kendisiyle ilgili dileklerinin yanı sıra genel olarak insanlığın da yeni yüzyılda barış, iyilik, birliktelik ve mutluluğu kucaklamasını bekler.

Nitekim 19. yüzyıldan 20. yüzyıla geçerken de öyle oldu.

Bu bağlamda masonlar insanların genelinden soyutlanamaz. Ayrıca onların bir de kendi kurumları bakımından umut ve dilekleri vardı, her kurumda olduğu gibi…

* * *

1902 yılında İsviçre'nin Alpina Büyük Locası, dünyadaki tüm mason kuruluşları arasında yakın ilişkiler sağlanması amacıyla **"Bureau International des Relations maçonniques"** *(Uluslararası Masonik İlişkiler Bürosu)* adı altında bir örgütlenme oluşturdu. Bir tür "sekreterlik" niteliğini taşıyacak olan bu örgüt, Masonlukta dünya çapındaki ayrılık ve karşıtlıkların, kuruluşlar arasında öteden beri süregelen iletişimsizliğin giderilmesine çalışacaktı. Çoğu mason kuruluşunun ilgi göstereceği, destek vereceği, birbirlerine tolerans ve anlayışla yakınlaşmaları yolunda somut adımlar atılabileceği düşünülmüştü.

Heyhat!... Olmadı... Pek az sayıda ilgi gösteren çıktı... Birkaç bülten yayımlanması dışında bir şey yapılamadı. Yeni bir yüzyıla girerken beslenmiş olan umut yitirildi. Bu ilk uluslararası mason örgütünün çalışması, iki yıl sonra yayımlanan bir bildirge ile sona erdi.

Bu girişime en büyük desteği Fransa Büyük Doğusu vermiş, öte yanda İngiltere Birleşik Büyük Locası dolaylı bir biçimde kösteklemişti.

İngiltere Birleşik Büyük Locası'na göre; Masonluğun yeryüzündeki tek egemen gücü, patronu kendisiydi. İletişim isterse bunu o düşünür ve gereğini yapardı. Ona sormadan, danışmadan, onayını almadan böyle işlere kalkışanlar, Masonluğu yozlaştırmaya çalışıyordu.

Kendi açısından bakıldığında haksız da sayılmaz. (Bunun gerekçesine, ***"Karbonariler"*** başlığı altındaki bölümde değinmiştik.)

* * *

Ancak İngiltere Birleşik Büyük Locası her ne derse desin, tutumu her nasıl olursa olsun, ortada belirgin bir gerçek daha var: Diğer mason kuruluşlarından kimileri, İngiliz masonların ileri sürdüğü şu "dünya çapında tek egemen otorite" kavramını benimsemiyordu. Olumlu bir sonuç alınabileceğine ilişkin umutları olmasa bile, «Gelin bu konuyu görüşelim. Uyuşma sağlayalım.» diyorlardı. İngilizler ise buna yanaşmıyordu.

Bunun nedeni de çok basit.

Masonların, İngilizce kitaplarında yer yer **"royal art"** diye bir terim geçer. Bu, Masonluğun "krallığa özgü bir sanat" olduğunu vurgulamak için kullanılır. Söz konusu krallık ise Birleşik Krallık'tır; kolay olsun diye "İngiltere" deyip geçiverdiğimiz krallık; bir başkası değil. Böylece, onlara göre Masonluğun gerçek sahibi İngiliz krallık ailesi oluyor.

Nitekim İngiltere'deki Masonluk 18. yüzyılın ikinci yarısını kendi içinde bölünmüş olarak geçirdikten sonra, birlik ve bütünlüğünün yeniden oluşması için, krallığın bu işe el koyması gerekmişti. 19. yüzyıl boyunca bu büyük locayı hep İngiliz kral ailesinin en üst düzeyindeki soylulardan biri yönetti.

20. yüzyıl başında İngiltere Birleşik Büyük Locası'nın büyük üstadı, tahtın varisi Prens Albert Edward idi. 1901 yılında 7. Edward adını alıp kral olunca, büyük üstatlığı kardeşi Connaught Dükü Arthur'a bıraktı. O da 1942 yılında ölene kadar büyük üstatlığı sürdürdü. Ondan sonra da bir değişiklik olmadı.

İngiltere'deki krallık ailesi, bu ülkedeki Masonluk ile özdeş gibidir.

Üstelik 20. yüzyılın başında Birleşik Krallık, sadece Britanya ile sınırlı değildi. Sömürge ve dominyonları sayesinde, "üzerinde güneşin hiçbir zaman batmayışı" ile gurur duyardı; âdeta bir "dünya imparatorluğu" gibiydi. Elbette Masonluk da bu büyük gücün egemenliği altında olacaktı.

İsviçre gibi küçücük bir ülkede, üstelik düzeni bakımından "tanınmamış bir örgüt" çıkmış, güya uluslararası boyutta bir masonik girişimde bulunmuştu.

Olacak iş değil!

İngiltere Birleşik Büyük Locası, elbette böyle bir şeye göz açtırmazdı.

* * *

Masonlukta "düzen" (intizam) kavramına çok önem verildiği daha önce de belirtilmişti. Bu bakımdan dünya çapında gerek "düzenli" (muntazam) gerekse "düzensiz" (gayrimuntazam) olarak nitelenen mason örgütleri var. Böylece bu kavram, yeryüzündeki mason kuruluşları arasında bir "tanıma" ya da "tanışma" uygulaması yaratıyor.

Herhangi bir mason örgütü bir diğerini düzenli sayarsa, onu tanımış oluyor, tıpkı uluslararası ilişkilerde bir devletin bir diğerini tanıyıp, onunla diplomatik ilişkiler kurması gibi.

İşte İngiltere Birleşik Büyük Locası, bundan ötürü o tarihte İsviçre'deki Alpina Büyük Locası'nı "tanınmamış bir örgüt" olarak görmekteydi.

Tanımadığı, düzensiz saydığı bir örgüte yüz verecek değildi ya!

Uluslararası Masonluk Birliği

Birinci Dünya Savaşı, tüm Avrupa ülkelerini allak bullak etti. Sonunda, öyle ya da böyle barış sağlandı. Ortalık durulunca, masonlar yine umutlandı.

Alpina Büyük Locası, 1921 yılında Cenevre'de bir uluslararası kongre düzenleyip, tüm büyük locaları davet etti.

Büyük locaların pek azı ilgi gösterip, temsilcisini gönderdi.

Buna karşın, düzenlenen toplantının sonunda **"Association Maçonnique Internationale"** *(Uluslararası Mason Birliği, kısaltmasıyla A.M.I.)* adlı bir örgüt kurulması kararlaştırıldı.

Bu örgütü kuran büyük locaların ortaklaşa benimsediği bir sürü kural var. Bunlardan en önemlilerini seçerek, şöyle kısaltabiliriz:

- Masonluğun amaçları, tüm insanlar arasında ayırım gözetmeksizin kardeşlik bağları oluşturmaktır.
- Masonlar, tüm insanların vicdan özgürlüğüne saygı gösterir.
- Her büyük loca bağımsızdır. Her biri, diğerinin kendi bölgesindeki egemenliğini benimser ve saygıyla karşılar.
- Büyük localar, kullandıkları ritüellerin oluşturulmasında serbesttir.

İngiltere Birleşik Büyük Locası'na göre ise bunlardan hiçbiri Masonlukta olacak şey değildi.

* * *

Uluslararası Masonluk Birliği'nin üyeleri, üç yılda bir toplanıyordu. Yeni katılanlar oluyor, üyelerinin sayısı artıyordu. Türk masonlarının 1909 yılında "Maşrık-ı Âzam-ı Osmanî" adı altında kurmuş olduğu, Cumhuriyetin ilanından sonra "Türkiye Büyük Maşrıkı" adını alan büyük loca da bu birliğe katılmıştı.

Birliğin 1927 yılında Paris'te düzenlenen üçüncü kongresinde, üye büyük localar arasında bir uyuşmazlık belirdi.

Ana sorun, Masonluktaki "Evrenin Ulu Mimarı" kavramının anlamı ve locaların çalışmalarında kutsal kitapların mutlaka bulundurulmasının zorunlu olup olmadığı ile ilgiliydi.

Kimileri her iki konunun da Masonluğun kaçınılmaz gereği olduğunu ileri sürdü. Diğerleriyse «Her büyük loca kendi ritüellerini oluşturmakta serbest olduğuna göre, bu konuda da özgür sayılmalıdır.» diyordu.

Uyuşamadılar... Birliğin üyesi olan büyük locaların çoğu her bakımdan sınırsız özgürlükten yana çıkınca, diğerleri üyelikten çekildiğini açıkladı.

Çözülme başlamıştı.

İngiltere Birleşik Büyük Locası, bu fırsatı kaçırmadı. 1929 yılında ilk kez bir bildirge yayımlayıp, kendi kurallarını ilan etti.

Tanıma Koşulları

İngiltere Birleşik Büyük Locası'nın kurallarına Masonlukta genel olarak "Tanıma Koşulları" deniyor. Bu terim, sadece bu amaçla kullanılıyor.

Bu bildirgede, uluslararası boyutta bir örgütlenmeden hiç söz edilmiyordu. İngiltere Birleşik Büyük Locası'nın Masonluğun yeryüzündeki tek egemen otoritesi olduğu vurgulanıyordu.

Bildirgede geçen koşulların en önemlilerini şöyle özetleyebiliriz:

- Her büyük locanın kökeni düzenli olmalıdır.
- Mason olmak için, Evrenin Ulu Mimarı'na ve onun vahiy yoluyla iletilmiş dileğine inanmak zorunludur.
- Sadece erkekler mason olabilir. Karma localar ya da kadınları da üyeliğe kabul eden kuruluşlar ile ilişkide bulunanlar düzensizdir.

- Tüm masonlar, kutsal yasa kitabı üzerine yemin etmelidir.
- Eski landmarkların ilkelerine ve geleneklere kesinlikle uyulmalıdır.

Yukarıda sıralanan koşullardan ilki ile ne denilmek istendiği açıkça belli değil. Oraya geleceğiz. Diğerleri anlaşılıyor ama bu bağlamda en zor olanı sonuncusu... İngiltere Birleşik Büyük Locası, "eski landmarklar" denilen şeyler üzerinde hiçbir açıklama yapmamış.

Aslında bu yeni bir kavram değildi; Masonluğun 1723 tarihinde yürürlüğe giren ilk anayasa kitapçığında da geçiyordu. Ancak kapsamının ne olduğu belirsizdi. Masonların da tam olarak bilmediği, yorum yapmak zorunda kaldıkları bir şey… Kimileri inşaatçı masonlardan kalma gelenekler olması gerektiğini söylüyor ama kimilerinin görüşü farklı... Bir diğer deyişle, üzerinde uyuşma yok. 19. yüzyıl ortalarında bu konuda özellikle Amerika Birleşik Devletleri'nde birtakım listeler yayınlanmıştı ama bunlar da birbirleriyle tam uyum içinde değildi.

* * *

Bazı büyük localar, İngiltere Birleşik Büyük Locası'ndan, bu koşulların daha ayrıntılı bir biçimde açıklanmasını istedi. Bunun üzerine yayımlanan bir diğer bildirgede, özetle şöyle açıklamalar yapıldı:

- "Kökeni düzenli" demek, ya doğrudan İngiltere Birleşik Büyük Locası tarafından ya da patent verilerek kurulmuş olmak demektir.
- "Evrenin Ulu Mimarı" kavramı, tüm insanların babası olan, yaratıcı, düzenleyici, denetleyici ve yönetici, tek ve ulu tanrı anlamındadır.
- "Kutsal Yasa Kitabı", öncelikle Tevrat'ı da içeren İncil'dir ama inanç farkları göz önünde tutularak, şunlar da localarda bulundurulabilir: Vedalar, Tripitaka, Kuran, Tao Teh King, Zend Avesta, Konfüçyus kitapları**.**

Landmarklara ilişkin olmak üzere ise gene hiçbir şey demedi.

1938 yılında yayımladığı bir başka bildirge ile de, uluslararası kuruluşlar oluşturup toplantılar yapmanın Masonluğun ilkelerine aykırı olduğunu, bu gibi kuruluşlarla ilişki kurmanın yasak edildiğini bildirdi.

* * *

İkinci Dünya Savaşı, dünyadaki politik dengeleri bir kez daha değiştirerek sona erdi.

Bu ortamdan da yararlanan İngiltere Birleşik Büyük Locası, 1949 yılında dünyada varlığını hâlâ korumakta olan büyük localara birer mektup gönderdi. Tanıma koşulları ve yapılmış açıklamalar üzerinde görüşlerini sordu.

Başta Amerika Birleşik Devletleri'ndeki büyük localar olmak üzere, çoğu mason kuruluşları tam beklediği tarzda, olumlu yanıt verdi.

Böylece, İngiltere Birleşik Büyük Locası'nın "ana büyük loca" olduğunu benimseyen Anglosakson Masonluğu topluluğu daha da güç kazandı.

Uluslararası Masonluk Birliği ise, 1950 yılında Paris'te son toplantısını yaptı. İngiltere Birleşik Büyük Locası'nın ileri sürdüğü koşullara direnebilen pek az sayıda mason örgütü kalmıştı.

Bu iş yürümüyordu.

Birlik dağıldı.

* * *

Uluslararası Masonluk Birliği'nin dağılmasıyla birlikte, Masonlukta temel olarak iki kanat oluştuğu görülüyor:

1. Anglosakson Masonluğu... Bu toplulukta yer alanlar, İngiltere Birleşik Büyük Locası'nın tanıma koşullarına uymayanları "düzensiz" olarak görmeyi sürdürdüler. Hatta "zararlı" bile buldular. Onlarla herhangi bir nedenle ilişki kurmaktan kaçındılar.
2. Liberal *(özgürlükçü)* ya da adogmatik *(dogmalara karşı)* olduklarını söyleyenler... İngiltere Birleşik Büyük Locası'nın egemenliğini kabul edenlere "tutucu" *(muhafazakâr)* ancak daha ileri giderek, onlara "dogmatik" sıfatını takanlar da çıktı. Kendi doğru bildikleri yolda yürümeye devam ettiler.

Aslında bu ikisinin dışında, ortalarda kalan bir grup daha var. Masonluğun eski geleneklerine bağlı olduklarını ileri süren ama İngiltere Birleşik Büyük Locası'nın direttiği koşulların tümünü kabul etmeye yanaşmayanlar... Ancak onların kitlesel gücü, diğerlerine oranla hayli zayıf.

Liberal Masonluk kanadındaki büyük localardan birkaçı, 1961 yılında yine bir araya gelerek yeniden örgütlenmeye girişti. Bu kez, "Centre de Liaison et d'Information des Puissances Maçonnique Signataires de l'Appel de Strasbourg" *(Strazburg Çağrısını İmzalayan Masonik Güçlerin İletişim Merkezi)* adı altında olmak üzere, kısaca CLIPSAS diye anılan, Uluslararası Masonluk Birliği'ne pek benzer bir örgüt kurdular.

Uluslararası Masonluk Birliği ile CLIPSAS arasında önemli bir fark vardı. Öncekinin kurallarından biri, örgüte katılan büyük locaların üyelerinin erkek olmasıydı. Sonraki ise Masonlukta cinsiyet ayırımına kesinlikle karşı çıktı ve gerek kadın gerekse karma mason örgütlerini de sinesine aldı. 1980'li yıllardan sonra dünya çapında hızlı bir büyüme sergiledi.

Anglosakson Masonluğu cephesinde ise değişen bir şey yok.

* * *

Masonlar, kurumsal yapı içinde galiba özgürlüğü iyi kullanamıyor. Her kafadan bir ses çıkıyor.

Elbette öyle olacak... Demokratik yönteme güvenmek ve saygı göstermek gerekir ama anlaşılan bunu beceremiyorlar. Çoğunluğun eğilimini ve kararını benimseyemeyip, ille de kendi dediğinde diretmeyi sürdürenler görülüyor.

CLIPSAS, 1996 yılında bunun tipik bir örneğini verdi.

Başta en kocaman üyesi Fransa Büyük Doğusu olmak üzere, bazı büyük localar, işte böyle bir nedenden ötürü örgütten ayrıldı. Yeni arayışlara giriştiler. Birbiri ardınca değişik adlar altında birtakım uluslararası mason örgütleri kurdular. Bu sanki moda gibi bir şey oldu.

Günümüzde Masonluğun bu cephesinde tam yeni bir örgüt daha kurulmuş olduğu duyuluyor ki bir türlü yürümediği için onun da kapatılıp bir başkasının kurulmasına girişildiği duyuluyor. CLIPSAS varlığını koruyor ama günümüzde artık liberal kanattaki masonların tek örgütü değil. Sadece kadın mason örgütlerinin, sadece Latin Amerika büyük localarının, Akdeniz'deki büyük locaların, Balkan ülkeleri büyük localarının ayrı ayrı uluslararası örgütleri var. Ancak bunların üyelerinden birçoğu aynı zamanda CLIPSAS'ın da üyesi…

«Amaçlarının aralarında hiçbir ayırım gözetmeden tüm insanların barış ve mutluluğunu sağlamak olduğunu ileri süren masonlar, daha kendi kurumlarında birlik ve bütünlük sağlayamazken, onu nasıl gerçekleştirecek ki?»

Elbette!... Bu sorgulama çok haklı!

Masonlar böyle yüce bir amaç güttüklerini ileri sürerken, 21. yüzyıla girilmiş olmasına karşın daha henüz kendi yollarını bile bulamamış gibi görünüyor.

Kadınlar

Kadınların mason olup olamayacağına ilişkin tartışmalar, daha 18. yüzyıl ortalarında başlamıştı. Çoğu masonlara göre bu kurum erkeklere özgüydü; kadınlara yer yoktu. Fakat kocası ya da kardeşi mason olan kadınlar, hiç de o görüşte değildi.

Kadınlar bu konuda öylesine diretti ki sonunda erkekler dize geldi.

Bu işe bir çözüm bulmaları gerekiyordu. Öyle bir çözüm ki kadınlar mason olduklarını sansın ama aslında olmasın!

Bunun için Fransa'da sadece kadınların üye olabildiği birtakım localar kuruldu. Masonlar, bunlara **"üvey localar"** diyordu. Mason localarına benzer tarzda örgütlenmiş ama sosyal nitelikli çalışmalar yapıyorlardı. [Fransızcada "loges d'adoption", İngilizcede "adoptive lodges"]

Kadınlar önceleri buna pek sevinmişti ama kandırılmış olduklarının farkına varmaları da pek uzun sürmedi. Böylesini değil, erkekler ile aynı haklara sahip, aynı tarzda çalışma yapmak, "mason" olarak anılmak istiyorlardı. Bunun için, kendilerinden yana çıkacak masonlar gerekliydi. Bu konu, yüz yıl kadar bir süre sadece tartışıldı; uygulamaya konması hep sürüncemede kaldı.

* * *

19. yüzyıl ortalarında, Fransa'da sık sık gündeme gelen konulardan biri "insan hakları" idi. Masonluğa girmek isteyen kadınlar, özellikle bu kavrama tutundu. *«Masonluğun temel ilkeleri özgürlük, eşitlik ve kardeşlik olduğuna göre, cinsiyet ayırımı da yapılmaması gerekir.»* tarzında bir tutum benimseyip, bunu savunmaya giriştiler.

Masonlar arasında kadınları haklı bulanlar çıkmaya başladı. Buna göre, sırf kadınlar için localar kurulması da yanlıştı; erkekler ve kadınlar bir arada ve eşit haklara sahip olmalıydı.

İşte bu eğilim, Masonlukta **"karma localar"** denilen bir olgunun doğmasına yol açtı. Önce şu üzerinde hayli durmuş olduğumuz Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nden esinlenilerek, **"Rite Mixte Internationale - Le Droit Humain"** *(İnsan Hakları Uluslararası Karma Riti)* adlı bir rit oluşturuldu. 1901 yılında, Fransa'da bu rit uyarınca çalışacak bir örgüt kuruldu. Kadınların tam anlamıyla Masonlukta gözlerini açışı, yeni yüzyılın girişiyle birlikte gerçekleşmiş oldu.

Ancak kadınlar sonradan bu işi bozdu. Nasıl sadece erkeklere özgü localar varsa, onlar da sadece kadınlara özgü localar da olmasını istedi.

Tutkular ve ayırımcılık sona ermiyor ki...

Kısa bir süre sonra o da oldu. Kadınlar da birçok ülkede kendilerine özgü büyük localar da kurdu. Nitekim Türkiye'de de 1991 yılında kurulmuş olan **"Kadın Mason Büyük Locası"** adlı bir örgüt var.

* * *

Fransa başta olmak üzere, bazı Avrupa ülkelerinde gerek sadece kadınlara özgü gerekse karma mason locaları kurulur da Anglosakson Masonluğunun egemen olduğu çevrelerde masonların yakını olan kadınlar susar mı?...

Elbette onlar da Masonluğa girmek, kendi localarını kurmak istiyordu. Bunun başını ise "özgür ülke" olmak iddiasındaki ABD kadınları çekmekteydi.

Amerikalı masonlar kara kara düşünür oldu.

Anglosakson Masonluğunun güçlü olduğu diğer ülkelerde masonlar, eşleri için birtakım sosyal dernekler kurmuş, kadınların oyalanmasını sağlamışlardı. Fakat Amerika'da işler öyle yürümezdi. Şayet bir an önce bu soruna bir çözüm bulamazlarsa Amerikalı kadınlar gidip kendi başlarının çaresine bakıverirdi. Kadınlar için de bir sistem kurulmalıydı; hem de ivedilikle... Masonluk değil ama Masonluğa pek benzer, ezoterik bir sistem olmalıydı bu... Bir an önce öyle bir sisteme yöneltilirlerse, mason olma sevdasından caymaları sağlanabilirdi.

Daha Fransa'da kadınların da mason olup olamayacağı tartışılıp dururken, Amerika'da **"The Order of the Eastern Star"** *(Doğu Yıldızı Tarikatı)* adını taşıyan bir ezoterik örgüt kuruldu. Masonluğa pek benzer bir tarzda, 5 dereceli bir sistem oluşturuldu. Ancak localarının yönetimi sırf kadınlara bırakılmadı; "matron" denilen kadın başkan ile birlikte mutlaka "patron" denilen bir erkek başkanın da bulunması öngörüldü.

Doğu Yıldızı Tarikatı, Anglosakson Masonluğunun benimsendiği ülkeler başta olmak üzere dünyanın her yanına yayıldı. Örgütsel bakımdan neredeyse Masonluğa yakın bir gelişme sağladı. Kadınların mason olamayacağını benimseyerek bunda direnmekte olan masonlar da böylece derin bir «Oh!» çekti.

Amerikanvarî İşler

Masonların kitaplarında verilen istatistiklere göre; 20. yüzyıl sonlarında dünya yüzünde toplam altı milyon kadar mason olduğu anlaşılıyor. Gerçi son birkaç yıl içinde Masonluk biraz gözden düştüğü için eksilme olmuş ama genel toplama göre bunun önemli olmadığı söyleniyor. Toplam sayının yaklaşık üçte birinin, ABD'nde olduğu belirtiliyor.

Ancak ABD için belirtilen sayı, sadece beyazlardan oluşuyor. Amerikalılar siyah renkliler ile melezlerini, hatta ülkenin asıl sahibi olan kızıl derilileri bile adamdan saymayıp, onların da mason olabileceğini kabul etmeye yanaşmıyor. Anglosakson Masonluğu'nun yaygın olduğu diğer ülkelerde de durum farklı değil. Sadece Amerika'da 300 bin kadar da siyah mason var.

Eğer masonların kendilerinin ortaya koyduğu evrensel amaçlarına ve her yerde geçerli olduğunu söyledikleri ilkelerine bakılacak olursa; bu tutum sırf Amerikalı masonlara özgü olsa bile büyük bir ayıp sayılır. Masonların kendi amaç ve ilkeleri ortaya konunca, hele "eşitlik" kavramı söz konusu olunca, örgütün kendi içinde ırk ayırımcılığını çoktan gidermiş olması beklenir.

Fakat yapamamışlar... Gerçi 20. yüzyılda kuzeydeki eyaletlerin bazılarında buna kalkışanları olmuş ama karşılarında ırkçı terör örgütü Ku-Klux-Klan'ı bulmuş, onunla baş edemedikleri için geri adım atmışlar.

Demek ki masonlar çoğu kimsenin sandığı kadar güçlü değil.

İngiltere Birleşik Büyük Locası'nın şu "Tanıma Koşulları" olarak anılan kurallarına bakılınca, burada "ırk" konusundan hiç söz edilmediği görülüyor. Nitekim "asıl patron" yani İngiltere Birleşik Büyük Locası, Amerika'daki siyah masonların büyük localarını düzenli örgütler olarak tanıyor. Bu da bir başka çelişki... Elbette Amerika'daki büyük locaları zorlayamaz; haddine mi düşmüş onlara diş geçirmeye kalkışmak!

Ancak çelişki bu kadarla kalmıyor. Zaten İngiltere'de de siyah masonların kendilerine özgü locaları var. Siyahlar ve beyazlar, birbirlerinin toplantılarına katılamıyor. Siyahlar sadece örgütsel bakımdan düzenli sayılıyor, o kadar...

Kimilerinin öteden beri şöyle bir iddiaları var: «Bir kişi "mason" olduğu zaman, tüm kapılar ona açılır; köşeleri kolayca döner.»

Oysa görüyoruz ki birtakım mason localarının kapısı bile her masona açık değil. Amerika'daki masonların "köşeleri dönebilmek" için ne yaptığını ise az sonra göreceğiz.

* * *

Yukarıda belirttiğimiz genel mason nüfusu, loca çalışmalarına sürekli bir biçimde katılan masonların değil, kayıtlı üye statüsünde olmayı sürdürenlerin toplam sayısını gösteriyor.

Genellikle bir mason, yıllık ödenti yükümlülüğünü yerine getirdiği sürece locasında kayıtlı kalıyor; locada kendini gösterip göstermemesi önemsenmiyor. «İsterse gelebilir; bu hakkını kullanabilir.» deniliyor. Tek bir kerede toplu ödeme yapıp, "yaşam boyu üyelik hakkı" elde edenler bile var.

«Demek ki Masonlukta da parayı veren düdüğü çalıyor, öyle değil mi?»

Amerikanvarî Masonlukta öyle gibi görünüyor. Elbette bir mason locasında kayıtlı üye olmak "düdüğü çalmak" sayılabilirse...

Aslında bunu yüksek dereceler için «Parası olan mason yüksek dereceleri kolayca alır.» biçiminde söylemek daha doğru olabilir.

Ancak, yanlış anlaşılmasın!... Bu da sadece Amerika için geçerli.

Genelde bir mason, simgesel derecelerde çalışan bir locada üstat olduktan sonra, bulunduğu yerdeki yüksek derecelere geçme hakkını elde eder. Her bir üst derece için belli bir ödeme yapması gerekir. Bu dünyanın her yerinde, her mason ritinde böyledir. Amerika'nın farkı ise şöyle: Toplu bir ödeme yaparak, kısa bir sürede en yüksek dereceyi almak olanağı var.

* * *

Amerika, dünya yüzündeki mason ritlerinin hemen hepsinin uygulanma alanı bulduğu bir ülke... Buna karşın, iki mason riti diğerlerinden daha yaygın. Biri Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti, diğeri ise Amerikalıların kendilerine göre uyarlamış olduğu York Riti.

Amerika'da Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin 32. derecesi ile York Riti'nin son derecesi eşdeğer tutuluyor. Bu başından beri olan bir şey değil; sonradan çıkarılmış. Gerekçesi de var.

İşte, parayı verenin çalmayı hak ettiği asıl düdük bu.

Amerika'da ayırımsız olarak her masonun öyle yaptığı söylenemez ama yapanların sayısı da küçümsenemez.

«Böyle olunca, önceki derecelerin kapsamındaki öğretiler, her bir derecede geçirilmesi gereken asgari süre, toplantılara katılma gereği gibi konular ne oluyor?»

Onları geçiniz!... Amerika'da ve Amerikan etkisinin bulunduğu yerlerde bu gibi şeyler önemli sayılmıyor. İlgili mason örgütü için öncelikle önem taşıyan parayı almak, ilgili mason için ise bundan sonrası.

«Şu halde kimilerinin söylediği gibi Masonluğun en üst derecesinin bir sonrası, daha yukarısı da var; öyle mi?»

Amerika'da ve özellikle Amerikan etkisinin güçlü olduğu diğer bazı ülkelerde sonrası var ama bunu Masonluk ile özdeşleştirmek doğru olmaz. Şimdi oraya gelecek, onu anlatacağız. Ancak Masonluğa bu bakımdan yüklenmelerde bulunanların ileri sürdüğü gibi değil.

Şrayner Örgütü

Masonluk, 18. yüzyıl ortalarından 20. yüzyıl ortalarına kadar Amerikan halkının gözünde "önemli bir kurum" niteliği taşımaktaydı. 20. yüzyılın ikinci yarısında ise durumu hayli sarsıldı. Onun yerini bir başka kurum aldı.

Bu diğer kurum, **"Ancient Arabic Order of Nobles of the Mystic Shrine"** *(Gizemci Türbe Soylularının Antik Arap Tarikatı)* adını taşır. Kısaca AAONMS diye anılır. Üyelerine "Shriner" *(Şrayner)* denmektedir.

Bu kuruma girebilmek için, önce ya Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin 32. derecesini ya da York Riti'nin son derecesini alıp Tapınak Şövalyesi unvanını kazanmak gerekmekteydi. Bu nedenle yüksek dereceleri sonuna dek almak çok önemliydi. Fakat yakın geçmişimizde bu kural değiştirildi; şimdi üstat derecesini almış tüm masonlar bu örgüte girmek için başvurabiliyor.

Bu kurum Masonluğun bir üst kuruluşu falan değil, bambaşka bir örgüttür. 1872 yılında Walter Millard Fleming adlı bir masonun önderliğinde kurulmuştu.

Fleming'in bu örgütü kurarken amacı, localarda hep ciddi çalışmalarda bulunan masonların, daha hafif sayılabilecek ama kapalı bir ortamda bir araya gelip, basit bir öğreti ile sosyal ilişkilerde bulunmalarını sağlamaktı. Bu öğreti, o tarihlerde Fransa'daki bir Bektaşi tekkesinin yürüttüğü ritüelik çalışmalardan esinlenilerek düzenlenmişti.

Başlangıçta birkaç mason ile yola çıkan Şraynerler, sayıları hayli artınca kendilerine özgü tapınaklar kurmaya başladı. Bunlara özellikle birer Arap kentinin adı verildi. En ünlüsü "Mekke".

Sosyal yardımlaşma, örgütün kuruluşundan beri temel işlevlerinden biriydi. Ancak 1920 yılı sonrasında özel bir boyut kazandı. O sırada Amerika'da pek yaygın olan çocuk felci hastalığına çare bulmanın peşine düştüler.

Bir vakıf kuruldu. Önce hastanelere destek sağlanıyordu; sonra doğrudan kendi yönetimleri altında ortopedi hastaneleri kurmaya giriştiler. Bir sonraki aşamada, her türlü bedensel rahatsızlık vakfın ilgi alanına alındı.

Günümüzde Amerika'da Şraynerler tarafından işletilmekte olan 22 hastane var. Bunlara bir de tıpta başlı başına önemli bir alan olarak görülen yanık tedavileri ile genetik konusunda çalışan bilimsel araştırma kurumları eklendi.

* * *

Şraynerler, öyle yararlı ve başarılı çalışmalar yaptı ki Amerika'nın en çok saygı gören kişileri olup çıktılar. Yakasında Şrayner rozeti taşıyan bir kişiye her kapı açılır oldu. Hatta bir Amerikalı için bu örgütün üyesi olmak, meslek ya da politika alanında ilerlemenin, bu arada olumlu sosyal ilişkiler kurmanın anahtarı haline geldi.

Amerika'da hiç kimse, bir Şraynerin önce mason olduğunu umursamıyor. Belki bilmiyor da... İşin pek ilginç yanı, bir Şraynerin bile bu örgüte girmek için Masonluktan geçtiğinin bile farkında olmayışı... Nitekim zaten birçok kişi Masonluğu sırf Şrayner olabilmek için giriyor.

«Siyahi Şraynerler de var mı?»

Evet ama aynı ayıplı terane... Beyazlar ayrı, siyahlar ayrı. Siyahîlerin Şrayner örgütü "Ancient Egyptian Arabic Order of the Nobles of Mytic Shrine" *Gizemci Türbe Soylularının Antik Mısırlı Arap Tarikatı)* adını taşıyor.

Elbette bu durum sırf Masonluk ya da Şraynerlik için değil, Amerika'daki hemen her kurum için söz konusu...

«Şraynerler aralarına kadınları alıyor mu?»

İşte bunun yanıtı olumlu değil... Amerika'da kadınlar mason olamıyor ki Şrayner olabilsin.

Fakat Amerikalılar bunun da çaresini bulmuş.

Şraynerlerin etkinliklerde, kadınların erkeklerden hem daha hevesli hem daha becerikli olduğu izleniyordu. Onları Şrayner tapınaklarından uzak tutmak için, örgütlenmeleri sağlanmalıydı. "Ancient Egyptian Order of Princesses of Sharemkhu" *(Şrayner Haremi Prenseslerinin Antik Mısır Tarikatı)* adı altında bir diğer kurum daha oluşturdular. Buna üye olarak ise sadece Şraynerlerin eş ve yakın akrabaları olan yetişkin hanımlar kabul ediliyor.

Amerika'da bunlara benzer daha birçok kurum var. Aralarında gençlerin mason olmak ya da sonradan bu benzer kurumlardan birinde çalışmak üzere hazırlandığı dernekler de sayılabilir.

Kimilerine göre böyle işler Masonluğun yozlaştırılmasıdır.

Ancak masonlar için asıl sorun, üyesi oldukları kurumun değil, doğrudan masonların yozlaşması... «Tüm kardeşlerimiz töremize uyarsa, hiçbir sorun çıkmaz.» diyorlar.

Burada dolaylı bir yakınma olduğuna göre, kimilerinin uymadığı anlaşılan şu "töre" acaba neyi kapsıyor?... Aykırılık nerede ve nasıl oluşuyor?

İzleyen bölümde o konuya bakacağız.

Bölüm: 12

Masonların Töresi

Mason örgütleri arasında çeşitli uyuşmazlıklar bulunduğu, Masonluğun yeryüzünde bir bütün olmayıp parçalanmalara uğradığı anlaşılıyor.

Elbette "sokaktaki adam" bu ayrıntıları bilmiyor.

Bilse de bu gibi konular onu pek ilgilendirmiyor; o, Masonluğu bir bütün olarak görüyor ve hangi tür örgütün üyesi olursa olsun, masonların tümünü aynı kefeye koyuyor.

Haklı!... Masonların, *"Kol kırılır, yen içinde kalır!"* diyen atasözündeki gibi, bu kurumun kendine özgü sorunlarını kendi aralarında tutması gerekir.

«Hangi kanatta olursa olsun, masonların ortak yanı yok mu?»

Var!... Masonluğun sözü edilen düzen kavramı, örgütsel egemenlik sorunu ve dinsel inanç konusu ile hiçbir bağlantısı olmayan töresel ilkeleri...

Bu kapsamdaki ilkeler toplamına bakılınca; bunların bir mason locası ya da örgütünün kuralları değil, bireysel olarak bir masonun tutum ve davranışlarının nasıl olması gerektiğini belirttiği görülüyor. Buna göre; bağlı olduğu rit ya da büyük loca, almış olduğu derece ve unvan her ne olursa olsun, bir masonun şöyle nitelikler taşıması gerekiyor:

- Temiz yürekli bir insan olup, doğru ve dürüst bir tutum edinmek;
- Alçak gönüllü, sabırlı, tok gözlü olmak;
- Tolerans ve hoşgörü ile davranmak;
- Yurtsever ve insansever olup, esirgemezlik ve fedakârlık göstermek;
- Onurlu, sözüne bağlı, mert, samimi ve haksever olmak.

Nitekim mason localarının toplantılarında uygulanan ritüellerde, ilgili kuruluşun öğretisinin diğer öğeleri her ne olursa olsun, kişinin bu nitelikleri edinmesi ya da geliştirmesi telkin ediliyor.

«Bunlar zaten her insanın edinmesi beklenen güzel nitelikler değil mi?»

Evet, öyle!... Zaten masonlar da bu ilkeleri sırf kendilerine mâl etmiyor. Bunları mason olmayanların edinemeyeceğini de ileri sürmüyorlar.

Hatta loca toplantısında her mason beline yandaki gibi bir önlük bağladığı için, -bu desenli de olabilir- yukarıda sayılanlar gibi olumlu niteliklerle bezenmiş ama Masonluğa girmemiş kişileri "önlüksüz mason" olarak nitelendiriyorlar.

Dolayısıyla bu ilkelerin bir "ideal mason tasarımı" olduğu söylenebilir.

Fakat her masonun bu niteliklerle donanmış olduğu söylenemez. Herkes gibi masonlar da birer insan... Eksikleri, yanlışları, tutkuları var.

Masonların tarih boyunca düşmüş olduğu en büyük yanılgıdan biri, özel yaşamlarında yapıp ettiklerinin sadece kendilerini bağladığını, üyesi oldukları kurumun bundan ötürü sorumluluk altında kalmayacağını sanmaları olsa gerek.

Oysa işin aslı öyle değil.

Şayet herhangi bir yerde, "mason" olduğu bilinen bir kişi iyi ve doğru işler yaparsa, hiç kimse onun gerçekleştirdiği o iyi ve doğru işlerin Masonluk ile ilişkisini kurmaz. Bunda Masonluğun da bir etkisinin hatta belki de payının bulunabileceğini aklına bile getirmez. Fakat aynı kişi kötü ya da yanlış işler yaparsa, kamuoyu tüm diğer masonları da onun gibi görür ve onun yaptıklarını Masonluk ile bağdaştırır hatta doğrudan Masonluğa mâl eder.

İşte bundan ötürü tarih boyunca kimi masonların bireysel olarak yaptığı kötü ya da yanlış işlerin faturasının Masonluğa çıkarılmış olduğu görülüyor.

Bu kadarla kalsa iyi!

Masonların çoğu, üyesi oldukları bu kurumun geçmişini, kuruluşundan bu yana neler olup bittiğini öğrenmeye boş veriyor. Masonların çoğunluğunun tutumu böyle olunca, eskiden düşülmüş olan yanılgıların benzerleri doğuyor.

Masonlar, çalışmalarında benimsedikleri yöntemin akıl yolu ve bilgelik üzerine dayandığını ileri sürüyor. Ritüelleri uyarınca her loca toplantısında bunu yineliyorlar. Fakat kötü örnekler, kimilerinin ne aklını doğru kullandığını ne de bilgece davrandığını gösteriyor. Bundan zarar gören ise belki kendileri değil ama kendi kurumları yani Masonluk.

Şu sözünü ettikleri "Mason Töresi" yürümüyor. Yürütemiyorlar.

Örnek olarak verilebilecek çok olay var. Bunları çoğunu masonlar gayet iyi biliyor. En azından duymuşlar. Acısını çekmiş ama bunlardan yeterince ders almasını bilememişler. Aralarından yine kötü ve yanlış işler yapanlar çıkmış.

Bunlardan sadece ikisini anlatacağız.

Dileriz ki 20. yüzyılın bu kötü örnekleri 21. yüzyılda masonlara ders olur ve böylece bir daha benzer olayların doğmaması için, övünç duydukları töreye sahip çıkarlar.

Soyguncular

1976-1978 yılları arasında, Londra'da art arda üç soygun düzenlendi.

Kuşkusuz başka olaylar da vardır ama uzman detektiflere göre özellikle bu üçü, gerek yerleri gerek hedefleri bakımından pek farklı görünmekle birlikte aynı kişilerin işiydi. Üstelik her üçünde de soyguncular kendilerini ele verecek hiçbir ipucu bırakmamıştı. Polisin tüm çabaları boşa gitmişti.

1981 yılında, bambaşka bir olay nedeniyle ve rastlantısal olarak yakalanan bir kişinin, sözü edilen üç soyguna katılmış bulunduğu ortaya çıktı. Ondan alınan bilgiyle, önceki yıllarda faili meçhul kalmış olan üç soygunu kimlerin düzenlediği belirlendi. Bu işe bulaştığı anlaşılan birçok kişi arasında, elebaşı olan ikisinin kimliği akıllara durgunluk veriyordu.

Niçin yakalanamadıkları da ortaya çıktı. Her üç soygunda da esaslı bir plan düzenlemiş, sıkı önlemler almışlardı. Bunu sağlayan, Londra polis örgütüydü. Başmüfettiş düzeyindeki iki polis, ilgileri bir başka yöne çekmişti.

Zaten yıllardan beri söz konusu başmüfettişlerin birtakım karanlık işler çevirdiğinden kuşkulanılıyor ama delil olmadığı için bir şey yapılamıyordu. Ne gibi dolaplar döndürdükleri anlaşıldığında, atı alan Üsküdar'ı çoktan geçmişti.

Bizi söz konusu olaylardan çok bu işin perde arkası ilgilendiriyor.

* * *

1975 yılında, Londra Emniyet Müdürü Sir Arthur Young durup dururken emekli olmak istemişti. İçişleri Bakanlığı emeklilik dileğini erteleyememiş, yerine kimin atanacağı da bir sorun olmuştu. Sir Arthur Young bekleyemedi; görevini William Page adlı yardımcısına devredip ayrıldı.

Siciline bakılacak olursa, William Page iyi bir polisti. Birçok yararlık göstermiş, nişanlar almıştı. Hayli babacan bir adam olduğundan, Londra polis örgütünde pek sevilirdi.

Buna karşın İçişleri Bakanlığı, onu emniyet müdürlüğü görevine getirmek bakımından kararsızdı. Çünkü içkiye ve eğlenceye pek düşkündü. Dostları için sabahlara kadar süren partiler düzenlerdi. Nükteleriyle çevresindeki herkesi kırar geçirirdi. En alt düzeydeki acemi bir memurun bile sağlığıyla, kişisel sorunlarıyla ilgilenir, elinden gelen yardımı esirgemezdi. Ancak bilgisi, otorite sağlaması, hızlı ve doğru karar vererek uygulamaya koyabilmesi bakımından, pek yetersiz görülüyordu. Özetle, iyi bir adamdı ama Londra polis örgütünün başına geçecek, emniyet müdürü olabilecek biri değildi.

Fakat oldu!

Ertesi yıl, Sir Arthur Young emekli olmadan önce kendisine tavsiye etmiş olduğu iki polis memurunu, olağan hiyerarşik uygulamayı göz ardı ederek başmüfettişliğe yükseltiverdi.

Soygunları düzenleyenler işte bu iki başmüfettişti.

«William Page, selefinin tavsiyesine uyup böyle bir atama yaptığı, sonra da o kişiler soygun düzenledi diye suçlanabilir mi?»

Onu suçlayan yok... Söz konusu soygun olayları da onun başının altından çıkmamış. Olayın odak noktası bambaşka…

Böyle uzun boylu bir anlatıma girişmiş olduğumuza göre, elbette masonlar ile de bağlantısı var.

* * *

Sir Arthur Young masondu. Öyle önemli bir mason değil, çoğu mason gibi sıradan bir mason. Emekliye ayrılmadan önce William Page de onun önerisiyle Masonluğa girmişti. Rütbelerini birdenbire yükseltmiş olduğu o iki polis memuru, girmiş olduğu locanın üyesiydi.

William Page, Masonluğu çok sevmiş, locaya birdenbire kanı kaynamıştı. Sir Arthur Young da ona «Sana bu mutluluğu kazandırmış olanlara borcunu ödemelisin. Hem bu işin bu kadarla kalmadığını göreceksin. Onlar senin emniyet müdürlüğüne getirilmeni de sağlayacaklardır. Dolayısıyla sen de bu yardımın karşılığını vermeli, onları mesleklerinde yükseltmelisin. Masonluk bir dayanışma kurumudur. Herkes mason, kardeşi için elinden geleni yapar. Sen de öyle yapmalısın.» demişti.

«William Page, aslında hak etmediği, üstelik gerektiğince beceremeyeceği bilindiğine göre nasıl olmuştu da emniyet müdürlüğüne getirilmişti?»

Bunu anlayabilmek için müneccim olmak gerekmez... İçişleri Bakanlığı'nın üst düzeyindeki birtakım kişilerin -onların da mason olup olmadığı bilinmez- gerektiğince kulağı bükülmüştü. Nitekim William Page de kendisine söylenmiş olduğu üzere bir masonun üzerine düşen görevi yerine getirmişti.

«Bir masonun gerçekten de böyle bir görevi, bir sorumluluğu var mıdır?»

Hayır ama Masonluğa yeni giren birisine böylesi telkin edilirse, ona uyabilir.

Nitekim bu iki başmüfettiş de yeni görevlerine başlar başlamaz güvendikleri ve kendileriyle iş birliği edeceğine inandıkları polis memurlarını, -özellikle mason olanları- belli kilit noktalara geçirivermişlerdi.

Ardından planladıkları soygunları gerçekleştirdiler.

Üstelik sonradan yakalanan diğer soyguncular da masondu.

Bu soygunları yapışları da başlı başına bir olaylar dizisi… Tam bir polisiye roman gibi... Bunlar kimi becerikli araştırmacıların eline geçmiş olan resmî soruşturmalarda belgelenmiş olaylar… Ancak işin o yanına girmeyeceğiz.

* * *

William Page, Londra Emniyet Müdürlüğü'nü yedi yıl yönetti. Masonluğu çok sevmiş, iyi niyetli bir adamdı. Ona göre diğer masonların hepsi de kendisi gibiydi. Hiçbiri kötü bir işe karışmaz, hiçbirinden kötülük gelmezdi.

Dolayısıyla görevde bulunduğu süre boyunca Londra polis örgütündeki tüm masonlar olağanüstü düzeyde kayırma gördü. Çeşitli ayrıcalıklar elde ettiler. Tehlikeli görevlerden genellikle uzak tutuldular.

William Page, birkaç kez İngiltere Birleşik Büyük Locası'nın üst düzey yönetiminde görevli olan masonlarla görüştü. Belli bir konuda nasıl bir tavır takınmasının uygun olacağına ilişkin önerilerini aldı. Kim bilir, belki de o iki başmüfettişin soygunlara katıldığını da biliyordu. Belki polis olup, görevini kötüye kullanmış ya da bir başka suç işlediği için yakalanmış masonlar ile ilgili olarak büyük loca yetkililerinin yönergesini alma gereğini duymuştu.

Nitekim emniyet müdürü olduğu dönemde, mason olan polislerin karışmış olduğu rüşvet ya da haraç alma, suçlularla iş birliği etme, kimi masonların suç işlemesine göz yumulması, yakalananların salıverilmesi gibi, sonradan ortaya çıkmış ve belgelenmiş bir sürü olay var. Masonlar ile bağlantısı olduğu düşünülen ama kesinlikle kanıtlanamadan kalmış olanlar ayrı.

Bu arada bir de savcılığa verilen hatta yargıç karşısına çıkan zanlı masonlar görülmüş. Çoğunun dosyası alelacele kapatılıvermiş. Mahkemede yargılanıp suçlu bulunarak hüküm giymiş olanlarının sayısı pek az.

William Page gibi düşünülecek olursa, *«Onlar suçlu değildi ki... Beraat etmeleri pek doğal... Masonlar iyi, doğru ve dürüst insanlardır. Yasalara karşı gelmez, suç işlemezler. Çünkü Mason Töresi öylesini gerektirir.»* denebilir.

Denebilir ama yanlış olur.

Sonradan yine açılarak yürütülmüş soruşturmalara göre; 1980'li yıllarda İngiltere'de mason olan polislerin, savcı ve yargıçların masonlar lehine yaptığı yolsuzlukların haddi hesabı yok.

Elbette ceza yasası uyarınca beraat etmiş olanlar yeniden yargılanamazdı. 1997 yılında Tony Blair hükümeti İngiltere'deki masonlar ile ilgili bir yasa çıkarana kadar bu konuda hiçbir şey yapılamadı.

Yeni yasa ile mason olan devlet görevlilerine, bu kurum ile bağlantılarını açıklamak zorunluluğu getirildi.

Bunun üzerine kimi masonlar istenilen açıklamayı yaptı ama kimileri ya devletteki görevinden ya da Masonluktan istifa etti.

Diğer kimi devlet görevlileri ise bundan böyle Masonluğa yanaşmaktan kaçınır oldu.

Bu olay, başta polisler ve yargı kurumları olmak üzere İngiltere'deki devlet çarkı çerçevesinde kalmadı. Genel olarak İngiliz halkının Masonluğa gösterdiği ilginin belirgin ölçüde azalmasına neden oldu. Diğer endüstrileşmiş ülkeleri de etkiledi. Masonluğu dünya çapında gözden düşürdü.

İngiltere'deki birçok mason locası, üyelerinden birçoğunu yitirmiş olmanın yanı sıra, aralarına katılacak yeni üye adayları bulmakta zorlanmaya başladı. Bunun üzerine «Mason olmak ister misiniz?» diye gazetelere ilan vermeye bile giriştiler.

* * *

İngiliz masonların töre dışı davranışlarıyla bağlantılı olarak anlatılabilecek daha çok şey var ama burada keselim.

Bir de İtalya'ya bakalım.

P2 Locası

1960'lı yıllarda, İtalya'da kimi politikacılar ile devletin önemli sayılan mevkilerinde yer alan birçok kişi Masonluğa girmeye heveslenmişti. Fakat o sıralarda ülkede Masonluk hakkında hayli olumsuz söylentiler dolaştığı için, "mason" olmaları durumunda bunun kesinlikle gizli tutulmasını istiyorlardı.

Grande Oriente d'Italia *(İtalya Büyük Doğusu)* adlı mason örgütünün o tarihteki büyük üstadı Giordano Gamberini, bu amaçla sırf "özel kişiler" için yeni bir loca kurulmasını, adının da "Propaganda" olmasını istemişti.

Örgütün geçmişinde bu ad altında kurulup çalışmış, sonradan çalışmalarını tatil etmiş bir başka loca vardı. Bu nedenle, büyük üstadın özel isteği üzerine kurulan bu yeni locaya **"Propaganda Due"** adı verilmişti.

Kısaca "P2" diye anılan bu locanın, kimliği bilinmeyen ve özellikle kayıtlara geçirilmeyen üyelerine "Piduisti" *(P2'ciler)* deniyordu.

Bu loca sadece kendi üyeleriyle toplanıyor, hiçbir konuk kabul etmiyordu.

Nasıl konuk kabul etsin ki!... O zaman Pidustilerin kimliği açığa çıkardı.

Gerçi masonlar, localarında gördükleri ve yaptıkları işlerle ilgili olmak üzere hiç kimseye hiçbir bilgi vermeyecekleri üzerine ant içer. Katolik Kilisesi zaten öncelikle bu nedenle Masonluğu aforoz etmiştir. Ancak localarda neler olup bittiği, hiç de gizli tutulamamıştır. Bu da bir bakıma masonların törelerini yeterince gözetmeyişinin sonucudur. Bunu İtalyan büyük üstat da biliyor, işte bu nedenle P2 adlı locaya hiçbir konuk kabul edilmiyordu.

* * *

1969 yılında bu locanın başına **Lucio Gelli** getirildi.

Lucio Gelli, İtalya'nın 1940'lı yıllardaki iç savaş döneminde Faşistlerin yanında yer almıştı. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Arjantin'e göçmüş, çifte vatandaşlık edinmişti. Masonluğa orada girmişti.

Cumhurbaşkanı Juan Perón ile yakın dostluk kurmayı başaran Lucio Gelli, İtalya'ya Arjantin'in ticaret ataşesi olarak dönmüştü.

Lucio Gelli, başına geçtiği P2 Locası'nı dilediğince, sanki bağımsız bir loca gibi yönetmeye girişti. İtalya Büyük Doğusu'nun üst düzeyi ile ilişkisini âdeta kesmişti. Kendi bildiğini okuyordu. Ne yaptığı da belli değildi.

Bu loca hakkında ileri geri birtakım sözler dönmeye başlandı. Masonluk ile ilgisiz, özellikle kişisel yararlanma ve maddi yardımlaşmaya yönelik etkinlikler gösterdiği söyleniyordu.

P2 Locası, İtalya Büyük Doğusu için çok önemliydi. Üyelerinin kimlikleri kayıtlı değildi ama hepsinin ülkenin en üst düzeyindeki kişiler olduğu çok iyi biliniyordu. Zaten bunun için kurulmuştu. Fakat ortaya çıkarılan söylentiler mide bulandırıyordu.

Bu konu iyice dile düşmeden, dallanıp budaklanmadan araştırma yapılması gerekli görüldü.

Örgütün üst düzey görevleri, Lucio Gelli'yi çağırıp sorguya çekti.

Lucio Gelli, kaçamak yanıtlar vermekle yetindi. Doğru dürüst bir açıklama yapmadı ve şöyle bir gerekçe de gösterdi: «Siz de biliyorsunuz ki bu locanın üyeleri çok önemli kişilerdir. Bu konuda ben bile açıklama yapamam.»

Bu durum böyle giderse başlarına iş açabileceğinden çekinen üst düzey görevlileri, her şeyi göze alarak, 1976 yılında P2 Locası'nı resmen kapattı.

* * *

Lucio Gelli açısından değişen bir şey olmadı. Bildiğini okumayı sürdürdü.

Locanın içinde 17 ayrı birim oluşturmuştu. Bunların her biri diğerleriyle bağlantısız çalışıyor, birinin üyeleri ötekileri tanımıyordu, tıpkı 19. yüzyıldaki Karbonariler gibi... P2 Locası'nı, Masonluk kisvesi altında gizli bir amaç güden, birtakım karanlık işler çeviren bir örgüte dönüştürmüştü.

Fakat bu durum o tarihte henüz bilinmiyordu. Çok sonra ortaya çıktı.

1976 yılı sonrasında P2 artık bir "mason locası" olma niteliğini yitirmişti hatta belki çok daha önceden yitirmişti ama ne İtalyan yargıçlar ne de kamuoyu bu konuya öyle baktı.

Kabak dönüp dolaşıp İtalya'daki tüm mason örgütlerinin başında patladı. Tüm masonlar da benzer işlere bulaşmakla suçlandı.

Olay dünya çapında yankılandı.

Sadece İtalya'da değil, bu olayın basın ve yayın organlarında yer aldığı diğer birçok ülkede de masonlar, gizli kapaklı ve zararlı işlerle uğraşan kötü niyetli kişiler olarak tanındı.

Şimdi olan bitenlerin pek kısaltılmış bir özetini yapalım.

Skandallar Zinciri

İlk skandal, 1970'li yılların sonlarında İtalya'da patlak verdi.

Michele Sindona adlı bir banker, çok sayıda kişiyi dolandırıp, -son yıllarda dilimizde kullanılan bir deyimle hortumlayıp- Amerika'ya kaçtı.

Dolandırıcılık yapmakla suçlandığı için, İnterpol aracılığıyla New York polisinden yardım istendi. Michele Sindona hemen yakalandı ama bir süre sonra İtalyan polisine kaçırılmış olduğu bildirildi. Yalan değildi. Bir gerçek adam kaçırma senaryosu düzenlenip, yürürlüğe konmuştu.

Lucio Gelli, locasının hatırlı üyelerinden biri olan Michele Sindona'yı kurtarmak için ABD'ye uçarak, gerekli organizasyonu yapmıştı. Onun bir suçu olmadığını, Komünistlerin çevirdiği bir dalavereyle tuzağa düşürüldüğünü ileri sürmüştü. O sıralarda Ronald Reagan'ın seçim kampanyasını yönetmek üzere hazırlık yapan politikacı Philip Guarino'nun desteğini sağlamıştı.

Michele Sindona'nın New York'ta da bir bankası vardı. Ertesi yıl onu da batırdı. Bunun kasıtlı bir batırma olayı olduğu, paraların bir başka yere transfer edilmiş olduğu saptandı. "Monorata Derneği" adını taşıyan Mafya örgütüne verildiğini söyleyenler var.

Michele Sindona bu işten yakasını sıyıramadı ve tutuklandı. 25 yıl hapis cezasına çarptırıldı.

Bu kez onu ne Lucio Gelli ne de Philip Guarino koruyabildi.

İtalyan polisi, Michele Sindona'nın yakın ilişkisi olduğunu saptadığı Lucio Gelli'nin Milano yakınlarındaki villasına bir baskın düzenlemişti.

Orada İtalya'nın gerek politik, gerekse askerî bakımdan milli güvenliği ile bağlantılı bir sürü belge bulundu.

Bunların çoğu, P2 Locası ile de bağlantılıydı. Zaten Michele Sindona'nın Mafya ile ilişkisi de orada bulunan belgelerden anlaşıldı.

Lucio Gelli hakkında tutuklama kararı çıktı ama o evinin aranmış olduğunu duyar duymaz soluğu Arjantin'de almıştı. Sonra kayıplara karıştı.

Philip Guarino ise kendi politik geleceğinin peşindeydi; böyle pis bir işe burnunu bir kez daha sokup kendisini tehlikeye atmazdı.

* * *

Lucio Gelli'nin villasında, P2 Locası'nı nasıl organize ettiğini gösteren çizelgeler ile üyelerinin listesi de bulunmuştu.

953 kişinin adının geçtiği bu listede kim yoktu ki!...

Üçü bakan olmak üzere 43 milletvekili.

Komünist Partisi dışında İtalya'daki tüm politik partilerin ileri gelenleri.

38'i general ya da amiral olmak üzere 183 yüksek rütbeli subay.

19 yargıç ile birlikte Adalet Bakanlığı'nın ileri gelenleri.

54 üst düzeyde bürokrat.

Aralarında İtalyan istihbarat örgütlerinin başkanları da olmak üzere birçok emniyet müdürü.

Üniversite profesörleri, bankacılar, çok iyi tanınmış tüccar ve sanayiciler, gazeteciler ve daha birçok ünlü kişi...

Bu bağlamdaki soruşturma genişletilince, Lucio Gelli'nin P2 Locası'nın üyeliğine aldığı tüm bu kişilerden gerektiğinde rüşvet ya da şantaj yoluyla devletin önemli bilgi ve sırlarını toplamakta olduğu anlaşıldı. Son birkaç yıl içinde İtalya'da sık sık yaşanmış olan hükümet değişikliklerinde parmağının bulunduğu da belirlendi.

Lucio Gelli'nin derlemiş olduğu bilgiler, ülkenin ulusal güvenliğinin bile ötesine geçmiş, NATO'nun güneydoğu kanadının planlarını izleyebilecek bir mertebeye ulaşmıştı.

Soruşturma derinleştirildi.

Lucio Gelli'nin amacının, İtalya'da ekonomik ve politik dengesizlikler yaratarak, Komünist Partisi'nin iktidarını sağlamak olduğu ortaya çıktı. Sovyet istihbarat örgütü KGB ile bağlantısının bulunduğu da saptandı.

Sonradan edinilen bilgilere göre; zaten o sıralarda KGB, Masonluğu kendi amaçları uğruna kullanabilmek için çeşitli ülkelerdeki ajan ve sempatizanlarını localara sokmaya çalışıyordu.

* * *

P2 Locası'nın yarattığı skandallar zinciri, askerî ve politik bakımdan İtalya'yı hayli karıştırmasının yanı sıra, ekonomik bakımdan da dehşetli bir krizin doğmasına yol açtı.

1980'li yıllarda çok sayıda kişi, devletin üst düzeyindeki görevinden ya da üyesi olduğu politik partiden istifa etti. Birçoğunun P2 Locası ile herhangi bir bağlantısı yoktu ama bu işin kendilerine kadar ulaşmasından korkmuşlardı.

Ardından gerçek ya da hileli iflaslar görüldü.

İntiharlar ile birlikte intihar süsü verilmiş olan cinayetler birbirini kovaladı. Londra'daki Blackfriars Köprüsü'ne asılı olarak bulunan bir diğer ünlü İtalyan banker **Roberto Calvi** de bunlardan biriydi.

Özellikle onun ölümüyle birlikte, Vatikan Bankası da büyük bir sarsıntıya uğradı.

Masonların töresine bakılınca gerçekten "mason" olduğu tartışılabilir bir mason, neredeyse tüm dünyayı birbirine katmış oldu.

* * *

Elbette masonların hep böyle kötü işler yarattığı, hep bırakın töreye uymayı töresiz davranışlara giriştiği söylenemez.

Ancak *"Güneş balçıkla sıvanmaz."* deyişini de unutmayalım.

Masonların bulaşmış olduğu böyle çirkin işler de bulunduğunu bilelim.

Kendileri de bilsin.

Şimdi bunları burada bırakıp, kendi aralarında ve aslında hiçbir kötülüğü ya da uygunsuzluğu olmayan çalışmalarına da şöyle bir göz atalım.

Bölüm: 13

Loca Toplantıları

Masonlar her ülkede farklı çalışmalar yapıyor. Kimilerinin diğer masonlar ile ilgisi sadece üyesi oldukları loca toplantılarıyla sınırlı kalıyor; kimileri arasında sosyal ilişkiler de kuruluyor.

Kimisi loca toplantılarına sık sık katılıyor, kimisi arada sırada ya da o gün yapacak daha önemli bir işi olmadığında gidiyor.

"Mason" niteliğini korumakta oluşuna karşın, loca toplantılarına hiç ilgi göstermeyenler de var.

Kimi masonlar, bu kurumun aslında hiçbir toplu eylemde bulunmadığını, sadece masonların bireysel olarak eylemde bulunabileceğini söylüyor. Bu sözle demek istedikleri şu olsa gerek:

«Masonluk ya da bir mason örgütü, kendi çerçevesi dışında hiçbir etkinlik göstermez. Masonların bireysel olarak gösterdiği etkinlikler ise kendi sorumluluklarıdır; ne herhangi bir örgütü ne de genel olarak Masonluğu bağlar.»

Bu deyiş kimi masonların, bireysel ya da üyesi oldukları büyük locanın görüşü olsa gerek... Çünkü birçok ülkede, locaların hatta büyük loca ya da benzeri örgütlerin birtakım etkinlikler gösterdiği görülüyor.

Aslında bunlar hiç de kötü şeyler değil... Başta sağlık ve hayır kurumlarına destek vermek hatta doğrudan kurup işletmek, gerektiğinde sosyal yardım kampanyaları açmak gibi işler...

Özellikle Amerika Birleşik Devletleri, Avustralya, Kanada ve İngiltere'de bunların birçok örneği var. Aslında diğer ülkelerdeki mason örgütlerinin hiçbirinin bu gibi çalışmalarda bulunmadığı da zor söylenir. Türkiye'deki mason örgütleri de bundan soyutlanamaz.

Ancak bizim buradaki ilgi konumuz, loca toplantılarında neler yapıldığı...

* * *

Loca toplantıları, masonların "tapınak" olarak andığı bir yerde yapılıyor.

Pardon!... Türkiye'de masonlar "tapınak" değil, **"mabet"** diyor. Bunun gerekçesi üzerinde daha önce durulmuştu.

Madem Türkçesi böyle benimsenmiş, biz de "mabet" diyelim.

Mason mabetleri arasında büyük farklar var. Bunların bazısı yüzlerce kişiyi alabilecek kadar geniş; bazısı 25-30 kişinin ancak sığışabileceği küçücük bir salon...

Bazısı, masa ve sandalyeler ile birkaç platform dışında pek de özelliği olmayan bir yer; masonlar, toplantıda kullandıkları öğeleri sonra getiriyor. Bazısının ise "mason mabedi" olduğu belli; Masonluğa özgü çeşitli simgelerle donatılmış. [İnternette birçok değişik mason mabedi resmi görme olanağı var.]

Masonlar, mabette yapılacak olan bir loca toplantısına ciddi bir giyim ile geliyor ve içeriye girmeden önce bellerine bir önlük bağlıyor.

Hepsinin önlüğü aynı değil... Başta loca görevlileri olmak üzere kimileri üzerinde birtakım simge ve süslemeler bulunan, daha şatafatlı önlükler takıyor.

Birer çift beyaz eldiven giyiyorlar. Kimileri boynuna madalyon gibi bir takı asıyor.

Gene loca görevlileri başta olmak üzere, kimileri birtakım ek giyim öğeleri kullanıyor; bunlar, bir Batı ülkesinde askerî ve sivil erkânın önemli törenlerde ya da resepsiyonlarda taktığı süsleri andırıyor.

İngilizlerin Masonluğu "royal art" *(krallık sanatı)* olarak andığından söz etmiştik... Masonların toplantılarında kullandığı giyim öğeleri de bu terimle uyum sağlıyor. Zaten dünyanın her yerinde bunlara topluca **"regalia"** deniyor yani "krallık giyimi".

Masonluğa karşıt girişimlerde bulunanlardan kimileri, bunları şu "krallık giyimi" anlamına gelen terim nedeniyle, kimileri de çocuksu ya da komik bulduğu için eleştiriyor.

Masonlar ise toplantılarının sadece kapsamına ve yapılan çalışmaya değil, bu giyim öğelerine de pek önem veriyor.

* * *

Çeşitli mason ritüellerine karşılaştırmalı olarak bakılınca, "loca toplantısı tarzı" diye standart bir şeyden söz edilemeyeceği anlaşılıyor. Gerek mason ritleri gerekse rit söz konusu olmadan mason kuruluşları arasındaki farklar, benzerliklerden daha çok.

Üstelik her ülke halkının kendine özgü yaşam tarzının, değer kavramları ve kültürünün masonların ritüellerine yansımış olduğu da anlaşılıyor. Bunlardan bazısı, -özellikle Anglosakson Masonluğu topluluğunda uygulanan ritüeller- neredeyse bir dinsel âyin gibi görünüyor. Bazısı ise hiç de öyle değil.

Konuyu basite indirgeyebilmek için Masonluğun yüksek derecelerini bir yana bırakıp, sırf simgesel derecelerde çalışan localara bakalım.

Bir loca toplantısı, -hangi derecede olursa olsun- ritüelik bir girişle başlıyor ve benzer bir tarzda son buluyor.

Ritüelin en önemli bölümünü bir adayın o dereceye alınışında uygulanan tören oluşturuyor. Bunu tıpkı bir tiyatro oyununa benzetenler olduğu gibi, -özellikle Masonluğa karşıt çevrelerde- çok saçma hatta gülünç olarak niteleyenler de var.

Oysa Masonlar bu törenleri çok önemsiyor hatta Masonluğun özünün bu törenlerde olduğunu ileri sürüyor.

* * *

Bazı localar, toplantılarında sadece yeni bir üyenin alınması ve masonların derecelerinin yükseltilmesi ile bağlantılı işlerle yani yönetimsel konular ve törenler ile ilgileniyor. Bazıları ise konferanslar verilmesi, tartışma açılması, düşünce alış verişi gibi düşünsel çalışmalar da yapıyor; bazıları bu gibi işleri mabette değil, bir kültürel etkinlik biçiminde dışarıda düzenliyor.

«Loca toplantılarında sadece doğrudan Masonluk ile ilgili konular mı görüşülüyor?»

Hayır!... Çeşitli konular gündeme getirilebiliyor. Bilim, sanat, edebiyat, tarih, felsefe, sağlık, güncel sorunlar vb... Fakat hepsi ciddi ve önemli konular; eğlence yok. Din ve politika ile bağlantılı konular ise genellikle yasak.

Bazı localar, toplantılarından sonra bir de **"kardeş sofrası"** diye anılan bir yemek düzenliyor. Buna çok önem veren, her toplantıdan sonra mutlaka böyle bir sofra çevresinde bir araya gelmeyi gelenek edinmiş olanları da var.

Locaların sofradaki tutumu da birbirinden çok farklı. Kimileri bu sofra başını sadece karın doyurup, içki içerek hoşça vakit geçirme ortamı olarak görüyor; kimileriyse sofrada bile ciddi konular üzerinde görüşüyor.

Ritüeller

Masonluk ile bağlantılı olarak en çok merak edilen konulardan biri de kuşkusuz şu törenlerin nasıl yapıldığı ve neleri içerdiği...

Masonlar bunları yüzyıllarca "büyük bir sır" gibi saklamış... Üstelik daha önce birkaç kez değinilmiş olduğu gibi her mason, daha bu kuruma ilk adımını atarken bunları hiç kimseye anlatmayacağına ant içmiş, yemin etmiş. Yineleyelim: Katolik Kilisesi'ni asıl çılgına çeviren işte bu yemin... Masonluğa karşıt girişimlerde bulunanların de en çok yakındığı konu.

Gelin görün ki "çok gizli" (!) olduğu sanılan bu törenlerin ritüelleri yazılı olarak bulunabiliyor. Hem sadece eski masonlardan arta kalıp sonra sahafların eline geçmiş olması nedeniyle değil, birçok kitapta ayrıntılı bir tarzda yazılmış olmasından ötürü... Masonluk ile ilgili birçok Türkçe kitapta da yer alıyor. Batı ülkelerinin birçoğunda belli kitap dükkânlarından satın alınabiliyor. O kitapçılara gidip bunları almak isterseniz, hiç kimse size "mason" olup olmadığınızı sormuyor. Üstelik bu konu sadece simgesel dereceler için değil, çoğu yüksek dereceler için de geçerli. Bu ritüeller internette de bulunabiliyor.

Demek ki masonların ritüellerin bir gizliliği-saklılığı var idiyse bu artık tarihte kalmış bir olgu. Şimdi her şey ortada…

O halde bu ritüellerin kapsamının hiçbir öneminin kalmadığı, herkesin bunları okuyup öğrenebileceği, böylece Masonluğun öğretisini edinebileceği düşünülebilir. Fakat masonlar bu görüşe katılmıyor ve şöyle diyor:

«Bir törenin nasıl yapıldığını, bir ritüelin içeriğini okuyarak öğrenmek başka, onu yaşayarak ve tekrar tekrar izleyerek sindirmek başka şeydir.»

Böyle olunca, törenlerde nasıl bir ritüel uygulandığını anlatmak aslında gereksiz gibi bir duruma düşmüş sayılır ama hiç olmazsa gelin simgesel derecelerde uygulanan törenleri şöyle bir özetlemeden de geçmeyelim.

* * *

Masonluğun ilk derecesindeki tören, masonların "düşünme odası" (tefekkür hücresi) olarak andığı küçük bir karanlık bölmede başlıyor. Burada çeşitli simgeler görülüyor. Bir parça ekmek ve su, kum saati, Alşimistlerin çok önemsediği cıva, kükürt ve tuz, bazısında bir insan iskeleti ile bir tırpan, bazısında bir tabut, bazısında bir horoz resmi ve daha önce değinmiş olduğumuz şu VITRIOL biçimindeki kısaltmayı içeren bir levha...

Burası, bir bakıma temsili bir mezar gibi bir yer.

Aday bir süre orada tutuluyor; önceki yaşamının simgesel olarak orada sona erdiği benimseniyor. Sonra, henüz karanlıkta olduğunu simgelemek üzere gözleri bağlanıp, asıl törenin yapılacağı mabede götürülüyor.

Tören sırasında adaya birçok soru yöneltilip yanıtlaması isteniyor. Aslında bu sorulara nasıl yanıt vereceği pek de önemli değil. Asıl önemli olan, aday her ne derse desin, ardından yapılan açıklamalar... Adayın bunları can kulağıyla dinlemesi bekleniyor; gözlerinin bağlanmasının bir nedeni de bu.

Bundan sonra aday, mabet içinde dolaştırılıyor. Simgesel olarak sırasıyla ateş, su ve toprak ile tanışması sağlanıyor. Bu üç simge ile bağlantılı olarak, insanın çocukluk, gençlik ve olgunluk çağlarına değiniliyor ve toplumlardaki dayanışmanın önemi vurgulanarak birtakım öğütlemelerde bulunuluyor. Mason Töresi kapsamındaki bireysel niteliklerin çoğu yansıtılıyor.

Sonunda aday, gözleri bağlı olarak ant içiyor (yemin ediyor).

«Niçin gözleri ant içmeden önce açılmıyor?»

İki gerekçeden ötürü...

Birincisi, törenin tüm aşamalarından geçmiş olmasına karşın, ant içmeden önce Masonluğa girmekten cayarak gidebilir.

İkincisi de kendisine simgesel olarak **"ışık"** verilmediği için, daha henüz karanlıkta sayılır. Işık alabilmesi için önce ant içmesi gerekli görülüyor.

Nitekim bundan sonra gözleri açılıyor ve simgesel olarak ışık veriliyor.

* * *

İkinci dereceye gelince...

Bu derecenin töreni de öncekine pek benzer ama elbette düşünme odası ve gözlerin bağlanması yok. Sorular, yanıtlar ve bunları izleyen açıklamalar yine var. Aday yine mabette dolaştırılıyor ama bu kez verilen öğütlemeler farklı. Özellikle gerek para, gerek mevki gerekse kaba gücün toplumları dağıttığı anlatılarak, kişinin bunlara karşı nasıl bir tutum takınması gerektiğine ilişkin öğütler veriliyor. Sonra kendisini bir ayna karşısında değerlendirmesi, böylece karakterine daha olumlu bir yön vermeye çalışması öneriliyor.

Üçüncü derecenin töreninden ise daha önce hayli söz ettik. Anımsatalım: Süleyman Tapınağı'nın mimarı olarak kabul edilen Hiram Abif'in öldürülmesi, cesedinin bulunması ve yeniden yaşama kavuşturulmasına ilişkin alegori, kısa bir tiyatro oyunu gibi canlandırılıyor.

Burada ritüelin en çarpıcı yanı, üstatlığa yükseltilecek olan masonun Hiram Abif'in yerine konup tabut içine yatırılması.

İşte özetle hepsi bu... Başka bir şey yok. Ötesi sadece ayrıntı.

* * *

Masonlar ile ilgili genel anlatımlarımıza burada son veriyoruz.

Ancak şunu da eklemeliyiz: Nasıl Amerikalı masonlar, başta Avrupalılar olmak üzere dünyanın diğer yerlerindeki masonlardan hayli farklı nitelikler taşıyorsa, Türkiye'deki masonlar da hepsinden farklı.

Dolayısıyla sizin için kaleme alınan bu çalışmada Türk masonlardan özel olarak söz etmeden geçilemez.

Bölüm: 14

Türk Masonlar

Türkiye'de Masonluktan söz edilmesine kalkışıldığında, bu hemen çok duyarlı bir konu haline geliveriyor.

Öyle oluşunun nedeni belli: Türk halkının büyük çoğunluğu, Masonluğun ne olduğunu bilmiyor. Çeşitli nedenlerle Masonluğa karşıt olanlar, neredeyse yüz yıldan beri olur olmaz iddialar ileri sürmüş. Bu bağlamda objektif bir tavırla davranan pek görülmemiş. Masonlar ise hep sessiz kalmış, *«Nasıl olsa bir gün gerçek ortaya çıkar.»* diye kendilerini avutmaktan başka pek bir şey yapmamışlar. Ötekiler de hazır bu fırsatı yakalamışken, «İşte, görüyorsunuz. Masonların kendilerini savunacak hiçbir sözleri yok. Sükût ikrardan gelir.» demişler. Beyin yıkamayı sürdürmüşler. Bol bol duygu sömürüsü yapmışlar. Masonların dinsizliğinden dem vurmuş, Türk halkının büyük bölümü zaten Yahudilerden pek hoşlanmadığı için masonların "Siyonist" olduğundan söz etmişler. Kendilerince bunun kanıtlarını göstermişler. Çelişkiye aldırmaksızın, masonlara dinsizlik ile Siyonistliği bir arada yakıştıranlar bile çıkmış. Kimisi Masonluğun Komünistlik ile aynı şey olduğunu söylerken, kimileri Kapitalizm ile bir tutmuş. *«Bizim halkın çoğunluğu nasıl olsa hepsini kötü sayar.»* diye düşünüp, Masonluğu her ikisiyle birden özdeşleştirmiş olanlar bile görülüyor. Masonluğun kökünün dışarıda, ulusal olmayan (gayri milli) bir örgüt olduğu üzerinde özenle durmuşlar; «Zaten Atatürk de Türkiye'de Masonluğu yasak etti ve localarını kapattı.» diyenler de var.

Sonuç olarak, Türk halkının gözünde "Masonluk çok kötü bir şeydir. Masonlar da çok kötü insanlardır." tarzında bir kanı, bir ön yargı yerleşmiş.

Mason olmadığı halde tek tük öyle düşünmeyen de var ama bir azınlık...

En çok merak edilen de Masonluk değil, hangi ünlü kişilerin mason olduğu…

* * *

Yakın tarihlerde, Türkiye'de Masonluk hakkında objektif bir tutum benimseyerek ya da bir başka konuyla birlikte Masonluğu da içermek üzere yayımlanmış birkaç kitap var. Ayrıca yakın geçmişimizde birkaç televizyon programı yapıldı ama bir teki hariç olmak üzere gerçekler yine tam ve doğru olarak ortaya konmadı. Çünkü galiba öyle bir program yapılacak olursa yeterince ilgi çekmeyeceği düşünülüyor. Televizyon izleyicilerinin büyük çoğunluğu, salt bilgi vermeye yönelik ciddi programları değil, bir sansasyon içeren magazinleri yeğliyor.

Masonluk hakkında söylenenler ile bunların doğru ve yanlış yanlarını incelemek, bu kitabın konu kapsamı dışındadır. Bu nedenle uzun anlatımlara girmeyecek, sadece yurdumuzdaki masonların 20. yüzyıldaki tutumlarından söz etmekle yetineceğiz.

İşe Masonluğun Türkiye'deki tarihine ilişkin kısa bir özetle başlayalım.

* * *

Osmanlı Devleti'nde mason localarının kurulmasına daha 18. yüzyılda başlandı. Bu localar, Avrupa ülkelerindeki mason kuruluşlarına bağlı olup, üyelerinin çoğu da yabancıydı. (Dolayısıyla, Türkiye'deki Masonluk için o dönemde yani 20. yüzyıl öncesinde "kökü dışarıda" denilmesi yanlış sayılmaz.)

Zamanla bu localaların üyeleri arasında Türklerin sayısı arttı. 19. yüzyıl sonlarına doğru Türk masonlar, kendi localarını da kurmaya başladı.

1909 yılında, ilk ulusal büyük loca oluşturuldu: Maşrık-ı Âzam-ı Osmanî... Cumhuriyetin ilanından sonra ise adı Türkiye Büyük Maşrıkı oldu. [Büyük maşrık, güncel dilimizdeki "büyük doğu" (grand orient) anlamına gelir. Osmanlı Devleti döneminde, "büyük" yerine "âzam" sıfatı kullanılıyordu.]

Maşrık-ı Âzam-ı Osmanî

Türkiye Büyük Maşrıkı

Tümüyle ulusal nitelikli Türk Masonluğu'nun oluşumundan sonra yabancı localar birer ikişer çalışmalarını tatil etmeye başladı. Ancak, Türkiye'deki tüm localar, 1935 yılında topluca kapandı.

Türk masonlar, 1948 yılında yeniden etkinliğe geçti. Yeni bir büyük loca kurulması ise bu kez 1957 yılını buldu. Hür ve Kabul Edilmiş Masonlar Büyük Locası adını alan bu örgüt, masonlar arasında 1965 yılında çıkan tartışmalar sonucunda bölündü. Kimi masonlar bir araya gelip, Özgür Masonlar Büyük Locası adını taşıyan yeni bir örgüt kurdu. [Özgür Masonlar Büyük Locası adı 1993 yılından bu yana kullanılıyor. Bu büyük locanın kuruluşundaki adı "Büyük Mason Mahfili" olarak konmuş. Mahfil ise, eski dilde loca anlamına gelmekteydi.]

1991 yılında, kadınların da Masonluğa alınmasına başlandı ve "Kadın Mason Büyük Locası" adlı bir büyük loca daha oluşturuldu.

Hür ve Kabul Edilmiş Masonlar Büyük Locası

Özgür Masonlar Büyük Locası

Kadın Mason Büyük Locası

* * *

Türkiye'de Masonluğun simgesel derecelerinde çalışan locaların yanı sıra, 1909 yılından bu yana Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin önceleri Şûrayı Âliyi Osmanî, sonra Türkiye Yüksek Şûrası adını taşıyan bir yüksek konseyi de vardı. 1966 yılı sonrasında o da ikiye bölündü. Türk masonlarca biri Süprem Konsey diğeri Yüksek Şûra diye anılan iki ayrı yüksek konsey oluştu. Onlara 2016 yılında Kadın Süprem Konseyi de eklendi.

Nitekim biz de bu bölümde anlatacaklarımıza şu Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti ya da İskoç Masonluğunun bize göre Türkiye'deki sorunundan söz ederek başlayacağız.

Ancak önce şu kısa tarihçeyi tamamlayalım.

Türkiye'deki Masonluk, 1909 yılındaki kuruluşundan beri hep "liberal" denilen Masonluğun doğrultusundaydı. Ancak Hür ve Kabul Edilmiş Masonlar Büyük Locası, 1970 yılında İngiltere Birleşik Büyük Locası tarafından tanınıp, Anglosakson Masonluğu topluluğuna katıldı. 1999 yılında Türk Masonluğunun 90. yıldönümü nedeniyle Masonluğu halka tanıtmak üzere Ankara, İstanbul ve İzmir'de birer sergi açtı.

Özgür Masonlar Büyük Locası ise, 1980'li yılların sonlarında CLIPSAS adlı örgüte üye oldu. 2001 yılında, örgütün olağan yıllık toplantısı İstanbul'da düzenlendi. 2004 yılında Masonluğa kendi bakış açısını anlatan bir broşür yayımlayıp, bunu basın organları ile devletin tüm ileri gelenlerine gönderdi.

İskoç Masonluğu Sorunu

Türkçedeki "İskoç" sıfatı İngilizceden dönüştürmedir. "İskoçlara özgü" ya da "İskoçya'ya ilişkin" demektir.

Türkiye'deki masonlardan kimileri ise, "İskoç" sıfatının başındaki şu "İ" harfinden pek hoşlanmıyor. Bunun yerine "Skoç" diye bir sıfat kullanıyor.

Belki de öylesi daha doğru ama Türk halkı iki sessiz harfin üst üste geldiği böyle dönüştürme sözcükleri dile getirmekte genellikle güçlük çektiği için, Türk Dil Kurumu'nca bunların başına bir sesli harf eklenmiş; "istasyon", "İskandinavya" tarzında sözcüklerde olduğu gibi… "Skoç" denilince akla öncelikle bir viski türü geliyor. İyisi mi biz "İskoç" demeyi sürdürelim.

* * *

Türkiye'de Masonluğa karşıt yayınlardan bazısında İskoç riti konusunun da hayli dile dolanmış olduğu görülüyor. *«Türkiye'deki Masonluğun ulusal değil, İskoçya'ya bağlı olduğu, adından bile belli.»* gibi sözler edilmiş.

Bu çalışmanın ikinci kitabında Masonluktaki "İskoç" sıfatının nereden kaynaklandığını gördük. Yeryüzündeki hem en yaygın hem de masonların her ülkede kendi kültür ve anlayışlarına göre uyarlayarak bağımsız olarak uygulayabildiği tek ritin Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti olduğunu da belirttik. O gibi sözlerle, ancak yeterli bilgi ve kültür sahibi olmayan kişilerin zihinlerinde Masonluk hakkında bir yanlış ön yargı oluşması sağlanır. Zaten bu sözleri edenlerin amacının da okuyucuyu bilgilendirmek değil, kötüleme yoluyla bir olumsuz tutum oluşmasını sağlamak olduğu belli.

Türk halkı İskoçları pek tanımaz. Tanısa da İngilizlerden ayrı tutmaz. Bu çalışmada, tarih boyunca İngilizler ile İskoçların birbirlerine ters düşmelerine ilişkin birçok örnek verdik. Bunun günümüzde bile sürdüğünü belirttik.

Türkiye'deki masonlar ikiye bölünmeden önce aralarında sert tartışmalar yaparken, o sıralardaki olayların başoyuncularından biri olan **Enver Necdet Egeran** adlı ünlü bir mason, -Anglosakson Masonluğu'na eğilimli olduğu için olsa gerek- bir demecinde şöyle demiş: «İskoç Masonluğunun içinde olmaktansa, Masonluğun dışında kalmayı tercih ederim.»

Zaten Türkiye'deki masonların bölünme olayının, Enver Necdet Egeran'ın çevresinde döndüğü anlaşılıyor.

Kimileri Türkiye'deki Masonluğun bölünmesine **Süleyman Demirel**'in yol açtığını söylüyor ama o sadece bir ayrıntı... Aslında, 18. yüzyılda İngiliz-İskoç çekişmesinden başlayarak yeryüzünün hemen her yerinde oluşmuş bulunan "Anglosakson Masonluğu ile Liberal Masonluk uyuşmazlığı", sonunda Türkiye'ye de yansımış. Ancak işte bunun tam olarak gerçekleşme tarihine bakılınca, Türkiye'de Masonluğun bölünmesinden dört yıl kadar sonra olduğu görülüyor. Demek ki Türkiye'deki Masonluğun bölünmesinin nedeni İskoç Masonluğu ile İngiliz Masonluğu arasındaki çekişme de değil.

Ancak o konuya yani Türkiye'deki Masonluğun niçin bölündüğüne daha sonra geleceğiz. Şimdilik şu "İskoç Masonluğu" konusuna dönelim.

* * *

1950'li yıllarda bu ritin adında "İskoç" yerine *"Rus"* sıfatı olsaydı, kıyametler kopar fakat *"Amerikan"* sıfatı olsa alkışlayanlar çıkardı. Çünkü o tarihlerde halkımız, bir salata türü olan "Rus salatası" sözünü bile yadırgayıp bunun yerine *"Amerikan salatası"* diye hiç ilgisi olmayan bir terim yaratmış. Şimdi *"Rus Riti"* diye bir şey olsa, ancak "İskoç Riti" kadar yadırganır ama yerine *"Amerikan Riti"* gelse, Masonluğa karşı hayli sert tepkiler doğar.

Nitekim böyle bir tepki yaratılıyor. Masonluk "küresel emperyalizm" ile bağdaştırılıyor. Onun baş sorumlusu ABD olarak gösteriliyor ki zaten o da "Yahudilerin politik ülküsü" anlamındaki Siyonizmin bir numaralı yardakçısı sayılıyor; Masonluk yine Siyonizm ile özdeşleştiriliyor.

* * *

Türkiye'deki Masonluk hakkında öteden beri ortaya atılmış bir soru var.

Öyle bir soru ki bunu mason olmayanlardan çok masonlar sormuş:

«Ülkemizde niçin öteden beri İskoç riti uygulanıyor da bunun yerine kendi kültürümüze uygun bir Türk riti düzenlenmiyor?»

Geçmişte Türk masonlar böyle bir işe girişmeyi düşünmüş ama caymışlar. Gerekçesini de «Adından başka değişecek bir şey yok.» tarzında göstermişler. Zaten Masonlukta "rit" sözü edildiğinde, bu sadece yüksek derecelerle ilgili bir konu oluyor; simgesel dereceleri, dolayısıyla büyük locaları bağlamıyor. Gerçi yüksek dereceli bir masona soracak olursanız, şöyle der: «Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nde 33 derece vardır.» Bunun anlamı şu: "Yüksek konsey, birinci dereceden otuz üçüncü dereceye kadar ritin yönetimine egemendir." Bu tarz bir tutum, zaten dünya yüzünde zaman zaman büyük localar ile yüksek konseyler arasında uyuşmazlığa yol açmış. Yüksek konseyler Masonluğun simgesel derecelerinden elini eteğini çekince, sorun kapanmış. (Aynı sorunun Türkiye'de nasıl bir olay yaratmış olduğunu az sonra göreceğiz.)

Türk masonların gerek simgesel derecelerde gerekse Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin yüksek derecelerinde uyguladıkları ritüeller ile başka ülkelerde masonların aynı derecelerde uyguladığı ritüelleri karşılaştırıldığında, şöyle bir olgu ile karşılaşılıyor:

Ritüeller birçok bakımdan birbirine pek benziyorsa da birçok bakımdan aralarında birtakım önemli farklar var. Türkiye'deki masonlar, bunların içeriğini kendi kültür ve benimseyişlerine göre uyarlamış.

Eski tarihlerde uygulanmış ritüeller ile günümüzde yürürlükte olanlar karşılaştırılınca, bunların zaman içinde de birtakım değişikliklere uğratılmış olduğu görülüyor.

Demek ki Türkiye'deki Masonlukta bir "Türk riti" yok ama Türk masonlar, batı ülkelerinden aldıkları ritüelleri Türkleştirmişler.

Bu da salt Türkiye'ye özgü bir durum değil. Benzeri hemen her ülkede görülüyor.

* * *

Günümüzde Türkiye'de altı ayrı mason kuruluşu var.

Bunlardan üçü simgesel derecelerde çalışan büyük localar; diğer üçü Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin ayrı birer yüksek konseyinin yönetimi altında çalışan örgütler...

Her büyük locanın uyguladığı ritüellerin, diğerlerinden farklı olduğu da görülüyor.

Türkiye Yüksek Şûrası ile süprem konseylerin yönetimindeki yüksek derecelerin ritüelleri için ise "birbirlerinden farklı" demek yetersiz kalabilir; belki yer yer benzerlikleri olduğunu söylemek daha doğru olur.

Her örgüt, kendi ritüellerini kendi tutum ve anlayışına göre düzenlemiş.

«Bu durum, bir yabancı mason Türkiye'ye geldiğinde ya da Türk masonlardan biri yabancı bir ülkeye gidip oradaki bir toplantıya katıldığında, şaşkınlık ya da yadırgama yaratmaz mı?»

Kim bilir!... Yaratır herhalde... Ancak böyle farklar bulunduğunu bilen bir mason, herhalde anlayışlı davranır. Yabancıları bilemeyiz ama bizim töremize göre nasıl herkes konuk olduğu evin kurallarına, o ev halkının gelenek ve göreneklerine uyum gösterirse, Türk masonların da bu bağlamda saygılı bir tutum takınacağı gönül rahatlığı ile söylenebilir.

"İskoç riti" teriminin Türkiye'de yadırganışıyla bağlantılı olmak üzere, Türk masonlar bir de şunu ekliyor:

«Bu terim yurdumuzda yadırganmaktadır ama başka ülkelerde -hatta İngiltere'de bile- bu bakımdan önemli bir yadırgama ya da karşı çıkış yoktur. Herkes bu terimin Masonluğun tarihçesinden kalma, o tarihlerde geçerli olan anlamını çoktan yitirmiş, sadece anısal olarak kullanılması sürdürülen bir sıfat olduğunu bilir. Yeterince bilgi sahibi olmayanlar ise her zaman ve her yerde zaten kandırılacaktır.»

Masonlara arka çıkmakta değiliz ama doğru söze de can kurban!

Siyonizme Hizmet

Masonlar, dünyanın birçok yerinde Siyonizmin emellerine hizmet etmek ile suçlanmıştır. Gerçi Türk masonlar bu konuda çok duyarlı davranıyor ve böyle bir şeyin kesinlikle söz konusu olamayacağını savunuyor ama herkes sadece kendi hesabına konuşmalı...

Konuya dünya genelinde bakıldığında, böyle yüklenmeleri haklı çıkaran kanıtlar bulunduğu görülüyor.

Örneği Fransa'dan alalım.

19. yüzyılın sonlarında, birtakım loca ve büyük locaların toplantılarında *«Masonluğun amacı Siyonizmin utkusunu sağlamaktır.»* gibi sözler edilmiş, bu bağlamda demeçler bile verilmiştir. Böyle konuşmalar loca toplantılarının tutanaklarına geçirilmiş, dergilerde yayımlanmış, dolayısıyla belgelenmiştir.

Burada bir kronolojik örtüşme var.

Theodor Herzl, bir bağımsız Yahudi devleti kurma girişimlerine tam aynı sıralarda başlamıştı. Siyonizmin anlam değiştirdiği dönemdi bu... Demek ki Fransız uyruklu Yahudi masonlardan kimileri, kendi ulusal davaları uğruna Masonluğu kullanmaya kalkışmış.

Gerçi bunun üzerine masonların yapabileceği bir savunma vardır. Bunların, kimi masonların salt bireysel görüşü olmak üzere söylendiğini, genel olarak mason kuruluşlarını ve başka masonları bağlamayacağını söyleyeceklerdir. Nitekim söylemişlerdir de...

Bu savunma hiçbir işe yaramaz.

Birtakım masonlar öyle yaparak Masonluğun adını kötüye çıkarmıştır. Bu konuda savunma niteliğinde yapılan açıklamalar üzerine de «Yarası olan gocunur!» denmiştir. Masonlar, içlerinden kimilerinin düştüğü bu yanılgının ceremesini topluca çekmiştir.

Türk masonlar da hiçbir ilgileri olmasa bile tıpkı "kurunun yanında yanan yaş" gibi bu sıkıntıyı ister istemez paylaşmıştır.

Mason oldukları sürece başka çareleri yok. Buna katlanmak zorundalar.

* * *

Bir yayın organında çıkan uydurma ya da "asparagas" olarak anılan bir haber, sonradan yalanlansa bile yaratmış olduğu etki kolay kolay giderilemez.

Kimi masonların, birtakım locaların hatta büyük locaların yaptıklarını genel olarak Masonluğa mâl etmek, Masonluğun ve masonların her yerde öyle olduğunu söylemek yanlıştır ama bilgileri yetersiz olduğu için Masonluğa karşı olumsuz kanılar edinmiş olanlar bunu anlayamaz.

Anlayabilenlerin de anlamak işine gelmez.

Biz burada *"zaten anlamayacak olanlar"* ile *"anlamaya yanaşmayanlar"* için değil, öncelikle akıllarını kullananlar için şunu söyleyebiliriz:

Bu çalışmada "Yahudilerin politik ülküsü" ya da buna benzer bir biçimde tanımlanan ve 19. yüzyıl sonlarında ortaya çıkmış olan Siyonizm ile bundan çok daha eski olup, Siyon Örgütü adlı entrikacıların benimsediği Siyonizm arasında hiçbir ilişki bulunmadığını, hatta bu ikisinin taban tabana zıt olduğunu uzun uzun anlattık.

Türk masonlar bunları yıllarca önce Türk kamuoyuna anlatmalıydı.

Belki «Bilmiyorlardı ki anlatsınlar.» diyeceksiniz.

Doğru!... 1970'li yıllara kadar bilmiyorlardı. Ya sonra?... Dünya kamuoyu bu haberlerle çalkalanırken neredeydiler? Yabancı basın ve yayın organlarını hiç izlemiyorlar mı?

Üstelik başka ülkelerde de yer yer görülmekle birlikte, masonların bu bakımdan en çok Türkiye'de suçlanmış olduğu da açıkta ortada…

Buna karşılık Türk masonlar ellerini kollarını bağlamış; kendi içlerine kapanmışlar. Sadece kendi aralarında düşünsel konularda çalışmayı sürdürmüş, bol bol felsefe yapmışlar. Kendi deyişleri uyarınca "ham taşlarını yontmaya çalışmış" ama bunu yaparken başkalarının onlar hakkındaki iddialarına hatta kamuoyunun ne düşündüğüne bile aldırmaz gibi bir tavır takınmışlar.

Aslında bu suçlamalardan ötürü hayli tedirgin olmuşlar. Fakat içlerinden biri çıkıp da tüm bunların yanlış olduğunu göstermeye girişmemiş.

Elbette pasif kalmalarının bir gerekçesi de var; kendilerine göre haklı bir gerekçe: Etkinliğe geçecek olurlarsa, kendilerine suçlamalar yöneltenleri, ileri sürdükleri savları kanıtlamaya çağırmaları gerekecekti.

Onlar da bunun üzerine «Madem öyle, haydi bakalım!... Açın tapınaklarınızı, gösterin ritüellerinizi, her şey ortaya dökülsün.» diyecekti.

Türk masonlar ise kafalarını Masonluğun şu "ezoterik" niteliğine takmıştı. Nasıl olur da mason olmayanlara toplantılarını yaptıkları yerleri, ritüellerini gösterebilirlerdi!... Böyle bir şey, Masonluğun öz niteliğini yitirmesine, tüm sırların açığa çıkmasına yol açardı.

Zaten birçok masonun en büyük yanılgısı budur.

Mason olmakla başka insanların bilmediği çok önemli birtakım sırlar edindiklerini sanıyorlar. Kendi gözlerinde bunları olduğundan da büyütüyorlar. Yaptıkları iş kendilerini toplumdan âdeta soyutlayıp, içlerine kapanmaktan başka bir şey değil.

* * *

Türk masonlar, öteden beri şöyle bir ilke benimsiyor ve bunu sık sık dile getiriyor:

«Masonluk, amaçlarını gerçekleştirme yolunda bir kurum olarak hiçbir eylemsel etkinlikte bulunmaz. Sadece masonlar, bu doğrultuda bireysel nitelikli çalışmalar yapar.»

Bu da nereden çıktı?

Şayet bunu Türkiye'deki Masonluk için söylüyorlarsa, o kendi bilecekleri iş ama genel olarak Masonluk ve yeryüzündeki tüm masonlar adına böyle bir şey söylemeye hakları yok.

Şayet böyle bir ilkede diretmeyip, Amerika'da, Avustralya'da, Kanada'da ve birçok Avrupa ülkesinde olduğu gibi sosyal nitelikli organizasyonlara girişselerdi, Türkiye'deki konumları da hayli farklı bir boyut kazanabilirdi.

Oysa Türkiye'deki Masonluğun gerek tarihinde gerekse yakın geçmişinde böyle girişimler hiç görülmemiş gibi, kendilerini localarına hapsetmişler.

Ne çabuk unutmuşlar daha 1921 yılında, o tarihte **Himaye-i Etfal Cemiyeti** adını taşıyan Çocuk Esirgeme Kurumu'nun doğrudan Türk mason localarının ortaklaşa girişimiyle kurulmuş olduğunu!...

Niçin göz ardı ediyor ve belgeleriyle açıklamıyorlar 1923 yılında **Türkiye Hilâl-i Ahmer Cemiyeti** yani Kızılay'ın kuruluşunu desteklemiş olduklarını?

Başkaları da var ama hep eskilerde kalmış.

Gerçi bu kurumların resmî tarihçesinde bunlardan söz edilmez ama nedeni belli. Nasıl bir zamanlar Katolik Kilisesi Merovenjlerin 2. Dagobert diye bir kralı olduğunu tarihten silmişse, bu kurumların tarihçesinden de masonların adı bilerek silinmiş.

Ancak masonların arşivlerinde bunların belgeleri olmalı.

Sonra, 1930'lu yıllarda yurdumuzdaki politikacılar, her türlü sosyal ve kültürel etkinliği de kendi kontrolleri altına almaya, Halk Partisi bünyesine bir tekel oluşturmaya girişmiş. 1935 yılında Türkiye'deki tüm mason localarının apansız kapanması da işte o politik tutumun yan ürünlerinden biri.

Bundan hayli zarara uğrayınca, süt içerken ağzı yananın yoğurdu üfleyerek yemeye başlaması gibi bir genel tutum takınmışlar.

Yukarıda belirttiğimiz deyişleri de galiba bundan ileri geliyor.

Böyle olunca, Türkiye'de Masonluğa karşıt olanların Türk masonlardan çekineceği hiçbir şey kalmıyor. Hatta Masonluğa karşıt girişimlerde bulunmayı sürdürmelerine bile gerek kalmıyor. Baksanıza masonlara... Ne kokuyor ne bulaşıyor, ne suya dokunuyorlar ne sabuna.

Töre Dışı İşler

Şimdi, Türkiye'deki Masonluğun tarihindeki bazı olaylara kısa fragmanlar biçiminde değineceğiz.

Bunlardan ilki, dünya yüzünde bir benzerinin görülmüş olup olmadığını bilmediğimiz, pek ilginç bir olay.

1918 yılında, Maşrık-ı Âzam-ı Osmanî'nin üstad-ı âzamı olan **Rıza Tevfik Bölükbaşı**, o sırada iktidarda bulunan İttihat ve Terakki Fırkası'na karşı kendi üyesi olduğu Hürriyet ve İtilâf Fırkası'nın üstünlüğünü sağlamak amacıyla, çıkarmakta olduğu gazetede, özellikle diğer partinin üyesi olan masonların bir listesini yayımladı. Bunların arasında, Şeyhülislâm Musa Kâzım Efendi'nin de "mason" olduğunu özellikle vurguladı.

Dikkat!... Bunu yapan sıradan biri değil. Türk masonlarının büyük üstadı.

* * *

1930 yılında, o tarihte Türkiye Büyük Maşrıkı adını taşıyan Türk mason büyük locasının yeni büyük üstat ile diğer görevlilerin seçiminin yapılacağı genel kurul toplantısında, "divan başkanı" sıfatıyla toplantıyı yönetmekte olan **Hakkı Şinasi Paşa**, ortaya bir liste çıkararak Halk Partisi hükümetinin bu listede yazılı olan kişilerin göreve seçilmesini emrettiğini ileri sürdü.

Üstelik istediğini yaptırdı.

Masonlar ister kabul etsin, ister etmesin... Politikacılara boyun eğmişlerdi.

* * *

1934 yılında, Nafıa Vekili **Recep Peker**, Adliye Vekili **Şükrü Saraçoğlu** ve daha önce Adliye Vekili olan **Mahmut Esat Bozkurt** başta olmak üzere, Halk Partisi'nde Masonluğa karşı bir eyleme girişenler oldu. Birçok milletvekilinin hatta Dahiliye Vekili Şükrü Kaya ile Milli Müdafaa Vekili Kâzım Özalp'ın da mason olmasına karşın, bu eylem engellenemedi. Masonluğun yasaklanmasını sağlayacak bir yasa çıkarılması isteniyordu.

Özellikle Şükrü Kaya diretince, Türkiye Büyük Maşrıkı'nın Büyük Üstadı Muhittin Osman Omay ile Türkiye Yüksek Şûrası'nın Büyük Komandörü İsmail Hurşit, 1935 yılında tüm locaları tatil etmeyi kararlaştırdı.

Buyrun bakalım!... Politikacılara bir boyun eğme daha...

Ancak bu bağlamda bir noktaya daha değinmemizde yarar var. Özellikle Mahmut Esat Bozkurt, Atatürk'ün Çankaya'daki ünlü akşam sofralarında Masonluk konusunu ikide bir gündeme getirmekteymiş. Bir akşam Atatürk, ünlü sofralarından birinde «Usandım bu dırdırdan... Mademki bu cemiyet zararlıdır, kapatıverelim de bu mesele bitsin.» demiş. Atatürk'ün bu sözü "mason derneklerinin kapatılması için vermiş olduğu emir" diye yorumlanıp, Halk Partisi'nin genel kuruluna yansıtılmış. Masonlar, Mahmut Esat Bozkurt'un Masonluğa girmeyi isteyip de alınmadığı için, kendilerine karşı hıncı olduğunu ileri sürer.

* * *

1948 yılında yeniden çalışmaya başlayan localar, daha sonra bir büyük loca kurmak üzere bağımsız olarak değil, yüksek konseyin yönetimi altında kurulmuş. Ne tarz bir örgütlenmenin çok daha sağlıklı olacağı konusundaki kararsızlık yıllarca sürmüş. Hatta Ankara, İstanbul ve İzmir'de ayrı ayrı olmak üzere birer büyük loca bile kurulmuş. Herkes, yönetimi kendi elinde tutmak eğilimindeymiş. İşte bu yüzden Hür ve Kabul Edilmiş Masonlar Büyük Locası adını alacak olan büyük locanın kurulması 1957 yılını bulmuş.

* * *

Hür ve Kabul Edilmiş Masonlar Locası'nın 1950'li yılların sonlarındaki büyük üstadı **Ahmet Salih Korur**, ritüellerdeki "Kâinatın Ulu Mimarı" terimi yerine "Kâinatın Ulu Yaratanı" teriminin konmasını istemiş. Masonların karşı çıkması üzerine, «Ya kabul edersiniz ya da ben çeker giderim.» demiş.

Ahmet Salih Korur gerçekten de çekip giderse masonlar ne yapardı!... Kolay iş mi? O tarihte Başbakanlık müsteşarıydı. «Anan yahşi, baban yahşi!... Dediğin gibi olsun. Yeter ki sen kal!» diyerek razı olmuşlar.

1960 yılındaki askerî darbede Ahmet Salih Korur da tutuklanınca, önceki terime dönülmüş.

* * *

Bundan sonra sıra, Türkiye'de Masonluğun bölünmesi olayına geliyor.

1964 yılında başlayan bu olaylar zincirini şöyle özetleyebiliriz:

Süleyman Demirel, Adalet Partisi'nin genel başkanlığına aday olmuştu. Hakkında "mason" olduğu gerekçesiyle karşıt propaganda yapılıyordu. Büyük locanın büyük üstat yardımcısı olan Enver Necdet Egeran, sözlü bir rica üzerine, dernekte kaydının bulunmadığına ilişkin bir belge imzalayarak verdi. O da bunu herkese gösterip, politik kariyerinin önünü açtı.

"Böyle bir belge nasıl verilebilir?" konusu, büyük locanın genel kurulunda büyük tartışmalar çıkmasına neden oldu.

Enver Necdet Egeran, Türkiye'deki Masonluğun Anglosakson Masonluğu topluluğuna katılması için öteden beri girişimlerde bulunuyordu. Bunlar, işte tam bu sırada meyvesini verdi. Büyük loca kendi iç sorunları ile boğuşup dururken, bir ara bu iş ile bağlantılı bir tören uygulanıverdi.

Ardından, yapılan seçimlerde Enver Necdet Egeran bir de büyük üstatlığa gelince, tartışmalar iyice ateşlendi.

Yüksek Konsey, Enver Necdet Egeran'ı Masonluktan ihraç etti. Büyük loca buna şiddetle itirazda bulundu. (Bir de yüksek konseyin o tarihteki büyük komandörü Hazım Atıf Kuyucak ile Enver Necdet Egeran'ın daha önce aynı şirkette çalıştığı, biri Adalet Partisi, diğeri Cumhuriyet Halk Partisi yandaşı olduğundan, öteden beri aralarında bir uyuşmazlık olduğu, kişisel sorunlarını Masonluğa taşıdıkları söylenir.)

Enver Necdet Egeran büyük üstatlıktan çekildi. Yerine seçilen Hayrullah Örs, açıkça Egeran'dan yana çıktı ve büyük locayı bir yıldan beri işgal eden tartışma konusu üzerinde görüşülmesini yasakladı.

Kimi masonlar Hür ve Kabul Edilmiş Masonlar Büyük Locası'ndan ayrıldı. Kendi başlarına yeni localar, bunların bir araya gelişiyle de "Türkiye Büyük Mason Mahfili" adını verdikleri bir diğer büyük loca kurdular.

Yüksek Konsey, Hür ve Kabul Edilmiş Masonlar Büyük Locası ile ilişkisini kesti. İlişkilerini yeni büyük loca ile sürdürdü.

Kimi yüksek dereceli masonlar, yüksek konsey üyeliğinden ayrıldı. Kendi aralarında bir başka yüksek konsey kurdular. (Türkiye Yüksek Şûrası)

Acaba bunların hangisi şu "Mason Töresi"ne uyuyor?

* * *

1973 yılında Hür ve Kabul Edilmiş Masonlar Büyük Locası, birkaç yıl önce ayrılmış üyelerinden isteyenlerin geri dönebileceğine, doğrudan Türkiye Büyük Mason Mahfili'ne girmiş olanların da kabul edilebileceğine ilişkin bir bildirge yayımladı.

Türkiye Büyük Mason Mahfili, buna çok sert bir dille yanıt verdi. Buna karşın, Hür ve Kabul Edilmiş Masonlar Büyük Locası'na geçenler oldu.

Sonraki tarihlerde de zaman zaman şu ya da bu nedenle üyesi olduğu büyük locadan ayrılıp, diğerine geçmiş olanlar görülüyor.

«İnsan beğenmediği ya da mutlu olmadığı bir derneğin üyeliğinden ayrılıp, diğerine geçebilir. Hiç kimse, kişinin bu özgürlüğünü engelleyemez.» diye düşünülebilir.

Bu doğru ama Mason Töresi açısından iş o kadar basit değil. Her mason, Masonluğa girerken, üyesi olacağı büyük locayı tek otorite olarak kabul ediyor. Bir kez böyle bir söz verdikten sonra, öteki yana geçmesinin Mason Töresi'nin gerekleriyle ne denli bağdaştığı sorulmaya değer.

* * *

Bölünme olayı Türkiye'deki masonları öylesine etkiledi ki kimileri Anglosakson Masonluğu yandaşı, kimileri Liberal Masonluktan yana olmanın ötesinde her iki taraftakilerden diğerinin âdeta düşmanı olup çıktı.

Hepsi de sonradan kendi localarına giren genç masonların beyinlerini iyice yıkadılar. Genel olarak «Biz bağnazlığın her türüne karşıyız.» derken, kimileri Masonluğun kendi içinde bağnazca tutumlar sergiledi.

Bununla birlikte, ulusal bir sorun doğduğu zaman Türk masonların aynı tarzda davrandıkları görüldü. Örneğin, 1994 yılında Refah Partisi Milletvekili Hasan Mezarcı TBMM kürsüsünde Atatürk'e dil uzattığında, 2001 yılında Paris'te bir "Ermeni anıtı" dikilmesine kalkışıldığında, Türkiye'deki birçok kurum gibi her iki büyük loca birden aynı tepkiyi verip, ayrı ayrı ama içerikleri pek benzer protesto bildirgeleri yayımladı. Ancak Fransızların çıkardığı şu "Ermeni Soykırımı Yasası" konusunda pek bir şey yapamadılar. Fransız masonlar, Masonluktaki aynı kanatta olsalar da Türk masonlardan yana değil, kendi ülkelerindeki Ermeni masonlardan yana çıkarak bu konuyu iç politikada kullandılar.

Hür ve Kabul Edilmiş Masonlar Büyük Locası ile Özgür Masonlar Büyük Locası'nın kimi büyük üstatlarının arada sırada buluştuğu, Masonluğun ortak sorunları üzerinde görüştükleri söyleniyor ama ara sıra ve sadece üst düzeyde yürütüldüğü duyulan bu ilişkilerin yakın gelecekte iki yüzyıl önce İngiltere'de görülmüş olduğu gibi "Türkiye Birleşik Büyük Locası" tarzında bir bütünleşme sağlayacağına ilişkin şimdilik pek bir ışık yok.

Masonlar, şu "ışık" kavramına çok önem veriyor.

Türk masonların, galiba gerek dünya gerekse ülkemizin gerçeklerini çok daha iyi kavramak ve buna göre bir tutum benimsemek, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne girmek için çaba gösterirken öncelikle Türk ulusuna karşı üstlerine düşen görevleri yerine getirmek bakımından eyleme geçmek, bunun için de kendi kendilerini biraz daha aydınlatmaları gerekli gibi görünüyor.

İngiltere'deki Masonluğun ülke yararlarına birleşmesini krallık otoritesi sağlamıştı. Anlaşılan Türkiye'de bu konuda bir yasa çıkması gerekli.

Bunun için ise önce neyin gerektiğine hiç dokunmayalım.

Bölüm: 15

Çağdaş Tapınakçılar

Önemli bir not: Bu bölümdeki yazılar, bu çalışmanın özgün olarak yapıldığı dönemden kalmıştır. Aradan 20 yıla yakın süre geçti. Bazı değişiklikler olabilir. Yenileme yapılmadı.

Günümüzde genel olarak Masonlukta Tapınakçılar konusu ikinci planda kalmış gibidir.

Bu, yüksek derecelerinin bazılarında Tapınak Şövalyelerine yer veren Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nde de böyledir. Özellikle Amerika'da yaygın olarak uygulandığı görülen York Riti'nin son derecesinin "Tapınak Şövalyesi" adını taşıması bile pek bir şey değiştirmemektedir.

Masonluk ile hiçbir bağlantı ya da benzerliği olmayıp, özgün Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nı yaşattığını ileri süren örgütler de var. Bunlardan bazısı, 1804 yılında Bernard Raymond Fabré-Palaprat'ın Fransa'da kurduğu tarikatın izini sürerek günümüze dek gelmiş. Bazısı ise kökeninin çok daha eskiye dayandığı iddiasında. Örneğin içlerinden biri 1314 yılında İskoçya'da Robert Bruce tarafından kurulan tarikatın devamı olduğunu savunuyor. Diğerlerinin de kendilerine göre bir tarihçe tezi var.

Bu örgütlerden bazısı ezoterik bir nitelik taşıyor. Bazısı için -kendisini çağımızın gereklerine uyarlamış oluşundan ötürü- belki de "yarı ezoterik" diye bir sıfat kullanılabilir. Bazısı ise ezoterik bile sayılmaz. Aralarında amaçları, örgütlenme biçimi ve öğreti kapsamı bakımından belirgin farklar da var.

Bunun böyle oluşuna karşın, ara sıra birileri ortaya çıkıp, «Tapınakçılar, perde arkasından tüm dünyayı yönetiyor.» diye bir yaygaradır koparıyor. Gerek basılı olarak gerekse internet ortamındaki yayınlarda, bu bağlamda bir sürü komplo teorisi görülüyor.

Fakat bu iddialarda "Tapınakçılar" denilirken, hangi örgütten söz edilmekte olduğu belli değil.

İyisi mi, günümüzde yeryüzünde hayli geniş çapta örgütlenmesi olan Tapınakçı tarikatlarından önde gelenlerini şöyle bir gözden geçirelim.

Avrupa Prensler Konseyi

Tapınakçıların tüm dünyayı yönetmekte olduğu ileri sürülüyor ya!...

Gelin önce şu "tüm dünya"yı Avrupa boyutuna indirgeyelim.

Sonra da ilginç bir kişiden söz edelim: Prens Michael Stewart.

Prens Michael Stewart, bu çalışmanın ikinci kitabında hayli değinmiş olduğumuz İskoç asıllı Stuart hanedanının bir kolundan gelme soylulardan biri... Ailesi nesillerden beri Belçika'da yaşıyor. Bizim açımızdan aslında pek önemli olmayan birçok unvanı var; "İskoçların sürgündeki kralı", "7. Albany kontu" gibi...

Prens Michael Stewart Avrupa Prensler Konseyi adlı bir topluluğun başkanı. Asıl önemli olan da bu. Çünkü bu konsey, Avrupa Birliği kapsamından yer alan önemli bir danışma kurulu niteliğini taşıyor. Üstelik etkin bir kurul. [İngilizcede "European Council of Princes"]

Prens Michael Stewart, birçok çağdaş şövalyelik tarikatı olduğu gibi bir de İskoçya kökenli Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın da etkin üyelerinden biri...

Ona göre bu pek doğal bir olgu; çünkü İskoçların özellikle Seton, Sinclair ve Stuart ailelerinden gelenler, zaten doğuştan birer Tapınak Şövalyesidir. Onlar için bu sonradan katılmayla ya da inisiyasyon yöntemiyle edinilen bir nitelik değildir; kendiliğinden öyledir. Böyle özel bir niteliği olmayan kişiler Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'na katılmak üzere davet edilir.

* * *

Michael Stewart'a göre; günümüzde birçok Tapınak Şövalyesi örgütü var ama sadece üçü geçerlidir. Biri İskoçya'daki **"Order of the Knights Templar of St. Anthony"** *(Aziz Antuvan'ın Tapınak Şövalyeleri Tarikatı)* adlı örgüt... Diğer ikisinden biri, Portekiz'deki **"Ordem dos Cavalieros de Cristo"** *(İsa Şövalyeleri Tarikatı);* sonuncusu da İspanya'daki **"Orden de Santa Maria de Montesa"** *(Monteza'nın Aziz Meryem Tarikatı)*. Ötekiler ise sonradan oluşturulmuş, aslında doğru dürüst bir tarihsel kökeni bile bulunmayan taklitçi örgütler...

19. yüzyıldan beri bu gibi tarikatların yüzlerce benzerinin sayılabileceğini belirten Prens Michael, şöyle bir tez ileri sürüyor:

«14. yüzyıl başlarındaki gerçek Tapınak Şövalyelerinin, tarikatın Fransa kanadı çökertilince varlıklarını İskoçya dışında nerede sürdürmüş olduğunu söylemek olanaksızdır. Portekiz ve İspanya'daki iki tarikat, daha başından beri doğrudan bu iki ülkenin krallarının yönetimi altına alınmıştır.

Nitekim bunun İskoçya'da da öyle olması gereklidir. Günümüzde İskoçyalı Tapınakçıların başlıca uğraşısı, Stuart hanedanının eski durumuna kavuşabilmesini sağlamaya yöneliktir.»

* * *

Günümüzde Avrupa Prensler Konseyi'ni 33 prens oluşturuyor.

Sakın bunu Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin herhangi bir yüksek konseyindeki üye sayısı ile bağdaştırmayın. Bu sayı sadece bir rastlantı.

Bu prenslerin hepsinin soyu ya Merovenjlere ya da doğrudan tarihteki İsraillilerin özgün kral ailesine uzanıyor.

Dolayısıyla hepsinin kutsal soy bağını taşıdığı ileri sürülüyor.

Hani Yahudilerin sadece kendi aralarında evlenişi, Yahudi olmayan biri ile evlenen çıkarsa onu toplumlarından dışlayışları hep eleştiri konusu edilir ya!... Bu durum, Avrupa'nın "soylu" olarak anılan aileleri için de geçerli. Üstelik soyluluk dışı doğan bir çocuk gayri meşru sayılıyor.

Acaba onların da İsraillilerin Yahuda ya da Benjamin ailelerinden birine hatta belki de her ikisine birden, dolayısıyla İsa ile Magdalena'ya dayanan bir soyu arınmış tutarak sürdürmek için böyle bir kuralı benimsemiş oldukları söylenebilir mi?...

Ancak unutmayın, bu aileler arasında birlik ve bütünlük içinde olma düşüncesi yok. Her biri sadece kendi ülke ya da bölgesinde kendi egemenliğini korumanın peşinde… Gerekirse bir diğerinin gözünü oyabilir.

* * *

Avrupa Prensler Konseyi'nin Avrupa Birliği'ndeki en önemli işlevi, anayasanın düzenlenmesinde danışmanlık etmesiydi. Bunu yaparken, galiba bir ölçüde kendi eğilimleri doğrultusunda başarı sağladı ki anayasanın hazırlanışı sırasında başta Fransa olmak üzere itirazlarda bulunanlar oldu.

O sorunun irdelenip anlaşılması, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne katılması açısından çok önemlidir ama bu çalışmanın konu kapsamı dışında kalır.

Prens Michael Stewart'a göre; bugün Fransa yeniden krallığa dönecek olsa, tahtın sahibi İspanya'da yaşamakta olan Bourbon hanedanından Anjou Dükü Louis-Alphonse olmalıdır.

1970'li yıllarda ise Fransa Krallığı'nın yasal varisi Alain Poher idi. İkinci Dünya Savaşı sırasında Fransız direnişçiler arasında etkin rol almış, madalya kazanmış, sonra politikaya atılmış, senato başkanı olmuştu. Gerek Charles de Gaulle istifa ettiği zaman gerekse onu izleyen Georges Pompidou öldüğünde, her ikisinin de yerine vekâlet etti. Onun da ailesinin kökeni Merovenjlere kadar uzanır. Doğru dürüst, onurlu ve tutarlı bir adamdı; kendini Fransa kralı sanan Pierre Plantard gibi kaçık bir şarlatan değil…

İskoçya'da böyle bir örgüt daha var: **"Militi Templi Scotia"** (İskoçya Tapınak Şövalyeleri). O da 1314 yılında Robert Bruce tarafından kurulmuş olan tarikatın devamı olduğunu ileri sürüyor. Kimilerine göre,-açıkça bağlantısı bulunduğu için- merkezi Amerika'da bulunan bir diğer tarikatın koludur.

Demek ki İskoçyalı Tapınakçılar da Amerikanlaşmış.

İşte şimdi ona geliyoruz.

Amerikalı Tapınakçılar

Bernard Raymond Fabré-Palaprat tarafından 1804 yılında kurulmuş olan tarikatın uzantısı olduğunu ileri süren çağdaş Tapınakçı tarikatlarından biri, Latince **"Ordo Supremus Militaris Templi Hierosolymatani"** ve İngilizce **"Sovereign Military Order of the Temple of Jerusalem"** *(Kudüs Tapınağı'nın Egemen Askerî Tarikatı)* adını taşıyor.

Burada bu örgütün amblemlerinden birini görüyoruz. (Değişik amaçlarla birçok farklı amblem kullanılıyor.)

Bu amblemin kapsamında Masonluk ile bağlantılı hiçbir simge yer almıyor. Nitekim örgütün Masonluk ile hiçbir ilgisi yok.

Öğretisinin kapsamında ise, masonların Tapınak Şövalyeleri ile ilgili ritüellerinde yer alan öğelere rastlanabiliyor.

O kadarını da olağan saymak gerekir; çünkü hepsi de "şövalyelik kurumu" denebilecek bir ortak tarihsel kökeni sahipleniyor.

Bu tarikatın en önemli özellikleri şöyle özetlenebilir:

Gizli değildir. Ezoterik bile sayılmaz; çünkü tören ve diğer toplantıları halka açık olarak yapılır. Ancak, özel olarak duyurulmaz.

Ezoterik olmasa bile dört dereceli bir çalışma sistemi uygulanır. Bu derecelerindeki öğreti, genel bakımdan doğrudan Hıristiyan inançları üzerine kuruludur. Nitekim tarikata sadece Hıristiyanlar alınır. Kadınlar da erkekler ile eşit haklara sahiptir.

Kudüs ile çevresinde Hıristiyanlarca kutsal sayılan yerlerin korunması için yapılan çalışmalar desteklenir. Örgütün kolları ve birimleri, kendi çalıştıkları çevrede sosyal yardımlaşma etkinlikleri de gösterir.

Hıristiyan mezhepleri arasındaki uyuşmazlıkların giderilmesi öngörülür. Törenlerde her mezhebin kendine özgü inanç ilkeleri bakımından geçerli sayılabilecek türden ritüeller uygulanır.

Tarikat, insan haklarını kendine özgü bir tutumla önemser. Hıristiyan olmayanların, dinsel bakımdan toleransla karşılanması gerektiğini savunur.

Bu örgüt, 20. yüzyıldaki yenilenmesine 1932 yılında Avrupa'da Portekiz asıllı Antonio Fóntes önderliğinde başlamış, ilk resmi çalışma iznini de 1995 yılında İsviçre'de almıştı. Günümüzde ABD eyaletlerinde 30 dolayında kolu ve iki bin kadar üyesi, Kanada ve Avrupa'nın bazı ülkelerinde birimleri var.

* * *

Bu kitaptaki konularla bağlantılı çağdaş örgütlerin ya merkezinin ya da üye çoğunluğunun öncelikle Amerika'da olduğu görülüyor ama hepsinin değil...

18. yüzyıl ortalarında yazıldığı ileri sürülen bir belgeye göre; Ortaçağdaki Tapınakçıların son büyük üstadı Jacques de Molay, ölümünden kısa bir süre önce, bu tarikatın yönetim yetkisini, kendinden önceki büyük üstadın yeğeni François de Beaujeu'ya emanet etmişti.

Böylece ortaya üçüncü bir "emanetçi" adı daha çıkmış oluyor. (Bernard Raymond Fabré-Palaprat, bu yetki emanetinin Jean-Marc Larmenius'a verilmiş olduğunu ileri sürmüştü. 18. yüzyıl ortalarında Almanya'da Sıkı İzleyiş adlı mason ritini kurmuş olan Baron von Hund'a göre ise, bu yetki Pierre d'Aumont adlı bir diğer şövalyeye verilmişti.)

Tapınakçıların geleneği uyarınca büyük üstadın böyle bir yetki vermesinin söz konusu olup olamayacağı, apayrı bir tartışma konusu...

Dendiğine göre; François de Beaujeu, tarikatın belge ve değerli nesnelerini kendi ailesinin arazisinde bir yere saklamıştı.

1952 yılında Jacques Breyer adlı bir okültist, eskiden Beaujeu ailesine ait olup, Fransa'nın hemen ortasındaki Anginy adlı kasabada, kendine göre Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nı yeniledi. Bu yeni tarikatın benimseyişine göre; Hugues de Payen, "İsa'nın Yoksul Askerleri" adını taşıyan özgün tarikatı zaten burada kurmuştu.

Bu tarikat diğerlerinden hayli farklı...

Dediklerine göre; tarikatın o saklanmış eski belgeleri aransa da bulunması olanaksızdı. Bunun için, Tapınak Şövalyelerinin ruhları ile medyumlar aracılığıyla ilişki kuruldu. Belgelerin yeri öğrenildi. Tarikatı yeniden örgütlemek üzere onlardan onay alındı. Böylece yenilenen tarikatın **"L'Ordre Souverain du Temple Solaire"** *(Güneş Tapınağının Egemen Tarikatı)* adıyla anılması uygun bulundu.

Anlaşılan o ki, Jacques Breyer'in kurduğu bu tarikat, diğerlerinden hayli farklı olarak bir de halk ağzında "ruh çağırma" denilen özel bir işlem gibi, kimilerinin "Parapsikoloji" adı verilen bir alanda saydığı birtakım doğaüstü uğraşılarla haşır neşir oluyor.

Bilindiği kadarıyla, bu örgütün en önemli başarılarından biri, Monako Prensi 3. Rainier ile eşini (eski sinema aktristi Grace Kelly) tarikata almak olmuştu. Ancak sonradan bu örgütün, özellikle Julien Origas adlı bir Fransız politikacının etkisiyle kendi içine kapanık olmaktan çıkarılarak, uluslararası düzeyde politikaya bulaşan sağcı bir kurum olmaya dönüştürüldüğü görülüyor.

Julien Origas, 2. Dünya Savaşı sırasında Gestapo ile iş birliği etmiş olduğu için, savaş ertesinde yargılanarak hapis cezasına çarptırılmıştı. Bu tarikatı, İtalya'da patlamış olan P2 Locası skandalına da bulaştırdı. Bundan ötürü pek yıpranan tarikatı, 1980'li yıllarda Joseph di Mambro yeniden toparladı.

Daha önce bir Rozkruacı olan Joseph di Mambro ile birlikte tarikatın 53 üyesi, 1994 yılında İsviçre ve Kanada'da aynı anda topluca kendilerini yakarak intihar etti.

Bu olay, dünya çapında hayli yankılandı. Örgüte Satanist damgası vuruldu. Tarikat üyeleri ise şöyle bir görüş ileri sürdü:

«Onlar intihar etmedi... Ruhları Siriüs'e iletildi. Orada bedenlendiler.»

Bunu söyleyen tarikat üyeleri de 1995 yılında intihar etti.

Kimilerine göre bu ölümlerin hiçbiri intihar değil, çok iyi düzenlenmiş ve intihar süsü verilmiş bir organize toplu cinayettir. Bu tarikatın yaptıklarından rahatsız olan birilerinin, onları topluca ortadan kaldırdığı ileri sürülüyor.

O "birileri"nin kim olabileceğine ilişkin ise hiçbir söz edilmiyor; herhangi bir ipucu verilmiyor.

Uluslararası Birliktelik

2001 yılında İngiltere'de, Tapınak Şövalyesi olduklarını ileri süren birkaç kişi "International Knights Templar Association" *(Uluslararası Tapınak Şövalyeleri Birliği)* adlı bir örgüt kurdu.

Bu girişim, amaç ve çalışma tarzı bakımından diğer çağdaş Tapınakçılar tarafından çok olumlu ve yararlı bulunarak desteklendi. Örgüt hızla gelişti.

Bu örgüt, aslında herhangi bir öğretisi olmayan, bir tür "şemsiye" niteliği taşıyor. Aralarına sadece çağdaş Tapınakçılar değil, herhangi bir tarikatın üyesi olmayan tarihçiler, hukukçular ve Tapınak Şövalyeleri konusuna özel bir ilgi duyan araştırıcılar da katılabiliyor.

Nitekim bu örgütün amacı, gerek tarihteki gerekse günümüzdeki Tapınak Şövalyeliğini incelemek, bilinçle kavramak, bu bağlamdaki bilgileri toplumsal katmanlara aktarmak, bu arada çeşitli Tapınakçı tarikatları arasında iletişim sağlamak olarak belirtiliyor. Örgütün misyonunun gereği olarak, gelecekteki dünya barışı ve insanların genel bilgi düzeyinin gelişimi bakımından eğitim ve iletişimin kaçınılmaz olduğunu savunuyorlar.

* * *

Bu örgütün benimsediği ilkelere göre, tüm tarikatlar için topluca geçerli olmak üzere çağdaş Tapınak Şövalyelerinin amacı şöyle özetlenebilir:

- Yaşamda gerçek inancı aramak;
- Topluma sevgi ve saygıyla bağlanmak;
- Yoksullara, hastalara ve haksız yere suçlananlara yardımcı olmak;
- Hıristiyanların kutsal yerleri ziyaret etmelerini ve Kutsal Ülke'nin varlığının korunmasını sağlamak;
- Her türlü baskıya karşı çıkarak, düşünce özgürlüğünü savunmak;
- Şövalyeliğin soylu ideallerinin yine yaygınlaşmasını teşvik etmek;
- Tapınak Şövalyelerinin tarihini, belgelerini ve yapıtlarını korumak.

Tapınak Şövalyesi olacak bir kişinin yükümlülüklerini de şöyle sıralıyorlar:

- Gerçeği kendi benliğinde aramak;
- Onurlu insan olup, söz verirken dikkat etmek ve verilen sözü tutmak;
- Adaletten yana ve haksever olup, adaletsizliklere karşı çıkmak;

- İyi ve doğru olan her şey için cesaretle savaşmak;
- Yürek temizliği ile ruhunun soyluluğunu sağlamak;
- Alçak gönüllü olmak ve özeleştiri yapmak;
- Her zaman ve her konuda en iyisini yapmaya çalışmak;
- Tarikatın amaçlarına ve diğer üyelerine içtenlikle bağlı olmak;
- İnancına sahip çıkarak onu her şeyin üstünde tutmak.

Bunlar mason ritüellerinde yer alan öğeler ile karşılaştırılırsa, pek yakın benzerlikler görülür. Nitekim bu bireysel nitelikler, masonlarca "şövalyelik erdemleri" olarak anılıyor.

Bu bağlamda çağdaş Tapınakçılar hayli duyarlılık gösteriyor. Hepsi de ayrı ayrı ama ağız birliği etmişçesine Masonluk ile hiçbir ilgileri olmadığını, öğretilerinin masonların ritüellerinde Tapınak Şövalyeleri ile bağlantılı olmak üzere yer alan derecelerdeki öğretilerden çok farklı olduğunu ileri sürüyor.

* * *

Uluslararası Tapınak Şövalyeleri Birliği, 2002 yılından bu yana her yıl, uluslararası düzeyde bir kongre düzenliyor.

2005 yılında düzenlenen kongreye, yaklaşık 80 ülkeden 300 kadar delege katılmış olduğu belirtiliyor. Kendi dediklerine göre, bu kongrelerde Tapınak Şövalyeliği konusunda akademik nitelikli görüşmeler yapılıyor.

Komplo teorileri üretmeye meraklı olanlara göre ise; işte bu toplantılarda Tapınakçılar, dünyanın nasıl yönetileceğini, kimin ortadaki pastadan ne gibi bir pay alacağını, Üçüncü Dünya ülkelerinin nasıl sömürüleceğini tezgâhlıyor.

Tapınak Şövalyesi Masonlar

Her ne kadar bu bölümün başında günümüzde Masonlukta Tapınakçıların artık ikinci planda kalmış gibi olduğunu belirtmişsek de o durum ilgili ritin simgesel dereceleri için geçerli... Yüksek derecelerde ise, "Tapınak Şövalyesi" ya da bununla ilgili bir derecenin pek önemli bir yer tuttuğu yadsınamaz.

Gerek öncelikle Amerika Birleşik Devletleri'nde yaygın uygulaması olan York Riti'nde gerekse İngiltere'de "ileri dereceler" denilen sistem kapsamında doğrudan "Tapınak Şövalyesi" diye bir derecenin bulunduğu görülüyor. Aslına bakılacak olursa, bu derecelerin sadece unvanları aynı; öğreti kapsamı ise hayli farklılık gösteriyor. Bunun nedeni de Tapınak Şövalyeleri ile bağlantılı öğreti öğelerinin birkaç dereceye yayılmış olması.

Nitekim Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'ndeki 27. derecenin unvanı "Tapınak Komandörü Şövalyesi"… Ritin Tapınak Şövalyeleri ile bağlantısı bu derecede başlayıp 32. derecede bütünleniyor. [Fransızcada "Chevalier Commandeur du Temple" İngilizcede "Knight Commander of the Temple"]

Nitekim York Riti'nin son derecesi ile Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin ancak 32. derecesinin eşdeğer tutulması da bundan ötürü.

* * *

Masonluktaki Tapınak Şövalyeleriyle ilgili olmak üzere, Amerika Birleşik Devletleri'nde sözünü ettiklerimizden başka bir de "Kutsal Royal Arş Tapınak Şövalyesi Rahibi Tarikatı" adını taşıyan bir mason örgütü daha var. Bu, "Kutsal Bilgelik Tarikatı" olarak da anılıyor. [İngilizcesi "The Order of Holy Royal Arch Knight Templar Priest" ile "The Holy Order of Wisdom"]

Bu sistemde, birbirinden bağımsız olarak çalışan 31 derece var. Sisteme adını veren "Kutsal Royal Arş Tapınak Şövalyesi Rahibi" de bunlardan biri.

Genel olarak bu masonik tarikatın York Riti'nin bir üst aşaması olduğu söylenebilir; çünkü buna katılabilmek için, daha önce York Riti'ndeki Tapınak Şövalyesi derecesini almış olmak gerekiyor.

Tüm bunlara bakılınca, Masonlar ile Tapınakçıları bağdaştırmak pek de doğru sayılmaz. Çünkü bunlar, diğerleri gibi kendine özgü öğretileri olan birer derece; belki en üst düzeyde ama Masonluğun tümü değil.

* * *

York Riti'ndeki Tapınak Şövalyesi derecesi öğretisinin, hayli yoğun olarak Hıristiyanlık ilkeleriyle doldurulmuş hatta yer yer dualar içerdiği görülüyor. Anlatılan öykülerin büyük çoğunluğu Tevrat'tan alınma ama Tevrat'ın sadece Yahudilere özgü olmayıp Hıristiyanlıkta ilk kutsal kitap olarak kabul edildiği unutulmamalı... İbrahim'den başlayarak Davut'tan, Tevrat'ta adı geçen diğer birkaç kişiden söz edilip, öğretinin temeli olarak benimsenen öykü bölümleri anlatıldıktan sonra, konu İsa'ya bağlanıp düğümleniyor.

Daha önce birkaç kez Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin farklı kültürlere uyarlanabilir bir özelliğinden söz etmiştik. Nitekim bu ritin aynı derecesinin değişik yerlerde uygulanan ritüelleri arasında da benzerlikleri olmasına karşın hayli büyük farklar bulunduğu göze çarpıyor. Derece unvanları, simgeler, varsa öğretinin o derecedeki temeli sayılan alegorik öykü gibi öğeler aşağı yukarı aynı ama bunların aktarılışı, özellikle yorumlanışı önemli sapmalar gösteriyor; tıpkı bir yazarın yapıtı filme çekilirken, birbirinden farklı biçimlerde senaryolaştırılması gibi…

* * *

Tüm bunlarda dikkati çeken ilginç bir olgu var.

Hiçbiri Tapınak Şövalyelerinin tarihteki bilimsel ve ticari nitelikteki etkinlikleriyle ilgilenmiyor. Varsa yoksa askerlik...

Herhalde askerlik ile bağlantılı birtakım öğelerin de simgeleştirilmesi için.

Örneğin; Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin 27. derecesindeki ritüelik uygulamalardan biri, bu derecedeki masonların bir çember biçiminde toplanıp, ellerine aldıkları kılıçların uçlarını birleştirmeleridir. Bu iş yapılırken, şöyle bir dilekte bulunulur:

«Böylece hepimiz zihinlerimizi ve enerjimizi tek bir amaçta topladık. Kılıçlarımızı özgürlük davasına, gönüllerimizi Tanrı'nın şanına, aklımızı insanlığın aydınlanmasına, ellerimizi acı çekenlere yardıma adıyoruz.»

Ritin 28., 29. ve 30. derecelerinde de Tapınak Şövalyeleri'ne değinmeler var. Gerçi Tapınak Şövalyelerinin Paris'te 1314 yılında yakılarak idam edilen son büyük üstadı Jacques de Molay'ın anısının hep canlı tutulması ritin son derecesine bırakılmış ama 29. derecede Tapınakçıların 14. yüzyıl ve sonrasında İskoçya'daki gelişimi üzerinde özenle duruluyor. Böylece Tapınakçılığın günümüze kadar gelen uzantısı İskoçya'ya bağlanmış oluyor. Bunun Prens Michael Stewart'ın tarikatının benimseyişiyle daha yakın düştüğü söylenebilir.

York Riti'nin son derecesiyle özdeş tutulan 32. derecede, ritin önceki tüm derecelerinde geçen öğretiler özetlenir ve masonlar simgesel olarak bir kampta toplanır. En etkileyici vurgulama da işte burada...

Tapınak Şövalyelerinin masonlara özgü bir tarz ile düzenlenmiş olan kampında, asker ve şövalyelerin çadırları en dışta bir dokuzgen, onun içinde yedigen, daha içte beşgen oluşturacak biçimde yerleştirilmiş. Onun da ortasında bir üçgen var. Üçgenin içindeki çemberin ortasında, Tapınak Şövalyelerinin büyük üstadının çadırı yer alıyor. (Şimdi bunun karşılığı "büyük komandör" olsa gerek.)

Tüm bunlara genel olarak bakıldığında, az önce sözünü etmiş olduğumuz çağdaş Tapınakçıları, «Bizim Masonluk ile hiçbir ilgimiz yok.» deyişlerinden ötürü haklı görmek gerekir. Hatta günümüzün gerçek Tapınakçıları onlar ise Masonluğun sadece yüksek derecelerde Tapınak Şövalyelerinden esinlenmiş olduğu söylenebilir; Ortaçağ Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın devamı olma iddiası yok.

* * *

Tapınakçılar, Siyonistler ve Masonlardan söz ederken, bunların ortalık yerine bir de Rozkruacılar oturmuştu.

«Acaba sonra onlar da çağdaş Tapınakçılar gibi gerek Siyonistler gerekse Masonlardan bağımsız olmak üzere varlıklarını sürdürdü mü?»

Böyle bir sorunun soruluşu bile öyle olduğunu gösteriyor.

Bölüm: 16

Çağdaş Rozkruacılar

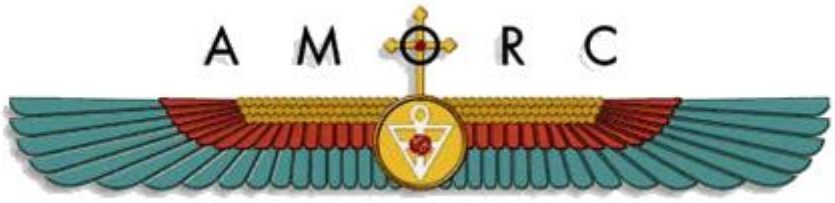

18. yüzyılın ikinci yarısında Rozkrua Tarikatı unutulup gitmiş gibiydi.

Buna Rozkruacıların açısından bakılacak olursa, garip ya da olağan dışı hiçbir şey yoktu; zaten öyle olması gerektiğini söylüyorlardı. Çünkü bu tarikat, geleneksel olarak bir süre ortalıkta hiç görünmez olur, 106 (kimine göre 108) yılda bir yeniden canlanırdı.

Kimine göre; 1865 yılında İngiltere'de **"Societas Rosicruciana in Anglia"** *(Anglia'daki Rozkrua Derneği)* adlı bir dernek kuran Robert Wentworth Little, işte bu yeniden canlanmayı sağladı. [**Anglia:** Sözlük anlamı bakımından "Angıl ülkesi". İngiltere'de bir bölge olarak Londra'nın kuzeydoğusu.]

Buna bakılınca, tarikatın bir önceki yeniden canlanışının 1749 yılında olması gerekiyor; dolayısıyla ortada bir tarih çelişkisi var gibi görünüyor ama Rozkruacılar, kendi kurumlarıyla bağlantılı bu tarihleri kendilerine göre bir başka mantık ile açıklıyor.

İngiltere'de yeniden kurulduğu sırada bu örgütün 9 dereceli bir öğretisi vardı. O sıralarda üye sayısı 144 ile sınırlandırılmıştı. Ancak Tarikatın ABD ve Kanada'da kollarının oluşturulmasına başlanınca, üye sayısındaki sınırlamanın kaldırılması zorunluluğu doğdu. Ardından, bu tarikat da Amerika'da büyük bir değişime uğratılıp, Amerikanlaştırıldı.

İki ayrı yönde gerçekleşen bu değişimden iki ayrı Rozkrua örgütü doğdu. Biri **"Ancient and Mystical Order of Rosae Crucis"** *(Rozkruanın Antik ve Gizemci Tarikatı)*, diğeri ise **"The Hermetic Order of the Golden Dawn"** *(Hermetik Altın Şafak Tarikatı)* adını aldı.

* * *

Altın Şafak Tarikatı tam anlamıyla Amerikanlaşmadan önce, Avrupa'da iki ayrı yönde gelişim gösterdi.

Bunlardan birini İngiltere'de William Wescott, diğerini Almanya'da Aleister Crawley yönetiyordu.

20. yüzyıl başlarının en büyük okültisti olarak nitelenen **Aleister Crawley**, aynı zamanda birçoklarının kısaca OTO diye andığı **"Ordo Templi Orientis"** *(Doğu Tapınağı Tarikatı)* adlı bir örgütün de üyesiydi. (Adı nedeniyle bu tarikatın da Tapınakçıların bir diğer örgütü olduğu sanılabilir ama değildir.)

Doğu Tapınağı Tarikatı, Avusturyalı Rozkruacı Karl Kellner tarafından 1895 yılında kurulmuştu. O sıralarda Masonluktaki Memfis-Mizraim Riti'nin ileri gelenlerinden olan Theodor Reuss, bu tarikatın gelişiminde çok önemli bir rol oynadı.

Avrupa'da Naziler ortalığı darmadağın ederek ezoterik örgütlerin tümünü ortadan kaldırınca, diğer birçokları gibi bu tarikat da Amerika'ya taşındı. Günümüzde, 9 dereceli bir sistemle çalışmalarını sürdürüyor.

Aleister Crawley, Altın Şafak Tarikatı'nın büyük üstadı iken Okültizm'i aşırı boyutlara vardırdı. Bundan rahatsız olan tarikat üyeleri, büyük üstatları bile olsa onu tarikattan ihraç etti.

Aleister Crawley ise bunu pek umursamadı; sadece, tarikatının üyelerine kendine göre doğruları anlatamamış oluşundan ötürü biraz üzüldü. Üzüntüsünü giderince de kendi başına **"Astrum Argentum"** *(Gümüş Yıldız)* adı altında bir başka tarikat kurdu.

Altın Şafak Tarikatı ise kendi yoluna devam etti.

Avrupa'da doğmuş olan birçok örgüt gibi o da Amerika'ya geçtiğinde, elbette Amerikanlaştı; tarz değiştirdi. Öylesine ki kısa süre içinde ezoterik niteliğini bile yitirdi. 1937 yılından bu yana, özellikle Hermetizm ve Kabala üzerine gizemci çalışmalara hevesli herkes, on dereceli bu tarikatın ritüellerini topluca alabiliyor ve tüm derecelerini reçetesini izlemek suretiyle kendi başına çalışarak edinebiliyor.

* * *

Beri yanda Rozkrua Tarikatı Amerikanlaştığında öncülüğünü üstlenen Harvey Spencer Lewis, 1909 yılında tarikatın merkezini California eyaletinin San Jose kentine taşıdı. Bundan sonra da, tarikatın 17. yüzyıldaki özgün geleneğine dönüldü. Örgütün her 108 yılda bir (bu kez 106 değil) kendisini yenilemesi öngörüldü.

Tarihlerde bir hesap karışıklığı olduğunu söylemiştik.

Nitekim 1909 yılı, Christian Rosenkreuz adlı varsayımsal ya da efsanesel kişi ile bağlantılı öykünün tarihleriyle uyuşmaz.

Çağdaş Rozkruacılar, o tarihin aslında pek önemli olmadığını, tarikatın M.Ö. 1350 yılında Mısır'da kurulduğunu, 108 yıllık yenilenme dönemlerinin o tarih esas alınarak hesaplanması gerektiğini ileri sürüyor. Dediklerine göre; Harvey Spencer Lewis, 1908 yılında Languedoc'taki Toulouse kentinde bu tarikata alınıp, Amerika'daki canlanmayı sağlamak üzere yetkilendirilmiş.

Çağdaş Rozkruacıların dediğine göre; Harvey Spencer Lewis, tarihteki gelmiş geçmiş en büyük alşimisttir. Kimilerine göre ise olsa olsa bir sihirbaz hatta göz boyayıcı, açıkça bir şarlatan... Böyle nitelendirilmiş olmasının nedeni, oldukça büyük bir topluluğun gözü önünde çinkoyu altına dönüştürme gösterisi yapmış olması. Bu da bir başka Amerikanvarî uygulama...

* * *

Çağdaş Rozkruacılar, hep bu tarikatın gelecekteki yenilenmesinden söz ederken, kapalı bir dille bir devrim beklentisi içinde olduklarını belirtiyor.

20. yüzyıl ortalarında bu tarikatın uygulama tarzında hayli değişiklik, âdeta bir çağdaşlaştırma yapılmış. Şöyle ki tarikatın ilk üç derecesindeki öğreti, üyelere yazışma yoluyla iletiliyor yani toplantılara katılmak gerekmiyor. Bir tarikat üyesinin böylece aldığı derece öğretisi üzerinde çalışması, kendi yazılı üretimini yapıp bir tez sunması isteniyor. Yapmış olduğu üretimde yani ödevinde başarılı olursa, bir üst dereceye yükselme hakkını elde ediyor.

Bu yöntem, tarikatın 3. derecesinin sonuna kadar böyle ama 4. dereceye geçen bir üye daha da ilerlemek isterse, tarikatın belirli yerlerde "kolej" diye anılan birimlerinden birinin toplantılarına katılmak zorunda. Bu toplantılara, çoğu kez tarikat üyesi olmayan, kendi alanında uzman bir kişi konuk konuşmacı olarak davet ediliyor.

Derecesinin daha da yükselmesini isteyen bir Rozkruacının, yazılı çalışmalarının yanı sıra, bu toplantılarda bilgi ve görüşlerini ortaya koyarak sözlü katkıda bulunması da gerekiyor.

* * *

Bu tarikatın örgütlenme tarzından da kısaca söz edelim.

Örgüte hem kadın hem erkek ama sadece Hıristiyanlar üye olabilir.

Her Rozkruacının bağlı olduğu bir kolej vardır. Kolej başkanı olmak için, tarikatın ilk üç dereceden sonra gelen 9 yüksek derecenin sonuncusunu alıp, "Chief Adept" *(Baş Uzman)* unvanını edinmiş bulunmak gereklidir. Kolej başkanlarının bir araya gelişiyle, tarikatın en yetkili organı olan "yüksek konsey" oluşur. Bu konseyin başkanı "imperator" unvanını taşır. [Sözlük anlamı bakımından "imparator" ile özdeştir ama bu tarikatta bunun olağan İngilizce karşılığı olan "emperor" kullanılmamaktadır.]

* * *

Zaman içinde bu çağdaş Rozkrua tarikatından doğma daha birçok tarikat oluştu. Bunlardan biri de 1987 yılında imperator olan Gary L. Stewart'ın, 1996 yılında kurduğu **"Confraternity of Rosae Crucis"** *(Rozkrua Üst Kardeşliği)* adlı örgüttür.

Bu örgüt, Rozkruacılığın aşırı ölçüde çağdaşlaştırılmakta oluşunu, böylece öz niteliğinden uzaklaşma hatta yozlaşma olarak görmektedir. Oysa kimileri de tam tersine tarikatın yeterince çağdaşlaşamadığı hatta tarikat üyesi olabilmek için Hıristiyan olma koşulunun da kaldırılması gerektiği görüşündedir.

Son zamanlarda bu tarikatın pek sesi soluğu çıkmıyor. Demek oluyor ki çağımızdaki Rozkrua Tarikatı 2017 yılında kendisini bir kez daha yenileyecek. [Bu çalışmanın yeniden derlendiği 2022 yılında bu yenilemenin gerçekleşip gerçekleşmediğine ilişkin bir araştırma yapılmadı.]

Kabalist Rozkruacılar

1889 yılında Paris'te Stanislas de Guaïta, **"L'Ordre Kabbalistique de la Rose-Croix"** *(Rozkruanın Kabalistik Tarikatı)* adlı yepyeni bir Rozkrua tarikatı daha kurdu.

12 kişiden oluşan bir yüksek konseyin yönetimde çalışan bu yeni örgütün özellikle Kabala'ya dayanan pek yoğun bir gizemci öğretisi vardı. Bu yüzden pek kısa bir süre sonra örgütün ileri gelenlerinden çoğu, hem öğretinin çok ağır oluşu hem aşırı ölçüde Katolik karşıtı bir tutumla Budizm'e dayandığını ileri sürerek ayrılmaya başladı.

Ayrılanlardan biri olan Joseph Aimé Pedalan dit Joséphin, kendi başına doğrudan Okültizm üzerinde çalışmak üzere bir başka örgüt kurmaya girişince, Stanislas de Guaïta onu resmen aforoz etti.

Bunu hangi yetkiyle yapmış olduğu bilinemez ama yapmıştı işte...

Ona karşı çıkanlara göre; Stanislas de Guaïta, Katolik Kilisesi'ni kötülüyor ama kendisini papa gibi görüyordu.

* * *

Bu iki örgüt arasında sıkı bir didişme başladı.

Joseph Aimé Pedalan dit Joséphin, Stanislas de Guaïta'yı kara büyü ile uğraşmakla suçladı. Şöyle bir tez ileri sürdü: «Okültizm ile din birbirini bütünler. Ölüm, sadece bedenin ruhu artık özgür bıraktığı bir biçim değiştirme olayıdır.» Bu tutumuyla, Fransa'da özellikle entelektüellerin kendi tarikatına ilgi göstermesini sağladı.

Aynı sıralarda, Stanislas de Guaïta'nın tarikatı Fransa'da mali yönü de olan geniş çaplı bir seks skandalına bulaştı. Bu olay, kısa bir süre içinde örgütün sonunu getirdi.

Ortalık ötekine kalmış gibiydi ama o da çok dayanamadı.

19. yüzyılın sonlarına doğru Fransa'da hemen her ezoterik tarikata burnunu sokmuş olan Gérard Encausse, etkin üyelerinden olduğu bu tarikatı da kendi hesabına kullanarak **Martinizm**'i yeniden oluşturmaya girişti.

Fransa'daki kabalistik nitelikli Rozkrua Tarikatının üyesi olan okültistlerden çoğu, onun peşinden gitmeyi yeğledi. Kim bilir, belki de başka bir seçenek bulamadıklarından...

Çağdaş Martinizm

Bu çalışmada daha önce de sözünü etmiş olduğumuz Martinizm akımı, 20. yüzyılda birbirinden farklı yönlerde olmak üzere yeniden geliştirildi.

Aslında hepsi de genelde Kabala ve Hermetizm üzerine yoğunlaşıyordu ve öğretileri bakımından Rozkruacılar ile de örtüşmekteydi. Fakat biraz çevre edinen herkes, kendi borusunu farklı bir tonda öttürmek eğilimiyle bir başka tarikat kurdu.

Avrupa'da 18. yüzyılın ikinci yarısında görülmüş olan o gizemci tarikatlar enflasyonu, 20. yüzyıl başlarında âdeta hortladı. Gérard Encausse tarafından kurulan **"L'Ordre Martiniste"** *(Martinist Tarikatı)* bunlardan sadece biriydi.

Bu tarikat, "Papus" takma adıyla anılan kurucusunun 1916 yılında ölümüyle birlikte önceki gücünü yitirip, yürümez oldu. "Evrensel Gnostik Kilise" adlı bir dinsel kuruma dönüştürüldü. [Fransızcası "église gnostique universelle", İngilizcesi "Universal Gnostic Church"]

Bundan hoşlanmayan üyeler, yeni tarikatlar kurmaya yöneldi.

* * *

1968 yılında, tümüyle dinsel nitelikli kurumun başına Papus'un oğlu Philippe Encausse geçti.

Martinist tarikatı, dinsel kisveye bürününce, ezoterik niteliğini de yitirmiş oluyordu. Bundan ötürü, tarikatın birçok üyesi ile Philippe Encausse arasında sonuç vermez bir tartışma çıktı. Kendi istediğini dilediğince yapamayan Philippe Encausse istifa etti; sonra geri döndü; sonra yine istifa etti. Sadece o değil... Kimileri Philippe Encausse yandaşı, kimileri karşıtı olup çıkmıştı. Birbirlerini yiyip duruyorlardı.

Bu çekişmenin sonucunda tarikat parçalandı. Birçokları, kendi çevrelerinde özgün Martinist tarikatının yeni kollarını kurdu. Belçika'da Gustave-Lambert Brahy, Hollanda'da Maurice H. Warmon tarafından kurulmuş, günümüzde de varlığını ve çalışmalarını sürdüren çağdaş tarikatlar gibi...

* * *

1930'lu yıllarda Fransız Rozkruacılardan Augustin Chaboseau, Martinizm ile Rozkruacılığı birleştiren bir diğer ezoterik örgüt kurmuştu.

İkinci Dünya Savaşı sırasında Nazilerin ezoterik örgütler üzerinde kurmuş olduğu amansız baskı üzerine işleri zora girince Avrupa'dan kaçanlar, örgütün Amerikan kolunu oluşturdu.

Amerika'daki örgüt, **"Traditional Martinist Order"** *(Geleneksel Martinist Tarikatı)* adını aldı. Günümüzde de varlığı sürdürmekte olan bu tarikatın diğer Martinistlerden en önemli farkı, üyelerini sadece yüksek dereceli Rozkruacılar arasından seçmekte oluşudur.

* * *

Gérard Encausse ölünce Martinist Tarikatı'nın sarsıntıya uğramasının bir nedeni de yönetimi ele geçiren Jean Bricaud tarafından tarikata yeni koşullar getirilmiş olmasıydı. Bunlardan en önemlisi, tarikatın yeni üyelerinin mutlaka en azından üstat derecesini almış masonlar arasından seçilmekte oluşuydu.

Birçok Martinist, böylelikle tarikatın Masonluk ile bağdaştırılmasına yol açıldığı gerekçesiyle buna karşı çıkıyordu. Bu görüştekilerden biri olan Victor Blanchard, 1930'lu yıllarda "L'Ordre Martiniste et Synarchique" *(Martinist ve Sinarşik Tarikat)* adını verdiği bir diğerini daha kurdu.

Birçok yerde adı kısaca OMS ya da OM&S biçiminde geçen bu tarikatın merkezi, Kıta Avrupası'nda İkinci Dünya Savaşı sırasında karşılaşılan ağır koşullar üzerine İngiltere'ye taşınmıştı. Oradan ABD, Avustralya ve Kanada gibi ülkelere uzanınca, dünya çapında hayli gelişme ve yaygınlık elde etti.

* * *

Victor Blanchard'ın karşıtlarından, Martinizm'i Masonluk ile bağdaştırma girişiminden yana olanlar da vardı. Bunlardan biri de Jules Boucher idi.

Jules Boucher, Masonluk ve Rozkruacılar ile ilgili çok araştırma yapmış, kitaplar yazmıştı. (Ünlü Fransız mason araştırıcılardan Paul Naudon ile birlikte yazdığı bir kitap, Türkçeye de çevrilerek "Masonluk Bu Meçhul" adı altında 1966 yılında yayımlanmıştır.)

1948 yılında Belçika'da kurduğu tarikata "L'Ordre Martiniste initiatique" *(İnisyatik Martinist Tarikatı)* adını vermişti. İyi tanınan bir mason olduğuna güvenerek ve tarikatını da Masonluk ile de bağdaştırmak istediği için, hayli ilgi göreceğini sanmıştı.

Beklediğini bulamadı.

Tarikat pek sınırlı düzeyde ilgi gördü ve kurucusunun 1955 yılında ölümü ile birlikte tarihe karıştı.

20. yüzyıl boyunca gerek Avrupa'da gerekse Amerika'da kurulmuş o kadar çok Martinist tarikatı var ki insan bunların hangisinden söz edeceğini şaşırıyor. Bu kitabın konusuna ancak kıyısından köşesinden girdiği için, daha ötesine geçmek ve ayrıntılarına girmek doğru olmaz.

* * *

Çağdaş Tapınakçıların ardından, gerek çağdaş Rozkruacılar gerekse çağdaş Martinistlerden böyle uzun boylu söz edişimizin bir gerekçesi var.

Görülüyor ki ne "Tapınakçılar", ne "Rozkruacılar" ne de "Martinistler" denince belli bir merkezden yönetilmekte olan, uluslararası nitelikli tek bir örgütten söz edilemiyor. Birçok kişi, bu ad altındaki bir kurumu kendine göre biçimlendirmiş.

Daha başka adlar altında bazısı ezoterik, bazısı yarı ezoterik denebilecek daha birçok örgütten söz edebilirdik. Sizi bıktırmamak amacıyla bu kadarıyla yetineceğiz.

Kimi masonlar, bu gibi örgütlerden bazılarını "yarı masonik" ya da sırf ezoterik yönteme uyarak çalışmakta oldukları için "Masonluğa benzer" diye bir terimle anıyor. Bu amaçla dilimizde, Fransızcadan dönüştürme **"paramasonik"** terimi de kullanılıyor.

Fakat görmüş olduğumuz üzere, Masonluk da yeryüzünde tek bir örgüt değil. Farklı Masonluklar var. Nitekim kimi masonlar, örgütlenme ve çalışma yöntemleri bakımından kendileriyle uyumlu olmayan mason örgütleri için de "paramasonik" sıfatını kullanıyor.

Böyle olunca, anlaşılan çağdaş Tapınakçıların örgütlerinden hangisinin de asıl olduğunu söylemek hemen hemen olanaksız...

* * *

Bu kitapta yer yer komplo teorilerinden de söz ettik.

Böyle teorilerin olması, dünya yüzünde birtakım kişi ya da kurumların adı ya da niteliği her ne olursa olsun "komplocular" olarak görülmesi demektir.

Görülüyor ki, bu gibi teorileri ya da varsayımları üretenler her ne demekte olursa olsun, Masonlar, Tapınakçılar, Rozkruacılar ve Martinistler komplo düzenleyenlerden değil... Bu bağlamda olsa olsa Prens Michael Stewart'ın doğal üyesi sayıldığı tarikat ile Avrupa Prensler Konseyi istisna tutulabilir.

«Peki o zaman kimlerden söz etmek gerek?... İlle de şu Siyon Örgütü'nün üyesi olan Siyonistlerden mi?»

İlle de değil...

Bakalım komplocular arasında başka kimler görünüyor.

Bölüm: 15

Çağdaş Tapınakçılar

Önemli bir not: Bu bölümdeki yazılar, bu çalışmanın özgün olarak yapıldığı dönemden kalmıştır. Aradan 20 yıla yakın süre geçti. Bazı değişiklikler olabilir. Yenileme yapılmadı.

Günümüzde genel olarak Masonlukta Tapınakçılar konusu ikinci planda kalmış gibidir.

Bu, yüksek derecelerinin bazılarında Tapınak Şövalyelerine yer veren Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nde de böyledir. Özellikle Amerika'da yaygın olarak uygulandığı görülen York Riti'nin son derecesinin "Tapınak Şövalyesi" adını taşıması bile pek bir şey değiştirmemektedir.

Masonluk ile hiçbir bağlantı ya da benzerliği olmayıp, özgün Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nı yaşattığını ileri süren örgütler de var. Bunlardan bazısı, 1804 yılında Bernard Raymond Fabré-Palaprat'ın Fransa'da kurduğu tarikatın izini sürerek günümüze dek gelmiş. Bazısı ise kökeninin çok daha eskiye dayandığı iddiasında. Örneğin içlerinden biri 1314 yılında İskoçya'da Robert Bruce tarafından kurulan tarikatın devamı olduğunu savunuyor. Diğerlerinin de kendilerine göre bir tarihçe tezi var.

Bu örgütlerden bazısı ezoterik bir nitelik taşıyor. Bazısı için -kendisini çağımızın gereklerine uyarlamış oluşundan ötürü- belki de "yarı ezoterik" diye bir sıfat kullanılabilir. Bazısı ise ezoterik bile sayılmaz. Aralarında amaçları, örgütlenme biçimi ve öğreti kapsamı bakımından belirgin farklar da var.

Bunun böyle oluşuna karşın, ara sıra birileri ortaya çıkıp, «Tapınakçılar, perde arkasından tüm dünyayı yönetiyor.» diye bir yaygaradır koparıyor. Gerek basılı olarak gerekse internet ortamındaki yayınlarda, bu bağlamda bir sürü komplo teorisi görülüyor.

Fakat bu iddialarda "Tapınakçılar" denilirken, hangi örgütten söz edilmekte olduğu belli değil.

İyisi mi, günümüzde yeryüzünde hayli geniş çapta örgütlenmesi olan Tapınakçı tarikatlarından önde gelenlerini şöyle bir gözden geçirelim.

Avrupa Prensler Konseyi

Tapınakçıların tüm dünyayı yönetmekte olduğu ileri sürülüyor ya!...

Gelin önce şu "tüm dünya"yı Avrupa boyutuna indirgeyelim.

Sonra da ilginç bir kişiden söz edelim: Prens Michael Stewart.

Prens Michael Stewart, bu çalışmanın ikinci kitabında hayli değinmiş olduğumuz İskoç asıllı Stuart hanedanının bir kolundan gelme soylulardan biri... Ailesi nesillerden beri Belçika'da yaşıyor. Bizim açımızdan aslında pek önemli olmayan birçok unvanı var; "İskoçların sürgündeki kralı", "7. Albany kontu" gibi...

Prens Michael Stewart Avrupa Prensler Konseyi adlı bir topluluğun başkanı. Asıl önemli olan da bu. Çünkü bu konsey, Avrupa Birliği kapsamından yer alan önemli bir danışma kurulu niteliğini taşıyor. Üstelik etkin bir kurul. [İngilizcede "European Council of Princes"]

Prens Michael Stewart, birçok çağdaş şövalyelik tarikatı olduğu gibi bir de İskoçya kökenli Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın da etkin üyelerinden biri...

Ona göre bu pek doğal bir olgu; çünkü İskoçların özellikle Seton, Sinclair ve Stuart ailelerinden gelenler, zaten doğuştan birer Tapınak Şövalyesidir. Onlar için bu sonradan katılmayla ya da inisiyasyon yöntemiyle edinilen bir nitelik değildir; kendiliğinden öyledir. Böyle özel bir niteliği olmayan kişiler Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'na katılmak üzere davet edilir.

* * *

Michael Stewart'a göre; günümüzde birçok Tapınak Şövalyesi örgütü var ama sadece üçü geçerlidir. Biri İskoçya'daki **"Order of the Knights Templar of St. Anthony"** *(Aziz Antuvan'ın Tapınak Şövalyeleri Tarikatı)* adlı örgüt... Diğer ikisinden biri, Portekiz'deki **"Ordem dos Cavalieros de Cristo"** *(İsa Şövalyeleri Tarikatı);* sonuncusu da İspanya'daki **"Orden de Santa Maria de Montesa"** *(Monteza'nın Aziz Meryem Tarikatı)*. Ötekiler ise sonradan oluşturulmuş, aslında doğru dürüst bir tarihsel kökeni bile bulunmayan taklitçi örgütler...

19. yüzyıldan beri bu gibi tarikatların yüzlerce benzerinin sayılabileceğini belirten Prens Michael, şöyle bir tez ileri sürüyor:

«14. yüzyıl başlarındaki gerçek Tapınak Şövalyelerinin, tarikatın Fransa kanadı çökertilince varlıklarını İskoçya dışında nerede sürdürmüş olduğunu söylemek olanaksızdır. Portekiz ve İspanya'daki iki tarikat, daha başından beri doğrudan bu iki ülkenin krallarının yönetimi altına alınmıştır.

Nitekim bunun İskoçya'da da öyle olması gereklidir. Günümüzde İskoçyalı Tapınakçıların başlıca uğraşısı, Stuart hanedanının eski durumuna kavuşabilmesini sağlamaya yöneliktir.»

* * *

Günümüzde Avrupa Prensler Konseyi'ni 33 prens oluşturuyor.

Sakın bunu Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin herhangi bir yüksek konseyindeki üye sayısı ile bağdaştırmayın. Bu sayı sadece bir rastlantı.

Bu prenslerin hepsinin soyu ya Merovenjlere ya da doğrudan tarihteki İsraillilerin özgün kral ailesine uzanıyor.

Dolayısıyla hepsinin kutsal soy bağını taşıdığı ileri sürülüyor.

Hani Yahudilerin sadece kendi aralarında evlenişi, Yahudi olmayan biri ile evlenen çıkarsa onu toplumlarından dışlayışları hep eleştiri konusu edilir ya!... Bu durum, Avrupa'nın "soylu" olarak anılan aileleri için de geçerli. Üstelik soyluluk dışı doğan bir çocuk gayri meşru sayılıyor.

Acaba onların da İsraillilerin Yahuda ya da Benjamin ailelerinden birine hatta belki de her ikisine birden, dolayısıyla İsa ile Magdalena'ya dayanan bir soyu arınmış tutarak sürdürmek için böyle bir kuralı benimsemiş oldukları söylenebilir mi?...

Ancak unutmayın, bu aileler arasında birlik ve bütünlük içinde olma düşüncesi yok. Her biri sadece kendi ülke ya da bölgesinde kendi egemenliğini korumanın peşinde… Gerekirse bir diğerinin gözünü oyabilir.

* * *

Avrupa Prensler Konseyi'nin Avrupa Birliği'ndeki en önemli işlevi, anayasanın düzenlenmesinde danışmanlık etmesiydi. Bunu yaparken, galiba bir ölçüde kendi eğilimleri doğrultusunda başarı sağladı ki anayasanın hazırlanışı sırasında başta Fransa olmak üzere itirazlarda bulunanlar oldu.

O sorunun irdelenip anlaşılması, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne katılması açısından çok önemlidir ama bu çalışmanın konu kapsamı dışında kalır.

Prens Michael Stewart'a göre; bugün Fransa yeniden krallığa dönecek olsa, tahtın sahibi İspanya'da yaşamakta olan Bourbon hanedanından Anjou Dükü Louis-Alphonse olmalıdır.

1970'li yıllarda ise Fransa Krallığı'nın yasal varisi Alain Poher idi. İkinci Dünya Savaşı sırasında Fransız direnişçiler arasında etkin rol almış, madalya kazanmış, sonra politikaya atılmış, senato başkanı olmuştu. Gerek Charles de Gaulle istifa ettiği zaman gerekse onu izleyen Georges Pompidou öldüğünde, her ikisinin de yerine vekâlet etti. Onun da ailesinin kökeni Merovenjlere kadar uzanır. Doğru dürüst, onurlu ve tutarlı bir adamdı; kendini Fransa kralı sanan Pierre Plantard gibi kaçık bir şarlatan değil…

İskoçya'da böyle bir örgüt daha var: **"Militi Templi Scotia"** (İskoçya Tapınak Şövalyeleri). O da 1314 yılında Robert Bruce tarafından kurulmuş olan tarikatın devamı olduğunu ileri sürüyor. Kimilerine göre,-açıkça bağlantısı bulunduğu için- merkezi Amerika'da bulunan bir diğer tarikatın koludur.

Demek ki İskoçyalı Tapınakçılar da Amerikanlaşmış.

İşte şimdi ona geliyoruz.

Amerikalı Tapınakçılar

Bernard Raymond Fabré-Palaprat tarafından 1804 yılında kurulmuş olan tarikatın uzantısı olduğunu ileri süren çağdaş Tapınakçı tarikatlarından biri, Latince **"Ordo Supremus Militaris**

Templi Hierosolymatani" ve İngilizce **"Sovereign Military Order of the Temple of Jerusalem"** *(Kudüs Tapınağı'nın Egemen Askerî Tarikatı)* adını taşıyor.

Burada bu örgütün amblemlerinden birini görüyoruz. (Değişik amaçlarla birçok farklı amblem kullanılıyor.)

Bu amblemin kapsamında Masonluk ile bağlantılı hiçbir simge yer almıyor. Nitekim örgütün Masonluk ile hiçbir ilgisi yok.

Öğretisinin kapsamında ise, masonların Tapınak Şövalyeleri ile ilgili ritüellerinde yer alan öğelere rastlanabiliyor.

O kadarını da olağan saymak gerekir; çünkü hepsi de "şövalyelik kurumu" denebilecek bir ortak tarihsel kökeni sahipleniyor.

Bu tarikatın en önemli özellikleri şöyle özetlenebilir:

Gizli değildir. Ezoterik bile sayılmaz; çünkü tören ve diğer toplantıları halka açık olarak yapılır. Ancak, özel olarak duyurulmaz.

Ezoterik olmasa bile dört dereceli bir çalışma sistemi uygulanır. Bu derecelerindeki öğreti, genel bakımdan doğrudan Hıristiyan inançları üzerine kuruludur. Nitekim tarikata sadece Hıristiyanlar alınır. Kadınlar da erkekler ile eşit haklara sahiptir.

Kudüs ile çevresinde Hıristiyanlarca kutsal sayılan yerlerin korunması için yapılan çalışmalar desteklenir. Örgütün kolları ve birimleri, kendi çalıştıkları çevrede sosyal yardımlaşma etkinlikleri de gösterir.

Hıristiyan mezhepleri arasındaki uyuşmazlıkların giderilmesi öngörülür. Törenlerde her mezhebin kendine özgü inanç ilkeleri bakımından geçerli sayılabilecek türden ritüeller uygulanır.

Tarikat, insan haklarını kendine özgü bir tutumla önemser. Hıristiyan olmayanların, dinsel bakımdan toleransla karşılanması gerektiğini savunur.

Bu örgüt, 20. yüzyıldaki yenilenmesine 1932 yılında Avrupa'da Portekiz asıllı Antonio Fóntes önderliğinde başlamış, ilk resmi çalışma iznini de 1995 yılında İsviçre'de almıştı. Günümüzde ABD eyaletlerinde 30 dolayında kolu ve iki bin kadar üyesi, Kanada ve Avrupa'nın bazı ülkelerinde birimleri var.

* * *

Bu kitaptaki konularla bağlantılı çağdaş örgütlerin ya merkezinin ya da üye çoğunluğunun öncelikle Amerika'da olduğu görülüyor ama hepsinin değil...

18. yüzyıl ortalarında yazıldığı ileri sürülen bir belgeye göre; Ortaçağdaki Tapınakçıların son büyük üstadı Jacques de Molay, ölümünden kısa bir süre önce, bu tarikatın yönetim yetkisini, kendinden önceki büyük üstadın yeğeni François de Beaujeu'ya emanet etmişti.

Böylece ortaya üçüncü bir "emanetçi" adı daha çıkmış oluyor. (Bernard Raymond Fabré-Palaprat, bu yetki emanetinin Jean-Marc Larmenius'a verilmiş olduğunu ileri sürmüştü. 18. yüzyıl ortalarında Almanya'da Sıkı İzleyiş adlı mason ritini kurmuş olan Baron von Hund'a göre ise, bu yetki Pierre d'Aumont adlı bir diğer şövalyeye verilmişti.)

Tapınakçıların geleneği uyarınca büyük üstadın böyle bir yetki vermesinin söz konusu olup olamayacağı, apayrı bir tartışma konusu...

Dendiğine göre; François de Beaujeu, tarikatın belge ve değerli nesnelerini kendi ailesinin arazisinde bir yere saklamıştı.

1952 yılında Jacques Breyer adlı bir okültist, eskiden Beaujeu ailesine ait olup, Fransa'nın hemen ortasındaki Anginy adlı kasabada, kendine göre Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nı yeniledi. Bu yeni tarikatın benimseyişine göre; Hugues de Payen, "İsa'nın Yoksul Askerleri" adını taşıyan özgün tarikatı zaten burada kurmuştu.

Bu tarikat diğerlerinden hayli farklı...

Dediklerine göre; tarikatın o saklanmış eski belgeleri aransa da bulunması olanaksızdı. Bunun için, Tapınak Şövalyelerinin ruhları ile medyumlar aracılığıyla ilişki kuruldu. Belgelerin yeri öğrenildi. Tarikatı yeniden örgütlemek üzere onlardan onay alındı. Böylece yenilenen tarikatın **"L'Ordre Souverain du Temple Solaire"** *(Güneş Tapınağının Egemen Tarikatı)* adıyla anılması uygun bulundu.

Anlaşılan o ki, Jacques Breyer'in kurduğu bu tarikat, diğerlerinden hayli farklı olarak bir de halk ağzında "ruh çağırma" denilen özel bir işlem gibi, kimilerinin "Parapsikoloji" adı verilen bir alanda saydığı birtakım doğaüstü uğraşılarla haşır neşir oluyor.

Bilindiği kadarıyla, bu örgütün en önemli başarılarından biri, Monako Prensi 3. Rainier ile eşini (eski sinema aktristi Grace Kelly) tarikata almak olmuştu. Ancak sonradan bu örgütün, özellikle Julien Origas adlı bir Fransız politikacının etkisiyle kendi içine kapanık olmaktan çıkarılarak, uluslararası düzeyde politikaya bulaşan sağcı bir kurum olmaya dönüştürüldüğü görülüyor.

Julien Origas, 2. Dünya Savaşı sırasında Gestapo ile iş birliği etmiş olduğu için, savaş ertesinde yargılanarak hapis cezasına çarptırılmıştı. Bu tarikatı, İtalya'da patlamış olan P2 Locası skandalına da bulaştırdı. Bundan ötürü pek yıpranan tarikatı, 1980'li yıllarda Joseph di Mambro yeniden toparladı.

Daha önce bir Rozkruacı olan Joseph di Mambro ile birlikte tarikatın 53 üyesi, 1994 yılında İsviçre ve Kanada'da aynı anda topluca kendilerini yakarak intihar etti.

Bu olay, dünya çapında hayli yankılandı. Örgüte Satanist damgası vuruldu. Tarikat üyeleri ise şöyle bir görüş ileri sürdü:

«Onlar intihar etmedi... Ruhları Siriüs'e iletildi. Orada bedenlendiler.»

Bunu söyleyen tarikat üyeleri de 1995 yılında intihar etti.

Kimilerine göre bu ölümlerin hiçbiri intihar değil, çok iyi düzenlenmiş ve intihar süsü verilmiş bir organize toplu cinayettir. Bu tarikatın yaptıklarından rahatsız olan birilerinin, onları topluca ortadan kaldırdığı ileri sürülüyor.

O "birileri"nin kim olabileceğine ilişkin ise hiçbir söz edilmiyor; herhangi bir ipucu verilmiyor.

Uluslararası Birliktelik

2001 yılında İngiltere'de, Tapınak Şövalyesi olduklarını ileri süren birkaç kişi "International Knights Templar Association" *(Uluslararası Tapınak Şövalyeleri Birliği)* adlı bir örgüt kurdu.

Bu girişim, amaç ve çalışma tarzı bakımından diğer çağdaş Tapınakçılar tarafından çok olumlu ve yararlı bulunarak desteklendi. Örgüt hızla gelişti.

Bu örgüt, aslında herhangi bir öğretisi olmayan, bir tür "şemsiye" niteliği taşıyor. Aralarına sadece çağdaş Tapınakçılar değil, herhangi bir tarikatın üyesi olmayan tarihçiler, hukukçular ve Tapınak Şövalyeleri konusuna özel bir ilgi duyan araştırıcılar da katılabiliyor.

Nitekim bu örgütün amacı, gerek tarihteki gerekse günümüzdeki Tapınak Şövalyeliğini incelemek, bilinçle kavramak, bu bağlamdaki bilgileri toplumsal katmanlara aktarmak, bu arada

çeşitli Tapınakçı tarikatları arasında iletişim sağlamak olarak belirtiliyor. Örgütün misyonunun gereği olarak, gelecekteki dünya barışı ve insanların genel bilgi düzeyinin gelişimi bakımından eğitim ve iletişimin kaçınılmaz olduğunu savunuyorlar.

* * *

Bu örgütün benimsediği ilkelere göre, tüm tarikatlar için topluca geçerli olmak üzere çağdaş Tapınak Şövalyelerinin amacı şöyle özetlenebilir:

- Yaşamda gerçek inancı aramak;
- Topluma sevgi ve saygıyla bağlanmak;
- Yoksullara, hastalara ve haksız yere suçlananlara yardımcı olmak;
- Hıristiyanların kutsal yerleri ziyaret etmelerini ve Kutsal Ülke'nin varlığının korunmasını sağlamak;
- Her türlü baskıya karşı çıkarak, düşünce özgürlüğünü savunmak;
- Şövalyeliğin soylu ideallerinin yine yaygınlaşmasını teşvik etmek;
- Tapınak Şövalyelerinin tarihini, belgelerini ve yapıtlarını korumak.

Tapınak Şövalyesi olacak bir kişinin yükümlülüklerini de şöyle sıralıyorlar:

- Gerçeği kendi benliğinde aramak;
- Onurlu insan olup, söz verirken dikkat etmek ve verilen sözü tutmak;
- Adaletten yana ve haksever olup, adaletsizliklere karşı çıkmak;
- İyi ve doğru olan her şey için cesaretle savaşmak;
- Yürek temizliği ile ruhunun soyluluğunu sağlamak;
- Alçak gönüllü olmak ve özeleştiri yapmak;
- Her zaman ve her konuda en iyisini yapmaya çalışmak;
- Tarikatın amaçlarına ve diğer üyelerine içtenlikle bağlı olmak;
- İnancına sahip çıkarak onu her şeyin üstünde tutmak.

Bunlar mason ritüellerinde yer alan öğeler ile karşılaştırılırsa, pek yakın benzerlikler görülür. Nitekim bu bireysel nitelikler, masonlarca "şövalyelik erdemleri" olarak anılıyor.

Bu bağlamda çağdaş Tapınakçılar hayli duyarlılık gösteriyor. Hepsi de ayrı ayrı ama ağız birliği etmişçesine Masonluk ile hiçbir ilgileri olmadığını, öğretilerinin masonların ritüellerinde Tapınak Şövalyeleri ile bağlantılı olmak üzere yer alan derecelerdeki öğretilerden çok farklı olduğunu ileri sürüyor.

* * *

Uluslararası Tapınak Şövalyeleri Birliği, 2002 yılından bu yana her yıl, uluslararası düzeyde bir kongre düzenliyor.

2005 yılında düzenlenen kongreye, yaklaşık 80 ülkeden 300 kadar delege katılmış olduğu belirtiliyor. Kendi dediklerine göre, bu kongrelerde Tapınak Şövalyeliği konusunda akademik nitelikli görüşmeler yapılıyor.

Komplo teorileri üretmeye meraklı olanlara göre ise; işte bu toplantılarda Tapınakçılar, dünyanın nasıl yönetileceğini, kimin ortadaki pastadan ne gibi bir pay alacağını, Üçüncü Dünya ülkelerinin nasıl sömürüleceğini tezgâhlıyor.

Tapınak Şövalyesi Masonlar

Her ne kadar bu bölümün başında günümüzde Masonlukta Tapınakçıların artık ikinci planda kalmış gibi olduğunu belirtmişsek de o durum ilgili ritin simgesel dereceleri için geçerli... Yüksek derecelerde ise, "Tapınak Şövalyesi" ya da bununla ilgili bir derecenin pek önemli bir yer tuttuğu yadsınamaz.

Gerek öncelikle Amerika Birleşik Devletleri'nde yaygın uygulaması olan York Riti'nde gerekse İngiltere'de "ileri dereceler" denilen sistem kapsamında doğrudan "Tapınak Şövalyesi" diye bir derecenin bulunduğu görülüyor. Aslına bakılacak olursa, bu derecelerin sadece unvanları aynı; öğreti kapsamı ise hayli farklılık gösteriyor. Bunun nedeni de Tapınak Şövalyeleri ile bağlantılı öğreti öğelerinin birkaç dereceye yayılmış olması.

Nitekim Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'ndeki 27. derecenin unvanı "Tapınak Komandörü Şövalyesi"… Ritin Tapınak Şövalyeleri ile bağlantısı bu derecede başlayıp 32. derecede bütünleniyor. [Fransızcada "Chevalier Commandeur du Temple" İngilizcede "Knight Commander of the Temple"]

Nitekim York Riti'nin son derecesi ile Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin ancak 32. derecesinin eşdeğer tutulması da bundan ötürü.

* * *

Masonluktaki Tapınak Şövalyeleriyle ilgili olmak üzere, Amerika Birleşik Devletleri'nde sözünü ettiklerimizden başka bir de "Kutsal Royal Arş Tapınak Şövalyesi Rahibi Tarikatı" adını taşıyan bir mason örgütü daha var. Bu, "Kutsal Bilgelik Tarikatı" olarak da anılıyor. [İngilizcesi "The Order of Holy Royal Arch Knight Templar Priest" ile "The Holy Order of Wisdom"]

Bu sistemde, birbirinden bağımsız olarak çalışan 31 derece var. Sisteme adını veren "Kutsal Royal Arş Tapınak Şövalyesi Rahibi" de bunlardan biri.

Genel olarak bu masonik tarikatın York Riti'nin bir üst aşaması olduğu söylenebilir; çünkü buna katılabilmek için, daha önce York Riti'ndeki Tapınak Şövalyesi derecesini almış olmak gerekiyor.

Tüm bunlara bakılınca, Masonlar ile Tapınakçıları bağdaştırmak pek de doğru sayılmaz. Çünkü bunlar, diğerleri gibi kendine özgü öğretileri olan birer derece; belki en üst düzeyde ama Masonluğun tümü değil.

* * *

York Riti'ndeki Tapınak Şövalyesi derecesi öğretisinin, hayli yoğun olarak Hıristiyanlık ilkeleriyle doldurulmuş hatta yer yer dualar içerdiği görülüyor. Anlatılan öykülerin büyük çoğunluğu Tevrat'tan alınma ama Tevrat'ın sadece Yahudilere özgü olmayıp Hıristiyanlıkta ilk kutsal kitap olarak kabul edildiği unutulmamalı... İbrahim'den başlayarak Davut'tan, Tevrat'ta adı geçen diğer birkaç kişiden söz edilip, öğretinin temeli olarak benimsenen öykü bölümleri anlatıldıktan sonra, konu İsa'ya bağlanıp düğümleniyor.

Daha önce birkaç kez Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin farklı kültürlere uyarlanabilir bir özelliğinden söz etmiştik. Nitekim bu ritin aynı derecesinin değişik yerlerde uygulanan ritüelleri arasında da benzerlikleri olmasına karşın hayli büyük farklar bulunduğu göze çarpıyor. Derece unvanları, simgeler, varsa öğretinin o derecedeki temeli sayılan alegorik öykü gibi öğeler aşağı yukarı aynı ama bunların aktarılışı, özellikle yorumlanışı önemli sapmalar gösteriyor; tıpkı bir yazarın yapıtı filme çekilirken, birbirinden farklı biçimlerde senaryolaştırılması gibi…

* * *

Tüm bunlarda dikkati çeken ilginç bir olgu var.

Hiçbiri Tapınak Şövalyelerinin tarihteki bilimsel ve ticari nitelikteki etkinlikleriyle ilgilenmiyor. Varsa yoksa askerlik...

Herhalde askerlik ile bağlantılı birtakım öğelerin de simgeleştirilmesi için.

Örneğin; Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin 27. derecesindeki ritüelik uygulamalardan biri, bu derecedeki masonların bir çember biçiminde toplanıp, ellerine aldıkları kılıçların uçlarını birleştirmeleridir. Bu iş yapılırken, şöyle bir dilekte bulunulur:

«Böylece hepimiz zihinlerimizi ve enerjimizi tek bir amaçta topladık. Kılıçlarımızı özgürlük davasına, gönüllerimizi Tanrı'nın şanına, aklımızı insanlığın aydınlanmasına, ellerimizi acı çekenlere yardıma adıyoruz.»

Ritin 28., 29. ve 30. derecelerinde de Tapınak Şövalyeleri'ne değinmeler var. Gerçi Tapınak Şövalyelerinin Paris'te 1314 yılında yakılarak idam edilen son büyük üstadı Jacques de Molay'ın anısının hep canlı tutulması ritin son derecesine bırakılmış ama 29. derecede Tapınakçıların 14. yüzyıl ve sonrasında İskoçya'daki gelişimi üzerinde özenle duruluyor. Böylece Tapınakçılığın günümüze kadar gelen uzantısı İskoçya'ya bağlanmış oluyor. Bunun Prens Michael Stewart'ın tarikatının benimseyişiyle daha yakın düştüğü söylenebilir.

York Riti'nin son derecesiyle özdeş tutulan 32. derecede, ritin önceki tüm derecelerinde geçen öğretiler özetlenir ve masonlar simgesel olarak bir kampta toplanır. En etkileyici vurgulama da işte burada...

Tapınak Şövalyelerinin masonlara özgü bir tarz ile düzenlenmiş olan kampında, asker ve şövalyelerin çadırları en dışta bir dokuzgen, onun içinde yedigen, daha içte beşgen oluşturacak biçimde yerleştirilmiş. Onun da ortasında bir üçgen var. Üçgenin içindeki çemberin ortasında, Tapınak Şövalyelerinin büyük üstadının çadırı yer alıyor. (Şimdi bunun karşılığı "büyük komandör" olsa gerek.)

Tüm bunlara genel olarak bakıldığında, az önce sözünü etmiş olduğumuz çağdaş Tapınakçıları, «Bizim Masonluk ile hiçbir ilgimiz yok.» deyişlerinden ötürü haklı görmek gerekir. Hatta günümüzün gerçek Tapınakçıları onlar ise Masonluğun sadece yüksek derecelerde Tapınak Şövalyelerinden esinlenmiş olduğu söylenebilir; Ortaçağ Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın devamı olma iddiası yok.

* * *

Tapınakçılar, Siyonistler ve Masonlardan söz ederken, bunların ortalık yerine bir de Rozkruacılar oturmuştu.

«Acaba sonra onlar da çağdaş Tapınakçılar gibi gerek Siyonistler gerekse Masonlardan bağımsız olmak üzere varlıklarını sürdürdü mü?»

Böyle bir sorunun soruluşu bile öyle olduğunu gösteriyor.

Bölüm: 17

Komplocular

Yakın geçmişimizde yayımlanmış birçok kitap ve dergide, -hele internette- dünya yüzünde oynanmakta olan çeşitli oyunlardan, komplolardan söz edilip duruluyor. Birtakım teoriler üretiliyor; senaryolar yazılıyor.

Tarih boyunca olduğu gibi, günümüzde de geniş halk kitlelerine egemen olmak, üstün bir güç elde etmek, bunu hep elinde tutmak isteyenler var.

Kimisi sınırlı olan doğal kaynaklara sahip çıkmaya, kimisi dünya çapındaki sermaye piyasası ile küresel ekonomiyi kontrol altına almaya çalışıyor. Kimisi insanlığın geleceğine yön verecek asal bilgiyi elde edip kendisine saklayarak, gelecekteki üstünlüğünü de güvenceye almak istiyor.

Hepsini birden yapanlardan da söz edilebilir.

Kimileri, aralarında çekişerek bundan topluca zarar etmektense, salt çıkar üzerine kurulu bir dayanışma oluşturuyor.

Bunların yanı sıra bir de kendi derdinin, kendi davasının peşinde koşan gruplar var.

20. yüzyılın ikinci yarısında,-özellikle soğuk savaş durulduktan sonra- halk dilinde genellikle "lobicilik" diye anılan etkinlikler aldı yürüdü. Lobicilerin yaptığı da güçlü olanları kendilerini desteklemeleri için ikna etmek. Bu amaçla komplocuları da kullanmakta ya da tersine kendilerini onlara peşkeş çekerek, bundan kendi hesaplarına bir yarar sağlamaya çalışmakta olabilirler.

Siyonistleri bir yana bırakırsak, bunların çoğu bu çalışmanın konu kapsamı dışında kalır. Fakat aynı komplo teorileri ve senaryolarıyla bağlantılı ileri sürüşlerde sözünü ettiğimiz kurumlarla da bağlantılar kurulunca, bu konu elbette bizim de ilgi alanımıza girer.

Bu bağlamda tarihteki Tapınakçıları, Siyonistleri ve Masonları anlattıktan sonra, bir de bazı çağdaş örgütlerden söz ettik. Bunlardan her birinin neyin peşinde olduğunu, bir zamanlar Almanya'da Sıkı İzleyiş adlı mason ritini kuran Baron von Hund'un "Bilinmeyen Üstler" diye diline doladığı varsayıma benzer bir üstün bir güç oluşturma peşinde koşmadıklarını ortaya koyduk. Bu arada Avrupa Prensler Konseyi gibi toplulukların bulunduğunu da belirttik.

Şimdi de uzun boylu bir tarihsel geçmişi olmayışı nedeniyle hiç sözünü etmemiş olduğumuz diğer bazı örgüt ve topluluklara şöyle bir göz atacağız. Bunların Tapınakçılar, Siyonistler ve Masonlar ile bir ilişki ya da bağlantısı olup olmadığına da bakacağız. Ancak «İşte şurada bir bağlantı olduğu açıkça görülüyor. Onlar da bu işin içinde.» gibi kesin yargılardan kaçınacağız; çünkü bu tarz bir iş, komplo teorileri ve senaryoları üretenlerin işi olmalı.

* * *

Türkiye'de, tek amacı Masonluğu yıpratmak ve kötü göstermek olan bir yayında, Masonluk birtakım uluslararası komplo örgütlerinin etkin bir kolu olarak gösterilmişti. Bunun nasıl yürütüldüğü de, üçgen biçiminde şöyle bir çizim ile anlatılmıştı:

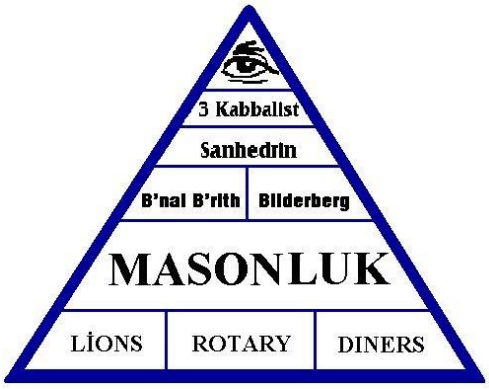

Şimdi bu çizelgeyi şöyle bir inceleyelim.

Tam ortada iri harflerle yer alan Masonluğun altına "Lions", "Rotary" ve "Diners" konmuş. Üstünde ise "B'nai B'rith" ile "Bilderberg" var. Bir üst sıraya tek başına "Sanhedrin", onun üstüne de "3 Kabbalist" yazılmış. Üçgenin tepe noktasında bir "göz" resmi bulunuyor; herhalde orası pek dar kalmış olduğu için yazılı bir açıklama sığdırılamamış.

Zirvedeki göz figürü,-başka bir anlama gelmek üzere kullanılmamışsa- "Tüm bu komplonun başında illuminati yer alıyor." demekte olsa gerektir. Bu konuyu inceleyeceğiz. İçinde göz figürü bulunan bir üçgen, illuminati örgütünde olduğu gibi Masonlukta ve daha başka kurumlarda da farklı anlamlara çekilen bir simge olarak kullanılır.

İkinci sırada belirtilen şu "3 Kabbalist"in kimler olabileceğine ilişkin hiçbir bilgi ya da yorum yok. Dolayısıyla bunu inceleyemeyeceğiz. Araya bir şey daha yerleştirme kaygısıyla da eklenmiş olabilir.

Üçüncü sırada, Roma İmparatorluğu döneminde Yahudilerin dinsel konularını ele alan ihtiyar meclisinin adı görülüyor. (Son harfi bazı yerde "n", bazılarında "m".) Buna göre, demek ki neredeyse iki bin yıla yakın bir süre önce Romalıları ikna ederek ve onların sözüyle İsa'yı çarmıha gerdirmiş olan Yahudilerin ihtiyar meclisi, hâlâ komplocuların organizasyonunun (!) üçüncü sırasında... Oysa dünya çapındaki komplo teorileri ve senaryolarına bakacak olursak, aşırı Antisemitist olup, dünyadaki tüm komploları ayırımsız olarak İsrail devletine bağlayan kişilerin dışında, bu kurumdan söz eden görülmüyor. Dolayısıyla bunu da bir inceleme konusu olarak almaya gerek yok; açıkça saçmalık.

Dördüncü sırada, yan yana gösterildiklerine göre Sanhedrim'e bağlı olup, Masonluğu ortaklaşa yönettiği ileri sürülen "B'nai B'rith" ve "Bilderberg" adlı iki kuruluş var. Bunlara değineceğiz.

Bu çizelgeyi yapanın varsayımına göre, bu iki örgüt Masonluğu yönetiyor ve Masonluk da üç ayrı kurumu maşa olarak kullanıyor. Bunlardan biri Lions kulüpleri, biri Rotary kulüpleri, biri de Diners kredi kartı organizasyonu.

Sonuncuyu bir kalem bırakalım. Bir zamanlar pek popüler olan o kredi kartı organizasyonunun yerini çoktan başkaları aldı. Birçoğu var.

Yurdumuzda birçok kişi, Lions ve Rotary kulüpleriyle Masonluk arasında mutlaka bir bağlantı olduğunu sanır. Bu yanlış kanının doğmasında, Masonluğa karşıt girişimlerde bulunanların yarattığı etkinin payı olabilir.

Oysa tek bağlantı, olsa olsa kimi masonların aynı zamanda bu derneklerden birinin hatta belki ikisinin birden üyesi olmasıdır. Ne amaçları, ne etkinlikleri ne de çalışma tarzları Masonluk ile uzaktan yakından bağdaşır.

Kaldı ki bu kurumlara benzer çalışmalar yapan başka dernekler de var. Masonluğun herhangi bir alt organı bulunmayışına karşın bu çizelgeye ille de üç alt kurum yazma gereği duyulmuşsa, belki Rozkruacılar, Şraynerler ve Tapınakçılar daha çok yakışırdı.

B'nai B'rith

B'nai B'rith *(Beni Berit)*, uluslararası nitelikli bir Yahudi örgütüdür.

Batıda yukarıdaki gibi yazılıyor. Aslı İbranice olduğu için, Latin harfleriyle tıpatıp karşılığını bulmak olanaksız. "Ahdin Çocukları" anlamına geliyor. Burada söz konusu edilen ahit ise elbette "Eski Ahit" olarak da anılan Tevrat.

1843 yılında Amerika Birleşik Devletleri'nde, Fransa'daki Alliance Israélite Universelle adlı birlik ortaya çıkmadan önce kurulmuştu. Siyonizmin adını kapan örgütün oluşmasına daha çok var. O tarihteki amacı, Yahudilerin Amerikan toplumu ile kaynaşmasını, Amerikalıların Yahudileri hoş karşılamasını sağlamaktı.

Kurucuları arasındaki birkaç mason bulunduğu bilinir. Hatta gerek Amerika'da gerek Kanada'da tüm üyeleri Yahudilerden oluşan mason locaları vardır. Üstelik bu localardan bazısının adında "B'nai B'rith" terimi bile geçer. Bundan ötürü B'nai B'rith, kimi Yahudi karşıtlarınca bir mason örgütü olarak nitelenir.

Kimi mason karşıtları da Masonluğu uzaktan ve üst düzeyden yöneten bir gizli örgüt olduğunu ileri sürmüştür.

«Biri öyle diyor, biri öteki türlü... Hangisi doğru?»

Galiba hiçbiri...

* * *

Zaman içinde Yahudi toplumunun Amerikalılar ile kaynaşması diye bir sorun kalmadı. Diğer ülkelerde ise bu kaynaşma olanağı, doğrudan ilgili ülke halkının genel tutumuna bağlıydı. Dolayısıyla bu örgütün asal amacı da "çeşitli ülkelerde yaşamakta olan Yahudilerin can güvenliğini ve kendi etnik toplulukları içindeki sürekliliğini sağlamak" biçiminde bir değişime uğradı. Çünkü özellikle Avrupa'daki bazı ülkelerde yaygınlaşmış olan Antisemitizm durulacağa benzemiyordu. İnsan haklarını savunmak, bilgisizlik ve özellikle Antisemitizm akımı ile savaşmak, bu arada sosyal yardım hizmetleri üretmek, örgütün temel uğraşı alanı kapsamına alındı.

Ancak örgütün sosyal yardım alanındaki çalışmaları, özellikle ABD'nde Yahudi topluluğu ile sınırlı kalmadı. Bu tutumun da topluma şirin görünmek ve sempati kazanmak için uygulanan bir strateji olduğu söylenebilir.

ABD'nin çeşitli eyaletlerinde yaşlılar evlerinin desteklenmesiyle bağlantılı olmak üzere yakın geçmişimizde yapılmış bir istatistiğe göre; bu kurumlara en büyük finansmanı B'nai B'rith örgütü sağlamaktadır. Bunun için de, öncelikle Amerikalı Yahudilerden para toplanmaktadır.

Örgütün sosyal yardım niteliğindeki etkinlikleri bu kadarla sınırlı değildir; daha birçok çalışması vardır. Bir açık beyan niteliği taşımasa da bu örgütün benimsediği felsefe şöyle dile getiriliyor:

"Komşuna önce sen, o istemeden yardımcı ol ki ihtiyacın olunca o da sana yardım etsin."

* * *

B'nai B'rith, günümüzde 60 kadar ülkede örgütlenmiştir. 500 bin dolayında üyesi vardır. Bu sayı, ne kadar güçlü olduğunun bir göstergesi sayılabilir.

Sosyal yardım çalışmalarının yanı sıra, Yahudi toplumunun birçok ülkede can ve mal varlığı güvencesi bakımından gerek Amerika'da gerekse Avrupa Birliği kapsamında diplomatik girişimlerde bulunduğunu, lobicilik yaptığını saklamamaktadır. Ayrıca, genç Yahudilerin her ülkenin çeşitli kurumlarında liderlik üstlenebilecek üstün niteliklerle bezenerek yetişebilmeleri için çaba harcandığı da belirtilmektedir.

Dolayısıyla B'nai B'rith, bir açıdan bakıldığında bir etnik topluluğun öncelikle kendi yararını gözetmek üzere oluşturmuş bulunduğu bir dayanışma kurumudur ama kimilerine göre uluslararası boyutta bir komplo örgütü sayılır.

«Masonluk ile bağlantısı nedir?»

Bir bağlantısı yok... Fakat bu örgütün yönetim aşamalarında görevli olanlar arasındaki Yahudi masonlar, Yahudiliği Masonluğa oranla öncelikli tutarak böyle bir izlenim oluşmasına yol açmış olabilir. Tıpkı bu çalışmanın ikinci kitabındaki ***"Siyon Protokolleri"*** başlığı altında bölümde anlatılmış olduğu gibi...

Sonuç: Masonluk ile bir bağlantısı yok.

Bilderberg

Çağımızdaki uluslararası komplo örgütlerinden biri diğeri olarak nitelenen Bilderberg Grubu hakkında söylenenler arasında şunları sayabiliriz:

- Uluslararası politikayı etkileyebilecek birtakım ünlü üst düzey kişilerin oluşturduğu bir lobi;
- Politikacılar, medya patronları, zengin iş adamları ile akademisyenlerin oluşturduğu bir karşılıklı çıkar alış verişi platformu;
- Sadece kendi çıkarlarını gözeten bir kapitalist gizli örgüt;
- Faşist bir dünya hükümeti kurmayı amaçlayan, Neo Nazi nitelikli bir yeraltı örgütü;
- Illuminati'nin kamuya yarı açık gibi görünen bir uzantısı;
- Masonluğun asal organizatörü.

Bu denilenlerden ilki, Bilderberg Grubu'nun kendi kendisini anlatışıyla da uyum göstermektedir. Diğerleri ise komplo teoricilerinin varsayımları…

Bilderberg Grubu'nun aslında bu kitabın konu kapsamıyla hiçbir ilgisi yoksa da, bu örgütten hiç olmazsa kısaca söz etmeden geçemeyiz.

* * *

Böyle bir örgüt oluşturmayı, 1949 yılında Avrupa Konseyi'nin kuruluşunu sağlamış olan dünya çapında ünlü politikacı, Polonya asıllı ve İngiliz uyruklu Joseph H. Retinger düşünmüştü. Ölümünden çok sonra gerçekleşen Avrupa Birliği'ni daha gençliği sırasında, bir üniversite öğrencisiyken tasarlamıştı. Bunu Hollanda Prensi Bernhard'a anlatmış ve bu amaçla belirlediği kimseleri uluslararası nitelikli özel bir toplantıya çağırması için onu ikna etmişti.

1953 yılında başlatılan bu projeyi ABD'nin o tarihteki başkanı Harry S. Truman sıcak karşılamamış, ondan sonraki başkan Dwight D. Eisenhower ise ilgi çekici bulmuştu. Nitekim 1954 yılında Hollanda'nın Oosterheek kentinde yapılan ilk toplantıya, CIA Başkanı General Walter Bedell Smith de katılmıştı.

Bilderberg Grubu, bu toplantıya katılanlardan çoğunun yapılan çalışmaları yararlı bulup, devamını istemesiyle oluştu. Sonradan üye sayısı 115-120 kişiyle sınırlandırıldı. Yeni üyeleri, öncekilerin seçip belirlemesi yöntemi benimsendi.

Kurulurken, amacı şöyle saptanmıştı: Batı Avrupa ile Kuzey Amerika arasında, güçlü ve ünlü bireyler aracılığı ile daha yakın bir anlayış ve uyum sağlamak... Soğuk savaş ortamında, NATO'nun sivil kanatlarından biri gibi bir organizasyon, iş birliği ve dayanışma...

Ancak dünya konjonktüründeki gelişim, bu grubu, uluslararası düzeydeki politika ve ekonominin nabzını tutan bir tür ortaklık biçimine dönüştürdü.

* * *

Bilderberg Grubu'nun şu 115-120 kişiyle sınırlı üyelerinden her biri dünya çapında ünlü bir kişidir. Aralarında soylular, bankacılar, büyük şirket sahipleri, politikacılar, diplomatlar ve daha önce asker olanlar bulunmaktadır.

Her yıl başka bir ülkede olmak üzere ilkbahar aylarında birkaç gün süren bir toplantı yaparlar. Bu toplantıların yeri, tarihi ve katılanların kimliği gizli değildir ama oturumlar basına ve medyaya kapalıdır. Toplantının gündeminde neler bulunduğu önceden söylenmediği gibi, toplantı sonrasında da ayrıntılı bir açıklama yapılmaz ve demeç verilmez; sadece hangi konularda görüşmeler yapılmış olduğuna ilişkin bir bülten çıkarılır.

Her yıl, gazete muhabirleri ve televizyoncular, toplantının yapılacağı yerde bekleşir, girip çıkanları izler, olayı bir haber olarak kamuoyuna da yansıtır ama içeride neler konuşulduğuna ilişkin hiçbir bilgi sızdırılmayışının acısını çeker.

Bu toplantıların bir bölümüne, aslında grubun üyesi olmayan davetliler de katılmaktadır. Örneğin, 2003 yılındaki toplantıya katılanlar arasında ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfield, banker David Rockefeller, ABD eski dışişleri bakanlarından Henry Kissinger, İspanya Kralı Juan Carlos, Hollanda Kraliçesi Beatrix ve dünyanın en büyük bilgisayar yazılım firmasının sahibi Bill Gates de vardı. 2004 yılında ise BP petrol şirketinin başkanı John Browne, Dünya Bankası Başkanı James Wolfensohn, İngiltere Başbakanı Tony Blair ve ABD Başkanı George W. Bush da katılmıştı.

Bu toplantılara katılan Türk ünlüler de var; üstelik adları gizli değil ama bizi ilgilendirmiyor. [Bilderberg Grubu'nun internetteki sitesinde görülebilir: www.bilderberg.org]

Bu grubun günümüzdeki işlevi, dolaylı politika ile dünya ekonomisini kontrol altında tutmaktır. Bu nedenle de hakkında olur olmaz söylentilerin çıkarılması, doğal bir tepki sayılabilir.

Fakat kimileri grubun adına takılıyor ve bu örgütün Bilderberg adlı bir Yahudi tarafından kurulmuş olup, adının yaşatılarak bu örgütün Yahudilerin gizli emellerine hizmet etmek için çalıştığını ileri sürüyor.

Bunun yanlış olduğu, «Bu örgütün adı niçin Bilderberg olarak konmuş?» diye soracak olursanız, ortaya çıkar.

1954 yılındaki ilk toplantı, Hollanda'nın Oosterheek kentindeki Bilderberg Oteli'nde yapılmış. O toplantıda, otelin adını grubun adı olarak benimsemişler.

Kimilerinin ileri sürdüğü gibi Bilderberg Grubu "Illuminati'nin kamuya yarı açık gibi görünen bir uzantısı" ise o zaman Illuminati, dünyadaki devlet başkanlarının, küresel şirket sahiplerinin, finans kurumlarının, askerî güçlerin ve akla gelebilecek diğer her şeyin arkasında ve üstünde yer alan dehşetli boyutta güçlü bir gizli örgüt demektir.

Nitekim öyle olduğunu söyleyenler var.

Fakat görüldüğü üzere Masonluk ile hiçbir bağlantısı yok.

Ve... İşte Yine Illuminati

Her nerede uluslararası boyutta bir entrika, bir komplo ya da birinin hoşuna gitmeyen bir girişim görülürse, hele bunun ardında mutlaka bir gizli örgütün bulunduğu varsayılırsa, hemen bir günah keçisi yaratılıverir.

Son zamanların günah keçisine "illuminati" deniyor, yeryüzünde böyle bir topluluk ya da örgüt gerçekten var olsa da olmasa da düzenlenen komplo ve çevrilen entrikaların sorumlusunun kim olduğu bilinse de bilinmese de...

Bu bağlamda Masonluk hakkında da birçok şey söylenmiş ve yazılmıştır ama son yıllarda Illuminati ile ilgili olarak söylenen ve yazılanlara bakılırsa, Masonluk için denilenler onun yanında pek hafif kalıyor.

Bu arada Illuminati elbette Masonluk ile de sıkı sıkıya bağdaştırılıyor.

Bu bağdaşmanın kanıtı olarak da, şu simge gösteriliyor.

Herkes bu simgenin Masonlukta çok önemli bir yer tuttuğunu biliyor. Bunu kimileri "üçgen içinde göz", kimileri "içinde göz yer alan eş kenar üçgen" kimileri de "her şeyi gören göz" tarzında adlandırıyor.

Nitekim bu bölümün başında bu simgeyi Masonluğun orta yerinde yer aldığı şu saçma sapan komplo çizelgesinin en tepesinde gördük.

Illuminati hakkında öyle fantastik iddialar var ki... Üstelik bunlar öyle kandırıcı bir tarzda ortaya konuyor ki sokaktaki adamın bunlara kolayca inanıp kapılması işten bile değil, hele bir de dünya yüzünde mutlaka her şeye egemen olan birtakım gizli güçler bulunduğuna ilişkin kaygıları varsa...

Burada bu iddiaların hepsini ayrıntılarıyla anlatmaya girişecek olursak da sayfaları doldurmuş oluruz. Sadece bazılarını seçip özetlemekle yetineceğiz. Ayrıntıları merak eden okuyucular için piyasada birçok kitap, internette bir dolu bilgi var.

* * *

Bu konuyla bağlantılı olmak üzere aşağıda sıralayacağımız iddialardan bazıları için «Olabilir!» diyebilirsiniz. Bazılarını abartılmış bulabilir ya da «Böyle bir şey olamaz... Bu düpedüz saçmalamaktır.» da diyebilirsiniz.

Biz yorum yapmadan şunu da ekleyelim:

Bu iddialardan birçoğu, aynı anda aynı kaynakta (örneğin aynı kitapta) yer alabiliyor.

- Illuminati, şeytanî masonik sırlar, İslam gizemciliği ve Cizvit mantığı ile kurulmuş, insanları uyuşturucu kullanmaya yönelterek bunun yolunu açan çok tehlikeli bir örgüttür.
- Illuminati, "aydınlanma" olarak adlandırdığı bir inanç sisteminin geniş çapta benimsenmesi için propagandasını yapmaktadır. Bu inanç sistemi, Antik Mısır, Babil ve Keltlerin Druid inançları üzerine kuruludur. Çoğu puta tapar ve Şeytan'ı Tanrı'ya karşı yüceltmeye çalışır.

- Yeryüzündeki tüm mason kuruluşlarının üst düzeydeki yöneticileri, özellikle 32. ve 33. derecelerden sonraki dereceleri almış masonların istisnasız hepsi Illuminati üyesidir.
- Karl Marx, 1848 yılında yazdığı Komünist Manifestosu'nu Illuminati tarafından verilmiş olan bir yönerge üzerine hazırladı. Aynı sırada bir diğer grup Illuminati üyesinin talimatıyla, Frankfurt Üniversitesi profesörlerinden Karl Ritter de buna bir antitez yazdı. Bunun böyle yapılmasının gerekçesi, insanları birbirine karşıt doktrinlere bağlamak, beyinlerini yıkamak, böylece birbirlerine saldırmalarını sağlamak, bu yöntemle yeryüzündeki tüm politik ve dinsel kurumları yıkmaktı. Karl Ritter'in çalışmaları, Friedrich Wilhelm Nietsche tarafından sürdürüldü. Onun ortaya koyduğu doktrinler ile de önce Faşizm, sonra da Nazizm akımının doğması sağlandı.
- 20. yüzyılda Illuminati, Viyana'da düzenlediği bir kongrede bir "dünya hükümeti" kurma girişiminde bulundu. Rus çarı bunun farkına vardı ve bu girişimi baltaladı. Bunun üzerine Illuminati, Rusya'yı ilk hedefi olarak aldı. Çarın bu girişime karşı çıkmış olmasının sonucunda, 1917 yılında Rusya'da düzenlenen devrimle çarlık ortadan kaldırıldı.
- Illuminati'nin tüm dünyaya egemen oluşu anlaşılıyor ama bazı amaçları anlaşılamayan şeylerden oluşuyor. Bu örgütün bir transandantal aydınlanma yöntemi var. Bu yöntemle, üyelerin tüm dünyevî etki ve sınırlamalardan sıyrılmaya çalışması öngörülüyor. Böylece, ruhsal yeteneklerini geliştirerek ölümsüzlük yolunda ilerlemeleri isteniyor. Dünyanın yönetimini an az yarım yüzyıl elinde tutmuş olanlar, birtakım büyü yöntemleriyle ve düşüncelerini enerji ile bağdaştırarak, genetik bir değişime uğrayıp insanüstü bir özellik edinebiliyor.
- Illuminati'nin büyük üstatlarından kimisi ölümsüzdür; ancak bu pek seyrek bir olgudur. Sadece yeryüzünde yaptıkları henüz "tam ve kesin bir başarı" sayılmayanlar gözle görülen etkinliklerini sürdürmektedir.
- Illuminati'nin en üst düzey yönetim organı, "Yüksek Aydınlanmışlar Konseyi" adını taşır. Beş kişiden oluşan bu kurula, gene beşer kişiden oluşan beş alt konsey bağlıdır. Bu otuz kişi, örgütün büyük konseyini oluşturur. Dünyanın yönetimi, işte bu otuz kişinin elindedir.
- Illuminati, genel olarak 6 gruptan oluşur:
    1. Bankacılık ve Finansman Grubu: Uluslararası Para Fonu ve Dünya Bankası bu grupta yer alır.
    2. Gizli Örgütler Grubu: Bu grup, Masonluk, Tapınakçılar, Rozkruacılar ve Siyon Örgütü gibi kurumlardan oluşur.
    3. Politik Grup: Birleşmiş Milletler, Uluslararası İşçi Birlikleri ve Bilderberg gibi örgütler bu gruptadır.
    4. İstihbarat Grubu: CIA, KGB, Mafya ve İnterpol gibi örgütlerden oluşur.
    5. Dinsel Grup: Bu grupta, Vatikan başta olmak üzere Malta Şövalyeleri, Dünya Kiliseler Konseyi, Dünya Dinler Parlamentosu gibi örgütler vardır.
    6. Eğitim Grubu: Bu grupta UNESCO, Dünya Barış Birliği gibi örgütler yer almaktadır.
- İngiltere'deki örgütü "The Royal Institute of International Affairs" *(Krallık Uluslararası İşler Enstitüsü)* adı altında çalışır.
- ABD'deki Illuminati, "Council of Foreign Relations" *(Dış İlişkiler Konseyi)* adını taşımaktadır.

- ABD yedi coğrafi bölgeye ayrılmıştır. Her birinde Illuminati'nin bir gizli askerî üssü kurulmuştur. Buralarda Illuminati üyelerine özel savaş teknikleri üzerine eğitim verilmektedir. Çünkü Illuminati'nin amacı, önce dünyayı bir maddî iflasa sürüklemek, sonra da askerî güçlerle her yerde her şeyi ele geçirmektir.
- Dünyadaki tüm medya ve basın gruplarını, Illuminati yönetmektedir.
- Dünyadaki bankaların çoğu, Illuminati'nin kontrolü altındadır.
- Günümüzde Illuminati, Ortadoğu'da Siyonistler ile Müslümanları çatıştırarak üçüncü dünya savaşını çıkarmaya çalışmaktadır.

Nasıl?... Beğendiniz mi?... Illuminati'nin tüm bunları yapmakta olduğunu daha önce hiç düşünebilir miydiniz?

Kuşkusuz bunlar, yukarıdaki gibi salt birer tümcelik ve mesnetsiz boş lâflar gibi ortaya atılmış iddialar olmakla kalmıyor. Özellikle 20. yüzyılın birçok politik ve ekonomik olaylarıyla süsleniyor. Konu edilen olayların sorumlusu döndürülüp dolaştırılıp Illuminati adlı bu dehşetli gizli güç odağına bağlanıyor.

* * *

Günümüzde doğrudan "Illuminati" adıyla çalışan birtakım örgütler de var.

Bunların arasından gerek en geniş çapta örgütlenmiş gerekse en yaygın olduğu görülen, üstelik pek ilginç bir çalışma tarzı bulunan ezoterik nitelikli bir çağdaş kurumu kısaca anlatmakta yetinelim.

Tarihteki en ünlü Illuminati örgütü olan ve Masonluk ile de bağdaştırılarak "Bavyera Aydınlanmışları Riti" adını almış topluluk, Büyük Fransız Devrimi Avrupa'yı allak bullak etmeden önce dağılmıştı ama **Adam Weishaupt**'un önderlik etmiş olduğu bu akım Amerika'da kendine destek bulup, bazı mason localarında uygulamaya kondu. Bunlardan biri, 1785 yılında New York'ta kurulmuş olan **"Columbia"** adlı bir bağımsız locaydı. Bu locaya sadece dönemin kalburüstü kişileri alınıyordu, tıpkı çok sonra İtalya'da kurulmuş olan P2 Locası gibi...

Columbia Locası zamanla büyüdü ve genişledi. Ondan yeni localar doğdu. 20. yüzyıl başlarında bu localar bir araya getirilip, bir büyük loca oluşturuldu. Buna **"Rockefeller Büyük Locası"** adı verildi. Ancak Amerika'daki Bavyera Aydınlanmışları Riti elbette Avrupa'da olduğu gibi bırakılmamış, 19. yüzyılda Amerikalı masonlar, bunu da Amerikanlaştırmıştı. Nitekim Rockefeller Büyük Locası da bu ritin derecelerini üçe indirmişti.

Rockefeller Büyük Locası'nın dereceleri, Masonluktaki diğer tüm büyük localardan farklıdır. Aslında bu bir Illuminati örgütü olduğu için, birinci derecede *"çırak"* yerine" "aydınlanmış", ikinci derecede *"kalfa"* değil "aydınlanmış rahip", üçüncü derecede ise *"üstat"* karşılığında "aydınlanmış büyük üstat" anlamına gelen unvanlar kullanılır.

* * *

Rockefeller Büyük Locası, Amerikanvarî Illuminati sistemini Avrupa'da yerleştirmek amacıyla 1995 yılında İspanya'da Gabriel López de Rojas'a yetki verdi. Ona gereken desteği de sağladı. Bu atılım hızla gelişti ve günümüzde 25 ülkede kolları bulunan bir boyuta ulaştı.

Avrupa'daki bu yeni Illuminati örgütü, Rockefeller Büyük Locası'nın yanı sıra başka mason kuruluşlarıyla da ilişki kurdu.

Bu kez iş tersine döndü ve Amerikan tarzı Avrupalılaştırıldı. Bir yandan özgün Bavyera Aydınlanmışları Riti'ndeki 13 dereceli özgün sistemin, diğer yandan daha önce sözünü etmiş olduğumuz ve OTO kısa adıyla anılan ezoterik örgütün öğretisinin uygulanmasına başlandı. Bunlara Memfis-Mizraim Riti'nden seçilmiş on derecenin kapsamı katılıp, bir harman yapıldı.

Böyle olunca şimdi bu kimine göre bir mason örgütüdür, kimine göre Illuminati. Kimine göre her ikisi birden...

Kimine göre ise aslında her ikisi de değil, olsa olsa iyice yozlaştırılmış karmakarışık bir sistem; bir çorba...

* * *

Bu arada, adından daha önce de söz etmiş olduğumuz ve birçok ezoterik örgütte parmağı görülen Theodor Reuss, 1880 yılında Almanya'daki Illuminati tarikatını da yeniden canlandırmıştı.

Dendiğine göre bu kez Illuminati öğretisinin temeli Arap ve Hint kültürü üzerine oturtulmuştu. Bunların yanı sıra masonik ve hermetik nitelikli bilgileri, seksüel büyü yapma tekniğini, simgeciliğin kullanımını ve tüm dinsel sistemlerin kavranmasını da içeriyordu.

1893 yılında ise Leopold Engel, Berlin'de "Weltbund der Illuminaten" *(Dünya Illuminati Birliği)* adlı bir diğer örgüt kurmuştu.

İşte bu iki örgütten, adı Latince **"Ordo Illuminatorum"** olarak konmuş bir diğer tarikat doğdu.

Ordo Illuminatorum, 1970'li yıllara kadar hayli etkinlik gösterdi ama sonra her nedense varlığından bile haber alınamaz oldu.

Başta Almanlar olmak üzere birçok Avrupalı, kurdukları ezoterik nitelikli bir örgütü "Illuminati" olarak anmaya pek meraklı... Nitekim günümüzde Almanya'da bu gibi birkaç ufak tefek tarikat var. Hepsi de "Illuminati"…

Thule

Nazilerin Almanya'da tüm ezoterik örgütleri hedef aldıklarına, hepsinden önce de Masonluğu ortadan kesinlikle kaldırmaya yöneldiklerine daha önce yeri geldiğinde değinilmişti.

Öyle oluşuna karşın, Nazi Partisi'nin oluşumunda çok önemli bir işlev üstlenmiş olan **Rudolf Glandeck von Sebottendorff**'un, ezoterik nitelikli birçok kurum ile yakından ilgili bir Okültist, İslam gizemcisi, Alşimist, Rozkruacı, tüm bunların ötesinde bir de mason olduğu biliniyor.

Rudolf Glandeck von Sebottendorff, yıllarca Türkiye'de kalmış ve tasavvuf ile yakından ilgilenmişti. Masonluğa ne zaman ve nerede girmiş dersiniz?... 1901 yılında, Fransa Büyük Doğusu'na bağlı olmak üzere Memfis-Mizraim Riti'nde Bursa'da çalıştığı söylenen bir locada.

Yurduna döndükten sonra, 1918 yılında "Studiengruppe für germanisches Altertum" *(Alman Eski Değerleri Üzerine Çalışma Grubu)* adlı bir topluluk oluşturdu. Akademik araştırma yapmak üzere oluşturulmuş bir grup izlenimini veren bu topluluk, aslında baştan sona politik bir amaç taşıyordu.

Pek kısa bir süre sonra bu topluluğun adı **"Thule Gesellschaft"** *(Thule Kurumu)* olarak değişti ve asal amacı açıkça Komünistler ile didişmek oldu.

Bu örgütün aşağıda gördüğümüz amblemi birçok çağrışım yaratır. (Bunun, örgütün etkin üyelerinden biri olup, daha önce adına değinmiş olduğumuz **Rudolf Hess** tarafından tasarımlandığı, ilk **"Gamalı Haç"** figürünün de onun kafasından çıktığı söylenmiştir.)

1920'de "Die Deutsche National-Sozialistische Arbeiterpartei" *(Alman Ulusal Sosyalist İşçi Partisi)* adını alan bu örgüt, 20. yüzyıla damgasını vuracak olan Nazi Partisi'nin temelini atmış oldu.

Kimine göre, Adolf Hitler, hemen hemen kuruluşundan beri bu örgütün üyesiydi. Kimine göre ise değildi. Ancak örgütün kurucusu Rudolf Glandeck von Sebottendorff ile aralarında bir uyuşmazlık olduğu bilinir.

Nitekim Rudolf Glandeck von Sebottendorff 1930'lu yıllardaki bireysel etkinlikleri nedeniyle Gestapo tarafından tutuklanıp Türkiye'ye sürüldü. 1945 yılında ölene kadar İstanbul'da yaşadı.

* * *

Komplo senaryocuları, Thule Örgütü'nü **"Yeni Dünya Düzeni"** atılımının Almanya'daki karşılığı olarak görür. Bu kurumun asal düşünsel yapısının Masonluktan kaynaklandığını, her ne kadar Naziler mason localarını ortadan kaldırmışsa da aslında Hitler'in tüm girişimlerinin ardında Masonluğun yer aldığını belirtir.

Demek ki şu "Yeni Dünya Düzeni" denilen şeyin ya da kavramın ne olduğuna da bir göz atmak gerekiyor.

Bölüm: 18

Yeni Dünya Düzeni

Komplo teorileri kuranların üzerinde en çok durdukları terimlerden biri de "Yeni Dünya Düzeni" anlamına gelen bir kavramdır. [İngilizcede "New World Order"]

Hangi kurumdan söz edilmekte olursa olsun, emelinin yepyeni bir toplum düzeni kurup başına geçmek olduğu ileri sürülür.

Bunun bir numaralı sorumlusu olarak ABD gösterilir.

Bu bağlamda kimler suçlanmaz ki... Başta Birleşmiş Milletler olmak üzere, kurulmuş olan tüm çalışma grupları, komiteler ve diğer alt gruplar... Özellikle ABD ve İngiltere'de uluslararası ilişkiler ile bağlantılı konularda çalışan devlet kurumları... En başta Dünya Bankası ve IMF (Uluslararası Para Fonu) olmak üzere büyük finans kurumları... Dünya Kiliseler Konseyi gibi örgütler...

Elbette bunlarla birlikte Illuminati, Masonluk, Tapınakçılar, Rozkruacılar ve birer "gizli örgüt" olarak nitelenen diğerleri...

Batı ülkelerinde bu bağlamda koparılan yaygaralara bakılınca, bir tek Siyonistlerden pek söz eden görülmüyor, her nedense!..

Bunların hepsinin temeli ya da başlangıç noktası, üstelik açık seçik kanıtı olmak üzere, ortaya **1 Amerikan doları** banknotu konur.

Değişik kupürde Amerikan dolarlarına üstlerindeki rakamları seçemeyecek kadar uzaktan bakarsanız, aralarında fark göremezsiniz. Dünya yüzündeki diğer banknotların boyları ve renkleri değişiktir ama Amerikan dolarlarının hepsi aynı boy ve aynı renktedir. Rakamları seçecek kadar yakınlaştırdığınızda, her birinin ön yüzünün ortasında eski bir ABD başkanının, arka yüzünün ortasında ise bir bina resminin bulunduğu görülür.

Ancak 1 dolarlık banknotun arka yüzünde bambaşka bir düzenleme vardır. Ortada kocaman bir "ONE" *(BİR)* ile bunun solunda bir kesik piramit, sağında gövdesinde bir kalkan olan bir kartal grafiği.

Bu iki grafik üzerine yapılan uzun spekülasyonlar var... Üstelik bu çalışmada üzerinde durduğumuz konularla bağlantısı da kuruluyor.

Sırf arka yüzünü incelemek için 1 dolarlık bir banknot bulma zahmetinden sizi kurtarmak için, buraya bir kopyasını yerleştirelim.

Buradaki iki çember, Amerika Birleşik Devletleri bağımsızlığını ilan ettikten altı yıl sonra, kongre tarafından benimsenerek onaylanmış olan mührün iki yüzünü yansıtır.
Bir yüzünde piramit, diğerinde kartal…

Banknotun arkasındaki grafiklerin resmî açıklaması, özetle şöyle yapılıyor:

Piramidin bitmemiş halde oluşu, devletin çok sağlam bir şeklide inşa edilmesine karşın henüz tamamlanmamış olduğunu gösterir. Tepesindeki göz, devletin bütünlenmesinin Tanrı'nın sağgörüsü altında sağlanacağını simgeler. Bu genç devletin geleceğine ilişkin iki Latince özdeyiş belirlenmiştir: **"Annuit Coeptis"** *(Tanrı girişimimizi onaylıyor)* ve **"Novus Ordo Seclorum"** *(Dünya için yeni bir düzen)*.

Mührün diğer yüzünde bağımsızlık ve zafer kavramlarının simgesi olan kartal, yüzünün dönük olduğu yöndeki pençesi ile "barış" kavramının simgesi olan zeytin dalını, gerideki pençesi ile de savaşı simgeleyen bir demet ok taşır. Buraya da Latince bir özdeyiş konmuştur: **"E Pluribus Unum"** *(Birçok halktan oluşan tek bir ulus)*.

Birçoklarınca 13 sayısının uğursuz sayılmasına karşın, 13 eyaletin bir araya gelmesiyle kurulmuş olan ABD, bu batıl inanca karşı çıkmıştır. Nitekim bu mühürde de piramitte 13 kat, kalkan üzerinde 13 çift şerit, kartalın her kanadında 13 tüy ile başı üzerinde 13 yıldız, 13 oka karşılık zeytin dalında 13 yaprak vardır."

Yukarıdaki resmî açıklama...

Komplo teoricileri ise, bu simgelerin tümüyle hem Yahudiliği hem Masonluğu yansıtmakta olduğunu ileri sürmektedir. Şöyle:

Piramidi içeren düzenlemenin açıkça belli altı noktası birleştirilince, ortaya Yahudi Yıldızı çıkar. Bunun en üst noktası hem A harfi biçimindedir hem de gerek Illuminati'nin gerekse Masonluğun en önemli simgesi olan "üçgen içinde göz" figürünü içerir. Altı kollu yıldızın uç noktalarında yer alan harfler birleştirilince "A MASON" *(BİR MASON)* sözcüğü çıkmaktadır.

Bu bağlamdaki deyişlerin kapsamında rastlayamamış olduğumuz bir şey daha var. Oldu olacak, onu da biz ekleyelim:

Bu AMASON sözcüğünün harfleri bir başka sıraya göre dizilince "AAONMS" olur. Bu da bu kitabın ***"Yirminci Yüzyılda Masonlar"*** başlığı altındaki 11. bölümünde sözünü edilmiş olan Şrayner Örgütü'nün İngilizce adının kısaltmasıdır.

Ancak biz de kendimizi böyle bir komplo teorisi parçacığına kaptırmayalım. Çünkü Şrayner Örgütü o tarihte henüz ufukta bile yoktu.

* * *

Diğer tarafta yer alan ve ABD'nin asıl mührü olarak benimsenip birçok yerde görülen simgesel düzenleme için ise şöyle iddialarda bulunuluyor:

"Buradaki mavi, kırmızı ve beyaz renkler, Masonluktan alınmadır. Bunlar, Masonluğun özgürlük, eşitlik, kardeşlik biçiminde belirtilen üçlemesinin karşılığıdır. Nitekim Fransız bayrağına da bu kaynaktan girmiştir.

Kartalın başının üzerindeki on üç yıldız, Yahudi Yıldızı gibi bir altıgen oluşturacak biçimde yerleştirilmiştir.

Kartalın kanatlarında, bir yanda 32, diğer yanda 33 tüy vardır ve bu Masonluğun 32. ve 33. derecelerinin karşılığı olmaktadır.

Buradaki Novus Ordo Seclorum sözü de Masonluğun oluşturmak istediği Yeni Dünya Düzeni kavramını yansıtır."

Bu konuda çok daha uzun, çok daha ayrıntılı yorumlar yapılıyor ama biz bu kadarıyla yetinelim.

Malta Şövalyeleri

Komplo teoricileri Tapınakçılar gibi birçok kurumdan söz eder ama her nedense Malta Şövalyeleri'nin adı pek az geçmektedir.

Oysa bu kurumun bilinmemesi olanaklı değil...

Üzerinde durulması unutulmuş mu acaba!

Bu çalışmada Malta Şövalyelerine birkaç kez değinilmişti. 13. yüzyıl sonunda Kudüs'ü terk etmek zorunda kalan Hastanecilerin Akdeniz'de biraz dolaştıktan sonra sonunda onlara katıldığı, Tapınak Şövalyeleri Tarikatı kapatılınca kimi Tapınakçıların onlara sığındığı belirtilmişti.

* * *

Hastaneciler (Hospitaliyeler), Malta Şövalyelerini hayli etkiledi. Bu tarikat, yüzyıllarca Avrupa'nın birçok yerinde hastane işletmeyi öncelikli uğraşısı olarak uyguladı.

Napoléon Bonaparte'ın Malta'yı işgal etmesiyle birlikte, hazinesinin büyük bölümünü elinden kaçırdı. Ancak o hazine Napoléon'a da yar olmadı. Mısır açıklarında Akdeniz'in sıcak sularına gömüldü.

Hastaneciler, bundan ötürü öyle bir moral çöküntüsüne uğradı ki tarikat az kalsın örgütsel varlığını yitiriyordu.

1813 yılında Napoléon'un imparatorluğu göçünce, yeniden umutlandılar.

Ancak imparatorluğun çöküşü üzerine yapılan Paris Anlaşması, Malta'yı İngiltere'nin egemenliğine vermişti.

Öte yandan, Katolik Kilisesi de bu tarikatın yakasını kolay kolay bırakacak gibi değildi.

Malta Şövalyeleri, Fransa'da imparatorluğun çöküşünü izleyen ikinci cumhuriyet döneminde uygun bir manevra ile parlamenterlerden birçoğunun desteğini kazandı. Tarikatın Elba adasını merkez edinmesi düşünüldü ama şimdi Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'na verilmiş durumda olan o adaya Malta Şövalyeleri'nin gelip oturması, İmparator 2. Francis'in işine gelmiyordu; değil Malta Şövalyeleri, Hastaneciler bile umurunda değildi.

1821'de Yunanlar, Osmanlı Devleti'ne başkaldırdı. Malta Şövalyeleri'ne askerî destek ricasında bulundular. Bunun karşılığında, şayet bağımsızlıklarını elde edebilirlerse onlara Rodos ya da Girit'i vermeyi önerdiler.

Tarikatın o tarihteki büyük üstadı Antonio Busca, böyle bir işe bulaşmayı uygun bulmadı. Malta Şövalyeleri, bir yurt edinemeden kaldı.

Tarikat, tarih boyunca hiç bu kadar zor duruma düşmemişti. Büyük Üstat Antonio Busca bunun tek sorumlusu tutuluyordu. Katolik Kilisesi de bundan yararlanarak, tarikatın geleceğine yönelik kulis etkinliği gösteriyordu.

Antonio Busca 1834 yılında öldü. Katolik Kilisesi, büyük üstatlığa kendi adamı olan Carlo Candida'nın gelmesini sağladı.

Ardından tarikatın merkezi Roma'ya taşındı. Böylece Papalığın oyuncağı haline geldi. Orta Malta Şövalyeleri Tarikatı diye bir şey kalmadı.

Buna karşın, özgün Malta Şövalyelerinin birçok Avrupa ülkesinde yeniden canlanması sağlandı. Hele 1863 yılında İsviçre'de kurulmuş olan Kızılhaç örgütü ile de iş birliği edince, gelişimleri çok daha kolaylaştı. Hastanecilik hâlâ geçer akçe olmayı sürdürüyordu.

* * *

1882 yılında Amerika Birleşik Devletleri'nde **"Knights of Columbus"** *(Kolomb Şövalyeleri)* adlı bir ezoterik örgüt kurulmuştu. Bu örgütün üyeleri, 1926 yılında Malta Şövalyeleri Tarikatı'nın Amerika'daki kolunu oluşturdu.

İşin rengi birdenbire değişiverdi.

Tarikat hızla Amerikanlaşma yolunu tuttu.

Amerikalılar bu bağlamda o kadar güçlüydü ki 1950'li yıllarda daha hâlâ tarikatın kontrolünü elinde tutmaya çaba gösteren Papa 12. Pius, bu bakımdan hiçbir şey yapamaz hale geldi. Eli kolu bağlanmıştı. Öylesine ki tarikatın yeni büyük üstadı olmak üzere bir kardinali önermiş olmasına karşın, Don Ernesto Paterno Castello di Carcasi adlı bir İspanyol'un seçilmesini engelleyemedi.

Bu kişinin Kolomb Şövalyeleri ile yakından bağlantılı olduğunu söylemeye gerek var mı?

* * *

Papa Malta Tarikatı üzerindeki etkisini yitirince, 1957 yılında örgütün anayasası Amerikanvarî tarzda yeni baştan düzenlendi. Papa 23. Jean, bu anayasayı hiç sesini çıkarmadan onaylamak zorunda kaldı.

Bu kez tarikatın büyük üstatlığına seçilen Angelo de Mojana di Cologna, bu unvanı tam 26 yıl boyunca korudu. Tarikat, tarih boyunca hiç görmemiş olduğu en büyük güce ve en yaygın örgüte kavuştu. Üyelerinin sayısı on bini buldu.

Şimdi soralım: «Malta Şövalyelerinin bu olağanüstü büyümesinin ve güç edinmesinin ardında ne vardı?»

1950'li yıllarda Malta Şövalyeleri için hastanecilik yapmak, artık ikinci planda kalmış olmakla birlikte gelenekselliği nedeniyle yürütülen bir uğraşıydı. Şimdi tarikat, tümüyle politik bir örgüt olma yolunu tutmuş, her Batı ülkesiyle doğrudan diplomatik ilişkiler kurmaya bile yönelmişti.

1960'lı yıllarda Malta Şövalyeleri artık bağımsız bir devlet gibi olmuştu. Çeşitli ülkelerde elçilikler oluşturdu. Üyelerine kendi pasaportunu verdi. Avrupa Konseyi'nde ve kökenindeki hastanecilik nedeniyle Dünya Sağlık Örgütü'nde sürekli bir temsilci bulundurması kabul edildi. Gerçi kendine özgü toprağını çok önce yitirmiş ve bir daha geri alamamıştı ama diğer birçok devlet ile âdeta eşdüzey sayılıyordu.

İngiltere, 1979 yılında Malta'daki askerî gücünü çekti. Aynı yıl kurulan Malta Cumhuriyeti, 2004 yılında Avrupa Birliği'ne alındı.

Ancak, Avrupa'nın bu genç devleti ayrı, Malta Şövalyeleri Tarikatı ayrıdır. Tarikatın merkezi hâlâ Roma'dadır. Dünya çapındaki hayli üstün politik ve ekonomik gücünü ise öncelikle ABD'ndeki örgütünden sağlıyor.

* * *

21. yüzyıla girerken, artık dünyanın en büyük politik güçlerinden biri haline gelmiş olan Malta Şövalyeleri Tarikatı, dinsel bakımdan hâlâ Vatikan'a bağlı gibi görünmekteyse de bağımsızdır. Uluslararası değil, uluslar üstü bir örgüttür. [Aslında bu tarikatın adı İngilizce olarak ve biraz uzun bir biçimde şöyle geçiyor: "Sovereign Military Hospitaller Order of St. John of Jerusalem of Rhodes and of Malta" *(Aziz Yahya, Kudüs, Rodos ve Malta Egemen Askerî Hastaneci Tarikatı)*]

Özellikle tarikatın törenlerinde kullanılan giyim öğelerinde ve diğer birçok yerde, tarihteki Malta Şövalyelerinin haçı kullanım dışı kalmıştır. Tapınak Şövalyeleri'nin "Crux Pattée" diye anılan pençeli haçının daha narin görünümlü bir benzeri benimsenmiştir.

* * *

Bu tarikata üye olmak isteyen bir kişi, önce en az 12 aylık bir "adaylık" döneminden geçirilir. (Aslında bunun için "çıraklık" anlamına gelen bir terim kullanılıyor.) Bu süre içinde, örgüte yararlı çalışmalar yapması beklenir. Başarılı görülürse, tarikata bağlılık andını içip Malta Şövalyesi olur.

Çoğu Malta Şövalyesi bu kadarıyla yetinir ama tarikatın ikinci ve üçüncü dereceleri de vardır. Yönetim aşamalarında da yer almak isteyen bir Malta Şövalyesi'nin ikinci dereceye geçmesi gerekir. Bunun için, bekâr ya da dul olması zorunludur. Eğer daha sonra evlenirse, bu derecenin kendisine tanıdığı hakları yitirir.

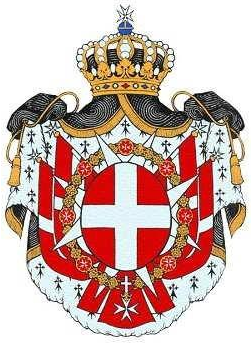

Üçüncü ve son aşamaya çıkabilmek için ise koşullar daha ağırdır: Önce kendi geçimini ölene dek kesin bir güvence altına almış bulunması, sonra da tüm mal varlığını tarikata bağışlaması gereklidir. Böylece, tarikat olağanüstü düzeyde mal varlığı sahibi olmuştur; tıpkı tarihteki Tapınak Şövalyeleri gibi.

Tarikatın kimilerinin dikkatini çeken yönlerinden biri de kullanmakta olduğu arma... Bu armanın ***"Çağdaş Tapınakçılar"*** başlığı altında sözü edilmiş örgütün arması ile benzerliği de pek ilginç doğrusu...

Ancak bu konuda yorum yok.

* * *

Malta Şövalyeleri Tarikatı, günümüzde dünyanın en zengin örgütü olduğu gibi, politika ve diplomasinin çekirdeğinde yer almaktadır. Uluslararası her işe, her ilişkiye burnunu sokar. Bu etkinliklerden, özellikle en üst derecede olan Malta Şövalyeleri yararlanır.

Bir de sempatizan oluşturma uygulaması vardır. Kimi politikacı, devlet başkanı, asker, soylu ve önemli iş adamlarına törenle bir nişan verilir. Onlar da "Malta Şövalyesi" olarak kabul ve ilan edilir. 1990'lı yılların başlarında Cumhurbaşkanı Turgut Özal'a da Amerika Birleşik Devletleri'nde bu nişan verilip, Malta Şövalyelerine özgü cübbe giydirilmişti.

Ya Siyonistler?

Fantastik tasarım ve girişimleriyle 20. yüzyılda dünya basını ve medyası aracılığı ile kamuoyunun gündemine oturmayı başarmış olan Pierre Plantard, 2000 yılında öldü.

Hemen ardından, Amerika'da ortaya **John Paul Pirolli** adlı bir adam çıktı. Siyon Örgütü'nün büyük üstadı olduğunu ileri sürdü. Örgütün artık kimlik değiştirip, gnostik ve hermetik bir tarikat olma yolunu tuttuğunu söyledi.

John Paul Pirolli'nin, kendisiyle uzun bir röportaj yapmış olan araştırmacı yazar Tracy Twyman'a vermiş olduğu demecin en önemli bölümü şöyle:

«Siyon Örgütü artık üçe bölünmüştür. Bir yanda tek bir kralın yönetiminde olmak üzere dünyada monarşiyi egemen kılmak isteyenler var. Diğer bir yanda tüm dünya bankalarını ve politik kurumları pençelerine almaya çalışan güç heveslileri bulunuyor. Biz ise üçüncüyü, rahip sınıfını temsil ediyoruz. Kralın ya da başkanın kim olduğu beni hiç ilgilendirmez. Ben Tanrı'ya daha yakın olmaya bakarım. Aileme yardımcı olmak isterim. Ailem ise tüm dünyadır.»

Anlaşıldığına göre, John Paul Pirolli'nin sözünü ettiği bu yeni tarikat, "Siyon Örgütü" *(Priory of Sion)* adını taşımakta oluşuna karşın önceki gibi Antisemitist değil. Nitekim Yahudilere karşı herhangi bir ters tutumu yok.

* * *

Tarikatın iki aşaması var. İlk aşamada üç dereceli bir sistem uygulanıyor. Bunlara topluca "kılıç ve kalkan" deniyor. Bu eğitimi alan bir kişi, isterse rahip olma yolunda ilerleyebiliyor.

Günümüzün bu diğer Siyon Örgütü'nün -hatta şimdi buna "Siyon Tarikatı" demek belki daha doğru olur- büyük üstadı olduğunu söyleyen John Paul Pirolli, tarih boyunca herkesin çok ilgisini çekmiş olan şu "hazine" konusunda şöyle bir görüş ileri sürmekten geri kalmamış:

«O hazine Vatikan Bankası'ndadır.»

Araştırmacı yazar Tracy Twyman hemen sormuş: «Vatikan ile Siyon Örgütü öteden beri birbirine karşıt olduğuna göre, nasıl olur da o banka örgütün parasını emanete alır?... Papa buna karşı çıkıp, engel olmaz mı?»

John Paul Pirolli'nin bu soruya verdiği yanıt pek ilginç:

«Bu konuyu papanın bildiğini kim söylüyor ki!... Az kalsın öğrenecek olan 1. Jean Paul, birdenbire ölüverdi. Örgütün hesabını temizlemeye kalkıştığı için ortadan kaldırıldı. Banker Roberto Calvi'nin başına gelenleri de anımsayın; Londra'daki Blackfriars Köprüsü'nde asılı bulunmuştu. Onu ortadan kaldıran Siyon Örgütü'nün bir diğer koludur.»

Bu açıklamayı yaparken, özellikle İtalya'daki P2 mason locası skandalına değinip, sözü edilen ünlü hazinenin o olay ile bağlantısı olduğunu ileri sürmüş.

* * *

John Paul Pirolli'nin dediğine bakılacak olursa; Siyon Örgütü bir "dünya imparatorluğu" kurmayı başardığında tüm insanları ve tüm inançları içeren bir "evrensel kilise" oluşacak ve bu kilisenin bağlanacağı felsefe de bu tarikatın savunduğu dünya görüşü olacak.

Örgütün boyutu hakkında da özetle şöyle bir bilgi vermiş:

«Şimdilik bu tarikatın ilk üç derecelik aşamasında yaklaşık 500 üyesi var. Rahiplik aşaması ilk aşamada ABD'nin Massachusetts eyaletinde kuruldu. Kimi üyeler, orada rahiplik eğitimi görerek hazırlanıyor. Tarikatın kapısı Katoliklere, Protestanlara, herkese açıktır.»

Herkese açık olduğunu söylemiş ama bu bağlamda Müslüman, Yahudi, Budist, Hindu ya da bir başka dine bağlı olanlardan, herhangi bir inancı olmayan ya da nasıl bir inanç benimseyeceğine kendi akıl ve buyrultusuyla karar verenlerden hiç söz etmemiş.

Kim bilir, belki bir gün onlara da sıra gelir.

* * *

Tapınakçılar, Siyonistler ve Masonlar ile ilgili olmak üzere dünyadaki en geniş çaplı araştırmalardan birini yürütmüş olan Tracy Twyman, tüm bunların üzerine Siyonistler hakkında şöyle bir yorum yapıyor:

"20. yüzyılın ikinci yarısında Siyon Örgütü, dünya kamuoyunun başta gelen gündem konularından biri olmayı becerdi. Hakkında yüzlerce kitap yazıldı; televizyon programları yapıldı; filmler çekildi. Bu, önümüzdeki yıllarda da böyle sürecek ve hiç kimse bunun böyle olmasını durduramayacak gibi görünüyor."

Galiba haklı...

Siyonizmin tanımı her nasıl yapılırsa yapılsın; Siyonistlerin, dünyada çevrilen çeşitli komplo senaryolarının kapsamında mutlaka rol aldığı, bunun yakın gelecekte de böyle süreceği anlaşılıyor.

Dolayısıyla bu konu bitmiş sayılmaz.

Üstelik yakın geleceğimizde de bitmeyecek gibi görünüyor.

* * *

Ya Tapınakçılar ile Masonlar?

Siyonistler gibi profesyonel oyuncuların yanında, hele dünyada çevrilen diğer politik ve ekonomik entrikaların sergilendiği, B'Nai B'rith, Bilderberg, Malta Şövalyeleri gibilerinin oynadığı bu sahnede onlara pek yer yok gibi görünüyor. Onlar, ancak kendilerine özgü amatör sahnelerde oynadıkları çoğu masum ritüeller ile oyalanmayı, gelecek için tüm insanların barış ve sürekli mutluluk içinde bir arada olacağı bir ortamın pembe bulutlar üzerindeki düşünü kurmaya devam edecekler.

Bu umutlarını koruyacaklar elbette; çünkü umut sona erdiğinde yaşam anlamını yitirir.

Fakat bunun için de özellikle masonların çağdaş Tapınakçılardan birazcık olsun ders alarak, önce kendi aralarındaki uyuşmazlıkları ve kendi belirlemiş oldukları ilkeleriyle olan çelişkilerini gidermeleri gerekiyor.

Masonlukta günümüzde bile kadın-erkek ayırımı var.

Özellikle Amerika Birleşik Devletleri'nde günümüzde bile siyah-beyaz ayırımcılığı sürüyor.

Kuşkusuz Tapınakçıların da aralarına alacakları yeni üyeler bakımından ille de Hıristiyan olmalarında diretmeyi bir yara bırakıp, daha geniş görüşlü bir tutumla din ve inançlarını göz önüne almaksızın tüm insanları kucaklamaya eğilim göstermesi beklenir.

Bu çalışmada pek az yer verebilmiş olduğumuz diğer tüm ezoterik ya da yarı-ezoterik örgüt ve kurumların da bunlardan pek farkı yok.

Ne yazık!

Belki gelecekte, şimdilerde "Z kuşağı" denilen gençler tüm bunlardan çok daha doğrusunu, iyisini ve güzelini oluşturmayı başarır.

Bu çalışmaya hiç olmazsa böyle bir umudu koruyarak son verelim.

Bir Derya Gül yapıtı: "Sessiz Öyküler: Özgürlük"

ÜÇÜNCÜ KİTABIN VE ÇALIŞMANIN SONU